

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAGA AND THE DEVIL

— BOOK 3 —

LAYLA FAE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

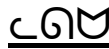
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Şeytanın Dansı: Karanlık Bir Fantastik Romantizm

Jaga ve Şeytan Kitap 3

Layla Fae

Telif hakkı © 2025 Layla Fae Kapak

tasarımı EPZ

İç Tasarım: EPZ Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[İçerik Notu Lore](#)

[Dizini](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Adanma](#)

[Balad](#)

[1. Kırık](#)

[Weles](#)

[2. Yeraltı](#)

[3. Güç](#)

[4. Tırnaklar](#)

[5. Woland](#)

[6. Ruhlar Kuyusu](#)

[Köpek Gibi](#)

[7. Anne](#)

[8. Wiosna](#)

[9. Kanatlar](#)

[10. Nefes Nefese](#)

[11. Isır](#)

[12. Yeniden Birleşme](#)

13. Sapkın

Woland'ın İşkencesi

14. _Yalvar

15. Eşit

16. Ay ışığı

17. Kurtarıcı

18. Korkak

19. _Dürüstlük

20. Katılım

21. Kavurma

22. _Bal .

23. Pop

24. İttifak

25. Buzz

26. Şafak

Jutrzenka

27. Güneş

28. Bulutlar

29. Jutrzenka

30. Suçluluk

31. Yakutlar

32. Mucizeler

33. Eş

Kılık

Değiştirm

e

34. Hac

35. Kutsanmış

36. Çift

37. Düşüş

[Perun](#)

[38. _Kehanet _](#)

[39. _Acınası](#)

[40. _Dans](#)

[41. _Aşk](#)

[42. _Tedavi](#)

[43. _Mucize](#)

[44. _Onun](#)

[45. _Alışkanlık](#)

[46. _Yuva](#)

[47. _Sevgili](#)

[48. _Yenilgi](#)

[49. _Kader](#)

[50. _Aitlik](#)

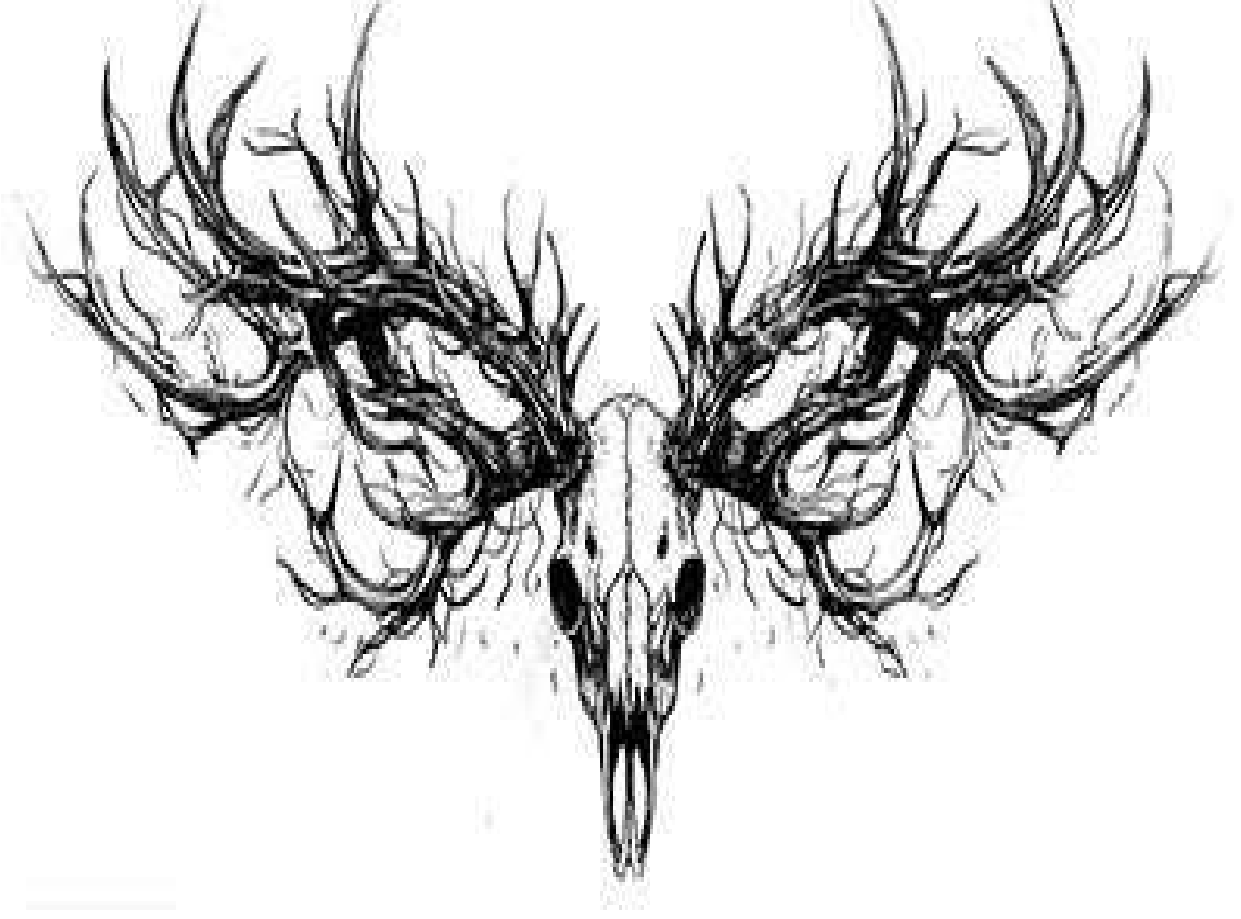
[51. _](#)

[Lanetlenmiş](#)

[Kulübe Son](#)

[Söz](#)

[Layla Fae'nin Kitapları](#)

İçerik Notu

Okuma Sırası

Bu kitap, Jaga ve Woland'ı konu alan üçlemenin üçüncü kitabıdır ve kitaplar sırayla okunmak üzere yazılmıştır.

Kitap 1: *Şeytan'ın Anlaşması*

Kitap 2: *Şeytanın Kaderi*

Kitap 3: *Şeytanın Dansı*

Tetikleyici İçerik

Bu kitabın karanlık bir fantastik romantizm romanı olduğunu lütfen unutmayın. Hiçbir şekilde güvenli değildir ve hem romantizm hem de dünya karanlık ve tartışmalı unsurlarla doludur. Bu kitapta çok sayıda tetikleyici içerik bulunmaktadır. Sansürsüz tetikleyici içeriklerin tam listesini görmek için lütfen web sitemi www.laylafae.com ziyaret edin. Güvende kalın!

Halk Bilimi Temsili

Bu kitap Slav mitleri ve folkloruna dayanmakla birlikte, ikisini de tamamen doğru bir şekilde temsil etmemektedir. Benim için hikaye ve karakterler her zaman önceliklidir ve ayrıca Slav mitolojisinin üzerinde uzlaşmış tek bir versiyonu yoktur. Her mitin birden fazla versiyonu vardır.

Ve elbette, tanrılar kitap karakterlerine dönüştürüldüklerinde değişmeye mahkumdurlar. Mitolojideki tanrılar ve canavarlar genellikle düz ve tek boyutludur. Onların bu şekilde kalmasına izin veremezdim.

Bununla birlikte, *Jaga* ve *Şeytan* serisini yazmak için hazırlık olarak araştırma yaptım. Kaynaklarımı görmek için *Devil's Deal* ve *Devil's Doom* kitaplarının sonunda bulunan kaynakça bölümüne bakabilirsiniz. Kaynaklarımın tamamı Lehçe'dir.

Bu Bir Kurgu Eserdir

Bu kitapta yer alan tüm karakterler, mekanlar, olaylar, felsefe, ontoloji ve metafizik ile diğer unsurlar kurgusal olup, sunulan dünya herhangi bir gerçek yer veya tarihsel dönemi model almamaktadır. Bu bir fantastik romandır.

Karakterlerin ifade ettiği görüş ve yargılar, yazarın görüş ve yargılarını yansıtmamaktadır.

Hikaye Akışı

Bu, serinin üçüncü ve son kitabıdır.

Lore Endeksi

Karakter

Chors (Kh-ors) Ay tanrısı, Weles'in oğlu. Nawie'deki ebedi nehrin sularından yaratılmıştır. Bazen adı ayı ifade etmek için kullanılır, örneğin "Chors gökyüzünde yüksekte".

Dadzbog (Dah-zh-boog) Güneş tanrısı, Perun'un demirhanesinde çalışan ilahi demirci Swarog tarafından yaratılmıştır. Ölümlülerin dünyasına ışık getiren altın bir kalkan taşır. Bazen adı güneşi ifade etmek için kullanılır.

Diabel (Dyah-behw) Şeytanın isimlerinden biri. Tüm şeytan isimleri gibi, bu isim de lanet ve kötü şans olarak kabul edilir.

Jutrzenka (Y-oot-shen-kah) Şafak tanrıçası, Mokosz ve Dadzbog'un kızı. Her gün, Wyraj'ın kapılarını açarak babasının gökyüzünde yaptığı günlük hac yolculuğuna uğurlar.

Arıların Kralı Slawa'da ve ölümlülerin dünyasında ormanların hakimi olan tanrı benzeri bir yaratık. Onun hakkında pek bir şey bilinmemektedir.

Mokosz (Moh-kosh) Yaşam ve bereket tanrıçası, Toprak Ana, Perun'un sadakatsiz eşi. Wyraj'daki en güçlü tanrıça, güzelliği ile tanınır ve saygı görür.

Nyja (Ni-yah) Ölüm tanrıçası, Son Nefesin Annesi ve Nawkas'ın Annesi olarak da bilinir. Nawie'de ikamet eder ve Weles'in ordularına komuta eder. Ölümlü dünyada, ölen çocukların ruhlarını Nawie'ye yönlendiren kişidir.

Perun (Peh-rune) Gök gürültüsü tanrısı, Slawa ve ölümlülerin dünyasının hükümdarı, Weles'in kardeşi. Weles ile birlikte dünyayı yaratmıştır. Wyrj'daki Büyük Meşe'nin dallarında ikamet eder. Tanrılar arasında en güçlüsü, Slawa ve Wyrj'ın hükümdarıdır.

Rod Öldükten sonra ataların ruhlarını Wyrj'a yönlendiren tanrı, Weles ve Mokosz'un oğlu.

Rodzanicas (Roh-d-zah-nee-tsas) Üçüz kız kardeşler, Rod ve Mokosz'un kızları. Dola (İyi Talih), Niedola (Kötü Talih) ve Odola (Değişen Kader) olarak adlandırılırlar. Ensest ilişki sonucu dünyaya geldikleri için Perun tarafından Nawie'ye sürülürler. Serbest bırakıldıktan sonra Perun, onlara her yeni doğan çocuğun alnına kaderini yazma görevini verir.

Strzybog (St-shi-boog) Rüzgâr tanrısı, Perun ve Mokosz'un oğlu. Eğlenceli ve hedonist kişiliğiyle bilinir.

Swarog (Sfah-roog) Perun'un oğlu, ateşten yaratılmıştır. Perun'un demirhanesinde çalışan ilahi demircidir.

Swietowit (Sviahw-toh-veet) En eski tanrılardan biri, çoğunlukla unutulmuştur. Temsil edildiğinde üç yüzü vardır: biri iyi huylu, biri öfkeli, biri kederli. Swietowit ona karşı çıktıktan sonra Perun onu diri diri gömdü. Kimse onun nerede yattığını bilmiyor.

Weles (Veh-less) Perun'un kardeşi ve dünyanın yaratıcılarından biri. Büyü ve ölümlerin hükümdarı, Nawie'nin kralı. Kardeşleri arasındaki güç ve Perun'un karısı Mokosz için rekabet nedeniyle, kardeşi tarafından Büyük Meşe'nin köklerine zincirlenerek yüzyıllar boyunca sürgüne gönderilmiştir.

Whisperer Bir tür şifacı ve ebe, her zaman kadındır. Bitkisel ilaçlar hazırlar, ameliyatlar yapar ve bebekleri doğurtur.

Bieses, Yerler ve Diğerleri

Bieda (Byeh-dah) Ölümlüleri yoksulluk ve açlıkla lanetleyen bir bies. İskelet gibi zayıf bir kadın olarak görünür. Çok korkulan ve güçlüdür, ondan kurtulmak imkansızdır. Bir bieda bir eve girdiğinde, tüm aile soğuktan, hastalıktan ve yiyecek eksikliğinden ölene kadar hiçbir şey yapılamaz.

Bies (B-yes) Ölümlü dünyada yaşayan her türlü doğaüstü yaratık. Neredeyse tüm sakinlerinin bies olduğu Slawa'da yaygındır. Tanrıların verdiği cezayı ölümlü dünyada çektikten sonra, biesler Slawa'ya gidip orada yaşayabilir ve açıkça büyü yapabilirler. Çocuğu olabilirler, bu da bieslerin ölümlü dünyada tanrılar tarafından lanetlenmiş ölümlülerden değil, Slawa'da doğup büyümelerine neden olur. Biesler yaşlılıktan ölmedikleri için ölümsüzdürler, ancak silahlar, zehir veya hastalık nedeniyle ölebilirler.

Chochol (Kho-khow) Barışçıl mizaçlı, kuş benzeri bir bies, insanımsı, kuş benzeri bir kafası ve gagası olan, kolları tüylerle kaplı. Slawa'daki Chochols birçok meslekte zanaatkar olarak çalışır. Yumurtadan doğarlar.

Dziady (Dzyah-di) Ekim sonunda kutlanan ölülerin gecesi. Nawie'den ölülerin ruhlarını çekmek için yiyecek sunuları hazırlanır. Bieseler, bu dönemde dünyalar arasındaki sınırlar inceldiğinden, ölümlülerin dünyasına seyahat eder ve kutlama yaparlar.

Kobold (Koh-bold) Küçük, siyah bir ayıya benzeyen bir bies. Kürklerle kaplı ve dört ayak üzerinde yürüyen koboldlar, bilinçlidir ve konuşabilirler.

Kupala (Koo-pah-wah) Slavların yaz gündönümü kutlaması, Slavların en önemli halk bayramlarından biri. Kutlamalar arasında evlilik ve bereket ritüelleri ile oyunlar yer alır.

Licho (Lee-kho) Ormanda yaşayan bir bies, geleneksel olarak her türlü talihsizlikten sorumlu tutulur. Dilde "lichu bilir" ifadesinde, "kimse bilmez" anlamında veya "lichu seni alsın" şeklinde bir lanet olarak kullanılabilir.

Mamuna (Mah-moon-ah) Genellikle kadın olan, her zaman süt üreten büyük göğüslü bir bies. Ölümlülerin dünyasında, mamunalar ölümlüleri narkotik etkisi olan sütlerini içmeye ikna ederler. Bu sütü tadan bir ölümlü, bir daha asla mutlu olamaz ve her zaman o sütün büyüsunü özler. Mamunalar ayrıca bebekleri kaçıır ve ataların ruhlarını çalarlar.

Nawie (Nah-vyeh) Weles'in egemenliği altındaki efsanevi ölüer diyarı. Halk hikayelerinde, ölülerin ruhlarının, ejderhaların ve diğer efsanevi yaratıkların yaşadığı tüneller ve mağaralardan oluşan bir yeraltı dünyası olarak tanımlanır. Hem korkutucu hem de güzel olduğu söylenir. Nawie, Slawa'daki dağ şehrinin kuzeyinde yer alır.

Nawka (Nah-v-kah) Küçük, siyah bir kuş şeklinde görünen ölü bir çocuğun ruhu.

Planetnik (Pwah-net-neek) Ölümlü bir insana benzeyen, ancak uçabilen ve güçlü sihirli yeteneklere sahip bir bies. Planetnikler fırtına çıktığında ortaya çıkarlar. Ölümlüleri korumak için yıldırımları toplarlar ve bazen fırtına bulutları arasında ejderhalarla savaşırlar.

Poludnica (Poh-wood-nee-tsah) Korkunç bir şekilde ölen veya korkunç bir suç işleyen genç bir kadının ruhundan yaratılan bir bies. Poludnicalar yaz aylarında tarlaları musallat eder ve işçileri sıcak çarpmasıyla lanetler.

Poroniec (Po-roh-nyets) Trajik koşullarda düşüğe uğrayan bir bebekten yapılan bir bies. Kurbanlarını kandırmak için güzel bir çocuk olarak görünür. Vahşi ve iletişim kurmayan bu yaratıkla mantıkla konuşmak imkansızdır.

Rarog (Rah-roog) Tanrı Swarog'un silah olarak kullandığı bir ateş kuşu.

Rusalka (Roos-ah-w-kah) Ölümlüleri baştan çıkarıp boğarak onların yaşam gücünden beslenen bir su perisi. Rusalka, güzel bir ölümlü kadına dönüşebilir. Doğal haliyle, vücudu pullarla kaplıdır.

Slawa (Swah-vah) Slav folklorundaki tüm yaratıkların yaşadığı efsanevi bir ülke. Slawa ülkesi Wyraj ve Nawie'yi içerir ve sıradan ölümlüler ölene ve Nawie'ye götürülene kadar bu ülkeye giremezler. Slawa'nın tamamı, yaratılışın ebedi sisleriyle çevrili büyük bir adadır. Güneyde Wyraj yer alır. Adanın orta kısmı, her türden bieslerin yaşadığı bir dağdaki şehirle birlikte, Slawa'nın merkezidir. Kuzeyde, büyük Struzina nehrinin çalkantılı sularının ötesinde Nawie yer alır.

Struzina (Stroo-zee-nah) Slawa ve Nawie arasındaki sınırda bulunan geniş bir nehir. Tehlikeli su altı canavarları ve hain akıntılarla dolu olan bu nehri geçmek imkansızdır. Kelime anlamı "küçük dere" olan adı, dilbilimsel büyümlü düşüncenin bir örneğidir. Nehir çok tehlikeli ve büyük olduğu için, Slawa'daki biesler onu daha az korkutucu hale getirmek için ona küçük bir isim vermişlerdir.

Strzyga (St-shi-gah) Doğmamış bir kızın veya genç bir kadının ruhundan yaratılmış bir bies. Gündüzleri dinlenir, geceleri ise

ölümlülerin kanını içmek ve iç organlarını yemek için avlanır. Strzygalar, kan donduran çığlıklarıyla bilinirler. Büyülü güçlere sahiptirler.

Upierzycza (Oo-pyeh-zhi-tsah) Uçan bir bies, yarı kadın, yarı kuş. Kolları yerine kanatları ve kuş benzeri bacaklarında çok keskin pençeleri vardır. Upierzycalar Perun'a hizmet eder.

Upir (Oo-peer) Slav vampiri. Kötü olan veya korkunç koşullarda ölen insanlar, ölümden sonra upirlere dönüşebilir. Upirler hayatta kalmak için kan içer. Bir upir ancak kafası kesilip mezarında bacaklarının arasına konarak öldürülebilir.

Utopek (Oo-toh-pek) Genellikle tatlı su kaynaklarında yaşayan bir su canavarıdır. Gri, yapışkan bir deri ile kaplı olan utopek, ölümlü erkekleri boğmaktan ve ölümlü kadınları kaçırmak sualtı köle gelinleri yapmaktan hoşlanır.

Wila (Vee-wah) Muhteşem bir genç kadın görünümünde bir yaratık. Ölümlü erkekleri baştan çıkarır ve cinsel ilişkiden sonra onları öldürür.

Wyraj (Vih-rah-y) Perun'un Slawa'nın güneyinde tanrılarıyla birlikte yaşadığı topraklar. Geçilmez bir sihirli çitle çevrilidir ve çoğu canavarın ve yaratığın girişini engeller. Wyraj'ın merkezinde Büyük Meşe ağacı büyür.

Polonya Efsaneleri

Lech, Çek ve Rus [Lekh, Tshekh, Roos] Slav ülkelerinin üç efsanevi kurucusu.

Wawel Ejderhası Efsanesi [Vah-vehl] Bir zamanlar, Krakow'a bir ejderha geldi ve prensesi yemesi için kendisine sunulmasını istedi. Kral çaresiz kalarak, ejderhayı öldüren kişiye kızının elini ve krallığın yarısını vereceğine söz verdi. Birçok şövalye savaştı ve öldü, ejderha ise onların etleriyle şişmanladı.

Bir gün, mütevazı bir genç terzi kralın huzuruna çıkıp ejderhayı öldüreceğini söyledi. Şövalyelerden daha küçüktü, kılıcı ve zırhı yoktu. Kral, çaresizliğinden dolayı ona şövalyelerle aynı ödülü vaat etti.

Terzi bir koyunu öldürdü, karnını açtı ve içine kükürt doldurdu. Derisini özenle dikip ejderhanın sık sık su içmeye geldiği nehrin kenarına bıraktı.

Ejderha gökyüzünden indiğinde, tek bir ısırıkla koyunu yuttu. Kısa süre sonra, daha önce hiç yaşamadığı bir susuzluk hissetti. Midesini yakan kükürt idi. Nehrin kenarında durdu ve içti, içti, içti, ama susuzluğu giderilemedi.

Sonunda, ejderha o kadar çok su içti ki, tüm o sudan patladı ve işte böylece mütevazı terzi, güçlü ejderhayı öldürdü. Kral sözünü tuttu ve ona prensesi ve krallığın yarısını verdi.

Krakov'u ziyaret ederseniz, ejderhanın heykelini mutlaka görün. Gerçek ateş püskürtüyor!

Telaffuz Kılavuzu

Bu kitapta karakter isimleri ve folklor kavramları için orijinal Lehçe yazımları kullanılmıştır. Biçimlendirme sorunlarını önlemek için yazımlarda Lehçe aksan işaretleri kullanılmamıştır.

Lehçe veya diğer Slav dillerine aşina olmayan okuyucuların bu hikayeyi daha kolay okuyabilmesi için, ilgileniyorsanız Lehçe kelimelerin orijinal telaffuzunu öğretecek kısa bir rehber hazırladık.

Genel Kurallar

Polonya dilinde bir kelimedede *w* harfi gördüğünüzde, bu harf *v* gibi okunur, yani *Woland*, *Voland* olarak okunur.

Lehçe *sz*, İngilizce *sh* sesine karşılık gelir ve Lehçe *cz*, *ch* sesine karşılık gelir.

Lehçe *c*, İngilizce'deki gibi *k* sesi olarak değil, *ts* olarak okunur.

J ise *y* olarak okunur, örneğin *Jaga*, *Yaga* olarak telaffuz edilir.

Polonya dilindeki bazı seslerin İngilizce'de karşılığı yoktur.

Aşağıda, kitapta geçen önemli kelimeler ve isimler için ayrıntılı bir telaffuz kılavuzu bulunmaktadır. Okuma deneyiminizi iyileştireceğini düşünmüyorsanız, bu kılavuzu göz ardı edebilirsiniz!

Ana Karakterler

Jaga – *Yah-gah*

Woland – *Voh-lah-nd*

Diğer Karakterler Alina

– *Ah-lean-ah* Bogna –
Bog-nah Chors – *Kh-*
ors

Çekçe - *Tshekh*

Dadzbog – *Dah-zh-boog*

Daga – *Dah-gah*

Dar - *Dahr*

Diabel – *Dyah-behw*

Dola – *Doh-lah* Draga

– *Drah-gah* Gienia –

Gye-nyah Igor – *Ee-*
gohr

Jaromir – *Yah-roh-meer*

Jutrzenka – *Y-oot-shen-kah*

Kata – *Kah-tah*

Lech - *Lekh*

Lutowa – *Loo-toh-vah*

Mokosz – *Moh-kosh*

Niedola – *Nyeh-doh-lah*

Nienad – *Nyeh-nad* Nyja

– *Ni-yah*

Odola – *O-doh-lah*

Perun – *Peh-rune*

Rada – *Rah-dah* Rod

– *Rod*

Rodzanica – *Roh-d-zah-nee-tsa*

Rus - *Roos*

Strzybog – *St-shi-boog*

Swarog – *Sfah-roog*

Swietowit – *Sviehw-toh-veet*

Tomek – *Toh-mek*

Weles – *Veh-less*

Wera – *Veh-rah*

Wiosna – *Vyoh-snah*

Slav Mitolojisi ve Folkloru

Bieda – *Byeh-dah*
Bies – *B-yes*
Chochol – *Kho-khow*
Dziady – *D-zyah-di*
Kobold – *Koh-bold*
Kupala – *Koo-pah-wah*
Licho – *Lee-kho*
Mamuna – *Mah-moon-ah*
Nawie – *Nah-vyeh* Nawka –
Nah-v-kah
Planetnik – *Pwah-net-neek*
Poludnica – *Po-wood-nee-tsa*
Poroniec – *Po-roh-nyets* Rusalka –
Roos-ah-w-kah Slawa – *Swah-vah*
Struzina – *Stroo-zee-nah*
Strzyga – *St-shi-gah* Upir –
Oo-peer
Utopek – *Oo-toh-pek*
Warkogrod – *Vahr-koh-grood*
Wila – *Vee-wah*
Wyraj – *Vih-rah-y*

Adanmışlık

Mutlu sonlara inananlar ve inanmayanlar için.

Balad

*Bir zamanlar çok güçlü ve gururlu bir kadın vardı. Tüm
acısını saklayan ve asla ağlamayan bir kadın.
Kibirli bir kaş, öfkeli bir lanet...
Başkalarına gösterdiği tek şey buydu. Sonra
kalbi çürümüş bir adam geldi.
O yalan söyledi, entrika çevirdi ve ikna etti, ta ki o çökene kadar.
Kadının acıları döküldü, ihtiyaçları ortaya çıktı.
O ise ilerlemeye devam etti ve onu kanatmaya devam etti.
Kadın, zavallı ruhu içeri aldı,
ama o ona aşk yerine ihanet verdi.
Acıdan öte bir acı içinde, her şeyden
vazgeçti Ve ruhunun parçalanmasına ve
yırılmasına izin verdi. Şimdi burada, kibirli
ve soğuk bir şekilde oturuyor, Saklayacak
kederi, katlanacak aşkı yok.
Adam umutsuz, işkence görmüş ve
kaybolmuş. Onu kaybetmek çok büyük bir
bedeldi.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Kırık

Jaga tahtımda oturuyor, boş, cansız gözlerle hiçbir şeye bakmadan. Bir aydır böyle, sadece birkaç günde bir yemek yemek veya banyo yapmak için yerinden kalkıyor. Vücudu iskelet gibi, zar zor yaşıyor. Gözlerinin altındaki deri morarmış. Yanakları çökmüş.

Benim mücevherlerle süslü taş koltuğumun devasa sınırları içinde çok küçük, kaybolmuş ve kırılğan görünüyor. Ayakları yere ulaşmıyor. Kullanılmadıkları için gevşek ve yumuşak bir şekilde sarkıyorlar.

Yüzü ifadesiz. Tek konuştuğu zaman ölüm istediği zamandır. Her sabah ona kahvaltı getirdiğimde, o bunu görmezden gelir ve yine aynı şeyi ister. Her gece ona banyo hazırladığımda, o bunu reddeder ve yine aynı şeyi yapar.

Sanki ona bahsettiğim ölümsüzlük armağanına inat etmek istercesine, hayattan çok ölü gibi. Ancak Jaga'da artık inat kalmadı. O bir hayalet.

İğrenerek yüzümü buruşturup bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Bugün kimi daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum: onu mu, yoksa kendimi mi? Bu, sarkaç gibi sürekli değişiyor.

O artık benden nefret etmiyor. Keşke etseydi.

Yine yenileceğimi zaten bilerek, divandan kalkıp geniş taht odasını geçerek kürsünün önünde duruyorum. Adımlarım uzak duvarlarda yankılanıyor ve bu mekanın her santimetresini süsleyen

bu mekanın her santimetresini süsleyen prizmalar cilalı zeminde yansıyor ve kırmızı, mor ve yeşil renklerle tenimde kayıyor.

Taht odam zarif, bir sanat eseri ve sevgiyle yapılmış bir eser. Onu yüzyıllar önce inşa ettim, soğuk mağara duvarlarını, yerin derinliklerinden kendi ellerimle kopardığım alevli mücevherlerle süsledim.

Safirler, yakutlar, zümrütler, kehribarlar ve diğer taşlar, devasa kristal kazanları dolduran bir düzine ateşin ışığında parıldıyor ve ısıldıyor. Ateşler asla sönmüyor. Taht odam, yerin derinliklerinde gömülü olmasına rağmen, yukarıdaki güneşli dünyadan çok daha parlak bir şekilde ısıldıyor. Perun'un sayısız koruları ve tapınaklarından bile daha lüks.

"Bugün nasılsın, aşkım?" diye soruyorum, Jaga'nın önünde durarak. Beş yüksek basamak podyuma çıkıyor ve gözlerim onun bacaklarına denk geliyor.

Diğer halimdeyken karnına bakıyor olurdum. Bir an için, ona daha yakın olmak için dönüşmeyi düşünürüm... ama hayır. Risk almamalıyım.

Her zamanki gibi, Jaga beni görmezden geliyor. Heykel gibi hareketsiz, sırtı dik, kayıtsız duruyor. Ona dokunmayı düşünüyorum, ama buna da hiç tepki vermiyor. Onun ilgisizliğinin başlangıcında, ona biraz ateş katmak için onu öpmeye çalıştım, ama o kollarımda bir oyuncak bebek gibiydi, tepkisiz ve soğuktu. İğrençti.

Bana küfür etmesini tercih ederdim. Her şey bundan daha iyidir.

"Bugün biraz müzik dinlemek ister misin, sevgilim? Dışarıda bekleyen mükemmel bir kemancı var. Bana başını sallarsan, ona gelmesini söylerim."

Jaga, tepki almaya çalıştığım bu bariz girişimime bile alaycı bir bakış bile atmadı. O da benim kadar iyi biliyor ki, istersem Nawie'deki tüm kemancılar, sanatçılar, soytarılar ve ozanları buraya, onun önüne getirebilirim. Ama eğlencesini hak etmeli, en azından bir baş sallama ile.

Bir baş sallama çok küçük, çok acınası bir şey, ama o bana bunu bile vermiyor.

"O zaman müzik yok." Yüzümde soğukkanlı ve nazik bir gülümseme tutmaya çalışıyorum.

Eskiden öfkelenir, bağırır, hatta yalvarır ve ağlardım. Ona kalbimi açtım, ama o bunu sanki dikkatini hak etmeyen bir solucanmış gibi görmezden geldi.

"Bugün özel bir yemek ne dersin?" Bir dakikalık sessizliğin ardından tekrar soruyorum. Jaga gözünü bile kırpmıyor. Ölmüş gibi görünüyor. "Senin çok değer verdiğin biriyle konuştum. Senin için yemek yapmayı kabul etti."

Bu da çok zor bir işti. Wiosna, Jaga gibi benimle konuşmak istemedi. Bana büyük bir hor görmeyle bakıyor. Onu dinlemesini sağlamak için elimden gelen tüm yeteneklerimi kullanarak onu ikna etmek, etkilemek, yalvarmak ve baştan çıkarmak zorunda kaldım.

Bir an için, işe yaradığını düşündüm. İşte. Jaga'nın gözünün köşesindeki deride hafif bir kırışıklık. Bir yaşam belirtisi. Çok az da olsa ilgisini çekmiş.

"Hadi ama, poppy kız," diye onu ikna ediyorum, göğsümü heyecan verici bir umut dolduruyor. "Sevgili Wiosna'nın eskiden yaptığı gibi bir yemek. Evimin tadı ve kokusu. Sana hissettireceği tüm o harika, nefret dolu şeyleri hayal et. Aklına getireceği tüm anıları. İstediyini biliyorsun."

Mücadele ettiğini görebiliyorum. Çenesi gerginleşiyor, gözleri sabitleniyor, eski ateşinin yankısı yeniden canlanıyor. Kararsızlığın belirsizliğinde donmuş halde bekliyoruz. Sonunda pes edecek mi?

Jaga yavaşça nefes verir, gerginliği azalır. Gözlerindeki duygu kaybolur. Dilimin ucuna gelen şiddetli küfürü yutkunurum.

"Hayal kırıklığına uğrayacak. Biliyorsun, senin burada olduğunu söylediğimde çok mutlu olmuştu. Ağladı. Seni görmek için yalvardı. Tabii ki, sen bana bir şey vermeden bu mümkün değil. Anlaşma böyleydi, hatırladın mı? Bir şarkı ya da evden bir yemek karşılığında bir onay. Birkaç kelime karşılığında Nawie turu. Ve sonunda bana neyin var olduğunu söylersen, sana Wiosna ya da Bogna'yı vereceğim, sen seç.

Son sözlerim bir hırıltı gibi çıkar ve bir an için, çirkin tarafım ortaya çıkar. Jaga hafifçe irkilir, ama gözleri sabit kalır. Ona bakarım, beklerim, umarım, ama yine hayal kırıklığına uğrarım.

Cevap vermez.

"Hiçbir şey öğrenmemişsin, baba."

Alarm ve öfkeyle hızla dönerim. Chors karanlık bir köşeden yavaşça çıkar, her adımında ayaklarının etrafına gümüş rengi ay ışığı saçılır. Arkamda bir hışırtı duyulur. Jaga öne eğilir, gözleri geniş ve ilgilenmiş bir şekilde ona kilitlenir.

"Buraya gelmeni yasaklamıştım," dişlerimi sıkarak söylüyorum, çirkin, canavarca kıskançlık dalgaları kalbimi yutarken ve

beynimi karıştırırken dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Çık dışarı."

O yumuşak ve güzel bir şekilde güldü. Genelde ona bakmak bana gurur veriyordu. Onu *ben* yaratmıştım ve o benim mükemmelliğe ulaşabileceğimin kanıtıydı. Bugün ise güzelliği iğrenç geliyordu. Beni aldattı, hayatımda istediğim tek kadını yatağına çekti ve onu affedemem.

Onu da öldüremem. İkisi de acımasız canavarlar.

Varlığımın laneti olan oğlum, başını eğerek onu izlerken yanımda duruyor. O da ona bakıyor, birden canlanmış gibi, ama eskisi kadar güzel değil, hayır.

Aylarca yer altında gömülü kalmak, hava ve yiyecekten mahrum kalmak, Jaga'yı kendi gölgesine dönüştürdü. Kanım elinden geleni yaptı, tüm iç ve dış yaraları iyileştirdi, ama yanaklarının dolgunluğunu ya da saçlarının parlaklığını geri getirmedi.

Yaşlı ve bitkin görünüyor, ölü bir gelin gibi. Yine de, gülümsediğinde, kalbimde çırpınan özlemi durduramıyorum. Onun gülümsemelerini ne kadar özlemişim.

Öfke bu duyguyu yutuyor, yumruklarım sıkılıyor. Gözleri Chors'a sabitlenmiş. Gülümsemesi sadece onun için.

"Nasılsın?" diye soruyor ona, sanki onun ne kadar harap olduğunu görmüyormuş gibi sakın ve hoş bir şekilde.

Jaga omuzlarını silkiyor, ince, kağıt gibi kuru cildi keskin köprücük kemiklerinin üzerinde kayıyor. Acaba onu içinden kesecekler mi diye merak ediyorum. Daha önce onun gibi biri olmamıştı, ölümlü bir insan ölümsüz hale gelmişti ve bakılmazsa vücudunun ne kadar bozulabileceğini bilmiyorum. Muhtemelen sonsuza kadar çürüyüp yine de bilinçli kalabilir.

"Her gün, hak etmediğim bu korkunç, ölümsüz hayattan kurtulmak için yalvarıyorum," diyor, utangaç olmak isteyen ama korkunç bir gülümsemeyle. Diş etlerinde tuhaf bir şey var. Çok ince ve dişleri kabuklar gibi ağzından düşecekmiş gibi görünüyor.

"Ah." Chors, tam olarak ne demek istediğini anlıyormuş gibi ciddi bir şekilde başını sallıyor. Nankör herif. "Ama istemekle bir yere varamazsın. Bunu bilmelisin. Onu öfkeyle seni öldürecek kadar kızdırmayı denedin mi? Ölüm senin için mümkün olsaydı, bu işe yarayabilirdi."

Yumruklarım acıyana kadar sıkıyorum. Diğer halimde olsaydım, pençelerim kanatırdı.

Jaga onu soğukkanlılıkla izliyor ve zihninin çalıştığını hissediyorum. Beni hiçbir şekilde tanımak istemiyor. Bu benim cezam ve o da bunu büyük bir özveriyle uyguluyor. Yine de Chors ile konuşmak istiyorsa, bir şeyler söylemelidir.

"Onu kızdırmak için yeterince umursamıyorum."

Neden böyle davrandığını biliyorum, ama yine de canımı yakıyor. Bu, intikamının özü. Her hareketiyle, her sözüyle ve kayıtsızlıkla dolu her günle, benim ne kadar önemsiz olduğumu gösteriyor.

Bazen ona inanıyorum. Ama onu da tanıyorum, tıpkı onun beni tanıdığı gibi. Soğuk görünüşünün altında, Jaga erimiş bir öfke okyanusunu saklıyor. Acı çekmemi istiyor. Yaptığı her şey bana acı vermek için hesaplanmış bir çaba.

"Harika," diyor Chors, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan. "Seni yürüyüşe davet etmeye geldim. Nawie'nin çoğunu henüz görmedin, ama burası çok güzel."

"Neden olmasın?" Sanki her çıkıntılı kemiğin farkında gibi dikkatlice tahttan kayar. "Bana yasaklanan bu güzel ülkeyi gezmeliyim."

"Senden mahrum bırakılmış mı?" diye tükürdüm. "İsteddiğini söyleseydin, bu ülkenin kraliçesi olurdun!"

Chors bana acıyarak bakar ve Jaga, her zamanki gibi, ben yokmuşum gibi davranır. Bir aydır giydiği yırtık, çirkin elbisesinin eteğini tutarak merdivenlerden aşağı iner. Elbise kötü bir şekilde tamir edilmiş ve lekelidir, beyazı grileşmiştir. Bir kefen gibidir. Onun üzerinde görmekten nefret ediyorum, tabii ki bu yüzden giyiyor.

Chors, tek kaşını havalı bir şekilde kaldırarak ona bakıyor.

"Beni şaşırttın, baba. Misafirimize daha rahat kıyafetler vereceğini sanıyordum."

"*Benim* misafirim," diyorum, onu nefret ederken ve severken, her şeyi nefret ederek. "*Bizim* değil. Ve giymeyi reddettiği kraliçe elbiseleriyle dolu bir gardırobu var. Çocuk gibi kindar ve inatçı."

Jaga tepki vermiyor. Sanırım onu bunun için eğittim. Daha geçen hafta, bundan çok daha kötü hakaretlerle onu kızdırmaya çalıştım, ama ne kadar sözlü saldırıda bulunursam bulayım, tepki vermedi. Ben tüm hayal kırıklığımı ve umutsuzluğumu ona aktarıırken, o hareketsiz ve gururlu bir şekilde oturdu, gözleri boş, elleri kucağında gevşek bir şekilde.

Canlı canlı gömülmek onu korkunç bir şekilde değiştirdi. Artık daha güçlü. Etkilenmiyor.

Artık beni sevmiyor.

Chors, ona centilmen bir jestle kolunu uzattı. Kısa süreli bir sevgi patlamasıyla kendimi şaşırttım. İşte burada, benden başka biriyle rahat. Sonunda. Oğlum inanılmaz ilerleme kaydetti.

Kadınımı sikerek. Nefret, sevgimi yakıp kl ediyor.

"Gidelim mi? Ne giyersen giy, sen bir kraliesin sonuçta."

"Hayır, gitmeyeceksin," diye homurdanırım, o hareket etmeden önce. "Bana bakana kadar burada kalacak."

Chors bana dönerek parlak bir gülümsemeyle bakıyor ve onun ne kadar sevimli olduğu kalbimi sızlatıyor. Bu gece dolunay var ve benim güzel oğlum gücünün zirvesinde.

"Ve tekrar benim söylediğim noktaya döndük," diyor, nadiren gördüğüm bir sakinlikle.

Genellikle tanrıların ve insanların yaptıklarından şaşkına döner. Emin olduğunda, dinleme zamanı gelmiştir.

"Artık ona istediğini yapmaya zorlayamazsın, baba. Bir zamanlar yapabilirdin, eminim. Ama anlamıyor musun? O, başına gelebilecek en kötü şeyi yaşadı. Bundan daha kötüsünü yapabileceğin hiçbir şey yok."

Jaga bana sırtını dönmüş, bu yüzden yüzünü göremiyorum, ama omuzları gevşemiş. Onun haklı olduğunu anlıyorum. Yaptığım her şey boşuna bir çabaydı.

"Sadece bana bakmasını istiyorum!" diye haykırıyorum, hayal kırıklığı içimi kaplarken sözlerim kontrolsüz bir şekilde dökülüyor. "Bu çok mu fazla bir şey? Sadece bir bakış. Bir kelime, lanet olsun!"

Yumuşak bir şekilde burnunu çekip, sevgi dolu bir gülümsemeyle başını sallar. "Hala ğrenmedin mi? Onu kıramazsın, yıpratamazsın, artık onu kendi isteğine göre ynlendiremezsin. Artık o kırılmaz. Bunu bilmelisin."

Çenemi sıkıp başka yere bakarım. Büyük Meşe'nin köklerine zincirlenmiş olarak geçirdiğim yüzyılları kastediyor, tam da kardeşimin ayaklarının dibinde. Kurtulduğumda ben de değişmiştim. Kimseye boyun eğmedim.

Ta ki o gelene kadar.

"Peki. Gidebilir. Ama ben de onunla geliyorum."

Tepkisini görmek için sırtına bakıyorum, ama Jaga soğukkanlılığını koruyor, demir gibi bir iradeye sahip, terk edilmiş bir kadın.

"Ve haklısın," diyorum bir süre sonra, sanki Chors'a cevap veriyormuşum gibi, ama sözlerim ona yönelik. "Sonu görünmeyen bir şekilde toprağa gömülüp çürümek nasıl bir şey, biliyorum. İşkence insanın kişiliğini nasıl şekillendirdiğini ve değiştirdiğini biliyorum. Geçmişimden ders alıp bir yol bulacağım."

Sözlerim hiçbir etki yaratmaz. Jaga, Chors'un koluna girerken gözleri kısa bir süre üzerimde kayar ve ben aramızdaki bu temassız anın tadını çıkarırım.

İşte ben böyle birine dönüştüm: bir kadına o kadar aşık olmuş bir adam ki, başka birine yönelik gülümsemelerini açgözlülükle kapıyor. Acınası bir durum.

"Babamın taht odası elbette muhteşemdir." Chors, turuna başlarken, değerli taşların keskin, çok yönlü kenarlarında yansıyan ateşle parıltı veren ve ışıltı veren en yakın duvara zarif bir el hareketi ile işaret eder.

"Büyük Meşe'nin köklerinden kurtulduktan sonra bunu inşa etti. Bu çaba yıllar sürdü. En mükemmel taşları buldu, her birini güzel bir şekle soktu ve bu mağaranın taş duvarlarına yerleştirdi. Mücevherler arasında bir santim bile boşluk yok. Bu bir başyapıt ve seçtiği birkaç kişi dışında kimsenin içeri girip görmesine izin vermiyor."

Jaga'nın bir soru sormasını bekliyorum, herhangi bir soru. Perun'un lanetinden nasıl kurtuldum? Özgür olduktan sonra neden zanaatkarlığa yöneldim? Neden bu odayı başkalarına göstermiyorum, oysa bu benim en sevdiğim eserlerimden biri?

O sessiz kalıyor.

Chors, o kadar eski ve sert ki obsidiyene dönüşmüş ahşaptan yapılmış uzun çift kapının önünde durur. Kapıda anahtar deliği ya da topuz yoktur. Omzunun üzerinden bana küstahça bir bakış atar ve Jaga'nın kulağına sevgilisi gibi fısıldamak için eğilir.

Ona vurmak istiyorum. Ama vurmam.

"Bu kapıları açmanın sırrı çok basit. En az bir kez içeri girmesine izin verilen kişileri içeri alırlar, tıpkı daha önce kokusunu aldığı kişileri içeri alan bir köpek gibi. Deneyin. Ahşabı okşayın ve açılmasını isteyin."

Küçük bir adım öne doğru atar ve kemikli parmaklarının uçlarıyla ahşabın ek yerini okşar. Sessiz ve kararlı bir şekilde emir verir. "Açıl."

Kapılar yumuşak bir gıcırta ile dışarıya doğru açılır ve o, küçümseyici ve etkilenmemiş bir şekilde burnundan solur.

"Çok kolay. Ve çok tahmin edilebilir."

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Birkaç gün önce öfkeyle, onu asla dışarı çıkarmayacağımı, sonsuza kadar benim tutsağım olacağını bağırııştım. Bu bir nevi yalandı, çünkü evet, o istediği zaman gidebilirdi. Ben sadece ona söylememiştim.

Ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime dair verdiğim söz, göğsümde ağır bir yük olarak duruyor. Çabalıyorum, ama yeterli olmuyor. Onun umurunda değil tabii.

"Slawa'nın altındaki asi üssünü hatırlıyorsun elbette," diyor Chors, Jaga'yı kristal kürelerin içindeki ateşlerle aydınlatılmış geniş bir koridordan geçirirken.

Burası da mücevherlerle süslü, ama o kadar yoğun değil. Soğuk zenginlik parıltıları arasında karanlık cepler var. Saklanmak için gölgeler, toprağa tutunmak için parmaklarını gezdirebileceğin pürüzlü, eski kaya parçaları.

"Babam bu şehri ve altındaki tünelleri inşa etti," diye devam ediyor Chors. Adımları, ateşleri yansıtan pürüzsüz, siyah taş döşemelerin üzerinde yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Ancak isyancıların üssü, iyi yapılmış olmasına rağmen, Nawie'nin ihtişamını yansıtmaktan uzaktır. Her yöne uzanan, geniş bir yeraltı imparatorluğunun kalbinde bulunuyorsun. Binlerce tünel ve mağara var, hepsi adanın taşından özenle oyulmuş, altımızda derinlerde atan ham büyü sayesinde hepsi havadar ve ferah. İhtiyacı olanlara hava ve temiz su sağlıyor. Tabii ki çoğu kişinin ihtiyacı yok."

Jaga tökezler, ritmi bozan küçük bir adımla ona doğru sallanır. Dişlerimi o kadar sıkırm ki, dişim kırılır. Büyümle hemen düzeltirim ve Chors ona dengede kalması için yardım ettiğinde, ben de eskisi gibi olurum.

"Ada mı?" diye sorar, onu kandırabilecek ama beni kandıramayacak boş bir merakla. Kaçmayı planlıyor. Elbette.

Bana bakar, kaşlarını kaldırır. "Bir aydır onunla kilitli kalmışsın. Ona hiçbir şey söylemedin mi?"

"O, dinlemede pek nazik biri değil," diye ters bir şekilde cevap veriyorum.

Chors içinden gülererek Jaga'nın kolunu daha sıkı tutmak için çeker ve geniş, rahat basamaklara ulaşırız. Merdivenler yukarı çıktıkça genişler ve taht odamın bir kat üstündeki Ateş Salonu'nun geniş manzarasına açılır. Merdivenler, diğer her şey gibi mücevherlerle süslüdür, her basamağa küçük zümrütler ve altın kehribarlar gömülüdür. Buradaki ışık sihirle parıldıyor.

Bu mekanı çok seviyorum. Burası benim evim, başyapıtım, gururum. Jaga hala köyünde yaşarken, ona burayı göstermek için uzun zamandır hayal kuruyordum, bu yüzden teklif ettiğimde beni görmezden geldiğinde çok öfkelen dim.

Bunu yapma şerefine Chors'un nail olması iğrenç.

"Nawie bir adadır," diye açıklıyor oğlum. "Güneyde, Struzina Nehri onu Slawa'dan ayırıyor. Diğer tarafında denizle sınırlanıyor. Ölümlülerin inancının aksine, Nawie sadece yeraltında değil. Üstümüzde kalın, karanlık ormanlar, küçük göller, hatta bir dağ bile var. Kuzey kıyısı bir dizi yüksek kayalıktan oluşuyor. Fırtınalı gecelerde, dalgalar kayalara çarptığında muhteşem görünüyorlar. Bir gün sana gösteririm."

Hayır. Korkunç bir farkındalıkla göğsüm sıkışıyor. Bu mu? Onların geleceğini mi planlıyor? Sevgilim ve oğlum artık... birlikte mi olacaklar?

Buna izin vermeyeceğim. Buna izin *veremem*. Ama ne yapabilirim ki? O beni çaresiz bıraktı.

Jaga'yı zorla benim olmaya zorlarsam, deliye dönene kadar bana daha fazla kayıtsızlık gösterecek ve bir daha bana asla güvenmeyecek. İyi davranırsam, hain ağızımdan bir gün bile yalan çıkmasa da denemeye devam edersem, belki bin yıl sonra beni affeder. Ama bu arada Chors onu benden çalacak.

Keşke onun hangi kısmının kırık olduğunu bilseydim. Keşke her şeyi farklı yapsaydım.

Keşke bana bir kez olsun baksaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Yeraltı Dünyası

Ateş Salonuna vardığımızda, Jaga hafif bir nefesle durur. Chors başını sallar.

"Etkileyici, değil mi?"

Merdivenin üst kısmı on kişinin yan yana durabileceği kadar geniş, bu yüzden onları kolayca geçip yana çekiliyorum ve Jaga'nın beni görebildiğinden emin oluyorum. Bunu benim yaptığımı, güzellik yaratabileceğimi bilmesini istiyorum. Göğsümde parazit gibi yaşayan o kederli, acınası şey, onun benim yaratıcılığımı öveceği imkansız bir umutla kıpırdanıyor.

Krallığımı sevmesini istiyorum.

Ama Jaga hiçbir şey söylemiyor. Chors'un destekleyici kollarından kurtulup, sanki ayaklarının altındaki zemini yaracak ve onu tekrar gömecek bir büyü bekliyormuş gibi, dikkatli adımlarla Salona giriyor.

Onun yavaş adımlarını taklit ederek onu takip ediyorum. Ateş Salonu önümüzde uzanıyor, parıldayan ışıklar ve yumuşak gölgelerden oluşan bir mozaik, her yerde parıldayan ve dans eden alevler, onları yansıtan yakutlar, kehribarlar ve safirler. Duvarlar, sütunlar ve huzmesiz bir deniz gibi parıldayan tonozlu tavana değerli taşlar yerleştirilmiş, çok sayıda kemer karanlıkta parıldayan obsidiyen taşlarla doldurulmuş, safir ve kehribarlarla süslenmiş çıkıntılı kaburgalar köpüren ışık dalgaları izlenimi yaratıyor.

Salonu, tavanın temsil ettiği büyük deniz tarafından söndürölen büyük bir yangına benzetmek için tasarladım. Işık ve karanlık, ateş ve su, yıkım ve doğum gibi iki güç iş başında.

Duvarlardaki desenler, gölgeleri yalayan alevler, koyu kırmızı közleri temsil eden yakutlar, üstlerinde parıldayan sarı kehribarlar ve uçlarında soğuk mavi safirlerdir. Mozaikin bazı kısımlarını aydınlatmak için stratejik olarak çok sayıda gerçek ateş yerleştirilmiş, köşeler ve oyuklar ise gölgede bırakılmıştır.

Bir zamanlar burada harika dans hayalleri kurardım. O gizli köşelerde ve sonra açık alanda da çok şey yaşandı.

"Uzun zaman önceye," diye fısıldayarak, alaycı bir şekilde kadeh kaldırır gibi elimi kaldırıyorum.

Jaga ilk sütuna ulaşır ve durur, eli uzanmış, parmakları alevin ucunu oluşturan parlak elmas kümesinden bir saç teli kadar uzaktadır. Prizmaları avucunun derisinde oynar. Nefes alır, titrer ve elini çekip alır.

"Burası benim danıştığım yer," diyorum, sesim alçak, onun dokunuşuna duyduğum kontrol edilemez özlemle boğulmuş.

Keşke en azından taşları okşasa, çünkü onları ben şekillendirdim ve bu sütuna yerleştirdim. Yaptığım şeye dokunması, bana dokunması gibi olurdu.

"Ateş Salonu eskiden büyük toplantılara ev sahipliğı yapardı. Generallerim ve komutanlarım burada toplanır, savaş stratejilerini tartışırdık. Haritalar, test etmemiz için getirilen zehir dolu kazanlar, silahlar ve canavarlar olurdu. Savaşa göndermek için yeni canavarlar yarattım, kılıçlarımız için yeni metaller ürettim, okların Struzina'yı boydan boya geçebilecek kadar dayanıklı ve esnek yaylar yaptım. Canlandırıcı zamanlardı. Şimdi ise stratejilerin çoğı, geçmişin soluk bir gölgesi olarak isyancıların üssünde yapılıyor. Artık kimse buraya gelmiyor."

Jaga sözlerimi dikkate almadan salonun derinliklerine doğru yürüyor. Ona söylemek istediğim her şeyi içime atıyorum: Perun'un bana yaptıklarından sonra ne kadar çıldırdığımı, ne kadar umutsuz olduğumu, kazanamayacağım bu sonsuz savaştan ne kadar yorulduğumu.

Ona gelecekle ilgili hayali hikayeler anlatırken, barış, mutluluk ve sahip olacağımız çocukları hayal ederken yalan söylemediğimi söylemek istiyorum.

. Bunu gerçekten umuyorum, ama bu umutsuz bir umut.

"Nawie, Wyraj'ın tersine bir hiyerarşiye sahiptir," diye boğuk bir sesle söylüyorum, içimdeki tüm söylenmemiş saçmalıkları bastırarak. "Büyük Meşe'nin dallarında, ne kadar yukarıda olursan, o kadar önemli ve ulaşılmaz olursun. Burada ise, yukarı aşağıdır, aşağı da yukarıdır. En önemli şeyler en dipte bulunur. Bu yüzden seni taht odamda tutuyorum. Orada kimse sana ulaşamaz."

Teşekkür etmiyor, ama ben de beklemiyorum. Boğazımı temizleyip, onun başının arkasına sabit bir şekilde bakıyorum. Sıkıcı saçları bile, sütunların arasında parlak kümeler halinde yerleştirilmiş kristal kazanlarda yanan ebedi ateşlerin büyüğü, altın ışığında biraz parıldıyor.

"Yukarı çıktıkça tehlike de artar, ancak Nawie'de her katmanda savunma önlemleri aldık. Perun eskiden ruhlarımı benden çalmaya çalışmıştı. Onları korumak için güçlü bir koruma ağı ve alarm sistemi kurduk. İçeri girebilseydi, herkesin büyüünü emip bitirirdi."

Chors'u arıyorum ama o gitmiş, ben de omuz silkiyorum ve Jaga'yı takip ederek kalın, eşit aralıklı sütunların arasındaki merkezi nef'e doğru ilerliyorum. Salon önümde uzanıyor, parlak ve kutsal. Burası benim için mahkeme tutmak için bir ibadet yeri olabilir, ama artık tapınılmak istemiyorum.

Onun dışında kimse tarafından.

"Bu arada, Şeytan Kazanı'nda bir saldırıyı daha geri püskürttük."

Nyja önümdeki gölgelerin içinden ortaya çıktı. Jaga aniden durdu, temkinli ve sessizdi, ama Nyja sadece gülümsedi. Bugün dalgalı kırmızı bir elbise giymişti, beyaz saçları başının etrafında taç şeklinde örülmüştü. Koyu teni, yukarıdaki lüks obsidyenler gibi parıldıyordu.

"Seni tekrar görmek ne güzel, küçük cadı," diyor, uzun, kendinden emin adımlarla yaklaşırken. "Değişmişsin. İyi. Uzun zaman önce tanıştığım o masum, korkak kız, yaklaşanlara dayanamazdı. Ama sen dayanabilirsin."

Jaga, Nyja'nın yanağına uzanan elinden çekinir. "Ben masum değildim."

Sesi soğuktur, ama Nyja zor insanlarla başa çıkma konusunda uzmandır. Bu yüzden hâlâ arkadaşız.

"Bana öyle bakma," diyor keskin, değerlendirici bir bakışla. "Sen bir kuzuydu, pençeleri olan bir şeye dönüşen bir kuzu. Yoksa yanılıyor muyum? Hâlâ o kız mısın?"

Jaga çenesini sıkar ve başını sallar. Nyja, tartışmayı kazandığı için gülümseyerek başını sallar. Gümüş rengi gözleri kurnazca parlar.

"Yaşadıklarından sonra yerin derinliklerinde olmak nasıl bir duygu? Evindeymiş gibi mi?"

Dişlerimi sıkıp, kendimi sakinleştirmek için başka yere bakıyorum. Nyja, Jaga'nın güvende ve iyi olması için onu nerede tutacağımız konusunda benimle tartıştı ve yeraltında kalmasının sadece gömülmüş olmanın acısını tetikleyeceğini iddia etti. Sözleri bir suçlama gibi acı veriyor, ama kararımın arkasındayım. Nawie'nin en derin katları, benim poppy kızım için tek güvenli yer.

Ama Jaga sarsılmıyor. "Hiçbir yer evim gibi gelmiyor. Nerede kaldığım umurumda değil."

"Haklıydım," diyor Nyja, bana alaycı bir bakış atarak. "Onda pençeler var."

"Saldırıdan bahsetmiştin," diyorum sertçe. "Ne oldu?"

Yaramazca alaycı tavrını bırakıp iç geçirir, kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirir. "Tabii ki ejderhalar ortaya çıktı. Rarog ortaya çıktı, ama tanrılar yoktu. Keşif çatışması gibi hissettim. Hâlâ zayıf noktalarımızı arıyorlar ve şu ana kadar hiçbir şey bulamadılar."

Dudaklarını sıkıştırdı ve ben de somurtkan bir şekilde başımı salladım. "Bunun zaman meselesi olduğunu düşünüyorsun."

Nyja gözlerini devirdi. "Evet, öyle. Kimse yenilmez değildir. Perun hiç giremedi diye Nawie'nin dokunulmaz olduğunu iddia ettiğini biliyorum, ama daha önce hiç ciddi bir şekilde denedi mi? Ayrıca, bu sefer sadece Perun değil, hepsi var. Swarog ve Dadzbog'un birlikte savaşmasına karşı ne kadar eminsin? Çünkü ben korkuyorum, Weles. Yüzyıllardır ilk kez gerçekten korkuyorum."

Jaga'ya bakarak eklemek istediği bir şey olup olmadığını merak ediyorum, ama yüzü ifadesiz, ağzı kapalı, gözleri duygusuz. Yine de dikkatle dinliyor.

"Dur da tahmin edeyim." Yorgun bir iç çekişle sadede geliyorum. Bunu daha önce birçok kez konuştuk. "Müttefiklere ihtiyacımız var."

"Evet, öyle. Gururunu bir kenara bırakmanın zamanı geldi dostum. Desteğe ihtiyacımız var. Hemen elçiler gönderebilirim ve..."

"Oh, lütfen," diye sözünü kestim ve o kadar hızlı döndüm ki, siyah cüppem arkamda dalgalandı. "Kime yardım istemek istiyorsun? Arı Kralı gibi kendi bölgelerinde saklanan yalnızlar mı? Kimse kalmadı, Nyja! Herkes ya bizim tarafımızda ya da onların tarafında ve ben potansiyel casuslara benim için savaşmaları için yalvarmayacağım! Onlar sadece bizi sırtımızdan bıçaklayıp benim... Hayır. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Gururun hepimizi öldürecek!" diye bağırdı.

Salon karanlıklaşıp, öfkesinin gücü tüm ateşleri söndürür, sadece en zayıf kırmızı parıltı öfkeli gözlerini aydınlatır. Jaga hafifçe burun kıvrır ve kollarını kavuşturur. Bir zamanlar korkardı, ama şimdi eğleniyor.

"Denersen, bizim tarafımıza geçecek birçok kişi var!" diye bağıır Nyja, parmağıyla göğsümü dürterek yaklaşır. "Arıların Kralı mükemmel bir seçim, ama başkaları da var! Dola'nın kız kardeşleri senin tarafına geçmek için sadece küçük bir itkiye ihtiyaç duyuyor. Strzybog, yeterince iyi bir teşvik sunulursa babasına karşı dönecektir. Ve Jutrzenka'ya sadece küçük bir gülümseme, tek bir sevgi dolu söz söylersen, o..."

"Hayır."

Yüz yüze duruyoruz, ikimiz de öfkeyle nefes nefeseyiz. Bir zamanlar, dünya henüz gençken, böyle bir anda öpüşmüş olabilirdik. Arkadaş, sevgili, rakip ve bunların arasındaki her şeyduk.

Nyja hayal kırıklığıyla inleyerek uzaklaşıyor ve ben Jaga'ya bakarak onun gözlerine bakmasını umuyorum. Tabii ki başaramıyorum. O, tanrıçayı hafif bir gülümsemeyle izliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Ona Jutrzenka'yı sor, diye içimden yalvarıyorum. Kıskaç ol, poppy kız.

Ama onun dediği gibi. Umursamıyor.

"Şeytan'ın Kazanı nedir?" diye sorar Jaga, ilgilendiği tek şeyin coğrafya olduğunu açıkça kanıtlayarak.

Nyja, Jaga'nın omuzlarına kolunu dolayarak onu, gölgelerin oluşturduğu havuzlardan çıkan birçok küçük mavi alevin bulunduğu mozaikin özellikle güzel bir bölümüne doğru götürür.

alevlerin yükseldiği mozaikin özellikle güzel bir kısmına doğru götürür.

"Bu, Nawie'nin en yüksek dağı Mogila'nın tepesinde bulunan bir sirk. Havza gibi mükemmel bir daire şeklindedir ve neredeyse her zaman sisle kaplıdır, tıpkı demlenen bir iksirin buharı gibi. Bu nedenle adı Şeytan'ın Kazanıdır. Perun'a bir tür göz kırpmaya diyebilirim, ama o bunu hiç anlamadı."

Göz kırpmaya. Evet. Çünkü Perun benim şeytan olduğumu bilmiyor. Bu benim en iyi koruduğum sırrım ve saldırıya uğramadan özgürce yürüyebilmemin tek nedeni.

"Dağın adı neden Mogila?" diye sorar Jaga, Nyja'nın onu altın sarısı alevlerle çevrili bir oyuğa doğru yönlendirmesine izin vererek. Yastıklı bir bankta otururlar.

"Çünkü orası bir mezar," diyor Nyja burun kıvrarak. "Jutrzenka'nın kaçırılmasından sonra Perun'un ordusu ile bizim ordumuzun çatıştığı yer orası. Eski günler."

Yine Şafak Tanrıçası'ndan bahsediyor. Nyja'ya sorgulayan bir bakış atıyorum, ama o bana bakmıyor. Jaga, Jutrzenka hakkında soru sormuyor, sessizliği bana keskin bir tatmin duygusu veriyor. Bu kasıtlı bir davranış. Beni incitmek için bilerek kendini tutuyor, ama bu onun meraklı olduğu anlamına geliyor. Umut olabilir.

"Nawie'ye tek giriş Mogila'dan," diye açıklıyorum. "Bu yüzden dağ sık sık hedef oluyor. Herhangi bir kayıp var mı, Nyja?"

Melankolik bir şekilde iç çekiyor ve bir an için, korkusuz generalim yaşlı ve yorgun görünüyor.

"Birkaç tane. Rarog'a hazırlıklı değildik. Altı askerimi yakıp kül etti. Üçü ilk kez görevdeydi. Kolay bir görev olması gerekiyordu. Rarog da biz onu yakalayamadan kaçtı."

Jaga dikkatlice Nyja'ya dönüp baktı. Hareketlerinden ne kadar zayıf hissettiğini anlayabiliyordum. Çok inatçıydı. Düzenli yemek yeseydi, şimdiye kadar tam gücüne kavuşmuş olurdu. Her gün yorulmadan ona sunduğum kanımı içseydi keşke.

"Rarog yanan bir kuş mu? Doğru hatırlıyor muyum?"

Nyja başını sallar. "Aşağı yukarı öyle. Ayın Chors'un bir yansıması olduğu gibi, bu da Swarog'un bir yansıması. Swarog ateş ve demirci tanrısıdır, yani neyle karşı karşıya olduğumuzu tahmin edebilirsin. Bir tanrıyı yakacak kadar sıcak alevler, mengene kadar güçlü pençeler ve gaga. Çok büyük, ama

ateşten yapıldığı için ölümcül derecede hızlıdır. Şu anda, Weles kendisi gelip gölgesiyle rarog'u boğmazsa, onunla savaşmanın bir yolu yok."

Jaga bana keskin bir bakış attı, sonra aynı hızla başka yere baktı, dudaklarını büzerek. Kalbim heyecanla daha hızlı atmaya başladı. Kendini unuttu. Bana baktı.

Nyja sinirli bir şekilde içini çekti. "Biliyorsunuz, ikiniz konuşsanız her şey çok daha kolay olurdu, ama bunun neden imkansız olduğunu anlıyorum. O, senin aşık olduğun deriyi giymeyi reddediyor, sen onu affetmeyi reddediyorsun ve milyonlarca ruh burada sıkışıp kalmış durumda ve tüm sevgili nawkalarım, sizin aptalca çatışmanızın sonucu olarak ölecek. Sorun değil. Zaten çok uzun yaşadım. Ölümün getireceği rahatlamayı, ya da ona benzer ne varsa onu memnuniyetle karşılıyorum."

Sarkazmı çok keskin. Jaga aniden ayağa kalkar, tökezler, ama Nyja'nın eli onu sabitlemek için koluna dolandığında, onu itekler. Hiçbir şey söylemeden uzaklaşır, alevler titrerken gölgesi yerde dans eder.

"Bir şey söylemeden önce, ona dizlerimin üstüne çöküp yalvardığımı bil," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "O benim tahtımda otururken, ben bütün gün soğuk yerde secde ettim. Elimden gelen her şeyi yaptım."

Ama Nyja alaycı bir şekilde burun kıvrır, etkilenmemiştir. "Hedeflerine uygunsa bir kadın için diz çökmekten hiç çekinmezsin, eminim o da bunu biliyordur. Her şeyi yapmadın, yarısını bile yapmadın. Neden senden nefret ettiğini bir düşün. Çatışmanızın özünün ne olduğunu uzun uzun düşün."

Düşünmeme gerek yok, çünkü neden savaşmaya devam ettiğimizi biliyorum. Her şeyden önce kazanmak istiyorum. Jaga'nın, asla kabul etmeyeceği, zaferimin anahtarı olmasını istiyorum. Evet, onu seviyorum. Ama savaştan vazgeçemem.

"O bana asla güvenmeyecek," diyorum, boğazım öfkeyle düğümleniyor. "Ama benim lanet olası oğlumu beceren oydu, belki de o..."

"Lütfen, yapma," diye inliyor Nyja. "Her gün çocukça dramlarla uğraşmak zorundayım. Senden de aynı şeyi kaldıramam."

"Çocukça dramlar mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, kırılmaktan çok şaşkınım. "Ben dünyadan daha yaşlıyım."

Nyja bana döner, gözleri öfkeli, ağzı alaycı bir şikayet ifadesiyle bükülmüştür.

"Ama bunu o yaptı, bu onun suçu, Nyja Hanım, onu cezalandırın. Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsi onun suçu, onu köşeye koyun! O başlattı! O düzeltsin! Onu suçlayın!"

Onun alaycı sözleri acımasız ve keskin. Ona bağırarak istiyorum, ama bağırmiyorum. Bu sadece onun haklı olduğunu kanıtlar.

"Ne zaman bir tanrı olduğunu hatırlayacaksın?" Nyja öfkesi geçtikten sonra sessizce sorar. "Sen her şeye kadirsin, yani her şeyi yapabilirsin. Eskiden bunu bilirdin."

"Ne zamandan beri tüm gücü elinde tutan varlıklar kendi kardeşleri tarafından zincirlenip işkence görmeye başladı?" diye mırıldanıyorum, daha çok kendime değil ona, ve Jaga'yı bulmak için uzaklaşıyorum.

Onun tek başına dolaşmasına izin veremem. O benim tek sahip olduğum şey.

Eskiden sahip olduğum müthiş gücün sadece gölgesi olduğum doğru. Gücümü ve irademi Büyük Meşe'nin köklerinin etrafındaki toprağa aktardım, ama Nyja o kehaneti söylediğinden beri takip ettiğim bir umut ışığı var.

On iki yaşında ölmesi gereken

On iki yaşında ölmesi gereken,

Atalarının ruhuna sahip olmayan bir
cadı

Bu savaşı sonsuza dek sona erdirecek.

Onu ele geçiren, galip gelecek.

Jaga olmadan kazanamam. Ve kazanamazsam, hayatımızı kuracak barış da olmaz. Neden bunu anlayamıyor? Onu kullanmak istediğimden değil. Kazanabilmemiz için onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım var.

"İşte buradasın."

Antik bir ateş kutlamasını tasvir eden devasa bir mozağin önünde, onun yanında duruyorum. Küçük siyah silüetler, karanlık ladin ağaçlarının sivri uçlarıyla çerçevelenmiş alevlerin etrafında dans ediyor.

Bir anlık hevesle gölgelerimi öne gönderiyorum, dansçıların şekillerine bürünüyorlar, ağaçlara karışıyorlar. Mozaği aydınlatan ateş daha parlak yanıyor, alevlerin titrediği izlenimini artırıyor ve dansçıları hareket ettirmek için karanlık büyümü görüntüyü aktarıyorum.

Jaga sessizdir, ama ben onun zevki için görüntüyü canlandırırken izler. Sonuçta bana bir bakış attı. Ona bunu verebilirim

İkimiz de izlerken birkaç saniye sessizlik geçer. Aniden, sırtı dik, omuzları gergin bir şekilde arkasını döner.

"Bekle," diye homurdanıyorum. "Lütfen."

Zaten yürümeye başlamıştı ama durur, sırtı bana dönüktür. Nefes veririm, birden ne yapmam gerektiğini anlar ve bundan nefret ederim. Ama Nyja haklı. Tüm seçeneklerimi tüketmedim.

Senin aşık olduğun deriyi giymeyi reddediyor.

Karanlık tarafımdan uzak durmak için iyi nedenlerim var. O sınır tanımaz, acımasız, açgözlü ve yaratmaktan çok yok etmeyi sever. Onu serbest bırakırsam, dikkatsiz bir söz veya hareketle Jaga'yı kaçıracaktır. Ona karşı sabırsız, belki de şiddetli davranacaktır. Muhtemelen Jaga'nın benden daha çok nefret etmesine neden olacaktır.

Ama başka seçeneğim yok.

Vücudum gölgelerin arasında kaybolurken, etrafımda sihirli bir çatırtı duyulur. Boyum uzar, omuzlarım genişler, tenim koyulaşır. Boynum boynuzların ağırlığı altında gerilir. Jaga nefesini tutar ve dönüp bakar, ama ona bakan Weles değildir. Woland'dır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güç

Birbirimize gergin bir an boyunca bakıyoruz ve ben bu bağlantının tadını çıkarıyorum. Sonunda, o beni görüyor. Ve bunun için tek yapmam gereken, kendimdeki birazcık iyi olan her şeyi, yarı yarıya iyi olan her şeyi terk etmektir.

"Demek *bunu* seviyorsun," diye suçlayarak tükürdüm, çoktan kontrolümü kaybetmiştim. "Ama dünyayı yaratan kadim tanrıyı, tüm tanrıçaların ve cadıların arzuladığı güçlü varlığı görmezden geliyorsun."

Dudakları düzleşir, gözleri öfkeyle dolar. Dönüp gider ama ellerinin titrediğini görürüm.

"Dur."

Sonunda yapabildiğim için, gölgemi onun ayak bileğine dolanması için gönderiyorum. Benim kanımla dolu kolyeyi taktığında, ona sihrimle dokunmamı engelliyordu. Artık o kolye yok. O benim gücümün altında.

"Kal. Konuş benimle," diye homurdanıyorum, bastırılmış öfkem omurgamdan sıcak, karıncalanan dalgalar halinde yükseliyor. "Senin için değiştim. En azından bunu yapabilirsin."

Nefes alışığı duyulabilir, hızlı ve hırıltılı. Elleri göğsüne bastırıyor ve ben onu merakla inceliyorum, iskelet gibi sırtı her hızlı nefes alışığında inip kalkıyor. Korkuyor mu? Benden mi? Ne kadar da değerli.

"Beni rahat bırak," diye nefes nefese yalvarır ve ben homurdanarak ona daha fazla gölge gönderirim. Karanlığın tentakülleri beline ve kollarına sarılır, ona dokunmanın verdiği zevk omurgamdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına yerleşir.

Utanmadan sertleşiyorum. O yokken aylarca kimseyle sevişemedim, hatta kendim bile yapamadım, kalbim çok kırılmıştı ve çılgına dönmüştüm. Ama artık hepsi geride kaldı.

"Asla yalnız kalmayacaksın, aşkım."

O bana dönmek zorunda kalana kadar etrafında dolaşıyorum, gölgelerim ayaklarını yere sabitliyor. Nefesi derinleşiyor, her nefes verişinde ağzından öfke dolu küçük homurtular çıkıyor. Yüzü isyankar.

"Bırak yoksa kanatırım seni."

Mutlulukla gülüyorum. "İşte orada! Pençeler, gerçekten. Dene, aşkım. Seni durdurmayacağım."

Kesilmemiş, keskin ve kirli tırnaklarıyla bana uzanmasını bekliyorum, ama bunun yerine Jaga bana acımasız bir gülümseme atıyor. Saniyeler sonra, derim göğüs kafesimden kasıklarına kadar yırtılıyor ve dikenlerin çizgisinde duruyor.

"Oh, *lanet olsun*."

Yeni bir heyecan dalgası beni sarar, uçtan parlak bir damla ön sıvı fışkırır. Ateşin ışığında duvarlarındaki değerli mücevherler gibi parıldar ve Jaga bunu görünce şaşkın bir ses çıkarır.

Derim birleşir ve çıkan kan, zararsız bir şekilde düz duran dikenlerimden geçerek karnıma damlar ve parlak bir akıntı halinde penisimden aşağı akar.

Nefesi kesildi, gözleri yukarı fırladı. "İğrençsin."

"Evet." Utanmadan başımı sallıyorum, gerçeği inkar etmeye çalışmıyorum. "Weles'ten çok farklıyım, değil mi? Şeytan, ne kadar aşağılık bir yaratık. En düşük içgüdüleriyle hareket eden, dürtüsel, açgözlü, zalim ve vahşi. Sen de ona aşık oldun, gelincik kız. Sen de küçük bir canavarsın."

Benden farklı olarak, o kendi karanlığını kabul etmiyor, bu yüzden sözlerim onu öfkeliyor. Jaga tıslayarak, sırtını ve kalçalarını saran gölgelerimin sıkı tutuşuna karşı mücadele ediyor, bazıları ince uyluklarının arasında kolayca kıvrılıyor.

"Beni tekrar incit," diye alay ediyorum. "Bunu hayal ettim, gelincik kız. Senin hayatta, öfkeli, lanet olası bir katil olduğunu. Beni incit. Bana ne istediğini göster."

Öfke dolu bir kükreme boğazından çıkar. Etrafımda bir büyü fırtınası yükselir, hava tıpkı yıldırım ıslak toprağa çarptıktan sonra olduğu gibi kokar

keskin, sıg kesikler derimi ısırır ve ben iyileştirici büyümü geri tutarak, aşkımın beni parçalara ayırmasına izin veririm.

Cildim her yerinden açılıyor, göğsümde, karnımda, sırtımda kırmızı çizgiler var. Gözüm kesilmiş, ılık çalıyorum, patlamış göz küresinden akan ıslak sıvının yanağımdan aşağı sızmasına izin veriyorum. Acıyı ve sakatlığı kaldırabilirim.

Ama Jaga'nın gücü azalıyor, patlaması daha başlamadan sona eriyor. Zor nefes alıyor, gözleri çılgın, dişleri vahşi bir hırlamayla ortaya çıkmış.

Kesikler duruyor, kasırga sakinleşiyor. Onun önünde duruyorum, kan toynaklarımın etrafında birikiyor. Dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor. "Onu başka bir tılsıma dönüştürmene izin vermeyeceğim," diye hırıliyorum. "Ama sen

içebilirsin. Al, aşkım."

Yaklaşarak, başını tutup geriye doğru eğiyorum, parmağımı alt dudağına bastırarak ağzını açık tutuyorum. Yaralarım kapanıp gözüm iyileşirken, dökülen kanımın yerden kalkıp direnmeyen ağzına akmasını emrediyorum.

O, mutlulukla yenilgiye uğrayarak gözlerini kapatıp defalarca yutkunuyor ve ben, sonunda geri dönen küçük cadım için daha da sertleşiyor, daha da açgözlü oluyorum. Şefkat ve sevgi, şehvetin kanatlarında uçuyor ve ben, şeytani halimde hiçbir engel olmadan memnuniyetle mırıldanıyorum.

"Hoşuna gitti mi, sevgilim? Neden daha önce istemedin? Sana her zaman vereceğim, söz veriyorum. Benden içmeye izin verilen tek kişi sensin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Evet, gördün mü? Sihirimin içinde olması çok iyi hissettiriyor. Bir olduğumuzda çok iyi hissettiriyor."

Zaten cildi daha parlak, sağlıklı rengini geri kazanmış durumda. Yanakları biraz dolgunlaşmış, saçları biraz parlaklaşmış ve bacakları zevkten titrerken yutkunurken inliyor.

Onu kollarımın arasına alıp derin bir oyuğa yerleşiyorum ve gölgelerimi girişi kapatmak için gönderiyorum. Beslenmeyi bıraktığında onu becereceğim. Bu doğru olan şey.

Son damla Jaga'nın boğazından aşağı kayarken, derin bir rahatlama iç çekiyor. Başı koluma yaslanıyor, gözleri cam gibi. Ağzı kırmızı, kanla ıslanmış ve eğilip onu öpmek istiyorum, ama sapkın bir şekilde kendimi tutuyorum.

Onun öpücüklerinin sevişmekten daha heyecan verici, daha hoş olması garip. Onu sonra öpeceğim. Doyurucu bir ana yemeğin ardından gelen tatlı gibi olacak.

"Seni tutuyorum," diye mırıldanıyorum ve gevşemiş, doygun vücudunu kucağıma oturtuyorum, karnı ereksiyonuma değiyor. "Hiçbir şey yapma. Ben hallederim, aşkım."

"Bekle," diye mırıldanıyor, ağzı çok gevşek olduğu için net konuşamıyor. "Hayır... Sen... Hayır..."

"Hayır mı?" Kendi kendime gülümserim. "Hadi ama, aşkım. Kokunu alıyorum. Sana kanımı verdikten sonra hep çok azgın olursun ve yeterince bekledik. Her şeyi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapalım."

Her şey normale dönsün, sanki benim ve senin ihanetlerin hiç olmamış gibi.

"Mm-mm."

Jaga zorlukla doğrulur, gözleri y ü z üme odaklanır. Bu sefer net bir şekilde konuşur.

"Hayır."

"Ama beni istiyorsun," derim, kafam karışık ve kızgın. "Hayır da ne demek? Sana kanımı verdim!"

"Hayır. Mm-mm."

O başını sallar ve benim engellenen şehvetim öfkeye dönüşür. Hakaretleri zar zor geri tutarım ve onun yerine onu izlemeye çalışırım. Bu bir semptomdur. Onda bir sorun var, benden sakladığı bir şey var ve ben bunun ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Sikişmeyi

sonraya

bırakırız.

"Neden

olmasın?"

Yine başını sallar, kendini hazırlar ve beceriksizce, sendeleyerek üzerimden kayar. Onu dengelerim ve o, oyuğun dışına çıkan kemere doğru sendeler. Orası benim gölgelerimle doludur ve o durur, ayakları üzerinde sallanarak bunu sindirir.

"Beni dışarı çıkar."

"Bana cevap vermeden olmaz. Neden olmasın?"

Jaga ellerini gölgelere bastırır. Bariyeri, yanındaki duvar kadar sağlam olana kadar güçlendiririm.

"Beni dışarı çıkar."

"Soruma cevap ver."

Nefesi hızlanır, çıplak uyluklarının arkasından ter damlarken hırıltılı nefes alır. Aşırı ısındığını, huzursuz olduğunu fark ederim. Aşkım

korku ya da başka bir şey yüzünden aklını kaçırmış, benim kanım onun vücuduna daha fazla enerji vererek endişelenmesine ve paniğe kapılmasına neden oluyor.

"Aşkım, benim, sadece ben," onu sakinleştirmeye çalışıyorum, gölgelerim onun nemli, soğuk kollarını okşuyor. "Söylediğin anda seni serbest bırakacağım. Söz veriyorum."

Ama o, saçları etrafında uçuşacak kadar şiddetle başını sallıyor. Dişlerini sıkarak boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Beni dışarı çıkar!"

Kalbim suçluluk duygusuyla sızlıyor, ama o güçlü. Buna dayanabilir.

d

a "Sana neyin var söyle. Neden bu kadar... Bu kadar kendinde değilsin?"

y Elleri yanlarına düşer, yumruklarını sıkar. Sessizdir, sırtı

a

n

a

bi

lir

.

Nefes nefese, öne doğru eğiliyorum, heyecan ve korku midemde kıvrılıyor. Onu mezarından kurtardığımdan beri bunu merak ediyorum. Geri döndüğünde bir şeyler eksikti ya da yanlıştı, insan ıstırabının, öfkesinin ve ihanetinin doğal sınırlarının ötesinde bir şey vardı.

Sonunda bunun ne olduğunu öğreneceğim.

Jaga titreyerek yumruklarını önüne kaldırır. Derin bir çaba sesiyle homurdanır.

"Bırak. Beni. Git!"

Yumrukları dışarı doğru patlar ve benim geçilmez bariyerimi delip geçer.

"Ne..." Gördüğüm şeyi anlayamadan şaşkınlıkla bakıyorum. Bu mümkün olmamalı.

Dışarıdan gelen ateş ışığı, büyüümün dokusundaki iki büyük delikten içeri sızar. Çatlaklar her yöne doğru hızla yayılır, ikiz örümcek ağıları gibi kırıklar oluşur ve gölgelerin duvarı parçalanarak havaya karışır. Jaga öfkeyle homurdanır ve dışarı fırlar.

Bir saniye geçer. Bir saniye daha. Şokumu atlatmak için gözlerimi kırıştırırım ve onun peşinden koşarım, sertleşmiş penisim yolu gösteriyor.

"Bekle!" diye bağırırım, tüm gücümle ona uzanırım, ta ki onu gölgelerin kozasına sardığımda. Kozanın içinde kıvranır, kızgın bir kedi gibi tıslar, ama kontrol altındadır.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum, saçlarını tutup burnumuz birbirine değene kadar yaklaştırıyorum, başını geriye doğru eğip üzerine eğiliyorum.

O homurdanır ve yüzüme tükürür. Ben gülerim.

"Boş ver, güzel kız. Sonra anlatırsın. Şimdi seni becereceğim, çünkü bu hayatımda gördüğüm en tahrik edici şeydi. Sen bir güçsün. Çok güçlüsün."

Bana bakıyor, gözleri kocaman, korku, öfke ve başka bir şey, boş ve karanlık bir şeyle dolu. Tereddüt ediyorum, kararlılığım sarsılıyor. Gözleri kapanıyor, yüzü çabayla geriliyor ve aniden, gölgelerden oluşan kozam parçalanıyor, kumaş parçaları gibi yere düşen parçalara ayrılıyor. Parça parça eriyip gidiyorlar ve Jaga koşmaya başlıyor, durup durup, dengesiz adımlarla benden uzaklaşıyor, ağlıyor ya da belki gülüyor.

Ama o yorgun, muhtemelen bayılmak üzere. Uzaklaşamaz.

"Bunu yapamazsın," diyorum, kuyruğum heyecanla sallanırken yavaş, ölçülü adımlarla ilerliyorum. "Benden kaçmayı bırak."

Kanımda kaynayan bir aciliyet var, o kadar derin bir arzu ki, içimi bir canavar gibi tırmalıyor. Diğer her şey önemsizleşiyor. Peki ya o benim gölgelerimi yok ederse ne olur? Daha önce kimse bunu başaramadı, ama o istisnai *birisi* ve ben de zamanı gelince bunu nasıl başardığını öğreneceğim.

Şimdi... Ona sahip olmalıyım.

Jaga nefes nefese omzunun üzerinden bakıyor. Bu hareket dengesi bozulmasına neden oluyor ve nefes nefese yere düşüyor, ellerinin ve dizlerinin üzerinde benden uzaklaşıyor.

Gelecek, tamamen net bir şekilde önümde uzanıyor. Kendimi, onun çırpınan bedenine doğru yürürken görüyorum. Arkasına diz çöküp, onu yükseltmek için zemini şekillendiriyorum, kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar. İçine girmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum, benim kanımı içtiği için hala sıcak ve ıslak olduğu yerde.

Benden nefret ederdi. Telafisi imkansız. Geri dönüşü yok.

Durup onu izliyorum, şehvet kan dolaşımda güçlü, ısıltılı yollar açarak alevleniyor. Artık onun direnebileceğini bildiğim için, onu tamamen unutmasını sağlayabilirim. Sorun olmaz. Sadece bir kez.

"Hayır," diyor Jaga, sanki aramızdaki havada titreşen düşüncelerimi duymuş gibi.

Yapabilirdim...

Yapabilirdim. Ama
yapmayacağım.

"Gördün mü?" diye soruyorum, sessizce, yenilmiş, bir canavar gibi. "Bu yüzden daha önce değişmedim. Bana güvenilmez. Weles olduğumda benimle konuş. Tek istediğim bu."

Durur, zayıf sırtı kavislenir ve derin, hırıltılı nefesler alır. Etrafıma, çıtırdayan ve değişken büyümü toplayım ve onun bedenimi değiştirmesine ve zihnimin derinliklerine yerleşmesine izin veririm, düşüncelerimi ve alışkanlıklarımı yeniden şekillendirir, beni dengesiz yapan öfke ve şehvet ceplerini parçalar.

Jaga tamamen pes eder ve sadece yere uzanır, yanağını serin yüzeye bastırır. Gözleri kurudur ama açıktır ve ben cüppemi giyip artık çıplak ve canavar olmadığım halde, beni göz ucuyla izler.

"Yemek yemelisin," diye onu uyardım, yanına çömelerek, ama çok yaklaşımadan. "Zayıfsın. Evet, yeni numaralar öğrendin, ama bu yeterli değil. Benimle savaşmak için daha güçlü olmalısın."

"Peki."

Sesi sessiz bir fısıltı gibidir. Gözlerimi kapatıyorum, yenilgi, kendinden tiksime ve tatmin duygularının karışımını kafamdan atmaya çalışıyorum. Sonuçta benimle konuşuyor. En azından iyi bir şey çıktı.

"Seni yatağa taşıyacağım," diyorum ama olduğum yerde kalıyorum, ona itiraz etmesi için zaman veriyorum.

Karşı çıkmayınca onu kucağıma alıp, hiç övmediği Ateş Salonu'ndan geçiyorum. Yorgunluktan uykuya daldığında, yanağımı saçlarına sürüyorum.

"Uyu, sevgilim," diye fısıldıyorum, kalbim suçluluk, keder ve umutsuz özlemle dolu. "İyi uyu ve beni rüyanda görme. Rüyalarını mahvederim sadece."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nal

Masada Jaga'nın karşısında oturuyorum ve onun yemek yemesini izliyorum. Benim taht odamdayız, sanırım burası onun en rahat bulduğu yer. Nawie'nin bu katında bir dizi özel odam var, ama daha önce onu yatağıma yatırmaya çalıştığımda kaçtı ve tahtımda yarı oturur, yarı kıvrılmış bir şekilde uykuya daldı.

Uyanırken de saatlerce tahtta oturuyor.

Bu yüzden eşyaları buraya taşıdım. Uzun bir masa ve sandalyeler, bir grup divan, hiç bakmadığı güzel elbiselerle dolu gardırobu var.

Ama iştahla yemek yiyor. Dünkü kavgamızdan sonra bu hoş bir gelişme.

"Wiosna pişirdi," diyorum, altın sarısı tereyağı damlayan şalgamı keserken tepkisini yakından izliyorum.

Bir an için beni görmezden geliyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, Jaga'nın benim varlığımı yok saydığı ve benim öfkeyle eşyaları fırlatmamak için elimden geleni yaptığım o korkunç gerginliğe geri döndüğümüzden korkuyorum.

Neyse ki öyle olmadı. Bir parça çiğneyip yuttuktan sonra, soğuk gözlerle, ifadesiz bir yüzle bana baktı.

"Biliyorum. Tadı tanıdık geliyor."

Parmaklarımla masanın siyah ahşap yüzeyine vuruyorum. Bugün sinir ve sabırsızlık beni ele geçirmiş durumda. Jaga'nın cevapları kısa ve soğuk.

"Kaç kez özür dilemeliyim?" diye soruyorum, sesimi sabit tutarak. Bugün Weles'im ve sakinmiş gibi davranmak oldukça kolay. "Yaptığım her şey için özür dilerim, Jaga. Savaşırken seni korumak ve iyileşmene yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum. Lütfen, bana biraz yardım et. Beni affetmen için neye ihtiyacın var?"

O, özel, keskin bir gülümsemeyle gülümsüyor ve tabağından başını kaldırmıyor.

"Oh, istersen seni affediyorum. Her şey için seni affediyorum."

Bekliyorum, ama o benim sözlerimden bağımsız olarak, tamamen memnun bir şekilde yemeğine devam ediyor. Aramızda hiçbir şey değişmiyor.

"Sana neyin var, söyler misin?" diye dikkatlice soruyorum, o da çatalını bırakıp şekerli mürver şarabı içmeye başlıyor.

Jaga omuz silkiyor, dudaklarında yine o gülümseme beliriyor. "Bir şey yok. Her zamankinden daha iyiyim. Bu çok lezzetli."

Masaya iki yumruğumu vurma isteğimi bastırıyorum. Demek şimdi oyunu bu. Evet, benimle konuşuyor, ama eskisi gibi kayıtsız. Bence bu bir numara — *umarım* öyledir, ama Jaga geçmişte asla kayıtsız gibi davranamazdı. O ateşli bir yaratık ve kırılmış ve hissizleştiği tek zaman, onu köyünden kovdurmamdı.

O zamanlar, onu kırmak için tek gereken birkaç acı gerçektir.

"Bir ay boyunca yemek yemeyi reddettin," diyorum, sanki yavaş anlayan bir çocuğa konuşur gibi abartılı bir sabırla. "Vücuduna özen göstermiyorsun, bu da endişe verici bir derecede bozulmasına neden oluyor. İyi değilsin, poppy kız. Sen bir insan kabuğusun."

Jaga ilgisizce omuz silkiyor. "Sanırım öyle."

"Dün neredeyse sana tecavüz edecektim," diyorum sertçe.

"Woland olarak." Kafasını kaldırmıyor. Sesi küçümseyici.

"Biliyorum."

"Ne, hiçbir şey hissetmiyor musun? Kızgın değil misin? Korkmuyor musun? Benden intikam almak ya da korunmak istemiyor musun?"

Burun kıvrır ve çatalına sulu bir parça dana eti geçirir. "O sadece bir beden. Ona ne olacağı umurumda değil, istediğin gibi kullanabilirsin."

Ona öfke ve şaşkınlıkla bakıyorum. Daha dün, onu kovaladığımda ağlayarak kaçmıştı - normal bir insan tepkisi.

Bu yeni şeytanlık da ne?

"Özgürce kullanabilir miyim? Gerçekten mi? Umursamıyor musun? Oraya gidip sikimi içine sokabilir miyim?"

Bu fikrin çekici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Kalçalarım sıcaklıkla doluyor, ama henüz sertleşecek kadar değil. Bir şeyler çok yanlış.

Jaga omuz silkerek yukarı baktı, gözleri kışın ortası kadar soğuktu.

"İstersen. Dediğim gibi, umurumda değil."

"Bu, Mokosz'un sana yaptığı şey yüzünden mi?" Sandalyeyi geri itip, gerginliğini biraz atmak için volta atmaya başlıyorum. "Gömülü olduğun sırada bedeninden kopmuş muydun? Duygularını mı kaybettin? Açlık hissini mi? Bu yüzden mi yemek yemedin?"

O, uzun zamandır çektiği acıları içeren bir nefes alır ve sorularımı önemsiz buluyormuş gibi gözlerini devirir.

"Bu kadar çok bilmek istiyorsan, neden birkaç ay mezarda yatıp kendin görmüyorsun?" diye sorar, bıçak gibi soğuk ve keskin bir sesle. "Merak etme, kimse seni özlemez."

Öfke boğazımı yakıyor, ama kendimi tutuyorum. Woland olsaydım, sırf o soğukkanlı, kibirli tavrını kaybetmesi için onu hemen tecavüz ederdim.

"Birkaç yüzyıl boyunca Büyük Meşe'nin köklerinde gömülüydüm," diyorum, sesim öfkeyle alçalıyor. "İnan bana, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum, bu yüzden şaşkınım, Jaga. Her gece uyurken seni kontrol ediyorum, fiziksel bedeninin en küçük liflerini bile inceliyorum. Hiçbir sorun bulamadım. Sen gayet iyisin."

Çatalını kaldırıp, soğuk ve zafer dolu bir sırtışıla hafifçe salladı. "Gördün mü? İşte bu. Ben *gayet iyi*yim."

"Bunu yapamam lan."

Banyoya dalıyorum ve parmaklarımı şıklatarak devasa küveti suyla dolduruyorum. Su o kadar soğuk ki, yüzeyinde hemen buz oluşuyor ve bir dizi çıtırtı sesiyle içeri giriyorum, ayaklarım ince bariyeri delip geçiyor. Üstümdeki yüzey donarken, giysilerimle birlikte dibe uzanıyorum.

Bu pek işe yaramıyor. Weles olarak, şimdi bile onun teklifini kabul etmek istiyorum. Eğer rol yapıyorsa, yeterince ilgi ve sertlikle, onun sevdiği her şeyle bunu aşabileceğime eminim.

Beni durduran şey, seksin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden korkmam. Ben onun içindeyken bana aynı soğuk ilgisizlikle bakarsa, bu beni mahveder.

"Siktir git, afyonlu kız," diyorum, buzla kaplı yüzeye yükselen baloncuklar donuyor.

Suya giderek daha fazla sihir akıtıyorum, tüm banyo benim içimde donmuş garip bir böcek gibi bir buz bloğu haline gelene kadar suyu soğutuyorum. Kanım kafamı boşaltacak kadar soğuyor. Sonunda, Jaga'nın yüzündeki o sırtışı silmek için ona zarar vermeyeceğime emin oluyorum, ama yine de emin olmak için yarım saat daha oksijen ve sıcaklıktan mahrum kalarak orada kalıyorum.

Ah, aşk için yaptığım şeyler.

Ben ortaya çıktığımda, Jaga hala yemek yiyordu. Geçen ayın her günü olduğu gibi, belki hoşuna giden bir şey görürse pes edip yer diye boş bir umutla ona çok çeşitli yemekler hazırladım.

Geçmişte, onun için hazırlanan ziyafeti neredeyse her zaman görmezden gelirdi. Bugün ise her şeyi yedi. Yanakları oldukça dolgunlaşmış ve köprücük kemikleri hala belirgin olsa da, eskisi kadar endişe verici derecede keskin değiller.

İtiraf etmeliyim ki, bu etkileyici. Çok az kişi, sindirimi hızlandırıp yiyeceklerin vücutta dönüşümünü sağlayan bu kadar hassas bir büyü yeteneğine sahiptir. Açlıktan kıvranan vücudunu haftalarca beslemeyi bir saatten biraz fazla bir sürede başardı.

"Bunu Nienad'dan mı öğrendin?" diye soruyorum, giysilerim hala soğuk suyla ıslak, kaşlarım ve saçlarım buzla kaplı.

Soğuk, soğuk ve sakim, ve bu şekilde kalmaya niyetliyim.

Jaga bana ilgisiz bir bakış attı. "Hayır. Sen banyoda kendini şımartmakla meşgulken ben deneme yaptım. İşe yaradı."

"Denemeyi... kendin üzerinde. Vücudunu hiç umursamıyorsun, değil mi?"

O, öfkeyle çatalını kaldırır ve tüm tabaklar boş ve tereyağı kalıntıları ile parıldarken.

"Kendim üzerinde deney yapabilirim, çünkü ben ölümsüzüm. Nienad, deneylerini yapmak için çaresiz ve kullanışsız gördüğü insanları seçiyor. Bu, senin hoş gördüğün ve teşvik ettiğin bir şey."

"Çürümeyi kastediyorsun." Onu yakından izleyerek başımı salladım. Eskisi gibi tam olarak kızgın değildi, ama etrafında belirgin bir tehdit havası vardı. "Yöntemlerimize katılmıyorsun."

Bana attığı bakış, küçümsemeyi aşıyor. Sonunda kayıtsız kalmadığı için gülümsemeyi zor tutuyorum. *Umursuyor*. Bunu kullanabilirim.

"Çürüme programını durdurmamı ister misin? Senin için yaparım."

Saçımdaki buz eriyor, omuzlarıma kadar uzanan saçlarımdan su damlıyor, heyecan içimi ısıtıyor.

Ama Jaga açıkça küçümseyerek gülüyor. "Ne istersen yap. Umurumda değil."

Coşkum yanan bir öfkeye dönüşür ve bizi geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirimizden uzaklaştıracak sözleri ve eylemleri geri tutmak için ellerimi ve dişlerimi sıkarım. Sanki buz banyosu hiç olmamış gibi.

Bana kurnazca bir bakış attığında, ağzının köşesi sırtarak kıvrılır ve bunun kasıtlı olduğunu anlarım. Ben, onun ustaca çaldığı bir keman gibiyim. Bu çok sinir bozucu.

"Peki," diyorum, sesimi kontrol altına aldıktan sonra, kendimi zorla büyüyle sakinleştirerek. "Bugün Nawie'yi daha fazla görmek ister misin? Seni Wiosna'ya götürebilirim ya da sana ruhları gösterebilirim. Ya da sadece dolaşabiliriz."

Durur, gözleri masaya sabitlenmiş, alnı kırışmış. Şaşırmıştır, benim eskisi gibi devam etmemi, onu bu odada kendime saklamamı bekliyordu. Ama yaşlı olmam, öğrenmediğim anlamına gelmez. Dışarı çıkmak, bizim arasındaki gerginliği bozdu.

Buna daha çok ihtiyacımız var.

"Sadık bir köpek gibi her yere peşimden geleceksin, öyle mi?"

Köpek. Eğer ben öyleyse, sen de benim köpeğimsin.

Keskin cevabı kendime saklayıp, yerine dişlerimi sıkarak çıkarabildiğim en hoş sesle cevap veriyorum.

"Evet. Mokosz'un seni tekrar kaçırıp bu sefer kimsenin ulaşamayacağı bir yere gömmemesi için senin bekçi köpeğin olacağım. Rica ederim."

Ona bunu hatırlatmak acımasızca ve Jaga'nın omuzları gerginleşip boğazı gergin bir yutkunma hareketiyle hareket ederken, utançla başka yere bakıyorum.

Ancak özür dilemiyorum. O tehlikenin farkında olmalı. Dikkatli olmalı. En son baktığımda Mokosz hala

Jaga'nın gömüldüğüne inanıyordu, bu her an değişebilir. Tek yapması gereken mezarı ziyaret etmek.

"Değişecek misin yoksa insanların deliklerden meme uçlarını görmesi senin için sorun değil mi?" diye soruyorum soğukkanlılıkla, o masadan geri çekilirken, gergin ve kızgın bir şekilde.

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sanki elbiseyi ilk kez görüyormuş gibi kendine bakıyor. Sonra ellerini kaldırıyor, kirli, uzun tırnaklarına bakıyor, bazıları kırılmış.

"Oh."

Alaycı bir cevap vermekten kendimi alıkoyuyorum. Beni kızdırmak konusunda çok zeki olan Jaga, diğer konularda ise çok dikkatsizdir. Ama bu da bir semptomdur.

Şu anda çok uzun bir semptom listem var, ama hiçbir sonuca varamadım. Bu beni tamamen çaresiz hissettiriyor.

"Gardıropta birçok elbise var..." diye başlıyorum ama o gözlerini kapatıp yüzünü buruşturarak çaba gösterince sözümü kesiyorum.

Oda enerjiyle doluyor, yüksek tavanın altında bir kasırga gibi büyü akımları toplanıyor. Ağzımı sıkıca kapatıp izliyorum, daha önce bu kadar sınırlı olan Jaga'nın bir anda bu kadar büyük miktarda büyü gücünü nasıl çağırabildiğini anlamaya çalışıyorum.

Kasırga iner, etrafında elektrikli hava çatırdar. Kırmızı ve siyah sıçramalar spiral şeklinde döner, Jaga görünmez olana kadar giderek daha fazla renk dökülür. Birkaç saniye sonra, başladığı kadar ani bir şekilde biter. Tam olarak durduğu yerde durur, tamamen değişmiştir. Şimdi temiz ve sağlıklı olan ateşli saçlarına, beline kadar çekici dalgalar halinde düşen saçlarına bakıyorum.

Siyah deriden yapılmış, o kadar dar ki uygunsuz denebilecek kadar dar bir pantolon giyiyor. Göğüsleri, onları çekici bir şekilde ortaya çıkaran siyah bir korsesi ile sıkıca bağlanmış ve çekici bir görüntü oluşturuyor.

Kırmızı deri çizimleri neredeyse dizine kadar uzanıyor ve topuklar sayesinde en az on santim daha uzun görünüyor.

Omuzlarında, diğer giysileri gibi deriden yapılmış koyu kırmızı bir ceket asılı. Etek ucu uyluklarının ortasına kadar uzanıyor ve düğmeleri, Ateş Salonunun tavanını süsleyen cilalı obsidiyenden yapılmış.

Artık ölümlü gibi görünmüyor. Dün peşinden gittiğim korkmuş, ağlayan kadından hiçbir iz yok.

Hatta, bir tanrıça gibi görünüyor.

Yukarı baktığında, gözleri neredeyse siyah, karanlık ve boş ve yutan bir şeyle doludur, tüylerimi diken diken eden bir şeyle. Derin bir yanlılık hissi beni kaplar. Kötü bir şey oldu, kötü ve korkunç bir şey, ve o da bunun merkezindeydi.

Gözlerini kırptıyor ve gözleri tekrar normale dönüyor. Dilimi buluyorum.

"Ya da kendi kıyafetlerini al, sanırım. Gidelim mi? Bugün nereye gitmek istersin?"

Dün Chors'un yaptığı gibi ona kolumu uzatıyorum. Jaga bunu görmezden geliyor ama kapıya doğru geçerken omzuma dokunuyor. Artık boyumuzun aynı olduğunu fark edince şaşıyorum.

"Aç" diye kapıya emir verir ve avucunu kapıya bastırır.

Kapı açılınca, o dışarı çıkar ve ben de onu takip ederim, şimdiye kadar bana hissettirdiği her şeyden çok daha fazla endişeyle ona bakarak.

Onun gücünü seviyorum ve bunu asla kıskanmam, ama büyüü kullanma şekli hakkında kötü bir şeyler var. Örneğin, yaptığı o yüz ifadesi. Kişinin doğal gücüne ulaşmak asla zor değildir. Büyü, emrimize amade olan itaatkar bir evcil hayvan gibidir. Eğer onu zorla ortaya çıkarmak gerekirse...

Hızlıca bir şeyler yapmam lazım. Oyunu bir üst seviyeye taşımamın zamanı geldi, böylece ona ne olduğunu nihayet öğrenebileceğim. Çok geç olmadan.

Jaga, fiziksel kondisyonu henüz düzelmediği için merdivenleri çıkarken nefes nefese kalıyor. Ateş Salonu'na girdiğimizde, sıkılmış bir ifadeyle etrafına bakınıyor. Sonunda bana dönüyor.

"Beni Wiosna'ya götür."

Vücudum anında tepki veriyor. Elimde değil, güçlü, kibirli Jaga'nın o küstah sesiyle benden bir şeyler talep etmesi beni tahrik ediyor. Özellikle de o kıyafetlerle. Bu tarzı daha önce nerede görmüş olabilir ki? Bu düşünceyi kafamdan silip, odaklanıyorum ve pantolonum görünür hale gelmeden önce onu buz gibi yapıyorum.

"Elbette, canım," diyorum nazikçe eğilerek. "Ama gitmeden önce, kıyafetlerini yeniden yapmak için attığın adımları bana anlatmanı istiyorum. İlginç bir teknikti."

Jaga soğuk bir gülümsemeye gözlerini kısar ve arkasını döner. "Onu kendim bulacağım."

"Tabii ki."

Geri çekilen sırtına gülümserim ve kolayca onu takip ederim. Adımları küçüktür, yeni botlarıyla biraz kararsızdır ve ben ilk kez Woland'a dönüştüğümde nasıl hissettiğimi hatırlarım. İlk başta yürümek zordu. Her şeyi yapmak zordu.

"Ateş Salonunun bir ucundan diğer ucuna yürümek ortalama on beş dakika sürer, bunu bilmen gerekir," diyorum kibar bir sesle, yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi davranarak. "İstersen, gölgelerimi kullanarak seni istediğin yere götürebilirim."

Durur, sinirli bir nefes alır ve biraz sendeleyerek tekrar yola çıkar. Eğlenceli bir şekilde öfkelenmemi yutkunurum. Onun aksine, ben nefes nefese kalmadım, bu yüzden hızlanırım ve kol kola ana nefede yürürüz, etrafımızda alevli mozaikler parıldar.

Bahsi yükseltme zamanı. Kendimi bu kadar savunmasız hale getirmekten nefret etsem de, onu konuşturmanın bir yolunu biliyorum. Ama başka her şeyi denedim ve hiçbirisi işe yaramadı.

Geriye bu kaldı. Güven karşılığında güven. Bu oyunu daha önce de oynadık.

"İlk kez Woland olduğumda, dengemi korumayı öğrenmeden önce sürekli düşüyordum. Toynaklar iki ayaklı yaratıklar için yapılmamıştı," diyorum, onun profiline bakarak.

O tepki vermiyor, ben de bunu sessiz bir ilgi olarak algılıyorum. Ona neden iki formum olduğunu hiç söylemedim — gerçeği bilen neredeyse kimse yok. Bu sırrı paylaşma konusundaki isteksizliğimi bir kenara bırakıp, artık beni istemediği halde bu kadına kendimi tamamen açıyorum.

"Bu, Büyük Meşe'nin köklerindeki hapisneden kendimi kurtardıktan sonra oldu," diye hikayeme başlıyorum. "Burada durmuş, duvara mücevherler yerleştiriyordum ki, aniden büyük bir büyü dalgası etrafımı sardı ve birdenbire Weles değil, Woland olmuştum."

Sessizce bekledim, ta ki sonunda...

"Ne oldu?"

Gülümserim ve ona geri kalanını anlatırım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Woland

"Ölümlüler yaratılmadan ve dua etmeye başlamadan önce, tanrılar kendi kendilerine yetiyorlardı," diye açıklıyorum ve Jaga'nın adımları ilgiyle yavaşlıyor.

"Çevremizdeki dünyayı yarattık ve onu bitkilerle ve yaratıklarla sonsuz bir özgürlükle doldurduk, aynı güç bedenlerimize ve ruhlarımıza da uygulandı. Her tanrı, bir süreliğine hoşuna giden bir görüntüye karar verene kadar kendini istediği gibi şekillendirdi. Değişmek istersek, değiştirdik. Mokosz o zamanlar çok daha maceracıydı, çirkin olmaktan korkmadan bedeniyle deneyler yapardı. Tabii ki şimdi çirkinlikten çok korkuyor."

Jaga dişlerini sıktı. "O zaman bir gün onu çirkin yapacağım. O kaltak."

"Senin için hayırlı olsun. Şimdi, ölümlüler tapınaklar inşa edip yanan kurbanların dumanı üzerinde isimlerimizi anmaya başladıklarında, bir şeyler değişti. Başlangıçta çok ince bir değişiklikti ve fark etmemiz yüzyıllar aldı, ama... Biz daha sağlam hale geldik. Daha katı hale geldik, değişime daha isteksiz hale geldik. Eskiden tüm elementlerle eşit derecede eğlenen Strzybog, rüzgâr dışında her şeye ilgisini kaybetti. Mokosz, sürekli mükemmelleştirdiği tek bir yüz ve vücuda karar kıldı. Swarog, demirci dükkânında giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı. Perun, yaz fırtınası gibi değişken hale geldi."

O günleri hatırlayarak acı bir gülümsemeyle sessizliğe büründüm. O zaman kardeşimle savaşımız gerçekten başlamıştı, ama ben henüz bunun farkında değildim. Mokosz yüzünden daha önce de sık sık kavga ederdik, ama hiçbir *böyle olmamıştı*.

İçimizdeki değişiklikleri fark ettikten sonra, Perun, benim suretimde, yaratıcı, güçlü ve sihirli ölümlüler yaratmanın benim hatam olduğunu haykırdı. Onlar bize karşı güç kazandılar. Artık sınırsız değildik.

Eğer onları kendi istediği gibi yaratma özgürlüğü olsaydı, bunların hiçbirinin olmayacağını iddia etti. Onlar uysal, istediğimiz zaman alıp atabileceğimiz kolay oyuncaklar olurlardı ve biz özgür olurduk.

Ama sınırsız özgürlük sıkıcıdır.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor Jaga ve sessizliğimden, sormak zorunda kalmasından rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. İlgisizmiş gibi davranamıyor. İyi.

"Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, ama sonunda anladım. Ölümlülerin inançlarının büyük bir gücü olduğu ortaya çıktı. Bizim hakkımızda belirli şeylere inanarak, bize belirli isimler takarak, ölümlüler bizi kalıplara soktular. Mokosz, tanrıçaların en güzeli. Bilge, şifacı, yaratıcı Weles. Perun, dürtüsel gök gürültüsü atıcı."

Hüzünle gülümsüyorum, hapsedilmeden önceki zamanlara duyduğum nostalji bir anlığına beni sarıyor. Jaga durur ve sırtını safir ve obsidiyenlerle süslü bir sütuna yaslar. Salonun bu kısmı karanlık ve rahattır. Onun hayran bakışlarında uzaktaki bir ateşin yansımaları görürüm.

"Ölümlülere onları kontrol etmek için atalarının ruhlarını vermeden önce miydi?"

Başımı sallarım. Boğazımda bir ağırlık hissediyorum. O kısmı hatırlamaktan hoşlanmıyorum — Perun, ben onu durdurmak için çaresizken en sevdiğim yaratığımı mahvetmişti.

"Kardeşim çok öfkeliydi. O günlerde sık sık ölümlülerin dünyasına gidip, bazen bütün köyleri yok eden fırtınalar yaratıyordu. İronik bir durumdu: onu bu hale getiren ölümlülere öfkeleniyordu, ama tam da onların beklediği gibi tepki gösteriyordu: akılsızca, her şeyi yok eden bir öfkeyle.

"Ama Perun da kurnazdı ve öfkesi geçtikten sonra oturup düşündü. Sonunda, ölümlülerin inançlarını kendi çıkarları için kullanmaya karar verdi."

Dişlerimi sıkıyorum. Jaga, muhtemelen botlarından dolayı acı çekerek bir ayağından diğerine geçiyor.

"Oturalım."

O benim uzattığım kolumu tuttuğunda, omurgamdan bir heyecan dalgası geçer. Ona anlatmak iyi bir seçimdi, o acıyı hatırlayınca ruhum yeniden acısa da.

Gölgede gizlenmiş bir oyukta oturduk, yerde sadece büyük köz gibi yakutlar yumuşak bir şekilde parlıyordu. Jaga yanıma oturdu ama bana dokunmadı.

"O, gizlice aralarına girip, kendini en güçlü tanrı olarak tanıtan hikayeler yaydı. Gücünü sergiledi, kendisine hayran olanlara hediyeler verdi, hayran olmayanları öldürdü. O günlerde ölümlüler hala büyülü ve özgürdü, bu yüzden inançları hızla değişti. Perun giderek daha fazla güç kazandı ve kimse bunun farkına varmadı. İhtiyacı olduğunda kurnaz ve ihtiyatlı olabiliyordu. Bunu iyi sakladı."

Sessiz kaldığımda, Jaga başını salladı. "Sen savaştın."

Başımı arkamdaki serin obsidiyen duvara yasladım. "Evet, yaptık. O neredeyse sınırsız bir güce sahipti, ben ise farkına bile varmadan bazı özelliklerimden mahrum kalmıştım. Her şey çok çabuk bitti. Beni köklerine zincirledi, tahtının hemen dibine, toprağın derinliklerine gömdü."

Elimin arkasına parmaklar hafifçe dokundu, ama bunu tam olarak anlayamadan bitti. Sesimin kısıldığını fark ettim. Duygularımdan boğazım düğümlenmişti.

"Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmak zorunda kalmamıştım. Bilmesi gereken herkes oradaydı. Olanları gördüler."

Jaga, onun önünde kalbimi parçaladığım için bana teşekkür etmiyor ama beni aceleye de getirmiyor. Sesim devam edebilecek kadar sakinleşene kadar bir süre sessizce oturuyoruz.

"Birkaç yüzyıl boyunca zincirli kaldım, bu da Perun'a benim yarattıklarımla uğraşmak için bolca zaman verdi. Ataların ruhlarını tasarladı ve her yeni doğan çocuğa bir tane yerleştirdi. Bir nesil içinde ölümlülerin dünyasının doğası değişti. İnsanlar büyü yapmayı ve geceleri dışarı çıkmayı bıraktılar. Eskiden ölümlüler arasında yaşayan bazı Bieseler, ormanlara ve bataklıklara sürülerek kovuldular. Birçoğu, insan dünyasından sürülerek Slawa'ya kalıcı olarak yerleşmeye geldi."

Hikayenin sonraki kısmından korkarak önüme bakıyorum. Jaga sessiz, nefesinin sesi bile duyulmuyor.

"İşte Perun'un her şeyi mahvettiği nokta burası," diye fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle devam ediyorum. "Beni herkesin korktuğu, adı lanet olan bir kötü adam yaptı. O zamanlar ölümlüler daha az sihir ve güce sahipti, ama yine de ilk ölümlülere hayat verdiğimde onlara verdiğim ruhlara sahiptiler. Onların inançları hala önemliydi, Perun'un tahmin ettiğinden daha önemliydi."

Gözlerim odaklanamıyor, ilk değişimin dehşetini hatırlıyorum, kuyruğum çıkmış, boynuzlarım o kadar ağırdı ki başımı zar zor kaldırıbiliyordum, toynaklarım cilalı mermer üzerinde kayıyor ve kayıyordu. Onun *bunu* bilmesine gerek yok. Çok aşağılayıcı.

"Yapmaya çalıştığı şey çok ani, çok doğal olmayan bir şeydi. Ben eskiden şifa ve bilgeliğin tanrısıydım, Nawie'nin hükümdarıydım, saygı duyulan ve sık sık çağırılan, binlerce tapınağın tanrısıydım. Beni bir kötü adama dönüştürerek Perun dengeyi bozdu. Bir boşluk oluştu ve o bu boşluğu doldurmayı unuttu.

"Birdenbire, tıp ve şifalı bitkilerin tanrısı ortadan kayboldu, ama ölümlüler eskisi gibi şifaya ihtiyaç duyuyorlardı. Bilgelik tanrısını kaybettiler, ama yine de öğretmeye, öğrenmeye ve hikayeler anlatmaya devam ettiler. Ve en önemlisi, benim gibi başka bir ölüm tanrısı yoktu ve ölümlüler ölmeye devam ediyordu, hayatta kalanlar ise ölenlerin huzurlu bir yuva bulması için dua ediyorlardı. Kimse benim yerimi almadı, ben hala eski rolümü yerine getiriyordum."

"Ama senin de yeni bir rolün vardı," diye Jaga anlayışla fısıldadı. "Kötü adamın rolü. Şeytanın rolü."

"İkisi çok farklıydı, çok uyumsuzdu." Bir an gözlerimi kapatıp içimdeki Woland'ın özünü hissederek iç çekiyorum, ışığının gölgesi, nefesimin ekshalasyonu. "Bu yüzden değiştim. Tüm o inançlar ve korkular güçlü bir büyüye dönüştüğünde, Woland oldum, o büyü bana hiç uyarı olmadan yüklendi. Şimdi ikisi de benim. Ama aynı zamanda tekim. Ve Jaga, mazeret uydurmayacağım."

Ben durup düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, o merakla mırıldanıyor.

"Biz tanrılar, ölümlülerin inançlarıyla şekilleniriz," diye açıklıyorum. "Ama eylemlerimiz ve seçimlerimiz bize aittir. Woland olarak, Weles'ten farklıyım, ama Woland da benim. Evet, şeytanın doğası açgözlü, duygusuz ve karanlıktır, ve onun derisini giydiğimde böyle olmak çok daha kolaydır.

Ama kimse beni bu şekilde davranmaya zorlamadı. Sana yaptıklarımın... sorumluluğunu üstleniyorum. Hepsinin. Ve özür dilerim."

O sessiz, muhtemelen ömrümü görmezden geliyor. İç çekişimi yutuyorum ve bir değişiklik yaratmak için uzun zaman ve daha birçok özür gerekeceğini kabul ediyorum.

"Perun ne olduğunu bilmiyor," diye devam ediyorum. "Woland'ın benden ayrı bir varlık olduğunu, bir tür halk tanrısı olduğunu, çok güçlü olmadığını, değerli bir düşman olmaktan çok bir baş belası olduğunu düşünüyor. Kendisi benimle savaşmak için ortaya çıkmıyor ve ben de onu elimden geldiğince kaçınıyorum. Görüyorsun, Weles olarak Nawie'ye hapsolmuş durumdayım. Oradan ayrılır ayrılmaz Perun'un yaratıkları ve tanrıları bana saldırıyor ve o da beni tekrar zincirlemek için aceleyle geliyor. Woland olarak ise özgürce dolaşıyorum. Wyraj doğumlu hiçbir tanrı onun ben olduğumu bilmiyor, Strzybog bile. Sadece benimle akraba olanlar biliyor. Kan bağı, benim sırrımı paylaşmalarını engelliyor."

Sessizce oturuyoruz. Göğsümde sıkıcı ve sabırsız bir acı büyüyor. Ona en karanlık sırrımı, her gün mücadele ettiğim en derin ıstırabımın kaynağını anlattım — iki kişinin bir olması — ama o hiçbir şey söylemiyor.

Artık beni sevmiyor, Woland'ın sert sesi zihnimde yankılanıyor. Ve seni hiç sevmemi.

Elbette o benden ayrı bir varlık değil, ama bazen bu ikiliği kontrol etmek zor oluyor. O çok farklı, ama karanlığı tam da doğru.

Biz aynı çubuğun iki ucu gibiyiz.

Jaga aniden ayağa kalkar ve bana bakmak için döner. O, kırmızımsı bir ışıkla aydınlanan oyuğun önünde siyah bir silüet gibidir. Yüzündeki ifadeyi ayırt edemiyorum.

"Bunların ne kadarı doğrudu?" diye soruyor hafif, umursamaz bir sesle. "Yalanları saydın mı? Söyle bana."

Onun sözleri beni incitti, öfkeye dönüşmek istedi ama ben buna izin vermedim. Eğer o istiyorsa acı çekebilirim. Acı çekebilirim.

"Sana gerçeği söyledim, poppy kız," diye fısıldıyorum, gölgede kalan yüzüne bakarak. "Hepsini. Bir şey atladıysam, kendimi aşağılanmaktan kurtarmak içindi. Woland olduktan sonra kafa karışıklığı ve çaresizlikten ne kadar uzun süre ağladığımı bilmen gerekmez. Ya da belki de bilmen gerekir."

Kahkahası soğuk ve alaycı.

"Ağladın mı? Ah, zavallı küçük tanrı. Sence kaç kişi *senin* yüzünden ağladı?"

O, topukları mermerde gürültü çıkararak ayrılır. Öfkemi gelip geçmesine izin veririm ve kederine dönüşür.

Ona her şeyi anlattıktan sonra, onun anlayışlı ve nazik olacağını düşünmüştüm. Kucaklaşmalar ve öpücükler bekliyordum. Ve sonra, onunla tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumu söylemeyi umuyordum. O benim kehanetlerdeki gelincik kızım, en parlak yıldızım ve umudun ışığı.

Sadece Perun'u yenip benim olanı, yani ölümlülerin dünyasını, benim yarattığım dünyayı geri almak için anahtar olduğu için değil.

Jaga, yüzyıllardır ilk kez ölümlülerin güçlü, zeki, yaratıcı ve kuvvetli olabileceğine dair umut verdi bana. Bana ilk insanları hatırlatıyor. Hayalimi geri verdi bana.

Şimdi uzaklaşıyor, adını koyamadığım o tehditkar gölge etrafında dolanıyor ve en kötüsünü düşünürken içimi gerçek bir dehşet kaplıyor.

Belki de onarılamaz bir şekilde kırılmıştır.

ALTINCI BÖLÜM

Ruhlar Kuyusu

Sonunda banketten kalktığımda, Jaga'nın adımları uzakta, gittikçe uzaklaşarak yankılanıyor. Gölgelemler arasına karışıp onun yanına geri dönüyorum ve sessizce onunla aynı hızda yürümeye başlıyorum. Beni fark etmiyor ve bu seferlik buna sevinıyorum.

Yine kavga etmektense sessiz kalmak daha iyidir.

Ateş Salonunun diğer ucundaki devasa kapılara ulaştığımızda, Jaga elini tahtaya koyar ve aşağıdaki kapıda yaptığı gibi emir verir. "Açıl."

Bu sefer işe yaramadı. Sanki benim hatamış gibi bana öfkeyle bakar ve sanırım öyle de. Buradaki koruma büyülerini ben yaptım.

"Sadece bir damla kanın lazım, onu hazırladıktan sonra kapı senin için açılacak."

İçimdeki her şey, ona istediği gibi gelip gitme özgürlüğü vermek istemiyor. Nawie'nin topografyası hakkındaki keskin sorularını unutmadım. Ama onu sonsuza kadar kilitli tutamam.

Kaçmaya çalışsa bile, bizimle yüzey arasında yüzlerce katman var. Onu yakalayacağım.

"Tamam."

Yaklaşp paltosunun bir kenarını çekiyor. Kemerinde üç küçük, ince hançer gördüğümde kaşlarım kalkıyor. Jaga birini alıyor ve

acıyı hissetmeden ya da inlemeden avucunun ortasına sapladı.

Yaradan kanın fışkırıp avucunu doldurmasını büyülenmiş gibi izliyorum. Kanın kokusu burnumu dolduruyor ve beynime doğru fırlayarak düşüncelerimi dağıtır.

Kalbim çılgınca atmaya başlar, ağzım kurur, boğazım susuzluktan kurur. Dünya sallanır, kenarları kararır ve tek düşünebildiğim şey *onun kanıdır*.

Aylardır hiç içmedim. Jaga benden beslendi, ama ben ondan içmedim ve bu bağımlılığımı azaltmak yerine daha da kötüleştirdi. Ne yapmam gerektiğini unuttum, yüzüm uyuşuyor, gözlerim bana oyun oynuyor.

Avuç içi kocaman görünüyor, görüş alanımı dolduruyor. Sanırım özlemle inliyorum.

"Oh," Jaga'nın sesi kendini beğenmiş ve bilmiş. "Sanırım tatmak istiyorsun."

Sanırım evet diyorum, ya da belki yine inliyorum. Dilim uyuşmuş. Nefes almayı kesiyorum, çünkü onun muhteşem kanının kokusunu biraz daha alırsam, kuduz bir hayvan gibi üzerine atlayıp beslenirim.

Jaga gülüyor, sesi bozuk, uzaktan geliyor. Elini çeviriyor.

Kan mermere sızıyor. "Bir köpek gibi yerden yalayabilirsin."

Onurumu beklemem. O konuşmayı bitirmeden dizlerimin üzerine çöküyorum, dilimle tatlı uyuşturucuyu yalıyorum. *Ben bir köpeğim*, sadık bir hizmetkarım ve hanımım bana bir ödül verdi.

Yer, benim tükürüğümle çok çabuk temizlenir ve parlar, tek bir damla bile kalmaz. Nefes nefeseyim, omurgamdan titreme geçer. Onu, o tatlılığı ne kadar özlemişim, ve sadece Woland'ın kan içmesi önemli değil, artık ben de içiyorum. Onun kanı olduğunda.

Acı çekerek başımı kaldırdığımda, susuzluğumun yarısı bile giderilmemişken, onu hazırlıksız yakalıyorum. Gözleri şaşkınlıkla dolmuş, ayaklarından ayaklarına geçiyor, kalçaları küçük ama belirgin bir hareket yapıyor.

Beni böyle dizlerimin üzerinde görmekten hoşlanıyor. Güçlü olmaktan hoşlanıyor. "Al."

Jaga kanlı elini yavaşça yüzüme indirir, karanlık, meraklı gözlerle beni izler. Yanağımı avucunun yanına sürtüyorum,

sonra bileğini tutup çekerim. Onu aşağı çektiğimde nefesini tutar, ama artık çok geç. Artık beni kendinden uzaklaştıramaz.

Ağzım avucunun içinde, dişlerim yarada ve uzun, açgözlü emişlerle kanını emiyorum. Sallanıyor ve dengede kalmak için saçımı tutup çekiyor. Sanırım zevkten inliyorum.

Daha sert.

Ne istediğimi anlamış olmalı, çünkü artık daha fazla saçım onun avucunda ve o kadar sert çekiyor ki acıyor. Ağzım onun kanıyla doluyor ve bunu hiçbir şey geçemez, belki sadece onun amından direkt içmek. Çaba sarf ederek nefes nefese kalıyor, dişlerinin arasından küçük titrek inlemeler kaçıyor ve ben doyasya içiyorum, avucunu benim zevkim için parçalıyor.

Sonuçta bana vücudunu kullanmamı söyledi. Bu yüzden dişlerimle kemiklere kadar kazıyorum.

Daha sert.

Kalçaları ritmik, ihtiyaç dolu hareketlerle sallanıyor ve ben sertleşiyorum, benim ihtiyacım da onunkiyle aynı. Onu içime çekiyorum, her yudum beni pantolonumun içine boşalmaya yaklaştırıyor. O çok hoş. Lezzetli. Benim evim.

Parmakları isteksizce saçlarımdan arasından kayarken, onun zayıfladığını fark ettim. Bilinçsizce sihirle kendime yardım ettim ve vücudunun izin verdiğinden daha fazla kan çektim. Çok fazla aldım, ama sorun değil. Uzaklaşmadan önce, dilimi kurnaz bir büyüyle deldim ve iyileştirici kanımın, onun avucunda yarattığım karmaşaya damlamasına izin verdim.

Yara iyileşir, ama Jaga hala baygın, dizleri titriyor. Elini öperim, temizlerim ve onu kucağıma çekerim.

"Buraya gel."

O da, sefil ve güçsüz bir şekilde gelir ve ben onu kollarımda sallarım.

"Sana adımı almayı nasıl öğrettiğimi hatırlıyor musun? Ben de sana iyiliğini ödeyeyim."

O gece, ağzındaki kanı öperek temizledim. Her benim adımı söylediğinde dili kanıyordu ve ben onu aç öpücükler arasında tekrar tekrar tekrar ettirdim.

O hiçbir itirazda bulunmuyor. Dilimi ikiye ayırıyorum ve iyileşmesini engelliyorum.

Öpüşüyoruz.

Nazik ve dağınık bir öpücük, dudakları titriyor ve benim dudaklarımdan karşısında güçsüz kalıyor, kalın damlaları yutmakla meşgulken dili hareketsiz kalıyor

Ağzını dolduran. Yüzünü ve boynunu okşuyorum, parmaklarını saçlarıma doladığında, onu orada tutmak için avucunu avucumla kapıyorum.

Bu mutluluk. Bana her şeyi yapmama izin veriyor ve istekli, kalçaları hala o uyarılma ile ısınmış, dudakları ve dili gücünü geri kazandığında canlanıyor. Zevke kapılıp kendimi iyileşmekten alıkoymayı unuttuğumda, kan akışı durduğunda sinirlenerek homurdanıyor.

"Al şunu," diye fısıldıyorum dudaklarına, öpüşmeyi bırakmayı reddederek.

Dudaklarımı sertçe ısıyor, dudaklarım yarılarına kadar. Penisim şişiyor ve onu kendime doğru çekiyorum, deri giysili kalçaları tam üstüne oturana kadar. Kıvranıyor, beni daha sert öpüyor ve ben avucumla göğüslerini kapıyorum. Muhteşem gelincik kızım dokunuşuma karşılık veriyor.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanırım, korsesini çözmenin bir yolunu ararken el yordamıyla.

Kanat çırpma sesleri duyulur, kahverengi tüyler üzerimize yağar. Tam zamanında geri çekilirim ve bir sürü kırlangıç kuşunun Nyja'ya dönüştüğünü görürüm.

Onu tanıdığım onca yüzyıl boyunca, hiç bu kadar kötü bir zamanlama yapmamıştı.

"Weles! Hemen buraya gel!"

Hala Jaga'yı tutarken ayağa fırlıyorum. Nyja'nın sesi çılgınca. Korkunç bir şey olmuş.

"Ruhlar Kuyusu'na!" diye bağıyor ve tekrar kuşlara dönüşüyor. Ben de onu takip ediyorum, gölgeler Jaga ve benim etrafımda kıvrılırken, dağın karanlık içinden geçip, dağın tepesinden Nawie'nin kalbine uzanan kuyunun dibine doğru uçuyoruz.

Işıklarla parıldayan devasa mağaraya indiğimizde, etrafımız kaos ve gürültüyle doludur. Küçük kuşlar, kanatlarını düzensizce çırparak, korkmuş ve kaybolmuş bir şekilde etrafta uçmaktadır. Daha büyük kuşlar, gözlerinde korku ile, kaosun üstünde ve altında uçarak, cıvıdayıp cıvıdamaktadır. Bazıları duvarlara çarparak yere düşer ve bayılır.

Bu, daha önce ölümlülerin kanlı bir savaş verdiği zamanlarda gördüğüm türden bir kalabalık. Burada binlerce ruh var, az önce ölen insanların ruhları, ve bunların yarısı nawka.

Nyja, kendisinin iki katı yüksekliğinde ve üç katı genişliğinde siyah bir sütunun tepesinde duruyor, altın rengi bir ışık beyaz elbisesini ve saçlarını aydınlatıyor. Kollarını

kaldırılmış, etrafında spiral şeklinde uçan kuşları çağırıyor, kanatlar ve tüylerden oluşan bir kasırga. Gürültü korkunç, cıvıltılar ve ciyaklamalar korku dolu bir kakofoni halinde yükseliyor.

"Biri hamile kadınları öldürüyor!" diye bağıyor Nyja, avuçları açık, vücudu daha parlak bir şekilde ışıltıyor.

Kuşlar ona akın ediyor, kafasına, avuçlarına, omuzlarına konuyor. Bir tanesi konar konmaz, Nyja onları Nawie'nin doğru kısmına, nawkas'ın alemine, anneleri yetişkinlerin yanına gönderiyor.

Daha sonra yeniden bir araya gelecekler, ancak ilk etapta bir ayırma yapılması gerekiyor. Ruhların kendilerine ait bir yerleri olmalı. Ölümün travmasından sonra kendilerini güvende hissetmelerini sağlamanın tek yolu bu.

"Ne oluyor?" diye sorar Jaga, gözleri hayretle açılmış.

"Ruhların harmanlanması," diye açıklıyorum. "Burada bekle.

Yardım etmeliyim."

Ruhlar Kuyusu'nda ne kadar uzun süre mahsur kalırlarsa, o kadar çok acı çekerler. Jaga'nın ayağa kalkmasına izin verip, karanlık bir ışıkla Nyja'nınkiyle ikiz olan ikinci sütuna ışınlanırım. Bunlar eski yapılar, siyah, cilalı yüzeylerine oyulmuş runeler ve kutsamalar. Ruhları buraya getiren şey budur, sütunlara işlenmiş büyü, ölenler için karşı konulmaz bir çekim gücüdür.

Kollarımı kaldırıp büyümü parlatıyorum. Ben Baba'yım, Yaratıcı'yım, ilk ölümlülere hayat verenim. Gücüm etrafımda kıvrılıyor, parlak gümüş rengi yeşil ışıklarla parıldıyor, karanlık kenarlarda kıvrılıyor ve huzur vaat ediyor.

"*Bana gelin,*" diyorum, kelimelerle değil, ruhumla. "*Eve gelin, küçük ruhlar. Gelin, dinlenin.*"

Giderek daha fazla kuş Nyja'nın kasırgasından koparak onun yükünü hafifletir. Tereddüt ederler, başımın üzerinde daireler çizerek uçarlar, ta ki sonunda, henüz doğmamış bir çocuğun nawka'sı olan minicik bir kuş aşağı süzülüp parmağıma konar, minik pençeleri cildimi zar zor sıyrır.

"Hoş geldin evine, küçüğüm."

Onu en küçük nawkaların yaşadığı seviyeye geri gönderiyorum. Nyja'nın yardımcıları buradan devralacak ve küçük kuşu, isterse bir çocuk şekline girmeye ikna edecekler. Yakında arkadaşları olacak, oynayabileceği sonsuz tarlalar ve ormanlar olacak ve belki de Nyja'nın akademisinin salonlarında

O istediği kadar kalacak ve istediği gibi davranacak.

İlk cesur küçük ruhun cesaretlendirmesiyle daha fazla kuş bana akın ediyor. Kısa sürede, her birini karşılayarak, her çılgın kalp atışında yaratıcı nefesimin yankısı ile kaplıyım. Yine de... Her biri değil. Bir kuşta, sonra bir diğerinde sihrin dokunuşunu tanımıyorum, ama bunun üzerinde durmaya vaktim yok. Bir anda bu kadar çok ruh geldiği için odaklanmak imkansız.

Hepsini geçiriyorum, sonunda Kuyu boşalıyor, sadece elli kadar kuş kalıyor. Artık daha sakinler, uçacak daha fazla alanları var, bir anda bir araya gelen bu kadar çok varlığın çılgın enerjisi azalmış.

Sonunda düşünmek için zamanım var. Aklıma gelen şey hoşuma gitmiyor, ama tek mantıklı açıklama bu.

Biri bizi alt etmek için bir anda çok sayıda ölümlüyü öldürdü. Bu kasıtlı olarak yapıldı.

"Nyja, ben burada işimi bitireceğim. Elinden geleni yap ve gökyüzünü gözetle. Bu bir oyalama taktiğiydi."

Dişlerini göstererek tısladı. "Haklısın. O piçler!"

Bir sürü kırlangıç kuşuna dönüşerek, kalan ruhları kısa süreliğine şaşırtır. Nyja ortadan kaybolur kaybolmaz sakinleşirler ve ikişer üçer bana doğru süzülerek gelirler, ta ki hiçbiri kalmayana kadar.

Tüyleri silkelerim, gözlerimi kapatırım ve gölgelerin arasından geçerek Jaga'nın yanına geri dönerim. Ben çalışırken o bir milim bile kıpırdamamış, dudakları aralık bir şekilde bu manzarayı izlemiştir.

Şimdi, parlak gözleri bana çevrilir, biri yeşil, biri mor. Konuşamaz, yüzümü şaşkınlıkla, belki de hayal kırıklığıyla inceler.

"Sorun ne, tatlım?"

O, öfkeyle nefes alır ve başka yere bakar, çenesi dışarı çıkar ve bir an için, o benim Jaga'mdır, benim ihanetimle henüz ezilmemiş ve diri diri gömülmemiş, tutkulu, masum bir varlıktır.

"Öyle mi oluyor?" diye sorar, inanamayan ve öfkeli bir şekilde. "Öldükten sonra. Öyle mi oluyor?"

Yukarıdan yalnız bir trille sesi gelir, Kuyu'nun taş şaftında yankılanır. Gülümserim.

"Hayır. Genellikle ne ben ne de Nyja bizzat gelmek zorunda kalırız. Sütunlar işi halleder. İzle."

Ruh, tavandaki geniş açıklıktan mağaraya uçar. Büyük, benekli bir kuştur, şahinlerden biraz daha küçüktür. Bir an için daireler çizip Nyja'nın sütununa konar. Gözlerimi kırpyorum ve kuş gitmiş, yeraltı dünyasındaki hak ettiğı yere gönderilmiştir.

"Sadece bir anda çok fazla ruh olduğunda ortaya çıkarız. Kalabalıkta korkar, kaybolur ve kafaları karışır. Normalde, gece gündüz boyunca sürekli bir akış vardır. Sütunlardaki sihir tarafından çağrılırlar ve buraya uçarak gelirler. Gördüğün şey sık sık olmaz. Ve neredeyse hiç bu kadar çok nawka bir anda olmaz."

Bir adım geri çekilir ve geniş gözlerle etrafına bakar. Ruhlar Kuyusu, yüksek ve geniş, süslemesiz devasa bir mağaradır. Duvarları yontulmuş kayadan, zemini soğuk taştan yapılmıştır. İki sütun ve beyaz ışıkla dolu yüzen küreler dışında boştur. Bu alan, ölümün doğasını yansıtan ham ve eskidir.

"Biri bunu kasten yaptı dedin. Kaç tane hamile kadını öldürdü?"

"Beş yüzden fazla," diyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Bu, ölümlüler tarafından yapılmadı. Son kontrol ettiğimde, kimse hamile kadınları katletmek için bir araya toplamıyordu. Hayır, bu, ölümlü dünyada hızlı hareket etme yeteneğine sahip, birçok köy ve kasabayı aynı anda kapsayan biri tarafından yapıldı. Bu, tanrılar tarafından yapıldı."

Kafasını sallar, gözlerinde öfke parlar. Göğsüm sevinçle dolup taşar coşkuyla ayrı ayrılır ayrılan endişeli endişeden endişe bu bu yeni plan hakkında endişeleniyor. Bu benim Jaga'm, zayıflar adına öfkeli ve kızgın. "Ama neden?" diye patlıyor. "Neden hamile kadınlar? Eğer birini öldürmek zorundalarsa birini öldürmek zorundalardı, neden yaşamayı hak etmeyen bazı pislikleri seçmediler?"

Gülümsememi zorlukla bastırıyorum. "Sen olsan öyle mi yapardın? Yeraltı tanrısını ruh akınıyla boğmak isteseydin, yüzlerce pisliği seçip onları katleder miydin?"

O tereddüt eder, düşünürken kaşlarını çatır. "Yani... Bilmiyorum. Yüzlerce çok fazla gibi geliyor."

"Öyle. Biri bu plana çok emek harcamış ve ben bunun nedenini gerçekten merak ediyorum. Dediğim gibi, bu bir oyalama taktiğiydi."

biz meşgulken başka bir şey yaptılar. Ne olduğunu bulmamız gerek."

"Ama hamile kadınlar!"

Haftalardır görmediğim kadar öfkeli ve canlı bir şekilde odada volta atıyor. Eğer onu nihayet ilgisizliğinden çıkaran şey buysa, bunu yapan kişiye en içten teşekkürlerimi iletmeliyim.

"Görmek ister misin?" diye soruyorum, pervasız ve heyecanlı bir şekilde. "Hemen şimdi ölümlülerin dünyasına gidip nasıl yapıldığını görebiliriz. Belki de kimin yaptığını bile öğrenebiliriz."

Jaga durur ve yavaşça bana döner. Yüzü gergin, vücudu gerginlikle sertleşmiştir. Artık daha kendinden emin yürüyor, içtiği kan ayaklarında oluşan kabarcıkları ortaya çıkar çıkmaz iyileştiriyor.

"Bu onlara yardımcı olacak mı? O kadınlara?" diye sorar sonunda. Cevap veremeden, karanlık ve acı bir gülümsemeyle başını sallar. "Hayır, olmayacak. Sen sadece... Bilmiyorum, beni yine manipüle etmek istiyorsun. Sen..."

Aniden bana bakar, gözleri geniş ve temkinli. Yumruklarını sıkar ve gözleri beni yutar, vücudumda yukarı aşağı kayar. Bir adım yaklaşıncı dişlerini göstererek hırlar.

"Hayır!" diye bağırır, parmakları pençe gibi kıvrılır. "Bana bir daha dokunma! Bir daha bana dokunma! Ve yaptığın şey... Her neyse... Bir daha yapmana izin vermeyeceğim!"

Şaşkınlıkla başımı sallarım. "Ne demek istiyorsun? Ne yaptım ben?"

Ama o dinlemiyor. Yüzünde yine o ifade var, o gerginlik, gözleri kapalı, alnı konsantrasyondan kırıışmış. Jaga'nın ayakları yerden kalkıyor ve birkaç santim havada asılı kalıyor, dişlerini acıdan ya da efordan sıkıyor. Hava kırmızı renkte parıldıyor, gelinciklerin parlak rengi gibi. Başını geriye atıp çığlık atıyor ve içinden korkunç bir ham büyü akımı dökülüyor, onun merkezinde bir girdap gibi yükseliyor.

Büyülenmiş, hayran ve tamamen şok olmuş bir şekilde izliyorum. Bunlar bir tanrıya layık büyü seviyeleri ve o, net bir hedef olmadan giderek daha fazlasını ortaya koyuyor. Bu bir büyü değil. Sanki büyü kusuyor gibi, ancak bu kadar çok büyü tutması imkansız.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum, içimde bir önsezi göğsümü sıkıştırıyor.

Değişken akımlar gittikçe yükseliyor. Jaga sihirle yanıyor ve bunun bir çıkışı yok, bir amacı yok. Bir an için, Ruhlar Kuyusu'nu yok edip etmeyeceğini hayranlık ve endişeyle merak ediyorum. Bu muhteşem bir başarı olurdu, muhteşem ve korkunç.

Ruhları Nawie'nin uygun seviyelerine taşıyan sütunlar, sanki bir ruhun geldiğini hissetmişçesine uğuldar ve titrer. Büyünün girdabı onlara doğru eğilir ve ikiye bölünür. Bir an için her şey kırmızı bir aura ile parlar, büyüçülüğün şok edici rüzgarıyla hareket eder ve sonra... sakinleşir.

Jaga'nın güç seli her iki sütuna da emilir ve uzaklaşır, o ise sessizce gülerek yere yığılır.

"Başardım," diye tekrarlar deli gibi. "Başardım, başardım!"

Ama onun *ne* yaptığını anlamıyorum. Asırlık hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Tanrılar özgürken bile.

"Ne yaptın?" diye soruyorum boğuk bir fısıltıyla, korku ve öfke midemin dibine taş gibi yerleşiyor.

Eğer sütunlarımı tahrip edip Ruhlar Kuyusu'nu kırdıysa, onu asla affetmeyeceğim.

Jaga beni görmezden geliyor, nefesi kesilene kadar gülüyor. Yan yatmış, yüzünde karışık saçları, titriyor. Vücudu gevşemiş, tamamen huzur içinde.

Yukarıdan sorgulayıcı cıvıltılar geliyor, kuyuda yankılanıyor. Jaga'dan uzaklaşıp izlemek için dönüyor, yumruklarımı sıkıyorum. Sütunlar çalışmazsa, boku yedik demektir. Onlara gücümü aktarmak aylarımı almıştı. Savaşın ortasında bunu tekrar yapamam.

İki sarı baştankara şafttan aşağı uçarak sütunuma konar ve birbirlerine cıvıldayarak konuşurlar. Büyü titreşir ve onlar kaybolur. Nawie'nin tünellerini hissederek yeni ruhları hemen bulurum. Tam olması gereken yerdeler. Durumları iyi.

Rahatlama hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılır, ama bu sadece bir an sürer. Çünkü Jaga'nın amacı benim işimi bozmak değilse, neydi?

Ona tekrar sorduğumda, sanki bana söyleyecekmiş gibi derin bir nefes alır ve çığınca, korkunç bir kahkaha atar.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anne

Jaga, tahtımda kıvrılmış halde uyuyor. Ruhlar Kuyusu'ndaki olaydan bu yana üç gün geçti ve o yerinden kıpırdamadı, benimle konuşmadı. Eski ilgisizliğine geri döndü ve ben ne yapacağımı bilemiyorum.

Her uykuya daldığında olduğu gibi, ben de kendi tahtımın ayak ucunda diz çökmüş, ellerimi onun üzerinde gezdirirken ruhunun derinliklerine bakıyorum. Vücudunun her bir zerresini inceliyor, hastalık, bozulma, delilik gibi olağan dışı *herhangi* bir şey var mı diye arıyorum.

Ama o iyi. Sağlıklı.

Sadece gözleri dipsiz ve boş. Bazen bana baktığında, görmeden ve boş boş, içimdeki derin karanlığı hissederek titriyorum.

Bu karanlık onun bedeninde değil. Başka bir yerde, ama onun izni olmadan zihnine ve ruhuna bakmamın bir yolu yok. Jaga uyurken bile tetikte, zihni izinsiz girişlere karşı sıkı bir şekilde kilitli. Savunmasını aşarsam ona zarar veririm ve bu riski göze alamam.

Moralim bozuk ve endişeli bir şekilde kalkıp Nyja'yı çağırıyorum. Kanat çırparak ortaya çıkıyor.

"Haber var mı?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Sürekli devriye geziyoruz. Şimdiye kadar kimse bize saldırmadı. Struzina'nın diğer tarafında da herhangi bir hareket yok.

. Ben... endişeliyim, Weles."

"Biliyorum. Ben de."

İkimiz de söylemediğimiz şey, üç gün önceki ruhlar ıında Perun'un tanrılarının bir şey yaptığından, bizim gözden kaçırdığımız bir şey olduğundan emin olduğumuzdur. İkimiz de endişeliyiz, diğerk ayakkabının düşmesini bekliyoruz.

"En çok kurbanın olduğu kasabada bir saat sonra bir cenaze töreni başlayacak," diyorum, bunun bir çıkmaza gireceğini zaten tahmin ederek. "Belki bunu yapan kişi, ölümlülerin acısını görmek için ortaya çıkar."

Nyja başını sallayarak Jaga'ya bakar. "Git. Ben ona göz kulak olurum. Söz veriyorum."

Gölgelerimi çağırıp Woland'a dönüşüyorum ve aynı anda ayrılıyorum. Nyja, Jaga'nın güvenliğini sağlayacağına inandığım birkaç kişiden biri.

Seyahat ederken dünyalar karanlık bir bulanıklık içinde geçip gidiyor, bir kabustan daha hızlı. Ölümlü dünyada şafak söküyor, güneş ufuktan yükselirken altın rengi bir yaz günü ülkeyi kaplıyor. Geçen yaz, Jaga'nın benim olacağına hala emin olduğum, onun beni değil kurt adamın ağzında ölmeyi tercih edene kadar sarsılmaz inancım olduğunu hatırlıyorum.

Ne kadar kızgındım. Ne kadar tahrik olmuşum. Keşke o zaman onu becermiş olsaydım, nehir kıyısında istediğim gibi benim adımlı almasını sağladıktan sonra...

Ancak Nawie, Chors ile savaşmak için gelen Dadzbog tarafından işgal ediliyordu. Oğlum acımasızca savaştı, ancak güneş tanrısı beraberinde onlarca ejderha getirdi. Chors'u ezip geçtiler ve Nyja nawka askerlerini çağırduğında, Dadzbog onları ışığıyla yaktı.

Bana çağırmaktan başka seçeneği yoktu.

Ben de geldim, altın yeğenimi karanlıkla sardım ve onu Struzina'ya attım. Ama çok geçti. Nyja ağır yanıklar almıştı, Chors yaralanmıştı ve ben kalıp evimi korumak zorundaydım.

Hala, Jaga'nın hafızasını silmeye çalışarak korkunç bir hata yapmadan hemen önce, onunla samimi bir konuşma yaparken ona neden yalan söylediğimi açıklayamıyorum. Onu becermek üzereyken Perun'la savaşmak için gittiğimi söyledim. Sanırım onu incitmek istedim. Onu ve kendimi, onun ne kadar önemsiz olduğuna ikna etmek istedim.

Çünkü gerçek şu ki, en yakın aileme yönelik en büyük tehlike bile beni onun bacaklarının arasından uzaklaştırabilirdi, o zaman bile. Ve ayrılmak *acı vericiydi*.

Başlangıçta bile, o benim kaldırabileceğimden daha fazlasını ifade ediyordu. Onu bunun için nefret ediyordum. Ölümlü bir kız, bana karşı büyük bir öfkeyle karşı koyan bir kız... Ve *onu* istiyordum, başka herhangi bir kadını, ölümlü ya da tanrıçayı elde edebilecekken bile.

Bu muhtemelen tanrıların bile aşkta aptal olduklarının kanıtıdır.

Hedefime ulaştım, en yaygın ticaret yolunun hemen yanında bulunan bir kasaba. Üç gün önce burada on dokuz hamile kadın öldürüldü, tek bir yerde öldürülen en fazla sayı. Cenaze töreni kasaba kapılarının dışında, bir bataklığın yanında yapılıyor. Ölümlülerin yaşadığı bu bölgede yağmur yağıyor, şafak ağır bulutlarla kaplı.

Uzun bir huş ağacının gölgesinde saklanarak kalabalığı izliyorum. İki yüzden fazla kişi kadınlara veda etmek için gelmiş. Bir grup erkek ön tarafta duruyor, yüzleri sert, şapkaları ellerinde sıkıca tutuyorlar, yağmur suyu saçlarını ıslatıyor. Bazıları ağlayan çocukları yanlarına bastırıyor.

Kocalar.

Hiçbiri ağlamıyor ya da tanrılara lanet okumuyor. Sessizler, eşlerini ve doğmamış çocuklarını kaybetmenin umutsuzluğuna boğulmuşlar.

O adamları kıskandığımı fark ettim. Onların gücünü kıskanıyorum. Eğer benim Jaga'm ölseydi, onların eşlerinin öldüğüne inandıkları gibi sonsuza dek gitseydi, ben onlar gibi sakin olamazdım. Kederim her şekilde dışa vurulur, etrafımdaki dünyayı bir keder gölüne çevirene kadar.

Eğer o *benim* çocuğumu da yanında götürseydi, o gölde boğulup onlara katılmak isterdim.

Zerca, yüksek ve kederli bir sesle dualarını okuyor ve ben, buraya neden geldiğimi bile bilmeden iç çekiyorum. Belki de kendime işkence etmek için. Hiçbir tanrının, onların neden olduğu sıradan, sessiz kederi kutlamaya gelmeyeceği açıktır.

Nawie'ye geri dönmek üzereyken, duanın bir kısmını duyarım ve bu anneleri kimin öldürdüğünü anladığımda duraksamaya başlarım.

Çünkü bu topraklardaki tüm hamile kadınlar hakkında bilgi sahibi olan *kim* var? Çocuklara karşı sapkın bir zulümden zevk alan ve Weles'ten nefret eden kim var?

"Bizim hanımımız Mokosz, bizim Annemiz, bizim Tesellimiz ve Huzurumuz, lütfen kızlarını hatırla ve onları Nawie'de ebedi huzura kavuştur.

Her anneye ve doğmamış çocuğa göz kulak olacağına söz veren sen, lütfen bize bereketini bahşet ki bir daha böyle bir acıyı asla yaşamayalım."

Hava parıldıyor, fırtına bulutlarının arasından tek bir güneş ışığı sızıyor. Köylüler, tanrıçanın lütfu olarak gördükleri bu olaya hayranlıkla nefeslerini tutuyorlar. Bir el şakacı bir şekilde ensemi okşuyor ve ben yerinde dönerek kuyruğumla ona vuruyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Mokosz, gözleri gülüyor.

Gözleri, genç bir kadının yuvarlak, taze yüzünde, peygamber çiçeği kadar mavidir. Saçları, minik altın örgülerden oluşan bir şelale gibi bağlanmıştır. Her zamanki gibi güzeldir.

Dişlerimi sıkıyorum, pençelerim Jaga'ya yaptıkları için onun kalbini söküp yemek istemekten ağrıyor.

Ama Mokosz güçlüdür. Ölümsüzdür. Kalbini yemek onu öldürmez. Neyin öldüreceğini bilmiyorum, ama bulup yapacağıma yemin ediyorum. Ne pahasına olursa olsun.

"Beni tanıyorsun," diyorum, nefretimi büyük bir çaba ile bastırarak. "Sabahları ağlama sesini seviyorum. Çok ferahlatıcı."

Kahkahası çınlayıcı ve güzel, gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakıyor.

"Seni özledim, koca adam," diyor. "Neredeydin, hmm?"

Elini çıplak göğsüme uzatıyor, ben de onu itiyorum. "Bana dokunma."

Muhtemelen dostça davranmaya çalışmalıyım, ama kendimi zar zor tutabiliyorum. Bana nefesini bile üfler gibi olursa, kendimi kaybederim.

Mokosz bir adım geri çekilir, kaşları onaylamayan bir şekilde kalkar. "Bu hiç gerek yoktu," der, eğleniyormuş gibi davranır, ama çenesindeki gerginliği görebiliyorum. Kızgın.

"Öyle mi? Ellerinin nerede, daha doğrusu *kimin üzerinde* olduğunu bilmiyorum. Onları kendine saklasan iyi olur."

Eğleniyormuş gibi davranmayı bırakır ve bana soğuk, küçümseyen bir bakış atar. "Belki de yeniden düşünmelisin. Bugün oldukça *sinirlisin*. İhtiyaçların karşılanıyor mu emin misin? Çünkü bir gülümseme ve güzel bir söz karşılığında o ağrıyan taşaklarını boşaltabilirim. Cenazelerde sikişmeyi severim."

"Bu cenazeyi ziyaret etmek için özel bir nedenin var mı?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu kadınları korumadığın için utanıyor musun, her biri muhtemelen günde üç kez sana dua etmesine rağmen?"

"Utanmak mı?" Mokosz, yas tutan kalabalığın üstüne yayılan boğuk, şehvetli bir kahkaha atar. "Lütfen. Beni her anlamda tanıyorsun. Şimdiye kadar utanç duymadığımı hatırlamış olmalısın."

Gülümsemesi gizli, sinsî bir hal alır. "Küçük kızıl saçlı kızını koruyamadığın için utanıyor *musun*? Öldüğünü duydum. Ne kadar korkunç."

Dudakları sahte bir sempati ifadesine bürünür ve ben kalbimi dondururum, tüm gücümle ona sihirli gücümü yöneltirim, böylece damarlarıma daha fazla öfke pompalamaz.

Onun kafasını kesip bulamayacağı bir yere gömmek gerçekten o kadar kötü mü olur? Mokosz'un kafasız tavuk gibi ortalıkta koşuşturduğunu hayal edin.

Ama tabii ki bu işe yaramaz. Kendine yeni bir kafa çıkarır, eskisinden daha muhteşem bir kafa.

En azından Jaga'nın mezarından kaybolduğunu bilmediğinden eminim. Mokosz kurbanlarını nadiren kontrol ettiği için durumun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Kızımı mezarından çıkardıktan sonra izlerimi sakladım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, öfkemi biraz dışa vurarak. "Söyle bana!"

Kıkırdar, göğüsleri dekolte elbisesinden neredeyse dökülecek kadar kendini beğenmiş bir şekilde. "Nereden bileyim? O senin küçük seks oyuncağın. Yoksa daha fazlası mıydı? İlginç. Onun da Chors'la yattığını biliyorum. Belki de sana olması gerektiği kadar sadık değildi. Yazık."

Ne yaptığımı fark etmeden, ellerim boğazını kavrar ve onu huş ağacının gövdesine çarparak geriye savururum. Mokosz sırtar. Nefes alması çok zor olduğu için konuşamaz, bu yüzden bana sihirle sesini iletir.

"Ah, sikmek istediğini biliyordum! Gördün mü, ne güzel değil mi? Bir lezbiyenle bunu yapamazsın, değil mi? Onlar çok kırılgan, zavallı şeyler. Ama ben dayanabilirim, koca oğlan. Senin büyük, öfkeli sikini ve sakladığın her şeyi alabilirim. Hadi ama. Yap şunu."

Onun sözlerine tiksinererek ellerimi indirdim. Onun böyle olduğunu, benim şiddetime boyun eğip daha fazlasını istediğini unutmuştum. Biz

Bir süreliğine, kelimenin en geniş anlamıyla bir çift olduk ve Mokosz, beni Weles olarak da yakından tanımasına rağmen, bir kez bile benim ikili doğamdan şüphelenmedi.

O, aynı anda hem çok kurnaz hem de çok dikkatsiz olabilir. Ama birisi zamanının çoğunu kendi yansımasına bakarak geçirirse, böyle olur.

Tanrıça gülüyor ve bal ile ıslanmış elini boğazına götürüyor. Elini ovuşturarak, benim tutuşumun neden olduğu yanığı silip, cildi kusursuz hale getiriyor.

"Bugün neyin var senin?" diye sorar, dilini dişlerine vurarak. "Kutlamak istedim, ama sen sadece somurtuyorsun. Bu hiç çekici değil, Woland."

"Neyi kutluyorsun?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak.

Hafif, kız gibi bir kahkaha atar ve yeşil elbisesinin geniş etekleri dalgalanıp zıplayana kadar yerinde döner.

"Yakında Weles'i göreceğim," diyor, tüyler ürpertici bir çocukça kahkaha atarak. "Sevgili Perun onu ait olduğu yere geri zincirleyecek ve bu sefer onunla çok eğleneceğim. Bir kızın eğlenceye ihtiyacı vardır, ama sen bana hiç eğlence vermiyorsun. Ama sorun değil. Onun yerine onun toplarıyla oynayacağım."

Onu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezken bana dokunmasını kısa bir an düşününce tüylerim diken diken oldu. Ah, ama haklı çıkmaktan nefret ediyorum. Ruhumun arındırılması sırasında *bir şey* yaptılar ve ben hala ne olduğunu bilmiyorum.

"Bu çok kibirli," diyorum küçümseyerek. "Weles'i kimse uzun zamandır görmedi ve Nawie aşılmaz."

"Ama ben delmek konusunda iyiyim," diyor beyaz dişlerini göstererek. "Öğrendim. Kadınların penis büyütüp onlara bunu yapmasını seven erkekler olduğunu biliyor muydun? Weles bunu severdi."

Kendimi saldırmamak için zorluyorum. Bunu yapanın o olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Onu yenebileceğini sanmıyorum," diye gerçekten hissetmediğim bir küçümsemeye söylüyorum. Onun kendine güveni beni endişelendiriyor. "Ama senin başarısızlığını izlemek eğlenceli olacak. Ne zaman olacak?"

"Zamanı geldiğinde, güneş parladığında, kışın o kadar sıkı olmadığına," diye şarkı söyler gibi cevap verir ve birkaç halk dansı adımı yapar. "Şey, şimdi sıkıldım. Beni sikmeyeceksin, gülmeyeceksin"

gölmeyeceksin, bana inanmayacaksın bile. Yaramaz çocuk. Daha iyi birini bulmaya gidiyorum."

Kelebek kanatlarının çırpınışıyla ortadan kaybolur ve yas tutanların üzerine parlayan güneş ışığı söner, geriye sadece kara bulutlar ve gözyaşları kalır. Acınası kalabalığı biraz daha izlerim, göğsümde küçümseme ve keder karışır.

Bir zamanlar, onların acılarına sempati duyardım. Dışarı çıkıp, Nawie'de ölenlerine iyi bakacağıma söz verirdim ve Mokosz'dan intikam alacağıma yemin ederdim. Perun tarafından henüz bozulmamış eski ölümlüler, bu sözlerimle teselli bulur ve güçlenirdi.

Bu grup beni Woland ya da Weles olarak görürlerse çığlık atarak kaçarlardı, bu yüzden denemiyorum bile.

Gölgelerin arasından kendi diyarıma dönerken Mokosz'u düşünüyorum. O, benimkinden farklı nedenlerle ölümlülerden nefret ediyor. Onlar inançlarını sağlamlaştırdıklarında, topluca onun Anne, ebe ve hamile kadınların koruyucu tanrıçası olacağına karar verdiler.

Ancak Mokosz daha önce hiç *anne gibi* davranmamıştı. Onun sevgisini gören tek çocuk Strzybog'du. Diğer çocuklarını, rodzanicas gibi, ya görmezden geliyor ya da açıkça hor görüyordu. Mokosz sevişmeyi, baştan çıkarmayı, erkeklerle ve bazen kadınlarla oynamayı sever. Çocuk doğurmak, sevgilileriyle sevişmenin, onların kendisi için kavga etmelerini sağlamanın bir yoludur, tıpkı Perun ve benim yaptığımız gibi.

İyiliksever anne rolünü oynamak onu rahatsız eder.

Bu yüzden isyan eder. Poroniec'i yaratmak, imajını bozmanın bir yoluydu. Onu, gençleri canavara dönüştüren kötücül bir anneye dönüştürdü. Ve eminim ki, sürekli dualarıyla onu rahatsız eden hamile kadınları öldürmeyi gerektiren bu planı yapmaktan zevk almıştır.

Artık dua eden kadınların sayısı azaldığı için muhtemelen biraz huzur bulacaktır.

Mokosz'dan nefret ediyorum, ama onu da anlıyorum. Kesemediği düğümlerle, üzerinde güç sahibi olan beklentiler ve inançlarla boğuşan, kaybolmuş ve öfkeli.

Ama Jaga'ya da söylediğim gibi, tüm tanrılar istedikleri gibi davranmakta özgürdürler ve ölümlülerin bize dayattığı doğaya karşı gelmek daha zor olsa da, imkansız değildir.

Mokosz tam anlamıyla bir cadaloz. Hiç değişmeye çalışmadı.

Sonraki bir haftayı, Mokosz'un harman sırasında ne yaptığını bana gösterebilecek herhangi bir ipucu aramakla geçirdim. Nawie'nin her katını sihrimle ve şahsen taradım, burada kalan ruhlar ve bieselerle konuştum. Kimse bir şey bilmiyor.

Her sinir bozucu günün sonunda odama döndüğümde, Jaga'nın görmeyen, karanlık gözleri ilgisizce beni karşılıyor. Yine yemek yemeyi bırakmış, yüzü zayıflamış, cildi matlaşmış. Saçları düğümlenmiş ve kirli.

O gün ne olduğunu, neden bir süreliğine neredeyse kendisi gibi hissettiğini, sonra tekrar ilgisizliğ geri döndüğünü anlamaya çalışıyorum, ama çok fazla değışken var. Ruhlar Kuyusu'nu görmenin getirdiğ yenilik miydi? Kanım mı? pşmelerimiz mi? O gün sonunda yediğ yemek miydi? Yoksa başka bir şey mi, benim fark etmediğim, anlaşılması zor bir şey mi?

Jaga bu türden ilk yaratık, tanrısal ölümsüzlüğü sahip bir ölümlü ve onu karşılaştırabileceğim kimse yok.

O kadar çaresizim ki, Chors'u bile onunla konuşmaya davet ediyorum, çünkü o zamanlar onu ikna eden oydu. İnce ve yorgun bir şekilde içeri giriyor. Yeni ay yaklaşıyor ve oğlum zayıf, Dadzbog'un laneti onun canlılığın elinden alıyor. Dudakları atlamış ve rahatsız edici bir gülümsemeyle gerdiğinde kanıyor.

Ona ilgisiz ve yenilmiş bir şekilde baktığında, "Tekrar glendiğimde seni güzel bir yere götüreceğim" diye söz veriyor.

Onları görmek kalbimi parçalıyor. İki sevgilim de hasta. Her gün hissettiğim çaresizlik dayanılmaz hale geliyor ve bu ağırlığın altında ezilerek başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Sanki hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacakmış gibi geliyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Wiosna

"Bugün nasılsın, ey Karanlık Olan?"

Wiosna, devriye gezerken yanıma yaklaşıırken, onun çömelmiş halini aşağıdan yukarıya doğru izliyorum. Bugün kırklı yaşlarındaki haliyle görünmeyi seçmiş, vücudu sağlıklı bir şekilde yuvarlaklaşmış, sırtı biraz kamburlaşmış, yüzü güneşten kızarmış. Gözleri keskin bir zeka ile parıldıyor.

"Bana Weles de," diyorum, onun seçtiği lakap benim hayal kırıklığımı ateşliyor.

Ben karanlık tanrıyım, ölülerin krallığını yönetiyorum, en güçlü alevleri söndüren gölgelere hükmediyorum, ama yine de en basit şeyleri bile yapamıyorum. Mokosz'un komplosunun kanıtını bulmak için yaptığım sonuçsuz arayış beni yıprattı ve Jaga bana bakmıyor bile. Ne tanrıyım ben böyle.

"Weles," diyor Wiosna eğlenerek. "Artık bir tanrıyla ilk isimle mi hitap ediyorum? Ne güzel. Söylesene, sevgili Jagusia bugün nasıl? Hâlâ beni görmek istemiyor mu?"

Umutsuzca başımı sallıyorum. Jaga'ya ilgisini çekebilecek her şeyi teklif ettim: benim bölgemde uzun turlar, nawka askerlerinin eğitimini izlemek, hayattayken tanıdığı her ruhla konuşmak ve daha fazlası. Hepsini reddetti.

"Neden gelmiyorsun?" diye soruyorum, umutsuzca Wiosna'nın Jaga'ya biraz moral verebileceğini umarak. "Dürüst olmak gerekirse... Onun neyi var bilmiyorum."

Wiosna başını kaldırıp bana keskin, sitem dolu bir bakış attı. "Evlat, bana öyle bakma. O kızı sen mahvettin, onu sen düzeltmelisin. Sorumluluğunu üstlen!"

O benim sırrımı biliyor — benim de Woland olduğumu. Eskiden bilmiyordu. Kupala Gecesi'nden sonra Jaga ile uğraştığım zamanlarda, Wiosna'ya Weles olarak yaklaştım ve ona, öğrencisi bazı sorunlar yaşadığı için ölümlülerin dünyasına geri dönüp onunla konuşmak isteyip istemediğini sordum. Wiosna bu teklifi hemen kabul etti. O, işlere karışmayı çok sever.

Jaga'yı destekleyen herkesi ortadan kaldırmaya karar verdiğimde, Wiosna'nın ruhunu Nawie'ye Weles olarak hapsettim. O zaman benden şüphelendi ve Jaga'yı mezarından buraya getirdiğimde ve o katatonik duruma düştüğünde, Wiosna'ya yaklaşıp ona yemek pişirip pişirmeyeceğini sordum.

Ve o zaman kim olduğumu tahmin etti. Oh, bana yaptığı azarlama paha biçilemezdi. Wiosna kimseden korkmaz, benden bile. Muhtemelen fırsatını bulursa Perun'a da azarlayacaktır.

"Deniyorum," diyorum ona ciddiyetle. "Bu yüzden senden yardım istiyorum. Gel ve ona bir bak. Belki onunla konuş. Senin içgörünü ve bilgeliğini çok takdir edeceğim."

O da dikleşir, gözleri zevkle kırışır. "Oh, peki, sevgili Weles. Haklı olarak fark ettiğin gibi, ben bilge ve anlayışlıyım. Sana yardım edeceğim."

Wiosna ilk kez kendi başına alt katlara inemediği için, onu her kapıdan geçiriyorum ve mümkün olduğunca ikimizi gölgelerin içinde ilerletiyorum. Ateş Salonu gibi daha güzel mekanları kısaca gördüğünde yorum yapıyor.

"Oh, burada gerçekten çok iyi iş çıkarmışsın. Parlak şeyleri çok seviyor olmalısın. Ve detaylara çok dikkat ediyorsun! Jaga'nın dikkatini çekmesine şaşmamalı. O çok zarif, değil mi?"

Jaga'nın akıl hocası, Jaga'nın sadece öğretmeni olmasına rağmen, anne gururuyla konuşuyor. Ama bu bana mantıklı geliyor, sonuçta Jaga'nın kendi annesi ona derin bir kin besliyordu ve anladığım kadarıyla pek sevecen değildi. Wiosna, kızın annesi hayattayken bile onun koruyucusu olarak onun yerini almıştı.

Bu yüzden bugün onu getiriyorum, Nawie'nin üst katlarında dolaşan, Jaga'nın babası Ratko'nun ruhunu arayan ve ona öfkeyle bağlamak isteyen, üzgün ve sessiz annesini değil. Jaga'nın ebeveynleri hoş olmayan bir çifttir ve ben hala, onlar gibi iki sıradan insanın nasıl bu kadar canlı ve güzel bir yaratık doğurabileceğini anlayamıyorum.

Şu anda canlı ya da güzel olduğu söylenemez.

"Ah canım," Wiosna, taht odamın eşiğinden içeri girer girmez iç geçirir. "*Bu mu?* Evlat, neden beni daha önce getirmedi? O bir hayalet!"

Kısa boylu fısıldayan kadın, taht odamın ihtişamını görmezden gelerek Jaga'ya koşar. Gözleri sadece benim gelincik kızımda ve kalbim umut ve garip bir tür akrabalık duygusuyla sıkışır.

Wiosna onu benim gibi *seviyor* ve bu da onu anında müttefikim yapıyor.

"Jagusia? Ah canım. Saçına bak! Kızım, aç mısın? seni beslemiyor mu? Bilseydim, her gün en sevdiğin yemekleri pişirirdim! Kalk kızım. Hadi, kalk! Bütün gün böyle otursan varislerin olur."

Jaga'nın boş bakışları yaşlı şifacıya yönelir ve bir an için kalbim endişeyle donar. Wiosna'ya tepki vermezse, başka ne yapacağımı bilemem.

Ama Jaga, yavaş da olsa tepki veriyor. Homurdanarak doğruluyor, yakutlarla süslü kol dayanağından bacaklarını çekiyor ve ayağa kalkıyor, eklemleri eski bir kapının menteşeleri gibi gıcırıyor.

"Ah, *kokuyorsun!*" Wiosna eliyle burnunu kapatır. "Burada su yok mu? Bana banyonun yerini göster, yaşlı Wiosna tüm ölü derilerini temizleyecek. Vay vay, kendini çok salmışsın."

Jaga, çökmüş diş etlerine gömülü dişlerini korkunç bir gülümsemeyle gösterir. Wiosna'nın itirazlarına rağmen, onu kucaklar ve yaşlı fısıldayan kadın sırtını rahatlatıcı bir şekilde okşar.

"Hadi, hadi. Seni hemen iyileştireceğiz. Bir banyo, biraz çorba, ve yepyeni olacaksın."

"Seni özledim," der Jaga, sesi ölü bir ağaçtaki kuru yapraklar gibi hışırdar. "Burada olduğuna çok sevindim."

"Ben de öyle, ama kokun geçince daha da mutlu olacağım. Nawie aşkına, ne giyiyorsun sen? Çok cesur bir kıyafet, kokmana şaşmamalı. Ah, tanrım. Hey, sen! Bir kez olsun işe yarar ol! Bana nefes alabilen, temiz bir keten elbise hazırla."

Wiosna'nın *bana* bu kadar kaba davrandığını fark edince burnumdan soluyorum. Kırılmak yerine umutlu ve eğlenerek bunu görmezden geliyorum. Jaga'yı hayata döndürürse, bana istediği kadar hakaret edebilir.

Banyodalar ve Jaga, küvet sıcak suyla dolarken deri kıyafetlerini yavaşça çıkarıyor. Jaga'nın Wiosna'ya benden sakladığı sırları anlatmasını umarak gölgelerimi izlemeye ve dinlemeye gönderiyorum, ama o çok az konuşuyor. Wiosna çoğunlukla cildinin durumundan ve kaburgalarının çıkıntılı olmasından şikayet ediyor.

"Bundan zevk almıyorsan, ölümsüz olmanın ne anlamı var?" diye homurdanıyor. "Bu armağan sana hiç yakışmıyor."

"Hediye mi?" Jaga, hafif bir öfkeyle tekrarlar. "Ben bunu istemedim. Bu bir alay, beni küçük düşürmek için. İşte buradayım, Nawie'de sıkışıp kalmış, buraya ait olmayan tek kişi. O benimle alay ediyor, Wiosna. O yalancı, hain bir yılan."

Elbiseleri karıştırarak en sade olanını ararken, Jaga'nın beni nasıl gördüğünü merak ediyorum. Onun böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum. Onunla *alay etmek* aklımın ucundan bile geçmez.

"Ah, kendine bir bak," diyor Wiosna alaycı bir sesle. "*Ben istemedim!*" On iki yaşında mısın sen? Kimse tanrıların oyuncağı olmak istemez, ama senin aksine, canım, çoğu ölümlü kötüye düşer. O seni ölümsüz yaptı! Ne, *seni küçük düşürdü* mü? Az önce onun tahtında oturuyor değildin mi? Yemek yemelisin, kızım. Açlık beynini bulandırıyor."

"O bana ihanet etti!" Jaga acımasızca tıslar. "Ve sen onu savunuyorsun! Benim tarafımda değilsen, gidebilirsin. Başka bir hain daha istemiyorum."

"Sakin ol," diye homurdanır Wiosna, Jaga'nın saçlarına su sıçratarak. "Ben her zaman senin tarafındayım. O gidip çürüsün, umurumda değil."

Buna gülümserim ve Jaga öfkesini dindirerek içini çeker. Wiosna dışarı çıktığında, soğuk ve meraklı bir bakışla elimizdeki elbiseyi kapar.

"Onunla ne yapmaya çalışıyorsun? Dürüst ol!"

Sabırsızlığımı bastırırm, çünkü o zaten biliyor, ama Wiosna her zaman şüphedir.

"Sana zaten söyledim. Perun ve tanrıları, Jaga'nın savaşı kazanmamız için kehanetteki anahtar olduğunu biliyorlar. Onu ele geçiren, Wyraj, Slawa, Nawie ve ölümlülerin dünyasını yönetir. Şu anda, onun hala Mokosz'un ona verdiği mezarda gömülü olduğunu sanıyorlar, bu da bize zaman kazandırıyor. Onun burada olduğunu öğrendiklerinde... Benim amacım basit. Jaga'yı tüm gücümle koruyacağım."

Wiosna yorgun bir iç çekişle başını sallar. "Tüm gücün yetmez, değil mi? Diğer ruhların fısıldadıklarını duydum. Perun kapını çalarsa, düşeceksin. Kuşatma bir gün sürebilir, bir ay sürebilir, bir yıl sürebilir, ama sonunda düşeceksin. O, onu ele geçirmenize izin vermeyecek."

Yüzümü başka yöne çeviriyorum, çenem acı içinde sıkışıyor. Oh, bunu bilmiyor muyum sanki. Jaga'nın affını istiyorum çünkü onun ilgisizliği kalbimi incitiyor, ama buna *ihtiyacım var* çünkü hiçbir şey değişmedi. O hala bu savaşı sona erdirmenin anahtarı ve eğer başka biri onu ele geçirirse...

Her şey kaybedilecek.

"Bak, onda bir sorun var," diyorum, kendimi çözülebilecek şeylere odaklanmaya zorlayarak. "Onu gördün. Çoğu zaman katatonik durumda, konuşmuyor, yemek yemiyor, uyumuyor. Bir ilerleme kaydetmiştik, ama sonra yine *bu* hale döndü. Dediğin gibi, onu düzeltmek benim işim."

Yaşlı fısıldayan bana acımasız bir gülümseme atıyor. "Benim bilgeliğimi istedin, değil mi? Pekala, sana şunu söyleyeyim: Jaga *düzeltilmek* istemiyor. Bu çok açık. Ve o kızdaki inatçı birini tanımadığım için, şansın çok az."

Jaga'nın banyosunu bitirmesine yardım etmek için geri döner ve ben de yiyecekleri hazırlamakla meşgul olurum. Jaga, Wiosna'nın dikkatli bakışları altında yemek yer ve sihrini kullanarak kendini daha sağlıklı hale getirir. Wiosna ayrıldığında masadan kalkar ve kollarını kaldırır, yüzü çabalamaktan gerginleşir.

Basit keten elbise, daha önce giydiği kıyafete dönüşür, siyah ve kırmızı deri vücudunu sarar. Bana bakmadan, tahtıma doğru yürür ve kaygısızca uzanır, Wiosna'nın ziyaretinin hiçbir şeyi değiştirmedikçe açıkça gösterir.

Hayal kırıklığından homurdanarak peşinden giderim, dizlerimin üzerine çöküyorum, kürsünün ayak ucuna değil, tahtın ayak ucuna, ellerim süslü kolçakları kavırıyor. Bacakları birinin üzerine atılmış, parmak uçlarım deri kaplı uyluğuna çok yakın.

"Seni, ölümünü ayarladığım arkadaşını görmeye götüreceğim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Jaga beni kasıtlı olarak görmezden geliyor ve ben kendimi hazırlıyorum, karanlık büyü'nün akıntıları içimde dönüp duruyor, ta ki ben Woland olana kadar. Dizlerimin üzerinde bile, onun uzanmış vücudunun üzerinde yükseliyorum. Parmaklarım uzuyor, tırnaklarım pençelere dönüşüyor ve Jaga, derisini deldiğimde bacağını çekiyor.

Sesim alçak, öfkeyle gergin, ama damarlarımdan buz geçip tutunuyorum.

"Sana öldürdüğüm arkadaşını geri vereceğim. Sarhoş kocasının bir taşla yüzünü parçaladığını, benim seni tutarak izlemeye zorladığımı hatırlıyor musun? O Nawie'de. Onu alabilirsin."

Jaga'nın yüzü öfkeyle gerilir, gözleri inatla başka yöne döner. "Umurumda değil."

"Peki," diye bağırırım, öfke içimde birikir. "O zaman sana Chors'u vereceğim. *Onu* istiyorsun, değil mi? Onu alabilirsin. Ben geri çekileceğim. Karşılık vermeyeceğim."

Bu, *sonunda* bana bakmasını sağlar. Dilimi ısırp ağzımı kanla doldururum, onun küçümseyen bakışına öfkeyle bağışlamak için kendimi zor tutarım.

"Onu vermek ya da almak senin elinde mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Ben onun efendisiyim. Onu benim emirlerimi yerine getirmeye zorlayabilirim, ama ikna etmeye gerek kalacağını sanmıyorum. Onu istiyor musun?"

Gözlerinde soğuk ve acımasız bir ışık parlar, öfke ya da acı ya da her ikisi birden, ve o arkasını döner.

"Demek tüm o sahiplenici saçmalıklar da başka bir yalandı," diyor duygusuz bir sesle. "Bunu bilmek iyi oldu."

Ellerim, ona biraz akıl vermek için tokat atma isteğiyle kaşınıyor. Tahttan uzaklaşıp dönerek, kuyruğumla onun bacaklarına vuruyorum. Keşke Weles olarak onunla konuşmama izin verseydi. Şu anda kendimi kontrol etmek fiziksel olarak acı verici.

"Yalan değildi," diyorum, ona sırtımı dönerek. "Sen onunla birlikte olursan her gün acı çekeceğim. Kalbim parçalanacak, senin için kanayacak. İstedğin bu, değil mi? Acı çekmemi istiyorsun."

"Ne hissettiğın umurumda değil. Sen *bir* hiçsin. Bırak öleyim ya da beni rahat bırak."

"Ama bu doğru değil, poppy kız." Her kelime, sıkıca kenetlediğim dişlerimden zorla çıkıyor. "Beni cezalandırıyorsun. Benim aşkıma inanmadığını söylüyorsun, ama silahın olarak kayıtsızlığı seçtin. Seni sevmeseydim bu beni incitir miydi?"

Soğukkanlı bir eğlenceyle burnunu çeker. "Kayıtsızlığım seni incitiyor çünkü bu, senin zavallı küçük savaşını kazanmana asla yardım etmeyeceğim anlamına geliyor. Zavallı küçük Woland. Zavallı Weles. Her zaman ağabeyini yenmeye çalışıyor, her zaman başarısız oluyor."

Hızla dönüp onu boğazından kaldırıyorum. Jaga ses çıkarmadan gülüyor, boğuluyor, şişkin gözlerinden yaşlar akıyor. Onu daha yükseğe kaldırıyorum, kulaklarımda öfke çığlıkları çınlarken artık onun önünde eğilmeyi reddediyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ağzına acımasız öpücükler konduruyorum. O sertleşiyor, parmakları bileğime gömülüyor. Umurumda değil. Bana onu istediğim gibi kullanmamı söyledi, ben de öyle yapacağım.

Jaga beni ısırır, keskin, ölümcül dişleri dilimi sıkıştırır ve ben gülerim, boğazını daha sert sıkarım. Artık kırılmaz, değil mi? Mokosz kadar dayanabilir. Belki daha fazla.

Dişleri kanı akıtıyor ve donup kalıyor, vücudu gerginlikle gerginleşiyor. Büyü etrafımda toplanıyor, keskin ve ham. Onun bana çarpmasına izin veriyorum ve daha da sıkı tutuyorum, çünkü Jaga nefes almak için havaya ihtiyaç duymuyor, hayatta kalmak için sağlam bir omurgaya ihtiyaç duymuyor, bu yüzden omurları parçalanana ve gevşeyene kadar daha da sıkı tutuyorum.

O zaman duruyorum. Tiksinti dolu bir hırıltıyla gölgelerin arasından geçip divanıma gidiyorum, onu oraya yatırıyorum, ağzına kan damlatıyorum, büyümlle hasarı onarıyorum.

İlk nefesi, ağzından uzun, acınası bir iniltiyle çıkar. Kalbim sıkışır, kısmen pişmanlık, kısmen memnuniyetle. Aşkım acımasız, mantıksız bir şey. Başkaları tarafından incitilmesini görmekten nefret ediyorum, ama ona çektirdiğim acılardan zevk alıyorum.

Fiziksel acı çekmediğini biliyorum, çünkü vücudunu iyileştirdim. Bu daha da iyi. Sonunda hissediyor.

"Ne oldu, aşkıma?" diye fısıldıyorum, yüzüm onun yüzünün üzerinde, inlemesi ve çılgınca nefes alıp verişi dudaklarıma çarpıyor. "Neren acıyor? İyileştireyim."

"Bana dokunma!" diye ağlayarak, titrek parmaklarını yüzüne bastırıyor, sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi. "Hayır, hayır, hayır, neden yine yaptın, durdur onları, durdur, çok gürültü yapıyorlar! Çok gürültü yapıyorlar!"

Heyecan içimi kaplar ve parmaklarını gözlerinden çok nazikçe çekerim. "Bana bak, aşkım. Bana bak."

Bu benim şansım. Jaga'nın kalkanları düşmüş gibi görünüyor ve ona neyin yanlış olduğunu bilmediğim bir şeyden muzdarip. Keşke zihnine bakabilsem...

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve tanıdık o yüz ifadesini yapıyor, gergin ve odaklanmış.

"Hayır!" diye bağıriyorum, ama çok geç.

Kırmızı parıldayan ham büyü ondan yayılır ve kokulu sonbahar rüzgarı gibi taht odamı sarar. Jaga rahat bir nefes alarak geriye yaslanır, elleri yüzünden düşer, gözleri cam gibi olur ve açığında hiçbir şey görmez.

"Bir daha beni öpme, yoksa acı çekmenin ne demek olduğunu sana gösteririm," diyor, sesinde en ufak bir duygu belirtisi yok.

"Öpücük ne yaptı?"

Sorumu görmezden gelir, ama önemli değil. Zihnim hızlı çalışır ve sonunda daha önce kaçırdığım kalıpları görürüm. Kendi kendime mırıldanarak, bunu çözmeye çalışırım.

"O zamanlar, Ateş Salonunda öpüştükten sonra neredeyse normaldin. Sana kan da verdim. Öyleyse, öpücükler ve kan mı? Ama her neyse, ondan nasıl kurtuldun? Ham büyü yaydın. Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Bana neyi söylemiyorsun, gelincik kız? Öpücükler seni nasıl iyileştiriyor? Büyü harcamak neden seni parçalıyor?"

O benim divanımda kıvrılıp bana sırtını dönüyor, ben de onu nazikçe bir battaniyeyle örtüyorum. Eksik bir parça var, daha önce başka hiçbir ölümlüde yaşamadığım bir şey. Jaga biliyor, ama söylemiyor.

"Çözümünü bulacağım," diye ona sessizce fısıldayarak söz veriyorum. "Neredeyse buldum."

"Beş adım öndeyim, şeytan çocuk," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle ve ben onu uyumaya bırakıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kanatlar

"Ye."

Jaga, neredeyse on saat uyuduğu divanın yanına koyduğum yemek masasına boş boş bakıyor. Saçları dağınık, yüzü bulanık. Gözlerini kırıştıırıp başka yere bakıyor.

"Peki. Yeme."

Bugün Woland benim ve sabrım sınırına ulaştı. Dizimin üzerine çöküp onu yakaladım ve omzuma attım. Jaga'nın tepkisi sadece şaşkın bir iç çekmek oldu ve sırtımda sarkmış ölü bir hayvan gibi gevşekçe asılı kaldı. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve bundan nefret ediyordum.

Böyle zihinsel ve ruhsal açıdan bu kadar zengin bir kadını taşımak zor olmalı.

"Oğlumu ziyaret edip ona biraz rahatlık vereceğiz, çünkü yeni ay ve o acı çekiyor. Ona nasıl davrandığın umurumda değil. Eğer nazik davranırsan, kendini daha iyi hissedecektir. Eğer kayıtsız davranırsan, incinecek ve seni daha az sevecektir. Ve eğer en zor anında ona zalim davranırsan, bir daha seninle asla konuşmayacaktır. Bu sonuçların hepsi beni memnun edecektir, çünkü ikinizi de seviyorum, ama *seni* kendime istiyorum."

Gölgeler bizi yutar ve Chors'un göl mağarasında, Nawie'nin yeraltı nehrinin doğduğu kaynakta yeniden ortaya çıkarız. Suyun üzerinde yatıyor, çıplak vücudu suda yüzüyor. Kaburgalarını sayabiliyorum ve elmacık kemikleri

soluk, neredeyse saydam derisinin altında keskin bir şekilde belirgin. Bieda'nın açlık lanetinin kurbanı gibi görünüyor.

Jaga'yı kuma atıyorum, öfkeliyim çünkü burasının seviştikleri yer olduğunu biliyorum. Bana her şeyi anlattı ve ben Weles olduğum için, Mokosz'un Jaga'ya yaptığı gibi onu canlı canlı gömmemek için kendimi zor tuttum. Woland olarak buraya gelmek tehlikeli, ama burası oğlumun hasta odası, vücudu ona isyan ettiğinde ona rahatlık ve huzur veren yer. Benim olmam gereken yer burası.

Ve Jaga Weles'e tepki göstermediğine göre... İşte buradayız.

En iyi davranışımı sergileyeceğim, yani ikisini de öldürmemek için elimden geleni yapacağım.

Jaga kendini oturur pozisyona getirir, gözlerini kırpmadan Chors'un bedenine bakar. Bu gece onun en çirkin hali olduğunu bilmek bana hastalıklı bir zevk veriyor. *İçine çek*, diye acımasızca düşünüyorum. *Neyi mahvettiğine bak*.

Ama ona döndüğümde, acıma ile iç çekiyorum. O bunu hak etmiyor. Benim onu yarattığım gibi, her zaman güzel olmalı. Mutlu. Güçlü. Başarılı.

"Merhaba," diye mırıldanır Jaga, durgun suyun kıyıya vurduğu yere doğru sürünerek yaklaşır.

Chors başını hareket ettirmez, ama dudakları en sessiz fısıltıyla titrer. "Oh. Geldin."

"O getirildi," diyorum, sesim sakın, sadece bir hırıltı yankısı var.

Bütün bunları nasıl kontrol altında tutabildiğimi bilmiyorum. İkisine olan sevgim, kanımı donduran acımasız kıskançlık, üzüntü, acıma, kalp kırıklığı ve acımasız, acımasız nefret.

"Neden başına bunlar geliyor?" diye soruyor Jaga, sesi sakın, bunun için minnettarım.

Chors, onun için ağlamasından nefret ederdi.

"Dadzbog'un laneti," diye açıklıyorum, o yorgun bir nefes alırken, kaburgaları korkunç bir şekilde dışarı çıkıyor. "Ona söyleyebilir miyim, oğlum?"

"Evet. Lütfen."

Elimi sallayarak kendime bir koltuk yaratıyorum. Jaga ile uğraşmıyorum. İstersen bir sandalye yaratacak kadar büyüsü var.

"Chors, gece ve suyun varlığı olarak doğdu, ama hepimiz gibi, ölümlülerin inançları tarafından şekillendirildi. İnsanlar gece gökyüzüne baktılar ve ayı gördüklerinde onun adını çağırdılar, ta ki o ve ay bir olana kadar. Buna yayılma denir, çünkü Chors her gece gerçekten gökyüzünde dolaşmaz, ama aralarındaki bağ kopmazdır."

Jaga avucunu suya bastırır, parmaklarını kumda gezdirir ve yeraltı gölü sanki onu karşılamışçasına dalgalanır. Chors iç çeker ve biraz daha aşağıya iner. Sevgi ve acı içinde nefes alırım, pençelerim derimi delene kadar yumruklarımı sıkarım.

"Aynı şey Dadzbog'a da oldu. Perun onu ateş ve ışıktan yarattı ve böylece o güneş tanrısı oldu. Oğullarımız arasında her zaman belirli bir rekabet vardı. Ben önce Chors'u yarattım ve o mükemmeldi. Perun, Dadzbog'u sevgiden değil kıskançlıktan yarattı, bu yüzden kıskançlık bugüne kadar kalbinin derinliklerinde yer alıyor. O, Chors'tan çok daha az güzeldi. Perun iyi bir yaratıcıdır, ama benim kadar iyi değildir."

"Demek kıskançlıktan dolayı," diye fısıldadı Jaga, dalgın bir şekilde.

Göz kapaklarımın altında oluşan, onların burada, birlikte, mutlu oldukları görüntüyü uzaklaştırıyorum. Onun onun tenini öptüğü, onun ona dokunduğu görüntüyü. *Hayır.*

"Güneş, insan bilincinde aydan daha güçlüdür," diyorum acı bir şekilde. "Işığı daha parlaktır, ısı ve hayat verir. Ay ise... Nazik bir dosttur. Geceleri kaybolanları yönlendiren bir ışıktır. Ama ölümlülerin hayatlarının bağlı olduğu bir güç değildir. Perun beni hapsedtikten ve ölümlüleri karanlıktan korkutmaya başladıktan sonra Chors'un gücü daha da azaldı. Onun ibadeti, doğal olarak geceleri gerçekleştiği için azaldı. Bu arada Dadzbog'un gücü arttı."

"Ve Jutrzenka'ya kızgındı," diye fısıldar Chors, nazik bir dalga daha fazla kumu ıslatır.

Gözlerimi kapatıp iç çekerim. "Ah, Jutrzenka. Ne kadar aptaldık. Evet, kıskanç ve öfkeli olan Dadzbog, ben hapsedildiğimde Chors'u köşeye sıkıştırdı. Chors'un doğal olarak gücünün azaldığı yeni ay sırasında ona ulaştı, ancak Chors şu anki kadar zayıf değildi.

"Onlar savaştılar ve Dadzbog kazandığında, Swarog'un onun için yaptığı ateş zincirleriyle onu bağladı. Zincirler deriyi ve kasları yaktı ama kemiklere ulaşamadı. Kemiklerim hiç doğrudan yanmadı - eğitimimde eksiklik var - ama Chors bana bunun başka hiçbir acıya benzemediğini söyledi."

"Sanki ateş her zaman orada olacakmış gibi hissediyorsun, iliğinde beyaz bir ısı. Söndürülemez," diye fısıldıyor.

Jaga titriyor. Kumda bacak bacak üstüne atmış, bana yan dönük oturuyor, Chors'u izliyor ve ben konuşurken bana bakıyor. Eski Jaga'nın sevgilisinin işkence gördüğünü duyduğunda öfkelenip ağlayacağını düşünmüştüm, ama en azından meraklı görünüyor.

"Chors'un gümüşe bir yakınlığı var. Tıpkı su gibi, gümüş de onu seviyor ve onun ışığında büyülü bir güç kazanıyor. Dadzbog bunu, laneti derisine, çoğunlukla kollarına ve gövdesine dövme yapmak için kullandı ve çok güçlü, nefret dolu bir büyü kullandığı için laneti kaldırmak *neredeyse* imkansız."

"Bu imkansız," diye karşı çıkıyor Chors, fısıltısı su üzerinde yumuşak bir uğultu gibi yayılıyor.

"Zaman zaman bu konuda tartışıyoruz," diyorum gülümseyerek, güzel oğluma olan sevgim içimi kaplıyor. "Bir yolu var, buna inanıyorum. Bir gün dövmeleri çıkaracağız, Dadzbog'u yakalayacağız ve dövmeleri ona yapıştıracağız. Ya da belki daha kötüsünü yapacağız. Aklımda bazı fikirler var."

"Gümüş dövmeler. Bana göstermiştin," diyor Jaga, parmaklarıyla suyu okşayarak. "Bunun senin lanetin olduğunu bilmiyordum."

Chors hiçbir şey söylemez ve sevgim yok olur, kıskançlık, her zaman kıskançlık, içimi kaplar. Ne zaman kıskanç olmadım ki? Belki yaratılışın başlangıcında, ama ondan sonra her zaman bir şey vardı. Mokosz yatağımdan kalkıp kocasına gittiğinde. Perun ölümlülerimin ona daha çok tapınmasını sağladığında. Ve sonra, beni ayaklarının dibine zincirleyip hüküm sürdüğü süre boyunca onurumu elinden aldığı anda.

Ve şimdi, kendi oğlumdan kıskançlık duyuyorum.

"Lanet tam olarak ne yapıyor?" diye soruyor Jaga.

Boğazımı temizleyip sandalyemin kolçaklarını sıkıca kavradım. "Bu onu normalin ötesinde kendi yayılımına bağlar. Chors, dolunayda gücünün zirveye ulaşmasıyla güçlenip, sonra zayıflayıp aklıktan ölene kadar, hiçbir yiyecek onu besleyemediği için sonsuz bir büyüme ve zayıflama döngüsüne mahkumdur. Sonunda, yeni ay sırasında üç gün boyunca ölür."

"Ay'ı yakından gördüm ve ay boyunca şeklinin değişmediğini biliyorum, ama önemli olan bu değil. İnsanların inançları lanetin büyüünü şekillendirir ve ölümlüler Ay'ın incelip kaybolduğuna inanır. Chors şu anda ölü. Kalbi

durmuş durumda. Tabii ki, bir tanrı olarak ölemez. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun, sanırım. Birkaç aydır bunu yaşıyorsun. O ise yüzyıllardır bundan korkuyor ve sonra her ay bunu yaşıyor."

Jaga tereddütle gözlerini kırıştırır, ama merakının galip geldiği anı görürüm. Soğuk bir bakışla bana bakar.

"Ay'ı yakından gördün mü?"

Omuz silkiyorum. "Tabii ki. Özgür kaldıktan sonra, yıllarca oğlum için bir tedavi aradım. Bir gece, onu görmek için gece gökyüzüne çıktım. Dünyadaki güzel şeylerin çoğunu yarattığım gibi, ayı da ben yarattım, ama yaratıldığından beri değişmiş olabileceğini düşündüm. Ölümlülerin inançları pek çok şeyi şekillendirir, neden gece gökyüzü de şekillendirmesin?"

"Çok uzaktaydı, çok soğuktı ve hava yoktu. Ay sadece büyük bir kaya parçası, ölümlülerin ona yüklediği anlamı bildiğinizde kesinlikle hayal kırıklığı yaratıyor. Bir gün sizi onu görmeye götürebilirim."

Yutkunarak bana cevap vermez ve Chors'a döner. "Acını hafifletmek için yapılabilecek bir şey var mı?"

"Dikkatimi başka yere çekmek işe yarar," diye mırıldanır. "Bana bir şarkı söyle."

"Şarkı mı söylemek mi?" Jaga şaşırır, ama ben şaşırmam. Chors müziği sever ve kendisi de yetenekli bir şarkıcıdır. Ancak Jaga şarkı söyleyecek türden biri değildir. Çalışırken mırıldanır, ama başkalarının önünde şarkı söylediğini hiç duymadım.

Yavaşça ayağa kalkar, giysilerindeki kumu silkeler, ancak deriye çok az yapışmıştır. Bir an düşünür, oğlumun suda yüzen, zayıflamış bedenine bakar ve sonra dikleşir. Yumuşak bir sesle ninni söyler ve ben bir an onu en son nerede duyduğumu hatırlamaya çalışırım.

"Uyu, sevgilim, ben de

*Kaşlarından tüm kabusları silip
süpüreceğim. Uyuyun sevgilim,
göğsümde,*

Sana huzurlu bir uyku vereyim."

Hatırladığımda omurgamdan soğuk bir akıntı geçer. Jaga'nın köyüne gönderdiğim poludnica o şarkıyı söylemişti. O, hamile kız kardeşini öldüren ve kocasını çalmak için onun yatağına gizlice giren kıskanç bir kadından yapılmış bir bies'ti. Kocasını, hamile karısının cesedini görünce çaresizlik içinde onu öldürdü, ama önce kız kardeşiyle sevişti.

"Ah, kıskançlık," diye iç çekip gözlerimi kapatıyorum.

Jaga şarkı söylemeye devam ediyor ve su, ninni ritmine uyarak kıyıya vuruyor. Sesi yumuşak, melodisi düzgün, ama şarkı söylemenin onun güçlü olduğu bir alan olmadığını anlayabiliyorum.

*"Ay gökyüzünü gümüşle kapladığında,
Hayvanlar alçak ve yüksek yerlerde
dolaştığında, Ben burada olacağım,
sevgilim,
Seni gecedен kurtaracağım."*

Garip. Bu mağarada kendimi kontrol etmekte zorlanacağımı düşünmüştüm, ama Jaga şarkı söylemeye devam ettikçe, olanları kabullenene kadar bu giderek kolaylaşıyor. Onu bu karara ben yönlendirdim, biliyorum. O zaten benimdi, beni seviyordu, ama en çok istediğim şeyi benden esirgediğinde onu nefret etmekten kendimi alamadım.

Asla nezaketli bir kaybeden olmadım ve çitin yanında o savaşı kaybettikten sonra, nefretimi dindirmek mümkün değildi.

Ben onu incittim, o da beni incitti. Bu bizim melodimiz değil mi, bu halk ninnisinin melodisi gibi tekrar tekrar? Aşk ve incinme, nefret ve özlem sonsuz bir döngü içinde. İhanet kaçınılmazdı, değil mi?

Belki sapkınca ama, onca erkek arasından onu seçtiği için rahatladım. Paylaşmak zorundaysam, o tek kişi. Tek.

Jaga durur ve Chors iç geçirerek suya dalar. Elini tutarım. "Gel. O şimdi dinlenecek."

Oğlumun lanetinden bahsederek uyandırdığım merakı hâlâ devam ediyor. Hafifçe kaşlarını çatarak beni izliyor, elini çekmiyor.

"Onu gerçekten seviyorsun."

"Evet. İkinizi de seviyorum."

O, ne kırılmış ne de etkilenmiş bir şekilde alaycı bir şekilde güler ve ben iç geçiririm. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Tabii...

Bizi gölgelerin arasından Ateş Salonu'na götürüyorum. Son zamanlarda önemli gelişmeler kaydettiğimiz yer burası. Şanslıyız, sanırım, şanslara inanmasam da. Sadece sihir ve güçlü niyet vardır.

"Ne istiyorsun, Jaga?" diye soruyorum, hala elini tutarak. "Ve ölüm deme. Bu inatçı bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Gerçekten ne istiyorsun?"

Emin değilim, ama belki Chors'u görmek onu yumuşatmıştır. En yakın sütunda parıldayan safir ve yakut kümelerine bakarken sorumu biraz düşünür.

"Bir daha asla incinmemek," diyor sonunda, sesi umutsuzlukla dolu. "Ama hayatta kalırsam bunu elde edemem. lmek istiyorum, Woland. oktan ölmüş olmam gerekirdi. Yorgunum."

"Ama sen kendin değilsin. Mokosz seni almadan önce yapmak istediğin şeyler vardı. nemli hedeflerin vardı. Geçmişte seni bekleyen bir şey var, değil mi? Ben..."

Durup kendimle savaşıyorum. Bunu da vermeli miyim? Hala pazarlık edebileceğim her şeyden vazgeçmeli miyim?

Jaga, öfkeyle alay ederek beni bu acı verici karardan kurtarır. "O lmek zorunda, zaten başından beri öyle olmalıydı. Artık istemiyorum."

"Kim lmek zorunda?"

Jaga başını sallar, parmakları elimden kayar. "Bilmek istemez misin? Beni ldrmeyeceksen, beni taht odana geri götür. Orayı seviyorum."

Gördüğüm kadarıyla samimi, ama gözlerinde karanlık olan bu garip, yeni Jaga'yı anlamak zor. Ne yapacağımı düşünerek onu inceliyorum ve sonunda Weles'e dönüşüyorum. Ağzı tiksinti ile bükülüyor ve başka yere bakıyor.

"Başından beri bendim, gelincik kız," diyorum, sesim farklı, daha az canavarca.

Geri dönüştükten sonra her zaman çok hafif hissederim, çünkü Weles olarak ayakta durmak bile çok daha az çaba gerektirir. Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutup ona bakmasını sağlarım. Gözlerini kapatır, ben de yaklaşırım, yüzlerimiz sadece bir santim uzaklıktadır.

"Bir noktada bunu kabul etmek zorundasın. Kupala Gecesi'nde, gelincik elenkini kazanmak, seninle dans etmek, bacaklarının arasında dolaşmak? O bendim. O nehrin kenarında, adımı diline kazımak? Ben. Asi ssnde, herkesin görmesi için seni herkesin önünde sikmek? Ben, aşkım. Hepsi bendim. Mokosz'u öpmek, ben. Seni unutmak

—o da bendim. Başından beri oradaydım ve hepsini ben yaptım. *Beni* nefret et, lanet olsun!"

O geri çekilir, ben de ona izin veririm, nefes nefese. "Ne yapmam gerektiğini söyle!" diye talep ederim, öfkem artar, çünkü bunun boşuna olduğunu biliyorum. "Ve yapacağım! Ne istediğini söyle yeter!"

"Zaten söyledim." Sesi çok soğuk, öfkem ondan hemen kayıp gidiyor. "Beni taht odana götür."

"Sen hastasın. Sende bir sorun var," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Sen kendin değilsin, sen... Kırılmışsın. Ve ben seni düzeltereğim. Şimdilik... Nyja'nın nawkalarına bakmaya gideceğiz. Benimle olursan güvende olursun."

"Neden istediğimi yapmayacaksan bana soruyorsun?"

"Çünkü yalan söylüyorsun. Ölüm istediğin şey değil. Hiçbir zaman olmadı, poppy kız. Sen kendin söyledin: birçok kez ölmeliydin, ama ölmedin. Lanet olsun, bir çocuğu ölümden geri getirdin, çünkü onun yaşamasını istedin. Sen busun, kaçınılmazın karşısında direnen. Şimdi gel, yoksa götürüleceksin."

O kayıtsızca omuz silkiyor ve ben kollarımı ona doluyorum, gölgelerimiz bizi yutuyor ve Nyja'nın akademisinin merkezinde yeniden ortaya çıkıyoruz.

Jaga beni fazla güç kullanmadan iter ve ben de ona izin veririm. En azından ilgileniyor, gözleri geniş bir alana ve üzerimizdeki açık gökyüzüne dolaşırken kocaman açılmıştır.

"Hâlâ yeraltındayız," diye açıklıyorum ve elini tutuyorum. Boylarımız birbirine yakın olduğunda her şey çok daha kolay. "Nawie, burada kalan tüm ruhların büyüyle dolu, çok güçlü bir yer ve bu yüzden her şeye dönüştürülebilir. Nyja askerlerini burada eğitiyor."

Büyük bir arenanın kenarında duruyoruz, etrafını oval şeklinde yükselen yüksek duvarlar çevreliyor. Duvarlar sağlam değil, daha çok ince ve karmaşık, sihirle bir arada tutulan koyu ve açık gri taşlardan yapılmış bir kafes yapısı. Üzerimizdeki gökyüzü çalkantılı, gümüş ve kurşuni bulutlar, bir kazanda kaynayan iksir gibi öfkeyle çalkalanıyor.

Nyja'nın askerlerinden oluşan çiftler ve gruplar, güreş ve silahlı dövüş antrenmanı yapıyorlar. Bağırışlar, tahta ile tahta çarpışmasının sesi, eğitmenlerin keskin sesleri duyuluyor. Bazı dövüşçüler on iki yaşında, en yaşlıları ise yirmili yaşlarda.

Jaga elimi daha sıkı tutar ve beni kavganın ortasına çeker. Dövüş alanlarının arasında yürürüz ve saçında kırmızı tüyler olan on altı yaşındaki bir çocuğun, son anda saldırısından kaçmak için küçük, zayıf bir kıza dönüşen rakibine dalmadan önce üç metre yükseğe zıpladığını görünce başını sallar.

saçında kırmızı tüyler olan on altı yaşındaki bir çocuğun, rakibine dalmadan önce dört metre yükseğe zıplamasını görünce başını sallar. Rakibi, son anda saldırısından kaçmak için minik bir kuşa dönüşen küçük, zayıf bir kızdır.

Onların yanında, iki yaşlı dövüşçü sadece ellerini kullanarak yumruklaşıyor, ayakları yerdeki tebeşirle çizilmiş noktalardan kırıdamıyor. Elleri o kadar hızlı hareket ediyor ki bulanıklaşıyor ve yüzleri konsantrasyondan gergin.

İlerleyerek, bir eğitmenin gözetiminde yüksek tekme çalışması yapan iki genç kızın yanından geçiyoruz ve ardından, yaşlı askerlerin sadece tahta hedeflere isabet ettiklerinde görünür hale gelen yarı saydam, sihirli oklar attıkları okçuluk istasyonlarına varıyoruz. Bu benim icadım. Bu sayede, eğitim okları vücudu zarar vermeden geçip gittiği için hiçbir kaza meydana gelmiyor.

"Ölü gibi görünmüyorlar. Ya da bebek gibi."

Jaga'nın sesi kesik kesik ve şüpheyile doludur. Gülümserim ve onu arenanın uzak ucundaki binaya doğru daha hızlı çekerim, Nyja'yı orada bulmalıyız.

"Düşük yapan bebeklerin ruhları olduğunu öğrendiğinde ne kadar öfkelenildiğini hatırlıyor musun? Bunun ne anlamı olduğunu sormuştun. Bebeklik döneminde ölecek ve hayatı hiç tatmayacak bir bebeğe ruh vermek ne anlamı var ki?"

Kısa bir şekilde başını sallar. Ben sırtıyorum.

"Sevgilim, sen doğmadan çok önce, ölümlüler hala seyretmesi keyifliyken ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Bebeklerin ve küçük çocukların ruhlarının nawkalara dönüşmesine karar verdim ve Nyja'ya onlar üzerinde yetki verdim. Buraya minik kuşlar olarak gelirler ve her yeni gelenin bir seçeneği vardır. Sonsuza kadar kuş olarak kalabilirler. Ya da ölümlülere benzer bir beden alabilirler. Bazıları sonsuz güneşli öğleden sonralarını ormanda ve göllerde oynayarak geçirmeyi seçerler ve sonsuza kadar çocuk olarak kalırlar. Ama çoğu büyüüp savaşmayı seçer."

Akademinin girişindeki yüksek kemerden geçerek içeri giriyoruz. Dışarısı nemli ve sıcak, ama burası daha serin, yüksek ve ferah salon parlayan kürelerle aydınlatılmış. Nyja'nın ileride birkaç yarı katı ruhla konuştuğunu görüyorum. Üstümüzde kuş olarak kalmayı seçen nawkaları görüyorum.

Çeşitli uzunluk ve kalınlıklarda tüneklerde oturuyorlar, yerden dokuz fit yükseklikten en yüksek noktaya kadar uzanan bir labirent oluşturuyorlar.

Tavan, onlarca metre yüksekliğinde. Kristalden yapılmış ve yukarıdan gelen parlak ışıkta t nekleri açıkça görünüyor.

Nawkalar selam vermek için guruldayarak tüylerini silkeliyorlar. Birkaç tanesi kanatlarını açıyor, siyah ve keskin kanatları ışığa karşı belirginleşiyor. Bir şey düşüyor

—dört şey.

Sıkışıp kalmadan önce Jaga'yı itmek için yeterli zamanım var.

ONUNCU BÖLÜM

Nefes nefese

Jaga homurdanarak, zeminin serin cilalı taşına iner. Onu takip etmeye çalışırım, ama tanıdık bir sihirli şok cildimi ısıtır. Etrafımda bir bariyer vardır, dört köşede dört meşe fidanı hızla büyümektedir. Onların arasında sıkışıp kalırım.

Altlarındaki taş zemin, kökler kazınırken yarılır ve kırılır. Meşe ağaçları uzar ve ben kendimi görünmez bariyere atarım, ancak benimkinden çok daha güçlü bir büyü tarafından geri püskürtülürüm.

"Merhaba, küçük kardeş."

Perun'un kendini beğenmiş sesi, artık benden daha uzun olan ve dallarını yeşil bir gölgelik gibi yaymış olan meşe ağaçlarından birinden geliyor. Bir çığlık duyulur. Nyja askerlerine meşe ağaçlarını kesmelerini söyler, ama ben daha acil bir sorunumuz olduğunu biliyorum.

"Yukarı bak!" diye bağıryorum. "Upierzycas!"

Üzerimizde dört nawka uzanıp büyüyor, minik gagaları öfkeli kadın yüzlerine dönüşüyor, kanatları büyüyor, tüylü gövdeleri uzuyor. Dörtü de yetişkin bir insanın büyüklüğünde, kollarının yerine kanatları olan, kuş gibi ayaklarıyla ağırlıklarının altında inleyen tahtaya tutunan dört nawka, tüneklerinde çömelmiş durumda.

Onlar bieses, Perun'un yarattığı birkaç türden biri. Hızlı ve kuş gibi olan upierzycas, ölümcül savaşçılardır. Daha önce hiç birinin daha küçük bir kuşa dönüştüğünü görmemiştim. Perun denemiş olmalı.

Tek tek dalış yapıyorlar ve hedefledikleri kişiyi görünce kalbim panikle patlıyor.

"Bu, Mokosz'un bana sürekli sıkıcı bir şekilde bahsettiği kızıl saçlı fahişe mi? Onun solucanları beslediğini sanıyordum."

Artık biliyor, ama bunun için endişelenecek zaman yok.

"Nyja, hayır!" diye bağırarak, tanrıçayı kökünden sökmeye çalıştığı en yakın meşe ağacından uzaklaştırmak için güçlü bir büyü dalgası gönderirim. "Onu koruyun! Hemen!"

Nyja döner. En yakın upierzyca, zafer ılııyla Jaga'nın üzerine iner ve ikisi tüyler ve pençelerle dolu bir fırtınada yuvarlanırlar. Nyja kavgaya atılır, nawkaları da arenadan uçarak savaşmaya gelirler. Jaga'nın kanlar içinde ama güvende olduğunu görene kadar, Perun'un memnun kahkahasını görmezden gelerek gözlerimi ayırmam. Nyja onu vücuduyla korur.

Bunu yaptıktan sonra kendime odaklanabilirim. Bu akıllıca bir tuzak. Oh, çok akıllıca. Meşe ağaçları beni, benimkinden daha güçlü bir büyüyle örölmüş bir hapishanede tutuyor. Perun, ağaçlar aracılığıyla gücünü bu alana aktarıyor.

Kendi büyümlle karşılık veriyorum, karanlığın pençelerini en yakın meşe ağacına gönderiyorum, ağaç artık üstümdeki en alçak dallara kadar uzanıyor. Kabuğu çatlıyor, özsu kan gibi akıyor, ama ağaç yerinden kıpırdamıyor ve Perun'un gücü sarsılmıyor.

"Beni koruda yürüyüşe çıkarmak istiyorsan, sadece sormak yeterdi," dişlerimi sıkarak ona alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Senin için gezinti yok, küçük kardeş. Ait olduğun yere geri döneceksin."

İçim buz gibi oluyor. Şüphelenmişim ve o da bunu doğruladı. Bu sadece bir tuzak değil. Perun, krallığımın içindeki küçük egemenlik alanı olan bu meydanı, beni Wyraj'a götürmek için kullanacak. Çaresiz kalacağım. Mokosz haklıymış. Beni tekrar hapse atacaklar.

Zamanında başımı kaldırıp Nyja'nın bir upierzyca'nın boynunu kıldığını gördüm. Askerleri diğer üçüyle çatışmaya girdi ve Jaga, elleri yanlarında sarkık bir şekilde, her şeyi duygusuz bir merakla izliyordu. Dişlerimi sıktım. Perun'un beni almasına izin veremezdim. Artık onun burada olduğunu bildiği için onu korumalıyım.

Gölgelerimi serbest bırakıyorum, Perun'dan, herkesten saklanıyorum. Sahip olduğum her şeyi ağaçlara gönderiyorum, büyümlü köklerin ulaştığı derinlere pompalıyorum

köklerin ulaştığı yere, gövdeleri kesip yaprakları zehirliyorum. Ama zehirlerim çok yavaş etki ediyor ve Perun onları kolayca temizliyor, sürekli gülüyor.

"Zayıf büyülerle çok komiksin. Yaptığın hiçbir şeyin işe yaramayacağını bilmiyor musun? Yeterince güçlü olsalar, onları sadece dışarıdan biri alt edebilir. Nyja meşgul ve bunu yapabileceğini sanmıyorum. Başka kimin var? Doğru, benim kölem olmayan zavallı küçük oğlun. Muhtemelen bir yerde yatıyor, kendi çişinde boğuluyor."

Yere düşerim ve iki elimi yere vurarak köklerine ulaşmak için toprağı parçalarım, ama meşe ağaçları ayakta kalır, çılgınca saldırıma rağmen büyümeye devam ederler. Gücüm güçlü patlamalar halinde dışarı akar, parmaklarımda küçük titremeler başlayana kadar, nefes almam zorlaşana kadar.

Başımı kaldırdığımda, Jaga yerinden kaybolmuştur ve kalbim sıkışır. Kalın gövdelerin etrafına bakınırım ve sonunda onu görürüm. Bir upierzyca ile savaşmaktadır. Ölü bir kız, kırmızı tüylü çocukla dövüşen kız, ayaklarının dibinde kanlar içinde yatmaktadır.

"Nyja!" diye bağıryorum. Savaştığı düşmanı parçalıyor ve Jaga'ya dönüyor.

Koşuyor, ama ona ulaşmadan Jaga, kafasına aldığı darbeye gözle görülür şekilde sarsılmış olan upierzyca'yı yakalıyor ve iki keskin tırnaklı parmağını yarattığın gözlerine derinlemesine batırıyor. Bies acıdan çığlık atıyor ve Jaga, yüzü öfkeyle kızarmış halde daha derine batırıyor.

Gururla doluyorum. İşte orada, benim güçlü gelinim.

Tekrar saldırıyorum, sınırlarımı belirleyerek, ağaçların kabuğu yer yer kararana kadar zehirli büyülerimi ağaçlara fırlatıyorum, ama hepsi yetersiz kalıyor.

Yapraklar üzerime yağmur gibi yağıyor ve kanat çırpma sesleri duyuluyor. Yukarı baktığımda, nawkaların sürüler halinde saldırdığını, minik gagalarıyla gagaladıklarını, küçük ayaklarıyla tırmaladıklarını görüyorum. Bunlar, yeni bedenler almamayı seçen, en küçük, en barışçıl ruhlar olan kuşlar.

Bugün, benim için savaşıyorlar.

"Nawie'yi alamayacaksınız," diyorum zorlukla, içimdeki sihir gücünü daha da derinlere inerek.

Saldırılarımla işe yaramadı, gücüm dört ağacın arasında eşit olarak bölündü. Ama belki de sadece birini yenersem tuzak bozulur. Bu yüzden dört ağaçtan en küçüğünü seçiyorum ve zehir ve öfkeyi içine dökerken tırnaklarımı kabuğuna geçiriyorum. Perun'un gücü beni karşılıyor ve beni şiddetle itiyor. Yere yığılıyorum. Her yerim ağrıyor ama dinlenmeye vaktim yok. Onun gücünün bu alanı doldurduğunu hissediyorum.

Belki de artık çok geçtir.

Ayağa kalkıyorum. Nyja diğer tarafta duruyor, yüzü odaklanmış, seçtiğim ağaca büyü yapmaya çalışıyor. Jaga onun yanında duruyor, saçları dağınık, gözleri parlıyor. Yüzünden kan akıyor, ben başımı sallıyorum.

"Hayır! Jaga, saklan. Geri çekil. Senin burada olduğunu biliyor. Beni duyuyor musun, Nyja? Onun burada olduğunu biliyor!"

"Bu çok değerli," Perun benimle alay ediyor ve Nyja ile Jaga birden irkiliyorlar. Onun sesini duyuyorlar. *"Bu ölümlüyü benden saklamak mı istiyorsun? Ciddi ol, küçük kardeşim. Seni ele geçirdiğimizde, her şeye sahip olacağız. Bu sefer Nawie'yi alacağım. Tanrılarını alacağım, hepsini senin yanına zincirleyeceğim ve küçük fahişeni ejderhalarımın vereceğim. Belki nazikçe rica edersen izlemene izin veririm."*

"Pes etme!" Nyja dişlerini sıkarak, gözleri çaba ile parlayarak söyler.

Savaşmayı bıraktığımı fark ettim. Neredeyse tükenmişim ve bunun bir faydası yoktu. Benim için mükemmel bir tuzak kurmuşlardı.

"Onu güvende tut," diye emrediyorum Nyja'ya, ona olabildiğince yaklaşarak. "Beni götüreceksin. Geri döneceğim. Tıpkı önceki gibi."

"Geri dönecek hiçbir şeyin kalmayacak."

Nyja çılgınca başını sallıyor, ağaca yaslanarak tüm vücudu titrer. Jaga'ya bakarım, bakışlarımız çarpışır. Gözlerinde bir şey vardır, karanlık ve öfkeli bir şey.

"Çekil," diyor, kanat çırpma sesleri arasında zar zor duyulabilen sessiz sesiyle.

Nyja itaat etmediğinde, Jaga onu kenara iter. Yüzü gergin, gözleri bana dikilmiş, iki elini de ağaca koyar. Kafamı sallayıp ona bunun faydasız olduğunu söylemek isterim. Nyja onu hareket ettiremediyse, Jaga ne yapabilir ki?

O yüzünü buruşturur, çaba ve konsantrasyonla yüzünü buruşturur ve üstümüzde çırpınan kanatlar durur. Bir kuş uzun bir nota çıkarır, ben bunu göremem

ama hissediyorum. Hava bir şeyle titriyor, gelincik ve lovage kokusu meşe ağaçlarının iğrenç kokusuyla karışıyor. Jaga daha da zorlanıyor, zayıf, yetersiz beslenmiş vücudunu ağaca doğru itiyor. Ellerinin, boğazının ve başının etrafında soluk kırmızı bir aura parıldıyor ve bir çığlık atıyor.

"Düş, seni hasta piç!"

Ağaç ayakta duruyor. Nyja zor nefes alıyor, Jaga'ya acı dolu bir ifadeyle bakıyor, ben de onu taklit ettiğimi biliyorum. Ona durması gerektiğini söylemek istiyorum. Kimse Perun'a karşı koyamaz. Uzun zaman önce yaptığı gibi beni zincirleyecek ve ben hiçbir şey yapamayacağım.

Hiçbir şey yapılamaz.

"Onu neden tuttuğunu anlıyorum," diyor Perun alaycı bir gülümsemeye. *"Eğlenceli küçük fahişe. Şimdi, Weles, vedalaş, çünkü ben neredeyse..."*

Sessizleşir. Salon titrer, ayaklarımın altındaki zemin sallanır. Üstümüzde nawkalari cıvılda ve çağırır, Jaga daha da sert iter, yüzünden kanlı ter damlar. Ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktır ve vücudunu daha fazla kırmızı ışık sarar. Zemin bir kez daha titrer. Bir kez daha.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, göğsümde dehşet ve hayranlık karışımı bir duygu hissedirim. Ağaç gıcırıyor, şiddetli bir şekilde hışırdıyor ve yavaşça, santim santim eğiliyor.

"O ne lan?" diye soruyor Perun, sesinde şok var.

Bilmiyorum. Kırmızıya bürünmüş gelincik kızımın tek başına Perun'un meşe ağacını devirmesini izleyebiliyorum sadece. Salon sallanıyor, momentum derinlere gömülü kökleri söküp çıkarırken temeller parçalanıyor. Meşe ağacı, görkemli ve yavaş bir şekilde devriliyor ve yere çarptığında salon son bir kez daha sarsılıyor.

Tuzağın içinden fırlarım, bunun işe yaramayacağından yarı eminim. Ama bariyer yok olmuştur, Perun'un sesi sessizdir. Büyüsü dağılır, ama geri dönebileceğini biliyorum. Meşe ağacı olan her yere gidebilir. Korumalarım var, bu yüzden bana ulaşmak için dörde ihtiyacı vardı, ama yeterli zamanı olursa, üçle bir şeyler deneyebilir.

"Herkes dışarı!" diye bağıriyorum ve Jaga'yı kollarımın arasına alıyorum.

Bilinci kapalı, muhtemelen gücü tükenmiş. İyileşecek, bu yüzden ben de nawkalara odaklanıyorum. Nyja'nın kuş şekline dönüşmüş askerleri, tüneklerine koşarak tüm küçük kuşları salondan kovuyorlar. Meşe ağaçlarının tüm izleri yok olana kadar burası arındırılmalı.

"Dışarı! Herkesi çıkarın! Burası yakılacak. Dışarı, dışarı!"

Jaga'nın cansız bedenini kollarımda tutarken, salonun boşaltılmasını denetlerim ve geride kalan ruh olup olmadığını kontrol etmek için gölgelerimi öncü olarak gönderirim. Herkesin gittiğinden emin olduğumda, meşe ağaçlarına uzun ve ağır bir büyü yaparım. Ateş benim elementim değildir, ama gerekirse onu kontrol edebilirim. Büyümün son kalıntılarıyla, ağaçlar tutuşana kadar onlara sıcak öfke kıvılcımları gönderirim. Salondan çıkıp kapıları kapatıyorum ve Nyja, arındırıcı ateşin yayılmasını önlemek için etrafına bir bariyer büyüü yapıyor.

Birlikte duruyoruz, genç askerler, Nyja, olay sırasında içeride olan birkaç ruh. Nefes alabilenler, zorlukla nefes alıyor. Kuşlar sessiz, arenanın etrafındaki kemerlere ve banklara konmuş, salonun yanmasını, pencerelerin parçalanıp kalın duman bulutlarının dışarı çıkmasını izliyorlar. Ateşim hızlı. Bina yarım saat içinde çökecek.

Jaga hala kollarımda ve sonunda ona bakıyorum, yarı yarıya korkunç, karanlığın ötesinde bir şey görmeyi bekliyorum. Ama o hala kendisi: solgun, çilli ve kanlı.

Burun delikleri hareket etmiyor.

"Aşkım?" diye soruyorum, binadan uzaklaşarak. "Jaga?"

Onu sallıyorum ama tepki vermiyor, başı ağır ağır sallanıyor. İçimden küfrediyorum ve onu yere yatırıyorum. Nyja sessiz ve sarsılmış bir şekilde yanımda duruyor.

"Hayatım, al. Sadece yutman gerekiyor. Tıpkı önceki gibi, hatırladın mı? Nefes alamıyordun ama yutkunuyordun."

Bunu söylerken bile, bunun "önceki gibi" olmadığını biliyorum. Jaga'yı mezarından çıkardığımda, zayıf bir şekilde hareket etti ve vücudundan bitkiler çıkmasına, derisinin yırtık pırtık bir şekilde kaslarının üzerinde asılı olmasına rağmen, bir bakışta hayatta olduğunu anlayabildim. Bu farklı.

Bileğimi açıp, kanımı onun açık ağzına damlatırken, büyüüm onun varlığının liflerini tarayarak hasar olup olmadığını araştırıyor. Sadece yüzeysel yaraları var, ciddi bir şey yok.

Ancak kalbi atmıyor ve nefes alamıyor.

"Jaga!" diye bağıyorum, panik boğazımı sıkıyor. "Yut! Hadi, sadece bir kez! Hala oradasın, biliyorum. Sen ölümsüzsün, unuttun mu?" Eminim ki öyle. Ben istemediğim sürece ölemez. Belki sadece Perun benim büyüümü geçersiz kılabilir, ama bunun için koridorda geçirdiği zamandan çok daha uzun bir süre gerekir

daha uzun sürerdi, tabii bu mümkünse.

Jaga'nın hareketsiz ağzından kan damlıyor, yanağından aşağı akıyor. Bileğimdeki yarayı kapatıp onu kaldırıyorum, kucağıma alıyorum. Soğuk, soğuk bir korku ruhuma sızıyor. Bir şekilde büyülerimi kendisi mi bozdu? Sürekli ölmek istediğini söylüyordu.

"Jaga, geri dön," diye haykırarak onu salladım.

Bunu yaparken bile kontrol ediyorum. Elimde değil. Eğer tuhaf bir kaza sonucu öldüyse, ruhu burada, Nawie'de olacaktır. Belki düzeltebilirim. Keşke ruhu bende olsaydı.

Bilincimi krallığımda gezdirerek tanıdık şekli ve tadı arıyorum, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Sen ölmedin!" diye bağırırım. "Hadi! Rol yapmayı bırak!"

"Weles, o... O boş," diye fısıldadı Nyja, sesinde hüznün ve korku vardı. "Orada hiçbir şey yok. Anlamıyor musun?"

"O zaman nerede?" diye bağıríyorum, Jaga'yı göğsüme sıkıca sarıyorum.

"Onu bulun!"

Hemen!"

Nyja gözlerini kapatır, itaatkar bir şekilde arar ve ben Jaga'yı başı bir yandan diğer yana sallanana, boynu gevşeyene kadar sarsarım. Bu mantıklı değil. O ölmedi, hâlâ burada. Tek ihtiyacı olan nefes almak.

Onu yatırıp yüzünü yukarı doğru çeviriyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Göğsü kalkıncaya kadar burnunu kapatıp ağzına nefes veriyorum. Geri çekilip dudaklarına yapışan kendi kanımı yalıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Korkudan titreyen ellerimle başımı sallayıp tekrar deniyorum. Nefesim Jaga'nın vücudunu doldurur ve bir şey hissedirim, çok zayıf bir akım, gözlerim odaklanmadığında zar zor görülebilen kırmızımsı bir parıltı.

"Evet," diye fısıldarım, kanlı avucumla yüzünü okşayarak. "Nefes al.

Evet."

Ona bir nefes daha veriyorum ve Jaga şiddetli bir nefesle uyanıyor. Elleri başımın arkasını kavlıyor ve beni kendine doğru çekiyor, nefes alıyor, alıyor, alıyor. Ona elimden geldiğince hava veriyorum ve kırmızı parıltı parlaklaşıyor ve vücudunu dolduruyor. Titriyor, ama hayatta, burada, ölmedi.

"Weles, bu mümkün olamaz," diye fısıldar Nyja üstümde, ve ben de biliyorum, katılıyorum, ama bu oluyor ve benim için önemli olan tek şey bu.

Jaga'nın beni tutuşu gevşediğinde, ondan uzaklaşıyorum, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyor, onun çılgın nefesleri benimkilerle karışıyor.

"İyisin," diye söz veriyorum, kendimi ondan daha çok sakinleştirerek. "Evet? Gördün mü? Her şey yolunda. Buradasın."

Gözlerini kapatıp başını sallar, yüzü acı içinde buruşur.

"Ne kadar aptalım," diye hıçkırarak fısıldıyor. "Yapabileceğimi sanmıştım... Ama yapamadım... Hâlâ çok zayıfım..."

Ağlıyor ve ben onu kollarımın arasına alıyorum, titremeyen uzuvlarını, hızlı ve titrek nefeslerini, hızlı ve çılgın kalp atışlarını hissediyorum. Burada, hayatta, konuşabiliyor.

Ne olduğunu anlamıyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyorum, onunla birlikte titreyerek. "Bedeninde değildin, Ruhlar Kuyusu'nda da değildin. Neredeydin, Jaga? Lütfen, bu bir daha asla olmamalı."

Cevap vermiyor, gözyaşları yanaklarından akarken hıçkırıkları da sakinleşiyor. Nyja yanıma diz çöküyor ve sıcak elini omzuma koyuyor.

"Sen anlarsın," diyor sessizce. "Perun'u yendik. Önemli olan bu. Ruhların harmanlanması sırasında upierzycas'ları gizlice içeri sokmuş olmalı. Garip gelen bir nawka'yı geçirdim, ama önemsemedim. Çok fazlaydılar."

Kafamı sallıyorum, öfkeyle homurdanan sesimi bastırıyorum. Kendime çok kızgınım. "Ben de öyle hissettim," diyorum, kalbim suçluluk duygusuyla ağırlaşmış. "Ama görmezden geldim. Senin gibi, ben de bunalmıştım. Bu açıkça onların amacıydı. Nyja, ne zaman bu kadar zeki oldular?"

O alaycı bir şekilde, "Slawa'nın tamamına Perun'u yenmenin bir yolu olduğunu söylediğinde," diyor acı bir şekilde. "Daha önce hiç bu kadar çaba göstermediler, Weles. Perun senin burada mahsur kalmadan memnundu ve daha önce hiç gerçek bir tehdit hissetmemişti. Artık hissediyor. Daha da kötüsü, onun Woland'la değil, seninle olduğunu biliyor. Her şeyi bize odaklayacak. Ve bugün gördüklerinden sonra..."

Sözünü keser ve ben gözlerimi kapatırım, kendimden o kadar çok nefret ediyorum ki, öfkem içimi yakıyor.

"Jaga'nın yaptıklarından sonra onu yakalamak için her şeyi yapacaktır."

Jaga iç çekerek gömleğimin kumaşını yumruğuyla sıkıştırır. "Yanlış yaptım. Çok... kibirliydim. Bunun böyle... biteceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne, aşkım?" diye soruyorum. "Ne bitti?"

Ama o başını sallar ve yüzünü göğsüme gömer. Ben iç çeker ve onu daha sıkı sararım, Jaga'nın başının üzerinden Nyja ile ağır bir bakış alışverişinde bulunurum.

Bu kadar çok ipucu varken, bunu çözmekten başka seçeneğim yok.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Isırık

Sonraki iki hafta hızla geçer. Nyja ile savunmamızı güçlendirmekle meşgulüm, başka hiçbir şeyin sızmadığından emin olmak için Nawie'nin her katını bizzat tarıyorum. Aynı tuzağa tekrar düşmemek için ruh harmanlama için yeni protokoller hazırlıyoruz.

Woland olarak dışarı çıkıp, Perun'un güçlerini meşgul etmek için çaresizce başka bir isyan saldırısı düzenliyorum. Kardeşim hala Woland'ın ben olduğumu bilmiyor, bu da tüm bu durumun tek iyi yanı. Jaga'nın hatırı için bile olsa, artık şeytan olarak Nawie'nin koridorlarında dolaşmamaya özen gösteriyorum.

Zaten önemli değil. Beni görmezden geliyor, ama onda yeni bir çılgın enerji var. Nadiren boş kaldığım anlarda onu kontrol ettiğimde, genellikle taht odamda dolaşıyor. Bazen uyuyor. Birkaç kez kendi kendine mırıldandığını duydum, ama gölgelerimi onu dinlemek için yaklaştırdığımda, her zaman duruyor ve dikkatli gözleriyle karanlıkta casuslarımı buluyor.

Parıldıyor. Başının ve bileklerinin etrafında kırmızımsı bir hale var, dağınık ve düzensiz, ama onu incelemeye çalıştığımda, bariyerlerini indirip beni dışarıda bırakıyor.

En azından artık ilgisiz ve kayıtsız değil.

Yapabileceğim her şeyi yaptıktan sonra, en azından birkaç ejderhayı öldürmeme izin veren başarısız bir isyan saldırısının ardından kendimi zorla taht odama sürüklerken

bazı ejderhaları katletmeme izin veren başarısız bir isyan saldırısından sonra kendimi taht odama sürüklediğimde, Jaga'yı Wiosna ile bir masada otururken buluyorum. Fısıltıyla konuşuyorlar ama ben ortaya çıkar çıkmaz sessizleşiyorlar.

Onları görmezden geliyormuş gibi yapıp kulaklarımı dikiyorum ve Wiosna'nın sert fısıltısını duyuyorum.

"Bunu sadece o bilir. Ona sormalısın."

Jaga başını sallar ve ben dönüp yaşlı fısıldayıcıya bir gülümseme atarım. "Bir ziyafet hazırlamışsın. Kokusu çok lezzetli."

Gerçekten de, masada ölümlülerin dünyasına yaptığım gezilerden tanıdığım basit yemekler var. Koyu renkli, ağır ekmek, yeşil maydanozlu taze tereyağı, kızarmış sebzeler ve bir çeşit et yahnisi var. Küçük kaselerde bal ile taze çilekler duruyor.

"Neden bize katılmıyorsun, Weles?" diye soruyor Wiosna nazikçe, beni kendi masama davet ediyor.

Başımı eğip oturuyorum ve tabağımı yiyeceklerle dolduruyorum. Jaga, belki meraktan, belki de yargılayıcı bir bakışla, hafifçe kaşlarını çatarak beni izliyor. Ona aldırış etmeden hızlıca yiyorum ve ejderhaları öldürürken kaybettiğim büyüü yeniliyorum.

"Vay vay, büyük Weles'in benim yemeğimi yiyeceğini hiç tahmin etmezdim," diyor Wiosna memnuniyetle, başını sallayarak. "Tatlıyı da mutlaka ye. Çok zayıfsın."

Bana bal ile tatlandırılmış meyve kasesi uzatır ve Jaga sinirlenerek iç çeker, burun delikleri genişler.

"Ölüm beynini mi karıştırdı?" diye sorar acımasızca, çatalla bir parça havuç saplayarak. "Ona... torun gibi davranmayı bırak! O Woland. Bana ne yaptığını hatırlamıyor musun?"

Wiosna elini okşadı. "Sakin ol. Tabii ki hatırlıyorum. Ama burada biraz bencil davranmama izin ver. O düşerse, ben de yok olurum Jagusia. Onu besleyip güçlü tutmak benim yararına, değil mi?"

Bir lokma eti yutar ve Wiosna'nın pragmatizmiyle eğlenerek gülerim. "Bana iyi davranmanın sebebi gerçekten bu mu? Ne kurnaz bir kadınsın."

Omuzlarını silker, kucağındaki siyah elbisesini düzeltir. "Yanılıyor muyum? Jaga bana Perun'un seni neredeyse ele geçirdiğini söyledi. Nawie'yi fetheder ise, işlerin olduğu gibi kalmasını isteyeceğini sanmıyorum. Ruhlar sihirli, değil mi? Daha fazla güç elde etmek için hepimizi yutacaktır."

Ruhlar sihirlidir.

Jaga'ya keskin, sorgulayan bir bakış attım. Gerçekten öyle mi? Ama nasıl?

Wiosna'ya ölümcül bir bakış attığını gördüğümde şüphem doğrulanır. Yaşlı fısıldayan kadın bunu görmezden gelir ve mutlu bir iç çekişle sandalyesine yaslanır.

"Bu bedende yemek pişirmek için çok zaman harcadım. Beni affet."

Vücudunun kenarları bulanıklaşıyor, şekli şeffaflaşıyor, daha az katı hale geliyor. Son kez nefes veriyor ve var olmak için havaya, yiyeceğe, büyüye ihtiyaç duymadığı bedensiz bir duruma geçiyor.

"Akıllı ol, Jagusia. Hoşça kal."

Yarı saydam Wiosna'nın hayaleti yerden sıçrayarak yükselir ve tavandan geçer. Onu buraya kendim getirdiğim için, istediği gibi gelip gidebilir. Jaga, yüzünde kızgınlık ve tereddüt karışımı bir ifadeyle onu gözleriyle takip eder.

"Buna alışamıyorum," der sonunda, daralmış gözleriyle bana soğuk bir bakış atarak. "Bir an önce ortalıkta uçup duruyorlar, sonra birini becermek ya da yemek yemek için somutlaşıyorlar, sonra da tekrar bedenlerini terk ediyorlar. Neden böyle ayarladın?"

Dewberry şarabından sağlıklı bir yudum almadan önce ağzıma keten peçeteyi bastırıyorum.

"Ben yapmadım. Ölümlüleri yarattıktan ve çoğaldıktan sonra, öldükten sonra ne olacağına pek kafa yormadım. Ben ölümsüz olduğum için öbür dünya tamamen varsayımsal bir kavramdı.

"İlk ruhlar yaratıcıları olan bana ulaştıklarında, onları krallığıma yerleştirdim. Daha fazlası gelmeye devam etti ve ben de daha fazla tünel, daha fazla salon, kasabalar, çayırlar, ormanlar haline gelen bütün alanlar inşa ettim... Buraya kuşlar olarak geliyorlar, ama gerçekte katı değiller. Çoğu, birkaç gün sonra eski bedenlerine benzeyen şekillere dönüşüyor. Sanırım tanıdık oldukları şeye geri dönüyorlar."

"Ve günde birkaç saatliğine somut hale gelebiliyorlar mı?"

Başımı sallayarak bir yudum daha alıyorum. Haftalardır onun şarabını içmediğimi sanıyorum ve bu şarap, kurumuş boğazımı serinleten soğuk su gibi.

"Genellikle, birkaç saat yetecek kadar sihirleri vardır, evet. Sonra, ruh hallerine geri dönerler ve tekrar bedenlerini ortaya çıkarabilecekleri kadar güç toplarlar. Bu bedenler, gerçek ölümlülerin sadece kopyalarıdır

Örneğin, acı ya da hoşlanmadıkları başka bir şeyi hissetmemeyi seçebilirler."

Jaga kaşlarını çatar. "Ve bieseler öldükten sonra Wyraj'a mı gidiyorlar? Neden?"

Eğlenerek burnumu çekerim. "O zamanlar yaratılışla oynarken akıllı ya da kasıtlı davranmadığımızı unutmamalısın. Bunlar sadece oyunlar ve deneylerdi. Ölümlüler değildi. Bu benim aşk projemdi. Ama sonra, bieslerle birlikte, tüm tanrılar bu eğlenceye katıldı. Her biri kendi biesini yaratmak istedi.

"Şimdi, biesler başka bir şeye dönüşene kadar bükülüp şekillendirilmiş ölümlülerdir, ama hala bir ruhları vardır. Anahtar nokta budur. Bir bies yaratmak için ruhun arkada hapsolması ve bedenle birlikte bükülmesi gerekir. Biesler de ölebilir, ortaya çıktı ki. İlk biesler Mokosz ve Strzybog tarafından yaratıldı ve ölümden sonra yaratıcılarına ulaştılar. Perun onları sahiplendi."

"Ama biesler de çocuk sahibi olabilir mi?" diye sorar Jaga, hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

"Evet, ama ölümlülerden farklı olarak, onların doğuştan ruhları yok. Anlıyor musun? Vücutları üreyebilecek şekilde yaratılmış, ama Perun, Mokosz ve eğlenceye katılan diğer tanrılar, onlara tanrısal kıvılcımı eklemeyi unutmuşlar. Mevcut olanı, yani ölümlü ruhları kullanmışlar, ama bu ruhlar tanınmayacak kadar bozulduktan sonra, ölümlü ruhlar gibi çoğalamazlar. Bies ruhu, bir katır gibidir sanırım. Bir tane yaratabilirsin, ama üreyemez.

"Şimdi, bir bies kadını hamile kaldığında, Büyük Meşe'de barınan çoklu ruhlardan birini alır."

Jaga yüzünü buruşturarak kaşıkla meyvelerini ezdi. "Bunda hiçbir mantık yok. Nasıl tanrılar olup da her şeyi bu kadar özensiz yapabilirsiniz?"

Omuz silkiyorum. "Sorunlar ortaya çıktıkça çözümler ürettik. Perun giderek daha fazla güç elde etmek için komplo kurana kadar sistem mükemmel çalışıyordu. O dengeleri bozdu ve şimdi her şey dengesiz."

O, sanki haklı olduğunu kabul edercesine iç çekerek başını kaldırır. "Sanırım haklısın. Kural koyanlar hakimiyet için savaşırsa tutarlı bir sistem oluşturmak mümkün değildir."

"Nasıl daha iyi hale getirebilirsin?" diye gülümseyerek soruyorum. Jaga kaşığını kaseye atıp onu iterek tatlıya ilgi göstermiyor.

Ben onu alıp kendim yiyorum, onun yemeğini yediğim için içimde küçük bir heyecan hissediyorum.

"Bu tartışmalı bir konu, değil mi? Sonunda Perun bizi fethedecek ve hepimiz yok olacağız. O zamana kadar uyuyacağım galiba. İyi geceler."

Ayağa kalkar, ama bir adım atamadan gölgelerim bileklerini ve ayak bileklerini sarar. Jaga bana öfkeli bir bakış atar ve ben de onu bırakıp ayağa kalkarım.

"Bekle. Öyle demek istemedin. Jaga, Perun'la savaşışın muhteşemdi. *Ben* o noktada pes ettim. Sen etmedin. Devam ettin ve kazandın. Sen böylesin, her zaman meydan okuyan, her zaman savaşan. Bana geri dön."

Dudakları küçümsemeyle kıvrılır. "Sana mı? Lütfen. Ve savaşmak mı? Bir daha asla o hatayı yapmayacağım. Aptalcaydı ve dersimi aldım. Perun'la kendi başına başa çık."

"Ama o kazanırsa biz yok olmayacağız," diyorum acı bir şekilde. "Sana uzun zaman önce söylediğim gibi, yan yana zincirlenip, muhtemelen sıkıldıklarında tecavüze uğrayıp işkence göreceğiz. Mokosz bana bunu söyledi ve Perun seni ejderhalarına vereceğini söyledi. Gerçekten bununla sorunun yok mu?"

O kadar bariz bir nefretle alay ediyor ki, geri çekiliyorum. "Sanırım beni iyi eğitmişsin. Eminim başa çıkabilirim."

"Bu ne demek lan?"

"Sadece her zaman istediğini aldın. Kapıları ortadan kaldırdın. Beni yatağına bağladın ve acımasız, korkunç yalanlarla kulaklarımı tecavüz ettin. Ben de kabul ettim, değil mi? Eminim birkaç ejderha penisini de kabul edebilirim. Onlar kıyaslandığında daha hoş olacaktırlar."

Sanki tokat yemiş gibi geri çekiliyorum ve Jaga arkasını dönüyor, gerginlikten titreyerek başını geriye atıp çığlık atıyor. Her zaman bunaldığında serbest bıraktığı tanıdık büyü girdabını bekliyorum, ama gelmiyor.

"Onlar yalan değildi," diye homurdanırım, masanın etrafından dolaşarak ona yaklaşıyorum. "Seni sevmediğimi söylediğimde yalan söyledim. Ama bahsettiğin o gece? Sana söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Hiçbir şey!"

O dönüyor, elleri bükülüyor, tırnakları uzun, kalın pençelere dönüşüyor. Saçları omuzlarında dalgalanıyor ve boyu uzuyor, vücudu öfkenin baskısı altında dönüşüyor.

"Hatta takip bile edemiyorsun, değil mi? '*Sadece bu seferlik*', '*Bu son olacak*'!" diye bağırır, uzun zaman önce söylediğim sözleri yüzüme çarparak.

Ben burun kıvırıyorum. "Ama bunların yalan olduğunu biliyordun! Bu senin zevk aldığıın bir oyundu, lanet olsun. Bu farklı. Ben sadece önemli olduğunda sana gerçeği söyledim!"

"Şu anda bile yalan söylüyorsun!" diye bağırarak bana saldırır, elleri yüzüme doğru uzanır. "Hatırlamaya bile tenezzül etmiyorsun! Hep yalan söylüyorsun!"

Yanağımı, boğazımı tırmalıyor ve ben onu durdurmuyorum. Jaga öfkeyle çığlık atıyor ve uzun pençeleriyle bana saldırıyor, dişlerini keskinleştiriyor. Giysilerim onun saldırısı altında yırtılıyor ve ben kollarımı yanlara kaldırarak kendimi ona sunuyorum. Acı serbestçe akıyor ve ben onu durdurmuyorum. Hepsini kabul ediyorum.

"Seni lanet olası yalancı!" diye bağırır, yanlarıma derin çizikler atar, yumruklarını göğsüme vurur. "Asla! Bir daha asla!"

Ağızını genişçe açar, dişleri grotesk bir şekilde sivrilmiştir. Strzyga'nın ağız gibidir ve korkuyla irkilirim ama uzaklaşmam. O dişlerini pazıma batırır ve ben acıdan inlerim. Jaga kemiğe kadar ısırır ve yaradan kanımı emer.

Elimde değil. Acıya ve onun nefretine rağmen, sertleşiyorum.

Pantolonumun şiştiğini görür ve çekilir, bana sonsuz bir hor görmeyeyle bakar.

"Sen bir domuzsun," diye hırlar sonunda. "Onu ısırıp koparmalıyım."

Sikim sanki cesaretlendiriliyormuş gibi seğirir ve ben, bir kez olsun utanarak gözlerimi kapatırım.

"Elimde değil," diye fısıldarım, yenilmiş bir şekilde. "Eğer bunu sen yapıyorsan, istiyorum. Ne olursa olsun. İstersen beni ısır. Muhtemelen nefret etmekten çok seveceğim."

"Bana intikamımı bile alamıyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve dudaklarından kanımı yalarken uzaklaşıyor.

Tırnakları ve dişleri normal şekline geri döner, vücudu doğal boyutuna küçülür. Yaralarımın iyileşmesini engelliyorum, tüm çizikler ve ısırıklar, doğrudan sikime giden bir acı ile zonkluyor. Keşke daha fazlasını yapsa. Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Ama Jaga umutsuzlukla başını eğiyor ve tahtıma doğru ağır adımlarla yürüyor. Ağır ağır oturuyor, nefes nefese, gözleri kapalı.

"İstediginde tekrar yapabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle. "Bundan zevk almamaya çalışacağım."

Kafasını sallar. "Gözümün önünden kaybol."

Hemen itaat ederim. Sonunda, kefaretin mümkün olduğunu hissediyorum. Jaga'nın ilgisizliğine karşı öfkelerini kabul edip, minnettarlıkla ayaklarını öpeceğim.

Ama bu heyecan verici ilerleme, çabalamayı bırakabileceğim anlamına gelmiyor. Perun beni tuzağa düşürdüğünde çok kolay pes ettim. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Yüzyıllar önce hapsedildiğimden beri, motivasyonumu kaybettim. Kazanabileceğime inanmadığım çok günler var.

Jaga bana hatamı gösterdi. Bunun mantıklı olup olmadığını hiç sorgulamadı, şansını değerlendirmeye çalışmadı. Sadece savaştı. Her zaman böyle yapar, tüm kaynakları tamamen tükendiğinde pes eder. Ondan ders almalıyım.

Woland'a dönüşürken etrafımda sihirli bir çırpınış oluyor, yeni bir plan oluşuyor. Onu ikna edeceğim. Sonuçta, Jaga'yı herkesten daha iyi tanıyorum.

ONIKINCI BÖLÜM

Yeniden Bir Araya Gelme

"Aklını mı kaçırdın?" Jaga, tahtının dibindeki gölgeden çıkıp yükümü de yanımda getirince soğuk bir sesle sordu.

"Belki," diyorum neşeyle, Rada sendelediğinde onu desteklerken, etrafına bakarken gözleri şaşkınlıkla büyümüş. "Kesinlikle çaresizim."

"Perun'un kim olduğunu bilmesini mi istiyorsun?" diye tıslar Jaga, başını sallarken Lutowa küçük bir el hareketi ile kürsüye çıkar.

"Merak etme, hepsinin burada olduklarını unutmalarını sağlayacağım."

Lech bana şok olmuş bir bakış attı ve Nienad gözlerini devirdi, taht odamı şahin gibi dikkatle inceledi.

"Bu Nawie," diyor kendinden emin bir şekilde. "Gökyüzünün ne kadar uzakta olduğuna bakarak anlayabiliyorum. Bizi buraya neden getirdin, efendim?"

"Sizler benim özel misafirlerimsiniz. Yemek, müzik ve uzun zamandır görmediğiniz en sevdiğiniz cadı burada sizi bekliyor."

Gözümün ucuyla Jaga'yı izleyerek sırtıyorum. Kararsız, bakışları arkadaşları arasında gidip geliyor, elleri kucağında gergin bir şekilde ovuşturuyor. Mükemmel.

"Onları geri gönder," dişlerini sıkarak fısıldıyor.

Bu sırada Rada çömelir ve eteğinin arkasına saklanan çocuğa döner. Jaga donar, gözleri bir yaşından biraz büyük ve şimdiden sağlam adımlarla yürüyen altın saçlı çocuğa sabitlenir. Çocuk basit

keten pantolon ve kısa kollu gömlek giymişti ve Jaga ona hayaletmiş gibi bakıyordu.

Gölgelerimi onun kulağına fısıldamaları için gönderiyorum.

"Onu kurtarmak için kaderi nasıl aldattığını hatırlıyor musun? Bak, ne kadar güzel büyüyor."

Kafasını yana çevirip sesimin kaynağını arar, ama ben geri çekilip misafirlerimin önüne geçerim.

"Doyasıya yiyin, dostlarım," derim, masaya el sallayarak, buharlı tabaklar ve kristal kadehler hızla masayı doldurur. Upir için kan, bieda için yağlı yiyecekler ve birçok şişe şarap ve bal likörü vardır.

Elimi tekrar salladım ve üç ruh yakınlarda belirerek keman, flüt ve davul aldılar. Bir kez daha elimi salladım ve ışıklar çoğaldı ve altın rengi bir hale geldi, ta ki mekan rahat ve şenlikli bir hale gelene kadar.

Lech etrafına bakar, omuz silker ve masaya gidip kendine bir şeyler alır. Nienad duvarlardaki mücevher mozaiklerini inceler ve Rada tahtın ayak ucunda durup Jaga'yı izler. Bu arada Lutowa çoktan oraya çıkmış, Jaga'nın elini tutmuştur.

"Hayret, deri giysiler sana garip yakışmış. Ama hoşuma gitti. Hadi, birlikte sarhoş olalım."

Jaga elini çekip kalkar ve aralarına tahtı koyar. "Benden nefret etmiyor musun?" diye tıslar, bieda'ya güvensizce bakar.

Lutowa güler ve oturmak için harekete geçer. Uyarı olarak hırlar ve gölgelerimi onun yolunu kesmeleri için gönderirim.

"Tahtıma sadece bir kadın oturabilir," derim açıkça, gözlerimi Jaga'ya dikerek. "Ve hayır, Jaga, ikisi de senden nefret etmiyor. Elbette çoğu isyancı nefret ediyor. Ama seni gerçekten tanıyanlar değil. Planımın bir hatası, şu anda memnun olduğum bir hata."

Hızlıca gözlerini kırptırıyor ve Rada, Lutowa ve elinde kan dolu bir fincanla geri dönen Lech arasında bakışlarını gezdirerek kararsız ve kaybolmuş olduğunu anlayabiliyorum.

Draga'yı da getirmemi düşünmüştüm, ama vazgeçtim. Kolsuz mamuna, Jaga'nın kaybettiğimiz o savaşı ve ona, eğer onu bana bırakmış olsaydı tüm arkadaşlarının güvende olacağını söylediğimi hatırlatırdı.

beni kabul etseydi, tüm arkadaşlarının güvende olacağını söylediğini hatırlatırdı. Jaga'yı suçlu hissettirmek veya manipüle etmek niyetinde değilim.

Sadece yeniden yaşamak istemesini istiyorum.

"Bir süre sana kızgındım," diyor Lutowa omuz silkerek. "Bir yolunu biliyorsan neden bize yardım etmediğini anlayamıyordum. Sonunda senin genç olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bir bebek gibi. Gençler mantıksız davranırlar. Sanırım zamanla geçecektir."

Jaga'nın gözleri parlar ve Lutowa'ya kızgın bir kedi gibi tıslar. Dişlerimi sıkırmam ve planımın o kadar da akıllıca olup olmadığını merak ederim. Sonunda, araya girmiyorum. Amaç, Jaga'nın umursamasını sağlamak ve şu ana kadar işe yarıyor.

"Aşağı gelir misin?" diye sorar Rada, sesi tatlı ve melodik, çocuk ise küçük çocukların tutarsız bir şekilde bağırarak, gözleri fal taşı gibi açılmış, uyanık bir ifadeyle Jaga'yı işaret eder.

Jaga omuzlarını indirir ve wila arkadaşının yanına gider, onu sıkıca kucaklar. "Seni özledim," diye Rada'nın soluk altın rengi saçlarına fısıldar. "En çok seni özledim."

"Ben de seni özledim. Hayatta olduğuna çok sevindim. Kırlangıçlarla birlikte uçacağını sanmıştık."

Ayrıldıklarında, Jaga çocuğun önüne çömelir, yüzü ciddi ve biraz temkinlidir.

"Merhaba, Dar."

Altın saçlı çocuk çekinmez. Onu baştan aşağı süzer ve başparmağını ağzına sokar, boş elinde ise Jaga'nın saçlarına uzanan küçük pençeler vardır. Jaga gülümser ve çocuğun saçlarını tutmasına izin verir, ben de başka yere bakmak zorunda kalırım.

Onun bir çocukla etkileşime girmesini görmeye hazır değildim. Kahretsin, *kahretsin*.

"Ne kadar uzamışsın!" Jaga, aylardır ilk kez neşeli ve rahat bir sesle haykırır. "Ve ne kadar güzel duruyorsun! Söylesene, koşabilir misin? Ne kadar hızlı? Ah, Dar, hayır. O kadar sert çekme. Teyzen bir zamanlar keldi ve ben bundan hoşlanmazdım. Hayır, hoşlanmazdım."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, etrafımdaki gölgeleri düzenleyerek kimse zayıflığımı görmesin diye. İşte orada, çocuklarımin annesi olabilecek kadın, ben bu kadar çok kez batırmasaydım çocuklarımin annesi *olacaktı*. Bu konuda çok başarılı. Doğuştan anne, ama kısır.

"O çok hızlı," diyor upir, sesinde sevgi var. "Yemin ederim, onun peşinden koşmak gittikçe zorlaşıyor. Ve uçmaya başladığında,

nasıl başaracağımızı bilmiyorum."

Keskin bir dönüş yapıyorum. "Uçmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Jaga çocuğu kalçasına oturtmuş, onun yakalamaya çalıştığı parmaklarından kaçan sihirli kelebekler havada uçuşuyor. Bu yürek parçalayıcı manzarayı görmezden gelip Lech'e odaklanıyorum.

"Bir keresinde kanatları çıkmıştı," diyor upir, gülümsemesi kayboluyor. "Yani, uçamayabilir. Wila çocuklarının babaları kim olursa olsun çok az sihirleri olduğunu biliyorum..."

Sözünü keser ve ben çocuğa uzanırım. Jaga tereddüt eder, bana keskin, şüpheli bir bakış atar ve ben iç çekerim.

"Sadece onu muayene etmek istiyorum. Wila çocuklarının kanatları çıktığı hiç duyulmamış bir şey."

Ağzını büzüyor ve çocuğu bana uzatıyor, kelebekler de onu takip ediyor. Gülümsüyorum ve onu dirseğimin kıvrımına oturtuyorum, avucumla sırtını destekliyorum. Bacakları kolumun iki yanında mutlu bir şekilde sallanırken, birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Merakla gırgır sesleri çıkarıyor, dudakları aralık kalmış bir şekilde bana bakarken kelebekleri unutmuş durumda.

Arkasında, Rada endişeyle bir ayağından diğerine geçiyor, korkuyla Lech'in elini sıkıyor. Bana hiç ısınmadı, ilk tanıştığımızda Jaga'nın boğazındaki morlukları gördüğünden beri şüpheli davranıyor.

"Ona zarar vermeyeceğim."

O tereddütle başını sallar ve ben boş olan elimle Dar'ın göğsüne dokunurum, büyümle onun bedenine ve ruhuna dalarım. Onun özel biri olduğunu anında anlarım. Çocuk çok gençtir, ama bir bakışta onun Rada ve Lech'in toplamından daha fazla büyüye sahip olduğunu anlayabilirim.

"İlginç," diye mırıldanıyorum ve onu kendime yaklaşıtıyorum. "Gözlerime bak.

İşte. Aferin oğlum."

Göz kapakları kapanamayana kadar onu bakışlarımla hapsederim. O, tombul parmaklarıyla yanaklarımı sıkarak huysuzlanır ve ben onun ruhunun derinliklerine bakarak nihayet neden bu kadar güçlü olduğunu anlarım.

"Muhtemelen uçacak ve şekil değiştirecek, belki daha fazlasını da," diyorum ve büyüü bozmak için gözlerimi kapatıyorum. Çocuğu annesine geri veriyorum. "Wyraj'dan güçlü, eski bir ruh aldı. Kaderinin... olması şaşırtıcı değil."

Konuşmayı kesip başımı sallıyorum. Jaga ayak parmaklarının ucunda zıplıyor ve endişeyle bana bakıyor. Ona başımı sallayıp "Sonra" diyorum.

Jaga'nın misafirleri yemeğe doğru ilerlerken, ben gölgelerin arasına karışıp, müdahale etmeden izlemeye karar veriyorum. Jaga, Rada ile sıcak bir şekilde konuşuyor ve Dar ile oynuyor, ancak çocuk parlak duvarları keşfetmek için kollarından kurtulup kaçıyor. Parlak şeyleri seviyor, tıpkı benim gibi.

Jaga, Lutowa'ya soğuk davranıyor, ama bieda bunu umursamıyor, karnını yemekle doldurmaktan memnun. Bu pek de şaşırtıcı değil. Lutowa çok yaşlı, çok yorgun ve oldukça acımasız. O zamanlar onların arkadaşlığı bana tuhaf gelmişti. Belki de aralarının bozulması doğaldır.

Nienad bir hata olabilir. Burada açıkça sıkılmış, şarabı yudumlarken parmaklarıyla masaya vuruyor. Jaga ona sadece bir kez bakıyor, gözleri soğuk ve acımasız.

Onun arkadaşlarını buraya getirme nedenlerim nispeten saf olabilir, ama yine de iyi saklanıp kulak misafiri oluyorum, Jaga'nın en azından Rada'ya kalbini açmasını umarak. Ama cadım pek konuşmuyor. Çoğunlukla, wila ve Lech'in Dar hakkında konuşmalarını dinliyor. Konuşma son derece sıradan, ama gözleri ilgiyle parlıyor ve geçen ay boyunca yaptığından daha fazla gülümsüyor.

Demek ki o çocuğu gerçekten önemsiyor. Tekrar kumar oynama ve Jaga'ya daha fazla sır verme zamanı.

Birkaç saat sonra Lech saygıyla bana yaklaşır ve kendisiyle ailesinin isyancı üssüne geri dönebileceklerini sorar. Onları bir araya toplayıp hafızalarını silmek için harekete geçerim, ama Jaga beni durdurur.

"Nienad ile konuşmak istiyorum. Yalnız başıma."

Yüzü sert ve ben başımı sallayarak isteğini kabul ediyorum, diğer konukları gölgelerin içine çekerek onları geri gönderiyorum. İsyancılar arasındaki küçük bir anlaşmazlığı çözmek için toplamda belki on dakika kadar yokum. Geri döndüğümde taht odam boş.

Kalbim aniden dehşetle çarpmaya başlar ve gölgelerimi her yöne göndererek Jaga'yı ararım. Uzaklara bakmam gerekmez. Büyüm onu yatak odamda bulur ve ben de oraya giderim, kalbimi başka bir tür korku kaplar.

Eğer *Nienad*'la yatarsa, yemin ederim ki...

"Bu yeni çürüme türü hakkında ne düşünüyorsun? Nasıl hissediyorsun? Söyle bana."

Sessiz ve anlamsız bir şekilde bakıyorum. Önümde, Jaga geniş odanın bir ucundan diğer ucuna yavaşça yürüyor. Mobilyalar duvarlara itilmiş, ortada boş alan açılmış.

Orada, saf sihirden yapılmış devasa bir çarkın üzerinde Nienad asılı duruyor. Kollarını ve bacaklarını açmış, çark yavaşça dönüyor ve sonunda baş aşağı duruyor, çıplak vücudu acıdan titriyor. Jaga onu soğuk bir merakla izliyor, parmakları arasında küçük bıçaklarından birini çeviriyor.

Nienad'ın kan çanağına dönmüş gözleri yalvaran ve çaresiz bir şekilde yüzüme baksa da, ben konuşmuyorum ve bunu durdurmak için harekete geçmiyorum. Ağzı, dudaklarının üzerinde düzgün bir şekilde çaprazlanan siyah iplikle dikilmiş. Acil bir ses çıkarıyor ve Jaga başını eğiyor.

"Daha net konuşmalısın," diyor, neredeyse sıkılmış gibi. "Sonuçları analiz edemezsek bu deneyin bir anlamı kalmaz."

Anlayarak nefes veriyorum. Bana açıkça söylediği gibi, çürüme konusunda kızgındı. Şimdi öfkesini ondan çıkarıyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "O sadece benim emrimi yerine getiriyordu" diyorum, çünkü bunu *gerçekten* yapmak istiyor muyum? "Senin işkence etmek istediğin kişi benim. Bu benim fikrimdi."

Bana bir bakış atar ve cevap vermez, parmağıyla tekerleği döndürür. Adam tekrar dik durur, geniş burun deliklerinden zor nefes alır. Gözlerinden sarı irin damlar ve oda tatlı bir çürüme kokusuyla dolar.

"Senin yerini almak istiyor. Ne merhametli bir efendi," diye kulağına fısıldıyor, bıçağın ucu yanağını okşarken, gözünden ağzına kadar uzanan yara izini takip ediyor. "Ama emirlere uymak bir seçimdir, senin isteyerek yaptığın bir seçim. Peki, buna ne dersin?"

Elini Nienad'ın karnına bastırır ve Nienad, iç organları şişip bükülürken, dikişli dudaklarının ağzına bağlanmış bezle ulur. Sihirle daha yakından bakarım. Jaga onu çürümeyle enfekte etmiş ve ilerlemesini hızlandırmış. Bağırsakları neredeyse irinle dolup taşıyor. Ya altına sıçacak ya da bağırsakları patlayacak, kusarsa da boğulacak.

Geri çekilir ve bileğini sallayarak çarkı gittikçe daha hızlı döndürür. Adam acınası, acımasız sesler çıkarır.

"En iyi şifacıımı işkence edip öldürmene nasıl izin verdiğimi daha sonra hatırlamanı istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, onun arkasında durarak. "O benim için çok yararlı ve onu sana bırakıyorum."

"Sen bana hiçbir şey yapmama izin vermedin. Onu ben aldım. Önemsiyorsan geri almaya çalış," diye tersler, çarkı işaret ederek.

Nienad'ın cildi ve acısı bulanıklaşana kadar hızlanır. Kanla karışık iğrenç, kalın sıvı midesinden fışkırınca kalkanımı kaldırıyorum. Jaga kahkahalar atar ve dönmeyi durdurur, kokudan rahatsız olmamış gibi kalkanımın etrafında dolaşır.

"Şimdi, yırtılmış bağırsakları onarmak konusunda pek tecrübem yok," diyor kötücül bir kahkaha atarak. "Ama öğrenmem gerek, değil mi? Merak etme, derslerini iyi dinledim. Acını dindirmekle uğraşmayacağım. Verimli olmalıyız, değil mi?"

Sonraki on dakika, Nienad'ın acı çekmesiyle geçer. Jaga titizdir, yaralarını büyüyle temizler, iç organlarını mırıldanarak büyüyle onarır. Acıdan bayıldığında, boğazının derinliklerinden sürekli, tiz bir ses çıkarana kadar onu uyandırır, sağlam, güçlü vücudu korku dolu bir titremeye dönüşür.

Sertleşmiş penisimi avuçlarım, bakışlarım Jaga'nın kışına kayar. Üzerinde paltosu yoktur ve sağlıklı kıvrımları dar deri pantolonunun altında sergilenmektedir. Elimde değil. Onu her şekli ve boyutuyla seviyorum, masum, meydan okuyan, acımasız, sevgi dolu, tatlı, eğlenceli ve dengesiz Jaga'yı.

Artık yetkin, odaklanmış bir Jaga, mesleğiyle gurur duyan bir şifacı. Yaklaşıyorum, toynaklarım yerdeki pislikte çamurlu sesler çıkarıyor ve onun çalışmalarını inceliyorum.

"Onun iç yaralarını kesinlikle gözden kaçırmadığından emin olmak ister misin?" diye soruyorum. O omuz silkiyor, ben gülümsüyorum. "Karnını aç ve bağırsaklarını çıkar. Büyüyle çok şey görebildiğini biliyorum, ama hiçbir şey doğrudan dokunmanın yerini tutmaz, sence de öyle değil mi?"

O burun kıvrır ve omzunun üzerinden bana yarı takdir, yarı şüphe dolu bir bakış atar.

"Onun sana faydalı olduğunu sanıyordum."

"Başka şifacılarım da var ve çürüme programı zaten işe yaramıyor. Bir tedavi bulursan, onu dağıtırım."

Nienad'ın karnında ince, kırmızı bir çizgi belirir. Bağırsakları dışarı dökülür ve Jaga, ayaklarının dibinde duran soluk, yapışkan bağırsaklara biraz şaşkın, biraz da üzgün bir şekilde bakar.

"Bu yatay pozisyonda daha iyi olurdu, evcil hayvan," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum. "Tabii kanlı sahneleri seviyorsan, o zaman tabii ki. Onlara basarsan ne olacağını gör."

Nienad acı içinde çığlık atar, sesi boğuk çıkar ve Jaga bana alaycı bir öfkeyle bakar.

"Ama bu gereksiz bir zulüm olur. Ben ciddi bir deney yapıyorum."

Eğleniyor gibi görünüyor, bağırsakları almak için eğilirken gözleri parlıyor. Bağırsaklar parmaklarının arasından kayarken, Nienad sesi kesilene kadar çığlık atıyor, boğazı sertleşmiş, tüm kasları gergin, bağlarından kurtulmaya çalışıyor.

"Değiştin," diye fısıldarım, gülümsemem kaybolur, Jaga onu tekrar kapatıp geri çekilerek yaptığı işi değerlendirir.

"Mmm. Sanırım yanlış yaptım. Onun penisıyla başlamalıydım. Sonuçta, çürüme bir zührevi hastalıktır. Onu tamamen enfekte ettim, ama bu doğru değil. Kahretsin."

Bir an sonra, Nienad'ın gevşek penisi sağlıksız bir şekilde şişer, eti mor ve lekeli hale gelir. Kötü kokulu, yeşilimsi bir madde sızar ve çığlıkları insanlık dışı bir hal alır. Jaga bıçağının sapıyla onun erkekliğini dürter. O hastalığı teşvik ettikçe penis giderek daha fazla şişer.

Patlamadan önce bir saniye kadar uyarı sürem var. Zar zor bir kalkan oluşturmayı başarırım. Nedense Jaga kendini korumaya bile çalışmaz. Belki de bu pislikten zevk alıyordur.

"Aşırıya kaçtım," diyor iç çekerek, Nienad'ın başı sarkık bir şekilde. Hâlâ hayatta, ama zar zor. "Lech, doğru çürümenin erkeklerin penislerini patlatmadığını, düşürdüğünü söyledi. Sanırım onu hayatta tutup, dediğin gibi bir tedavi bulacağım. Bu hastalığı yarattığın için hâlâ senden nefret ediyorum."

"O zaman beni cezalandır," diyorum, Nienad'ın kasıklarından geriye kalanlara bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Benim zevkime göre bile iğrenç bir manzara, ama yine de ona bunu yapmasına izin vereceğim.

Onun affını ve belki bir gün güvenini kazanmak için her şeyi yaparım. Jaga düşünceli bir şekilde bıçağını çevirerek beni baştan aşağı süzer. Sonunda dişlerini göstererek hırladı.

"Seni gerçekten incitemeyeceğimi sanıyorsun, değil mi? Seninle işim bittiğinde, bir daha beni asla küçümsemeyeceksin, şeytan çocuk."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sapkın

Jaga, Nienad'ın kan kaybından ölmemesi için ona zayıf bir iyileştirme büyüsü yapar ve parmaklarını bana doğru hareket ettirir. Boğazımın etrafında bir zincir belirir. Zincir bir halka oluşturur ve diğer ucu Jaga'nın avucuna dolanır. Jaga zinciri çektiğinde, zincir gerilir. Boynuzlarımın ağırlığıyla sendeleyerek öne doğru düşerim. Daralmış gözleri beni yılan gibi soğuk bir bakışla izler. Benim direneceğimi bekler, ama şaka ona geri döner.

Ben her zamankinden daha sertim.

O da bunu görüyor, kaşları hor görerek kalkıyor. "Nienad'a mı yoksa kopmuş penisler mi ilgini çekiyor?"

"Senin beni boğman hoşuma gidiyor."

Boğazımdaki zincir gevşeyene kadar yaklaşıyorum.

Jaga'nın dudağı kıvrılır.

"Çünkü acıyı seviyorsun."

"Sadece senin elinden gelen acı, aşkım."

Bana bir an bakar, sonra gülümser. Soğuk bir ürperti sırtımdan aşağı kayar, omurgamın dibinde, tahrik edici bir karıncalanma hissiyle yerleşir.

"Ah, Woland. İşimi bitirdiğimde, tüm yalanların onun bağırsakları gibi dökülecek. Gel benimle."

Beni taht odama çeker. Parmağını hafifçe hareket ettirerek masayı duvara çarparak devriltilir. Bir başka tembel büyüyle,

büyük, yarı saydam, dik bir tekerlek belirir, tıpkı Nienad'ı işkence etmek için kullandığı gibi, sadece daha büyük.

Ona sırtımı dönerek duruyorum, kollarımı yukarı kaldırıp kaslarımı gerginleştiriyorum. Onun önünde sergileniyorum ve Jaga'nın soğuk bakışları vücudumun üzerinde geziyor. Ellerini çırpıtığında, görünmez ipler bileklerimi ve bacaklarımı tekerleğe sabitliyor, ben de şehvetle nefesimi tutuyorum.

Ona gerçeği söyledim. Onun elinden çıkmışsa, ne olursa olsun seveceğim. "Daha sıkı," diye mırıldanıyor, ben ellerimi yumruk yaparken.

"Ve... Evet."

Bacaklarım daha da açılır, vücudum tekerleğin içinde simetrik bir şekilde, uzuvlarım eşit mesafede açılır. Nefes nefese gülümserim, uyluklarımdaki gerginlik en iyi şekilde yanar. Dudaklarını sıkıca kapatır, beni eleştirel bir şekilde izler, sonra bir şey fısıldar. Ahşap destekler ortaya çıkınca toynaklarım daha da yükselir.

"Evet." Jaga parmağını çevirir ve tekerlek bir kez yavaşça döner. Tamamen ters döndüğümde boynuzlarımın uçları zemini çizerek ve o beni başlangıç pozisyonuna geri getirir.

"Benden nefret etmeyi bırakana kadar oyna," diye mırıldanıyorum, kayıtsız görünmek isteyen ama kötü gizlenmiş öfkeyle yanan gözlerine bakarak. "Ne istersen yap. *Lütfen*. Beni tekrar sevecek olana kadar oyna."

"Sen çok değerlisin. Bakalım."

Kemerine takılı bıçaklardan birine uzanır ve yaklaşır. Yakınlığıyla penisim seğirir ve o başını sallayarak sırtımdan gülümser.

"O şeyde kendini koruma içgüdüğü yok," diyor hor görerek. "Çok uzun zamandır dokunulmazsın."

Göğsümü kesiyor. Kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor ve titrek bir nefes vererek cildimin geri birleşmesini engelliyorum. Jaga, yıllar önce, o kader Kupala Gecesi'nde onun kanını toplamak için kullandığım kristal kadehe benzer bir kadeh yaratıyor. Kanımı içeceğini fark ettiğimde ereksiyonum zonklayarak. Evet. Onun içinde olacağım, nasıl isterse öyle.

Kes. Kes. Kes. Jaga'nın bıçağı, gövdeyi kanlı yarıklarla kaplayana kadar çalışkanca çalışır. Acı giderek artar ve ben dişlerimi sıkarım.

dişler. İyileşmesine izin verme içgüdüğü gittikçe güçleniyor, ama bunu yaparsam, beni zayıf bulacaktır.

Jaga'nın elini çevirmesiyle kan, kadehine sıçrayarak onu ağzına kadar doldurur. Bir damla kenarından aşağı akar ve o, müstehcen bir hareketle dilini kullanarak onu yalar. Hızla nefes veririm, ellerim iplerde gerilir.

Onları her an ortadan kaldırabilirim. Ona gidip onu yere yatırabilirim.

Jaga, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, gizli bir gülümsemeyle bana bakar.

"Gözlerini kapat," diye fısıldar. "Ve ben de sana güzel, uzun bir vuruş yapacağım.

Sadece bir tane, ama kabul edeceksin, değil mi?

Gözlerimi sıkıca kapatıp, sabırsız bir iniltiyi yutuyorum. Parmakları benim uzunluğumu sarıyor ve ben tıslıyorum, dünyam benim penisime ve onun eline daralıyor. Sözüne sadık kalarak, avucunu kök kısmına, dikenlerin düz dairesinin tam üzerine kıvrıyor ve yavaşça uca doğru çekiyor. Havada sihir yoğun, ama ben ona aldırmiyorum. Tek düşünebildiğim, onun beni *sadece bir kez* okşayarak yavaşça işkence etmesi.

Eli benden kayıp uzaklaştığında, titreyerek nefes veriyorum. Jaga gülüyor ve onun bir şey yaptığını anlamam birkaç saniye sürüyor. Bir şey...

Gözlerim birden açılır. Jaga'nın uzattığı elinin üzerinde bir kristal küre belirir, içimdeki kan fırtınanın tahrip ettiği minik bir kırmızı deniz gibi çalkalanır. Beni tekerleğe bağlayan ipler ıslaktır. Yukarı baktığımda, bir damla kan — benim kanım — ön kolumdan aşağı akar.

"Kendini kurtarmaya çalış," diye fısıldar. "Hadi, Woland. Göster bana."

İlk başta tepki göstermiyorum. Onu sadece izliyorum, anlamadan, ama aynı zamanda *bilerek*. Önümde korkarak titreyen, beni görünce kanayan, çok güçlü ama her zaman daha zayıf olan benim tatlı gelincik kızım... O artık yok.

Onun yerine bir avcı duruyor.

Sihirle iplere saldırıyorum, anında mahkum olduğumu anlıyorum. İpler kanımla ıslanmış, büyü güçlü bir şekilde etkisini gösteriyor. O dersini iyi öğrenmiş, ben ise aptal gibi ona silahı vermişim. Tıpkı eskisi gibi.

Onun beni asla sikimle oyalamayacağını söylediğimi acı bir homurtuyla hatırlıyorum. *Şimdi halime bak.*

"Beni sürekli hafife alıyorsun," diye fısıldadı Jaga, bıçağı göğüs kafesimden aşağı doğru uzanan en derin yaraya doğru kaydırarak. "İyileştirebilir misin? Dene bakalım. Doğru yaptığımdan emin değilim."

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve iyileştirme büyümü serbest bırakıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Yaralarım açık kalıyor, karnımdan ve uyluklarımdan kan akmaya devam ediyor.

"Zekisin," derim, yüzüme zorla küçük bir gülümseme takınarak. "Hâlâ senin o masum kız olmanı bekliyorum. Ama değilsin."

"Sen benim masumiyetimi elinden aldın."

Kanlı bıçağını parmaklarında çevirerek dolaşiyor. Görüş alanımdan kaybolduğunda, sırtıma bir bıçak darbesi bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Diğer tarafta yeniden ortaya çıkıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Sana bir iyilik yaptım," diyorum. "Masum kuzular ilk kesilenlerdir. Şimdi haline bak. Daha güçlü bir ölümlü hiç olmamıştı."

"Hayır, yoktu." Karşımda duruyor, kanlı eliyle çenesini destekleyerek düşünüyor. "Daha mutsuz bir hayat da yoktu. Ben sadece parçalardan oluşan bir varlığım, Woland. Parçalanmış durumdayım. Ama bu şaşırtıcı değil. Ben senin yaratığının, değil mi? Ve senin tek yaptığın şey yok etmek."

Öfkeli hareketlerle bıçağı boynumun yan tarafına sapladı. Nefes borumda gürleyen kanla boğulurken, o bunu tekrar tekrar yaptı ve boğazımı parçaladı. Hayatımın kanı kalın, fişkırان damlalar halinde vücudumdan akarken nefes almayı denemeyi bıraktım. Jaga, bastırılmış bir homurtuyla son darbeyi indirdikten sonra geri çekilerek zor nefes aldı.

Elini benim kanımın bulunduğu küreye doğru uzatır. İyileştirici bir güç dalgası vücudumdan en kötü yaralarımın doğru akın eder. Yüksek sesle, gürültülü bir nefes alırım ve Jaga yumruğunu sıkar. Boğazım nefes almama yetecek kadar iyileşir. Kan omzumdan aşağı sızar.

"Ben yapınca o kadar eğlenceli olmuyor, eminim." Dişlerini gıcırdatarak, dökülen kanımı küreye çağırır ve beni esir tutan büyülere daha fazla güç verir. "Şimdi pişman oldun mu, şeytan çocuk?"

Zayıf bir şekilde başımı sallıyorum. Sesim kısık, ses tellerimde bir şey kırılmış, ama en azından konuşabiliyorum.

"Garip, aşkım. Her şeyden pişmanım, ama geri dönebilsem bile hiçbir şeyi değiştirmezdim. Sen müthişsin. Seninle gurur duyuyorum."

"Sakın yapma!"

Elini bana doğru salladı ve ağzım, tıpkı Nienad'inki gibi, dikildi. Ama bu büyü kanıma işlemedi, bu yüzden sihirle iplikleri gevşettim, cildimde kalmalarını sağladım, böylece kendime bir çıkış yolu sağlarken o hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Bu tehlikeli bir oyun. Sadece bir kez bu kadar savunmasız kaldım: Perun beni zincirlediğinde. Beni kontrol etmek için kanımı kullanmasına gerek yoktu. Büyüsü yeterliydi ve bu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar küçük düşürdü.

"Şimdi," diye mırıldanıyor Jaga, konuşamamamdan dolayı sakinleşmiş bir şekilde. "Senin bilinçli olmanı ama acı çekmeni istiyorum. Mükemmel bir kombinasyon, değil mi?"

Fısıldadığı büyüyle bana daha fazla iyileştirici büyü akıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum, ama o bıçağını pençemin altına sokup kopardığında acıdan sarsılıyorum. Ağzımdan homurdanarak zor nefes alıyorum, ama ellerimi yumruk yapmamak için zorluyorum. Bir pençemi daha koparıyor, sonra bir tane daha, her bir işkence gibi acı dalgası arzumu besliyor, ta ki sürekli sızmaya başlayana kadar, ön sıvı penisimden akıyor.

Jaga ona küçümseyerek bakar, sonra bıçağının ucunu penisime bastırır. Nefes almayı keserim, korku ve şehvet ağır, dayanılmaz bir an için belimde kıvrılır.

Bıçağı tıslayarak çekip, onu göremeyeceğim kadar uzaklaşana kadar etrafta dolanıyor. Arkamda durup sırtıma ve kalçalarıma çizgiler ve şekiller oyuyor, kendi kendine mırıldanıyor. Bıçağın her vuruşu soğuk ve keskin, her biri mükemmel. İşini bitirdiğinde, acı ve aptalca, çılgınca bir neşeyle titriyorum. Ağzımı dikili tutmaya karar vermemiş olsaydım gülerdim.

"Yeterli değil."

Jaga bana dönüyor, düşünceli bakışları vücudumda yukarı doğru kayıyor. Bakışları çenemde duruyor ve hafifçe nefes verip kendine başını sallıyor. Elini yanağıma koyup başımı aşağı doğru eğdiğinde derin bir iniltiyi tutamıyorum. Bıçağı çeneme çizgiler kazıyor ve ben onun yüzünü izliyorum, çok odaklanmış, çok yakın. Yeterince hızlı eğilirim onu öpebilirim.

İşini bitirince acı bir gülümsemeyle parmağını şıklattı ve yüzümün önünde bir ayna belirdi. Aynada, uzun zaman önce onun vücuduna bıraktığım izlerin kanlı ve pürüzlü bir versiyonu görünüyordu. O iz hala karnındaki yaranın üzerinde duruyordu. Artık benim de bir izim var, ama onun yaptığı izler çok daha düzgün.

"Hâlâ yetmez."

Kuyruğum kötü bir hisle seğirir ve onun bakışlarını üzerime çeker. Bana karanlık, çılgın bir gülümseme atar ve kuyruğumu sertçe yakalar. Ben tıslarım ve Jaga bıçağını havaya fırlatır, bıçak havada asılı kalır, kullanıma hazırdır. Her iki elini de kuyruğumun pürüzsüz, tüysüz derisi üzerinde gezdirir ve ben neredeyse o anda boşalırım.

"Mmm." Kuyruğum çok hassas olduğu için, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ona anlatmaya çalışıyorum. O daha önce hiç onunla oynamamıştı.

Jaga tsklar, sonra kuyruğumu daha sıkı kavrar ve bükerek düğüm atmaya çalışır. Uyluklarım acı ve zevk karışımı bir spazm geçirir ve neredeyse dengemi kaybedip, toynaklarım tahta destek üzerinde kayar. O benim etimi ne kadar çok bükerek ve bükerse, o kadar çok acı hissederim. Dudaklarımdan mırıldanarak, içinde kemikler olduğunu ve onları kırmadan istediği şekli veremeyeceğini ona anlatmaya çalışırım.

kırmadan istediği şekli veremeyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

Jaga kendi başına anlamış gibi görünüyor. Yeşil gözünü kapatıyor ve mor gözü donuklaşıyor, kuyruğuma delici bir bakış atıyor. Sert ve hızlı bir hareketle kuyruğumu ikiye bölüyor.

Dudaklarımdan uluyarak, sıcak sperm fışkırıyor. Bir kırılma, bir kırılma, bir kırılma daha. Jaga, zavallı kuyruğumu dengesiz, eğri bir yay haline getirmeden önce, işkence gibi orgazmdan kurtulacak vaktim yok.

"Hâlâ yetmedi ve bundan zevk almanı nefret ediyorum, seni hasta, sapkın şeytan."

Oh, evet, ahlaksızlığımın sonu yok. Ancak şaşkınlığım. Bütün hayatım boyunca, hiç bir zaman tamamen bir başkasının merhametine kalmış bir durumda bulunmadım ve kuyruğumun kırılmasının beni bu duruma düşüreceğini hiç beklemiyordum.

İşkencecim uzaklaşıyor ve bana karanlık bir kaş çatarak bakıyor. Burnumdan zor nefes alıyorum, kan kokusu ağzımı sulandırıyor. Keşke onun kanı olsaydı. Gözlerimiz buluştuğunda, verdiği acıya rağmen dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

"Sen sinir bozucusun." Sesi soğuk, gözleri sert, gözlerimin içine delici bir şekilde bakıyor. "Seni nasıl acı çektirebilirim, Woland? Sana sadece ıstırap veren bir acı nasıl yaşatabilirim? Seni nasıl çaresiz ve korkmuş hale getirebilirim? Senin bana defalarca acı çektirdiğin gibi. Seni nasıl öyle acı çektirebilirim?"

Burnumdan derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Beni, mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde acı çektirdi. Onun yokluğu, şimdiye kadar hissettiğim en saf ıstıraptı. Şimdi ise, onun ilgisizliği ve nefreti - *artık beni sevmiyor, lanet olsun, lanet olsun, lütfen* - dayanabileceğim başka bir işkence türü.

Jaga'nın *daha fazla* acıya ihtiyacım olduğunu düşünmesi gülünç. Aylardır sınırimi çoktan aştım.

"Sanırım yapamam," diye düşünür, ağzı hüznünlü bir şekilde aşağı doğru eğilir. "Benim gibi acı çekmek için, uygun bir kalbin olmalı. Hm. Görelim bakalım."

Parmaklarını şıklatıyor. Kaburgalarını sağır edici bir çatırtıyla parçalıyor, göğsümün kaslarını ve derisini yırtıyor. Aşağıya bakıp, dikilmiş dudaklarımdan çığlık atarken, kanlı, pürüzlü kemiklerin kalbimin tam üzerinde kaba bir daire şeklinde yayıldığını görüyorum. Aşağılık ve kanlı bir çiçek gibi görünüyor.

Ortasında, açıkta kalan kalbim çılgınca atıyor, kırmızı ve güçlü, panik içinde nabız atarak hayat kanımı pompalıyor. Yırtık bir arterden fışkırıyor, ta ki Jaga tsk diye ses çıkararak onu iyileştirene kadar.

Sadece o. Kan kaybından ölmeyeceğim, ama kalbim açıkta, onun merhametine kalmış durumda. Dişlerimi sıkıp, acı ve öfkenin haykırıışlarını yutuyorum. Gerçek korku mide boşluğuma yerleşiyor. Kalbimi parçalayabilir ve bedenimin iyileşmesini engelleyebilir mi? Ölmeyeceğim, ama yaşamayacağım da. Her şey kaybolacak, ama en kötüsü...

O gittiğinde onu durduramayacağım.

"Demek bir tane var," diyor, sıcak, heyecanlı nefesi savunmasız kaslarımın üzerine üflenecek kadar yaklaşarak. "İnsandan da büyük. Üzücü, buruşuk bir şey olmasını bekliyordum. Vay canına, Woland, beni şaşırttın."

Geri çekilir ve başını yana eğerek, yavaşça, hipnotize olmuş gibi kolunu uzatır. Nefesimi tutarım, kalbimin durmasını, donmasını, yok olmasını isterim. Ama durmaz. Jaga'nın parmağı göğsümün çiçek açan enkazına ulaşır ve parmak ucunu kalbimin üzerine kaydırır.

Karnım korkunç bir mide bulantısıyla kasılırken çığlık atarım. Böyle bir trajedi, ister tanrıya, ister bies'e, ister ölümlüye olsun, asla yaşanmamalıydı.

Cildinin üzerimde sürtünmesi en acı verici Şekilde *hamdır*. Sanki keskin pençelerini ruhumun derinliklerine doğru sürüklüyor gibi hissediyorum.

lmek istiyorum.

"Oh, *gerçekten* hissediliyor," diye fısıldıyor, büyülenmiş bir Şekilde. "Biliyor musun, bazı günler sadece... Anlıyor musun? Aynen böyle."

Parmaklarını kalbimi bir penismiŐ gibi kavrar ve gözlerim geriye doğru yuvarlanır. Titrerim, bu dokunuş Şeytan olarak bile hayal edemeyeceğim Şekilde beni ihlal eder. Ağzımdan çıkan kükreme, onu kapalı tutan ipliklerden daha güçlüdür. Dudaklarım açılır, iplikleri yırtar ve çığlık attığımda kan çenemden ve boynumdan aşağı akar. Jaga daha sert sıkar. Neredeyse bayılacağım.

"İŞte."

Bir adım geri çekilir, tecavüzcü eli benim açık göğsümden çıkar. Kanım, nefesim, acı ve coşkuyla boğuluyorum. Titreme vücudumu sarar. Artık acımı görmek istemiyorum, ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Tam da Jaga parmaklarındaki son kanımı yalarken.

"Yeterli gibi görünüyor."

Beni izlerken gözleri derin ve karanlık. Konuşmaya alıŐmıyorum. İçimde bir Şey kırılmış. Bir Şey kaybolmuş.

"Seni burada düşüncelere dalmak için bırakacağım," diye fısıldıyor, geriye doğru yürürken.

Buna tepki veriyorum. Ona yalvarmam gerektiğini düşünüyorum. Kırılamayan bu iplere asılı kalmak, herkesin onu yaptığı gibi bana tecavüz etmesine maruz kalmak, baŐlı başına bir işkence.

Ama ben doğru kelimeleri bulamadan Jaga gitmiş.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başlangıç

Taht odamı, ateşin ışığında parıldayan güzel mücevherleri izliyor ve nefes alıyorum. Kalbim ıslak, zorlu sesler çıkararak çarpıyor. Jaga beni burada bıraktığından beri günler geçmiş gibi geliyor, ama bunun birkaç saatten fazla olamayacağını biliyorum.

Geri döneceğini sanmıyorum.

Bana yaptığı şey, yardım çağırmamı engelliyor. Beni bu halde görmeye dayanabilecek tek kişiler olan Nyja ve Chors'u çağırmaya çalıştım, ama kimse gelmedi. Taht odası tamamen sessiz ve Jaga muhtemelen çoktan uzaklaşmıştır.

Onu kaybettim. Hak ettim.

Uzak taraftaki kapı gürültüyle açıldığında, başımı kaldırmaya zahmet etmedim. Vücudum ağrıyor ve her hareketim acıyı daha da artırıyor.

Woland olarak ilk kez böyle acı çekiyorum. Weles, bir dereceye kadar alçakgönüllülüğe sahiptir, acı ve aşağılanmadan zevk alır ve bu ona tatmin, bazen de cinsel tatmin verir. Woland olarak, acı çekmekten çok acı çektirmekten zevk alırım — tabii bugün öğrendiğim gibi, bu acı Jaga'nın elinden gelmedikçe.

Keşke burada olsaydı.

"Bu, hiç görmeyi beklemediğim bir şey."

Başım birden yukarı kalkar, dudaklarım zorlukla açılır. Yaralarımın üzerindeki kurumuş kabuklar kırılır ve taze kan çenemden aşağı akar.

"Sen! Ama nasıl..."

Her kelime dudaklarımı yakıyor, ama bilmem gerek. Onun burada olma hakkı yok.

"Ne kadar belirsiz ve sıkıcı. Senden daha iyisini beklerdim."

Mokosz en mutlu gülümsemesini göstererek, zengin mavi eteği güzelce dönene kadar yerinde dönüyor. Utanç verici, şapırdayan seslerle kalbim gittikçe daha hızlı atıyor ve saklamaya çalışsam da korkumu ortaya çıkarıyor.

"Burada olamazsın."

"Oh, saçmalık. İstedğim her şeyi yapabilirim. Senin aksine, öyle görünüyor. Zavallı Woland. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülümsemesi kurnaz, avucunu kalbime doğru uzatan eli yumuşak ve rahat, ama gözleri acımasız bir ışıkla parlıyor.

Bu felaketin tam anlamı düşüncelerimi boğuyor. Orada bir şey olmuş olmalı. Ben bağlı ve çaresizken Perun bize saldırmış olabilir mi? Nawie düşmüş olabilir mi? Ya da... *hayır, hayır, hayır, lütfen olmasın...* Jaga bana defalarca tehdit ettiği şeyi yapmış olabilir mi?

Ona ruhunu mu verdi?

"Ne oldu?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. "Bilmek istemez misin?"

Mokosz sırtarak arkasını döner ve havada asılı duran, yüzünü ve göğüslerini yansıtan büyük bir ayna yaratır. Saçlarıyla uğraşırken başını bir o yana bir bu yana eğerek gülümser. Ben ise artan bir dehşetle onu izlerim.

Mokosz benim taht odamda. En kutsal sığınağımda. Düştük.

"Nawie'yi zorla mı aldın?" diye soruyorum, kalbimin sakinleşmesi için yalvarıyorum, ama tek yaptığı daha hızlı atmak, kapakçıkları ıslak bir şekilde titriyor.

"Biraz zorlama kimseye zarar vermez." "O nerede?"

Mokosz aynaya bakarak kaşlarını çatıyor. Bir an sonra dudakları kırmızıya boyanıyor — gelincik kırmızısı. Beyaz dişleriyle bana gülümsediğinde, kimi kastettiğimi anladığını biliyorum.

"Kim, sevgili Woland? Hayatında birçok kadın var, değil mi? Ben de onlardan biriyim ve buradayım."

Onun oyunlarına dayanamıyorum, bu yüzden başımı eğip fısıldıyorum.

"Jaga." "Neden sana söylemeliyim?"

Kahkahası soğuk ve acımasızdı, masum görünüşüyle hiç uyuşmuyordu. Mokosz, en yakın duvarı incelemek için uzaklaşırken, kendi kendine mırıldanıyordu. Onu gözümün önünden ayırmamak için, iplerin izin verdiği kadar başımı çevirdim.

"Güzel şeyleri seviyorsun," diye düşünür. "Tabii ki, *beni* bu kadar sevdiğine göre bu çok mantıklı. Ama onu neden sevdin? Bu çok kırıcı, canım."

Titrek bir nefes alıyorum. Boşuna. Bana söylemeyecek, ama şu anda, öğrenmek için tüm gücümü feda ederdim.

"Lütfen," dişlerimi sıkarak zorla söylüyorum. "Yalvarırım. Jaga'ya ne oldu?"

Başını geriye atarak gülüyor. "Bana *yalvarıyor* musun? Bu çok aşağılayıcı. Ah, Woland. O sana ne *yaptı*? Kabul etmelisin ki, bazen kötü davrandım, ama seni hiç bu kadar acınası bir hale getirmedim."

Yaklaşır ve durur, gülümsemesi yerini kaşlarını çatmasına bırakır. "Şimdi seni daha da kötü bir hale getirebilir *miyim* diye görmek istiyorum."

Bakışları kasıklarına iner ve o alaycı bir şekilde parmaklarını oynatırken ben acı bir umutsuzlukla iç çekerim.

"Yapacak daha iyi işlerin yok mu?" dişlerimi sıkarak soruyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Hm. Doğru. Zaman kaybetmeyelim."

Kolu, çimlerden sıçrayan bir yılan gibi uzanır. Penisimi yakaladığında tıslarım. Mokosz, parmakları duygusuz bir ustalıkla beni okşarken, soğuk ve üstün bir sırıtişla bana bakar. Bu bir sevgilinin dokunuşu değildir. Beni olabildiğince çabuk sertleştirmek istiyor, hareketleri kaba, hatta acı verici. Tahrik olmak acıyı uyuşturur, ama Mokosz bana dokunmasını istediğim son kadındır.

Dişlerimi sıkarak başka yere bakıyorum. O çekip sıkarken, kendi kendine mırıldanıyor. Bir dakika, sonra bir dakika daha geçiyor ve ben tepki veremiyorum, o da tıslayarak uzaklaşıyor.

"Ne, hiçbir şey yok mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Sonunda yaşlılığa teslim oldun mu? Sen bir iktidarsızsın."

Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hiç de değil. Sen sadece benim için uygun değilsin."

Şüpheyle gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. Kanayan dudaklarımdan titrek bir nefes alıp verirken onu izliyorum. Büyüm kanımla birlikte damlıyor

kanımla birlikte damlıyor, yerde birikip pıhtılaşıyor. Bu umutsuz bir durum.

"Çok kan kaybettin," der sonunda omuz silkerek. "Elimde olan tek şey bu. Sağlıklı olsaydın, teklifimi kabul ederdin."

Boğuk bir kahkaha attım, her kahkaha atışımın göğsümü daha da fazla acı ile doldurması umurumda değildi.

"*Teklifini kabul etmek mi?* Seni kaç kez reddetmem gerekiyor? Mokosz, sen bir hiçsin. Beni utandırmaktan daha beter bir şekilde kendini utandırırıyorsun, üstelik bağlanmış ve kanayan benim. Biraz kendine saygı duy."

O alaycı bir şekilde gülümser, gözlerindeki nefret keskin ve acımasızdır. "Ne, çünkü sadece *seks oyuncağın* için sertleşiyor musun? Bana saçmalıklarını anlatma."

Gülümsüyorum, yaralarım daha da açılıyor, çenemden daha fazla kan akıyor. Ne kadar korkunç görünüyordur. Umurumda değil.

"Doğru. Benim için önemli olan tek kadın var, ve o da sen değilsin. Şimdi, benim poppy kızım nerede lan?"

O geri çekilir, yüzünde belirsizlik ifadesi belirir. Gözlerimi kırpttırırım, bir tutarsızlık hissederim. Bu yanlış. Bir şey yanlış.

Mokosz yüzüne kibirli bir ifade takınıyor, ama ben zihnimde başka bir yüz görüyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çılgın Jaga, incinmiş Jaga, öfkeli Jaga.

"*Çılgın bir seks oyuncağı sana yetmiyor mu?*"

O görüntüyü gözlerimden silip atıyorum, açık göğsüm umutsuz bir acıyla doluyor. O gitti. Onu asla geri getiremeyeceğim.

Mokosz içinden gülüyor, sesi sersemlemiş, biraz çılgın, kıkırdama gibi. Bu onun güzel gülüşü değil.

"Kendini Perun'a verdi."

Tanrıçanın zafer dolu yüzünü inceliyorum, o da beni inceliyor. Bütün vücudu beklentiyle titriyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bu da yanlış. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve Mokosz'un bana hiç böyle bakmadığını fark ediyorum, bir kez bile. Woland ya da Weles olarak onun içindeyken bile.

Gözleri şimdi beni delip geçiyor. Sanki bakışlarıyla ruhumu sarmalamak ve içimden çıkarıp incelemek istiyor gibi. Sanki *beni* tanımak istiyor gibi.

Gerçek Mokosz'un bu kadar dikkatle gözlemlediği tek şey kendi yansımasıdır.

"Oh, öyle mi yaptı?"

Gerginlik ve ıstırap bedenimden sızarken sesim renksizleşir. Zihnime giren gölgelerle mücadele ederken iplere yaslanırım. Uyumak istiyorum.

"Evet," diye acımasızca sevinir. "Buradan ayrıldıktan sonra doğruca bize geldi. Perun'un onu sahiplenmesine izin verdi. Artık o hüküm sürüyor. Sen kaybettin ve bir daha asla kazanamayacaksın."

Derin bir nefes almaya çalışıyorum, ama kırık kaburgalarım buna karşı çıkıyor. İnliyorum, yorgunluğum direnemeyecek kadar büyük. Uyumak o kadar kötü mü olur? Ona başka bir plan yapması için zaman tanımalıyım. Bu konuda çok iyi. Perun bile beni bu kadar iyi işkence etmedi, oysa beni binlerce yıldır tanıyor.

"Woland? Beni duymadın mı?" "Oh, seni duydum, aşkım."

O, kırılgan bir şekilde nefesini keser ve ben yorgun bir şekilde mırıldanırım.

"Ama kendini ele verdin," diye fısıldıyorum. "Bu yüzden tepki göstermediğim için beni affet. Hala burada olduğuna sevindim."

Jaga tiksinti dolu bir nefes alır. Büyü, parlak ve sarhoş edici akıntılar halinde etrafında dönüyor ve ben gölgeleri gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırıp Mokosz'un yerine onun ortaya çıktığını görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Ne beni ele verdi?"

Gülümsemek istiyorum, ama yüzüm uyuşmuş ve donmuş durumda. Artık hareket edemiyorum galiba. Sesim zar zor bir fısıltı.

"Gözlerin, aşkım. Gözlerin."

Gözlerini kısarak, Mokosz'un yapamayacağı keskin bir dikkatle beni izler ve sonunda öfkeyle dönüp gider. Omuzları gerginlikle yükselir ve kendi kendine mırıldanır.

"Hepsi boşuna. Her zamanki gibi yalanlar ve hileler." "Söylediğim hiçbir şey yalan değildi."

Kahkahası sıkıcı ve boş. Kafasını sallar ve parmaklarını şıklatır. İplerim kayar ve dört ayak üstüne düşerim, pozisyonumun değişmesiyle ağrı üç katına çıkınca gözlerimi sıkıca kapatırım. Mide bulantısını bastırmak için burnumdan sığ nefesler alırım. Jaga uzaklaşır, ben de özlemle hasta bir halde onun peşinden sürünürüm.

O kaldı. Bunun bir anlamı olmalı.

"Senin... dilimi zincirlemek... bana sadece gerçeği söyletmek için... yeterince kanım var."

Donup kalır, elleri yanlarında yumruk haline gelir. Nefes nefese, göğsümden çıkacakmış gibi hissettiğim sıcak, zorlu kalbime elimi bastırıyorum. Utanç verici bir çaba ile oturmaya başlarım, bacaklarım altımda katlanmış, kalbim artık yere çarpacakmış gibi hissettirmiyor.

Hasta, sapkın bir işkence. Onu ne kadar da seviyorum.

Benim kötü cadım. "Bu da başka bir numara mı?" diye sorar

Jaga, keskin bir hareketle dönerek.

"Deneyin... ve öğrenin."

Artık başımı kaldıramıyorum. Başım geriye doğru eğiliyor ve boynuzların ağırlığıyla kendi nefesimle boğuluyorum. Başımı kaldıramıyorum, nefes alamıyorum, artık bakamıyorum bile. Sanırım bayılmak üzereyim.

"Acınası."

Jaga önümdeki yere düşüyor. Onu içime çekmeye çalışırken boğuluyorum. Her zaman çok güzel kokar, güç ve duman gibi, otlar ve şarap gibi, ev gibi.

O sinirle homurdanıyor, ben şoktan inliyorum, o bana iyileşmeme izin verirken sihir vücuduma yayılıyor. Coşku dolu an kısa sürüyor. Kaburgalarım kalbimi örtmek için yerine otururken, kemiklerim yeniden şekillenirken, derim ve kaslarım kendiliğinden birleşirken çığlık atmak istiyorum. Uzun süre açıkta kaldıktan sonra etim çok soğuk ve kuru hissediyor, kalbim nihayet ait olduğu yere saklandığında rahatlamadan çarpıyor.

Nefes almak için dudaklarım açık, başım hala çok geriye eğik. Soğuk ve kalın, güçle uğultulu bir şey içime sızıyor. Yerde pıhtılaşmış kendi kanım. Gücümü yeniden kazanmanın en hızlı yolu olduğunu bilerek, tiksintiyle onu yutuyorum.

Sıcak eller başımı kavrar ve daha hızlı içmeme yardımcı olacak kadar kaldırır. Jaga, çok yakınımda, nefesiyle kulaklarımın keskin ucunu gıcıklayarak, anlaşılmaz bir şekilde mırıldanır. Soğuk kanımı daha fazla yutarım, tiksinti ile minnettarlık karışır ve titrerim, güçlenmeme rağmen onun tutunmasına güvenerek, sonsuza kadar yakınımda kalmasını umarım.

O aldanmıyor. Jaga beni bırakıyor ve hızla ayağa kalkıyor. Artık kan gelmiyor. Başımı kaldırıp ellerimi uyluklarıma bastırıyorum ve derin nefesler alıyorum.

"Bu gerçekten mümkün mü?" diye sorar, savunmacı ve düşmanca. "Sana sadece gerçeği söyletebilir miyim?"

Derin bir nefes alıyorum, bunu daha önce düşünmediğim için kendime kızıyorum. "Evet. Kanımı kullan. Önceki gibi bir muska yap. Onu boynuna takarsan, sana bir daha asla yalan söylemem. Söylemek istediğimden değil. Sadece kırılması zor bir alışkanlık. Beni doğruyu söylemeye zorlarsan, rahatlayacağım."

Başımı kaldırıp bakınca, Jaga bana güvensiz bir bakışla bakıyor, parmakları bıçağı sıkıca kavıyor. Kollarımı açıp yanlara doğru genişçe uzatıyorum.

"Ya da beni biraz daha kes. Ne istersen yap. Ben senin hizmetçinim."

Alaycı bir şekilde başını çevirir, ama önce yanakları kızarır. Bu öfkeden ya da utançtan olabilir. Ya da belki de ayaklarının dibinde duran beni görmek hoşuna gidiyor ve bunu itiraf etmek istemiyor.

"Hadi ama. Dene bakalım, papatya kız. Kan büyüsünün işe yaradığını biliyorsun. Daha önce de yaptın."

Bakışları keskin ve küçümseyici bir şekilde yüzüme geri döner.

"Sen bir utanç kaynağısın. Kendinden utanmıyor musun?"

Gülerek ellerimi kucağıma indirdim. "Utanmam yok, aşkım. Gururum da yok artık. Seni kaybedersem her şeyi kaybederim, o yüzden bana ne istersen yap. Beni emeklet, yalvart, incit. Kendimi küçük düşüreceğim, senin için."

Rahatsızlık içinde yutkunurken boğazı sallanıyor. Önünde sihir toplanıyor, kırmızı ışık üçgen şeklinde birleşiyor, ona verdiğim teminatın aynısı gibi görünen kristal bir şişe, beni bulabilmem için vücudundan kopardığı şişe. Büyülü kürede dönen kan, kristal şişeye süzülerek dışarı çıkar. Jaga şişeyi kapatır ve zinciri boynuna takar. Ağır ve kırmızı şişe göğüslerinin arasında sallanır ve Jaga derin bir nefes alır, odaklanmak için gözlerini kapatır.

Bunu hissetmem sadece bir an sürer. Dilim karıncalanır, sert ve gergin hissederim, sanki artık konuşma özgürlüğüm yokmuş gibi. Jaga kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Karıncalanma azalır ve ben dudaklarımı şapırdatarak uyuşukluğu gidermeye çalışırım.

"Senin bana yalan söylememen için bunu yaptım," diye itiraf ediyor, gözlerimden kaçarak. "Sana sadece doğruyu söylemeni sağlamak eğlenceli olurdu."

sadece doğruyu söylemeni sağlamak eğlenceli olurdu."

"Ama yapmadın, çünkü savaştayız ve kimliğimi gizli tutmak için yalan söylemem gerekiyor. Teşekkür ederim."

Omuzlarını silkiyor, çenesini oynatıyor. Ayağa kalkıyorum, neden bu kadar tuhaf davrandığını anlayana kadar onu dikkatle izliyorum. Jaga artık benden nefret etmiyor, eskisi kadar değil. Aramızda ince, kırılğan bir güven bağı var. Acım, onun öfkesinin bir kısmını yatıştırmış olmalı. Affedildim... biraz.

"Peki, sor bana," diye fısıldıyorum, isteksiz profiline bakışlarımı dikerek. "Bana istediğin her şeyi sor, sana gerçeği söyleyeceğim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, meydan okuyan ve temkinli bir bakış atıyor ve neden oyalanıp durduğunu anlıyorum. Bana soracağı sorular, benim vereceğim cevaplar kadar açıklayıcı olmalı.

Derin bir nefes alır, nefesini tutar ve gözlerini kapatır. Omuzları pes etmiş gibi düşer.

"Benimle Perun'u yenmek arasında seçim yapman gerekirse, hangisini seçersin?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hatta

Sen.

Bu kelime beynimde inatçı bir kesinlikle patlıyor, ama ağzım onu söylemiyor. Dilimle ne kadar mücadele etsem de, konuşmuyor. Mücadeleyi bırakıp kaşlarımı çatıyorum. Onu seviyorum. Gerçekten.

Ama belki de yeterince değil.

Acı bir gülümsemeyle, boyun eğmiş bir şekilde yukarı bakıyorum. "Perun'u yenmek."

Jaga'nın ifadesi değişmez, hızlıca başını sallar. "Demek işe yarıyor." "Ne, alınmadın mı? Benim seni

seni seçmemi istediğini sanıyordum."

Omuzlarını silkiyor ve parmaklarıyla bir bankı işaret ediyor. Bank, taş üzerinde hoş olmayan bir gıcırta sesiyle bana doğru kayıyor. Kendimi hazırlayıp ağır ağır oturuyorum. Kuyruğum bile gevşek bir şekilde sarkıyor, kırılan yerlerimde karıncalanma hissediyorum.

"Ben farklıyım, Woland. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

Elini alnına bastırarak iç çeker. Birden fark ederim ki Jaga yorgun. *Bitkin*. Bu, onun eski ilgisizliğinden çok farklı.

"Başka nereye gidebilirim ki?" diye sorar yumuşak bir sesle, masaya otururken. Masaya vurur ve önünde yemek tabakları belirir, ama kendine servis yapmaz. "En iyi planım Weles'e gitmekti. Şimdi buradayım

ve bu hiçbir şeyi çözmiyor. Dar'ın sömürülmeyeceği adil ve güzel bir dünyada büyümesini istiyorum. Ne yapmalıyım Woland?"

Yemek yemem gerektiğini bilerek ama bu işi hiç sevmediğim için, bir tabak eti kucağıma alıyorum. "Benim fikrimi mi soruyorsun? Beynin mi hasar gördü, canım?"

Dudaklarında geçici bir gülümseme beliriyor. "Yalan söyleyemezsin. Denemeye değer."

Omuz silkiyorum, suyu damlayan büyük bir et parçasını ısıırıp, cevap vermeden önce bütün olarak yutuyorum.

"Tabii ki kendini bana teslim etmelisin. Bu savaşı sona erdireceğiz. Dünyayı yeniden yaratacağım ve Dar'ın senin için iyi olmasını sağlayacağım."

O, yavaşça başını sallayarak, içinden mırıldanır. "Peki ya diğer Dar'lar, senin ve benim umursamadığımız diğerleri? Diğer Jaga'lar, diğer Rada'lar, diğer Bogna'lar ne olacak? Onların da gelişmesi için dünyayı yeniden mi yaratacaksın?"

Tereddüt ediyorum. "Bilmiyorum. Ama kimse sana bu garantiyi veremez."

Umutsuzlukla başını sallar. "Doğru. Gördün mü? Yalan söyleyemediğinde seninle konuşmak çok hoş. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydık."

"Uzun zaman önce senin gücünde değildim."

O eğlenerek burnunu çeker, uyumsuz gözleri yüzüme dikilirken kurnazca bakar. "Peki şimdi öylesin? Ciddi ol."

Omuz silkiyorum ve etimin geri kalanını yutuyorum, parmaklarımdaki yağ kayboluyor. "Aşkım, sensiz mahvoldum, bu lanet olası gerçek. Daha da kötüsü, artık benim kontrolüm altında değilsin. Bugün bana yaptığın her şeyi düşün. Çaresizim."

"Peki. Yanlış soru sorduğum için tekrar deneyeyim. Bu savaşı *bana* fayda sağlayacak şekilde bitirmek için ne yapmalıyım? Bağımsızlığımı nasıl koruyup bize barış getirebilirim?"

Kafamı sallamadan önce iyice düşündüm. "Yapamazsın. Kehanet açıktı. Sana sahip olan tanrı kazanır. Kader seni bir araç yaptı ve araçlar sadece araçtır. Üzgünüm derdim, ama bunu içtenlikle söyleyemem. Kendini acıya boğmaktansa gerçeği kabul etmek daha iyidir."

"Ah." Küçük, gizli bir gülümsemeyle kristal sürahidten kendine şarap doldurur. "Peki o zaman. Beni hak eden biri ortaya çıkana kadar

beni sahiplenmeye layık biri ortaya çıkana kadar bekleyeceğim. Öyle de iyi. Bu berbat bir savaş. Kimse sonsuza dek ölemeyeceği için riskler çok düşük."

"Kimse... ama sen hariç."

Sessizce mırıldanıyorum, sözler ağzımdan çıktıktan sonra sözlerimin doğruluğunu anlıyorum. Jaga omuz silkiyor ve onun bunu zaten bildiğini hemen anlıyorum.

"Bana ruhunu göster," derim, ayağa kalkarak. "Ne olduğunu görmem lazım. Belki düzeltebilirim."

Bana soğuk bir küstahlıkla bakar. "Neden deli gibi konuştuğunu hiç anlamıyorum. Ayrıca, soru soran benim. Otur."

Kafamı sallayarak ona doğru ilerledim. "Hayır, Jaga. Anlamıyor musun? Sen öldün ve ruhun hiçbir yerde bulunamadı. Ortadan kayboldu. Sen artık yoktun. Eğer tamamen ölürsen, sen..."

"Otur. Otur."

Elini kolyesine bastırır ve ben boğulurum, görünmez bir güç boğazımı sıkar. Dudaklarımı büzüp dururum, kollarımı göğsümde kavuştururum. Lanet olsun, yaşamak için havaya ihtiyacım yok ve rahatsızlığa alışkınım. Önceki işkencemle karşılaştırıldığında, bu hiçbir şey.

Emrine uymadığımda öfkeli gözleri daha da parlar. Elimde değil. O bana öfkeyle baktığında çok güzel görüldüğü için sikim şişer. Meğer onun boğazımı sıkmasını gerçekten seviyormuşum.

"Ah, seni canavar."

Baskı ortadan kalkar. Nefesimi tutarım, o sinirlenerek homurdanırken ben kahkahalarla nefes nefese kalırım.

"Böyle devam et," diye alay ediyorum. "Kanımdaki tüm büyüü tüketeceksin ve ben tekrar yalan söyleyebileceğim. Belki de bunun farkına bile varmayacaksın. Çok eğlenceli olacak."

Dudaklarını büzüyor ve ellerini masaya dayayarak ayağa kalkmaya hazırlanıyor.

"Bekle." Karşısına otururum ve daha fazla yemek çekerim. "Sana anlatacak bir hikayem var. Aslında bir söylenti, ama doğru olduğuna eminim. Sevgili Dar'ınla ilgili. Seninle de ilgili."

Jaga bana açıkça güvensizlikle bakıyor, ki bu şu anda çok komik. İstesem bile onu kandıramam. Ya da... bekle, kandırabilirim. Muhtemelen. Gerçeği yeterince çarpıtırsan, yalan haline gelir.

Ama burada yapmaya çalıştığım şey bu değil.

"Weles olabilir miyim, aşkım? Üzgünüm, ama senin büyüünü nasıl alt edebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Weles daha onurlu. Ve onu daha az nefret ediyorsun."

"Onu senden daha çok nefret ediyorum," diye dişlerini sıkarak tısladı. "O benim tek umudumdu, ama en büyük yalan olduğu ortaya çıktı. Bir kez olsun terbiyeli olmaya çalış."

"Ben doğuştan terbiyesizim." Uzun zaman önce bunun onu ne kadar utandırdığını hatırlayarak sıırıttım. "Eskiden bunu umursardın, çıplaklığımdan utanırdın. Seni memnun etmek için giyinmişim, hatırlıyor musun?"

"Beni kızdırmak için yaptın." Gözlerimiz karşılaşmadan önce başka yere bakıyor. "İyi. Değiş. Umurumda değil."

"Senin de dürüst olman için bir büyüye ihtiyacın var," diye mırıldanıyorum, masaya eğilerek. "Küçük yalancı. Evet, umurunda, evet, ruhunda bir sorun olduğunu biliyorsun ve hayır, benden nefret etmiyorsun. Artık etmiyorsun. Bana tekrar aşık olmaktan korkuyorsun."

Elini işkence çarkının durduğu yere doğru salladı. Yarı saydam şekli yeniden ortaya çıktı ve içimi kötü bir his kapladı.

"Oraya geri dön. Dersini almamışsın."

"Hayır. Ben bu işten bıktım, sen de bıkmalısın. Sana bana tarif edilemez şeyler yapmana izin verdim. Kalbim, Jaga? O kutsal bir şey ve sen onu kirlettin. Mokosz olarak bana dokunma şeklin iğrençti. Erkek olduğum için umursamadığımı mı sanıyorsun? Ben sana aynısını yapsam nasıl hissederdin?"

Yüzü taş gibi sertleşir, gözleri soğuklaşır.

"Bana her şeyi yapabileceğimi söylemiştin."

"Evet, sen! Ama Mokosz değil!"

Ayağa kalktığımda tezgah devrildi, göğsüm keskin, acı verici nefeslerle inip kalkıyordu. Dişlerimi göstererek ona baktım, Jaga'nın gözleri büyüdü, dudakları şaşkınlıkla açıldı. Öfkemi bastırmaya çalışarak arkanı döndüm. Ama nafiile. Beni dürüst olmaya zorladığı için, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek için sağlıklı bir istek duydum.

"Şimdi ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye soruyorum, sesim boğuk ve gergin çıkıyor. "Seni yüz kez sikmek istiyorum, böylece amının hissi onun hatırasını silip süpürsün."

sen olduğun önemli değil. Siktir git *Mokosz*. Bu çok pis bir şeydi aşkıım. Şimdi onu öpüp iyileştirmelisin. Sana hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Zihnime tecavüz etmeye çalıştın, beni çocukları öldürmeye zorladın, çıplak halde yere zincirledin ve Mokosz'un beni alıp aylarca gömmesine izin verdin," diyor yumuşak bir sesle, gözlerinde acı dolu bir dünya parıldıyor. "Barış için, ödeşelim."

Öfkem kaynıyor. Asla eşit olamayacağımızı, çok ileri gittiğini, ondan nefret ettiğimi haykırmak istiyorum. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, dilim isyan ediyor. Bir parçam, ona iğrenç şekillerde zarar verdiğimi biliyor olmalı. O da bana ödeşti.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu çok da yüksek bir bedel değil.

"Peki." Omuzlarım pes ederek düşüyor. "Ödeşdik. Öyleyse beni tekrar sev."

O, benim acınası isteğime alaycı bir gülümsemeyle bile karşılık vermiyor. Gözleri başka yere bakıyor, yüzü kapalı ve bir an için yine ilgisiz Jaga oluyor. Ama sonra iç çekiyor, kendini silkeliyor ve başını kaldırıyor.

"Dar ve benim hakkımda ne söyleyecektin?"

Demek öyle. Sihirle bankı düzelttim ve kuyruğuma dikkat ederek yavaşça oturdum. Hâlâ hassas hissediyorum. O zaman Weles mi olmalıyım? O izin verdi, ama kalpleri okşayan ve tanrıça gibi giyinen bu garip, yeni Jaga'yı tanımlıyorum.

Weles olmak daha kolay olurdu. Ama aynı zamanda daha az heyecanlı. Jaga onu hiç çaba harcamadan görmezden geliyor, tıpkı ben onun yerine kendimi daha kolay kontrol edebildiğim gibi.

O zaman Woland olacağım. Onu kazanacağım. Bir şekilde.

"Dar güçlüdür, olması gerekenden daha güçlüdür. Sen de öyle. Şimdi, bunu eğlenceli hale getirelim. Söylesene: ikinizin ortak noktası nedir?"

Şarabından bir yudum alır, gözleri kadehin kenarından neredeyse soğuk bir şekilde bakar. Ancak gözlerindeki parıltıyı tam olarak gizleyemez. Omurgam hoş bir şekilde titrer, çünkü bu bana geçmişte Jaga'ya öğrettiğim pek çok anı hatırlatır. Ona ölümlülerden ve tanrılardan gizlenen sırları anlattım, ama o bu bilginin ne kadar değerli ve nadir olduğunu hiç bilmedi.

Woland öğretmez, ama Weles öğretir. Sanırım o, benim çirkin tarafımın en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor.

"Genç yaşıta ölmemiz gerekiyordu ama yaşadık."

Gülümserim ve kristal kadehini çalarım. Dudaklarını bastırdığı yeri anlayabilirim ve kenarını yalar, gözlerine bakarım. Yanakları biraz koyulaşırken bakışlarımı tutar.

"Telaşlandın mı?" diye sırtarak soruyorum. "Kabul et yoksa geri kalanını anlatmam."

Ama bu Jaga korkmaz. Bıçağını çıkarır ve bıçağı titreşene kadar masanın üstüne saplar.

"Oyun oynamayı bırak yoksa uyurken kuyruğunu yatak çerçevesine çivilerim."

Oh, elimde değil. Yaramazlık benim doğamda var.

"Hala öğrenmedin mi? Kuyruğumla oynadığında sertleşiyorum. Yoksa istediğin bu mu? Pis küçük cadı."

Çenesi çalışıyor, yüzü şimdi oldukça kırmızı. Oh, çok sevimli. Kendi kendime kıkırdayınca, Jaga donar. Yüzü tanıdık bir çaba maskesine dönüşür ve ben telaşla ayağa fırlarım. Yine yapacak, büyüsünü, ruhunu yakacak ve ben buna izin veremem.

Ben bir adım atmadan önce, Jaga yüzünü masadaki kollarına gömer, çaresiz öfkeyle inler. İyi. Riski biliyor.

"Bunu umursamamak için yaptın, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Beni hala seviyor olabileceğin düşüncesi seni korkutuyor. Peki, bunu kolaylaştıralım. Bir kez olsun öğrenmek için sor. Seni seviyor muyum diye sor."

Zorlukla başını kaldırır ve bana derin, anlamlı bir teslimiyetle bakar. Ben geri çekilirim, neşeli ruh halim bir anda uçar gider.

"Bilmek istemiyorum, Woland. Çünkü beni seviyor ve yine de tüm bunları yaptıysan... Kim böyle sevilme*k* ister ki? Hikayeyi bitir de uyuyayım."

Kalbim hızla atıyor, onun ihlal edici dokunuşunun hatırası kaburgalarımda dolaşıyor. Onu başka türlü sevebileceğimi sanmıyorum. Ama... Belki de onun beni gösterdiği kadar kötü biri değilimdir. Onu köyünden kovdurmadan önce mi, sonra mı sevdim?

Sonra, sanırım. Bu rahatlatıcı.

Onu bana aşık etmek için manipüle etmeden önce mi, sonra mı? Ah. Ama bu mazur görülebilir. Onun da benimle aynı şeyi hissetmesini istedim. Peki ya diğer şeyler? Hafızasını silmeye çalışmak, dünyaya onun önemini açıklamak, onu yere zincirlemek?

Bunun için mükemmel bir mazeretim var: ihanete uğramış bir sevgilinin öfkesi. Nişanlığının oğlumla yattığını öğrendikten sonra öfkelenmem gayet makul.

Ya da belki de o haklıdır. Belki de benim aşkım zehirlidir. Ama Jaga da zehirli bir çiçektir, tıpkı ona adını verdiğim gelincik gibi. Bu, halüsinasyonlara neden olan, insanları uykulu ve dikkatsiz hale getiren bir uyuşturucudur.

Lanet olsun, kalbim onun elindeydi. O da benim kadar kötü. "Perun bunu hiç doğrulamadı," diyorum, sonuçsuz düşüncelerimi bir kenara bırakarak. düşündü. "Yani, bu sadece bir söylenti, Dola'nın bana doğru olduğunu ima ettiği bir söylenti. Bak, zaman zaman, ölümlü dünyada veya Slawa'da güçlü insanlar doğar. Dar gibi - o, Büyük Ağaç'tan olağanüstü bir ruh aldı. Bildiğin gibi, ruhlar sihirlidir. Bu yüzden, zayıf soyuna rağmen uçabilecektir."

Jaga, her zamanki gibi nazik bir öğrenci olarak başını sallar. "O ruhun önceki yaşamlarını hatırlayacak mı? Şu anda hatırlamadığını biliyorum, ama belki bir gün hatırlar?"

Kafamı sallarım. "Ruh zihin değildir. Yeniden kullanılan ruhların anıları yoktur. Ruh, bir kişinin özü, belirli bir niteliği, sihir yapma yeteneğidir. Belirsiz ve kavraması zor şeylerdir."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Oraya geliyorum. Şimdi sana bakalım, tamam mı? Büyük bir sihre sahip güçlü bir cadı. On iki yaşında ölmeye mahkumdun, değil mi?"

O onaylayarak mırıldanıyor ama ayrıntıya girmiyor. Geçmişte ona sormayı denedim, esas olarak onu inciten kişinin kim olduğunu öğrenmek ve şeytani güçlerimi kullanarak onu bulup acı verici ve uzun bir şekilde öldürmek için.

"Perun karışıklıkları sevmez. Ona göre ölümlüler ve biesler sığır gibidir. Slawa'da, insanlar için tek bir kullanımı vardır: onların büyüsünü toplamak. Ölümlüler, inançları ve ona verdikleri güç nedeniyle önemlidir. Ama bir kahraman ya da kahraman, ya da tanrılar ve bieses ile konuşan güçlü bir cadı olsaydı, bu onun planına engel olabilirdi. Güçlü insanlar kalabalığı etkiler. Kahramanlar tapılır."

"O yüzden kahramanların olmamasını sağlıyor," diye fısıldar Jaga, gözleri öfkeyle büyür. "Ama nasıl?"

"Rodzanicalar. Her yeni doğanın kaderini onlar belirler, değil mi? Bir ruhun büyük bir kader beklediğini hissederlerse,

kaderini erken ölümle değiştirmeleri emredilir. En azından söylentilere göre öyle. Perun onların bunu konuşmasına izin vermez."

Jaga'nın dudakları tiksinti ile kıvrılır. Başını sallar, parmakları şarap kadehini o kadar sıkı tutar ki, eklemleri beyazlaşır.

"Yani, biri ortalamanın üzerinde olmaya cesaret ederse, büyüklük ve güç için yaratılmışsa, onu çocukken öldürttürür mü? Oh, çok mantıklı. Buna inanıyorum."

Titriyor, gözlerinde uzak bir bakış var, sanki bir anıya dalmış gibi. Bakışları savunmasız. Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp uzaklaşıyorum, çünkü onun zihnine girme isteği çok büyük.

Beni bu kadar uzağa götürüyor. Hiç kimse için bu kadar fedakarlık yapmamıştım, ama o benim sevgimi küçümsemeye cüret ediyor.

Gölgelerimin beni yutmasına izin veriyorum ve Weles oluyorum. En azından bu şekilde, bana çektiği işkenceden sonra beni reddettiği için ona bağırmayacağım. Weles olarak kibarım. Adabım var.

"Yani Perun olmasaydı, ölümlü olarak uzun ve iyi bir hayat yaşayabilirdim?" diye sorar Jaga, bastırılmış öfkeden titreyen bir sesle.

Ben içimden kıkırdarak masanın etrafından dolaşıp onun beni görmesini sağlarım. Gözleri kısılr, ama en azından beni görmezden gelmez.

"Jaga, sevgilim, Perun olmasaydı, sen müthiş bir cadı olurdun ve ben sana kendim öğretirdim. Cadılar benim halkımdır, en çok değer verdiğim insanlardır. O zaman barış içinde aşık olabilirdik. O ikimizi de incitti, değil mi?"

"Hain, tatlı dilli," diye mırıldanır, gözlerini başka yere çevirerek.

"Ama bu gerçek. Woland'ın kanı benim kanım. Sen de beni bağladın."

Şarabını yudumlarken elinin tersiyle ağzını siler. Gözleri kararlı bir şekilde yüzüme bakar. Bir şey söylemek ister, ama kapı gürültüsüyle açılır ve Chors, ay ışığından dokunmuş gibi görünen gümüş rengi gömleğiyle görkemli bir şekilde içeri girer.

Jaga içten bir sevgiyle gülümser ve ben sevgili oğlumu dışarı atma dürtüsüyle mücadele ederim. Yeni ay sırasında mağarasında yaşadığımız o uzlaşma anı da buraya kadarmış. Kıskançlığım bağırsaklarımda bir parazit gibi kıpır kıpır ediyor.

"Dışarıda yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sorar, gözleri güçle parıldayarak.

Ve tabii ki, o kabul eder.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ay Işığı

JAGA

"Kayalıklara gideceğiz," diyor Chors, bana tatlı bir gülümsemeyle bakarak. "Sana söz vermiştim, hatırladın mı? Orada, gökyüzünde dolunay varken manzara çok güzeldir."

Gözümün ucuyla Weles'i izliyorum. Yüzü, Woland'ın takındığı maske gibi tarafsız bir ifadeye bürünüyor. Tanrı ile canavarın, tamamen farklı görünmelerine rağmen, bu kadar çok benzerlikleri olması şaşırtıcı. Ama onlar bir. Bunu asla unutmamalıyım.

"Onu tek parça halinde geri getir," diyor, sesi yumuşak, neredeyse sıkılmış gibi, karanlık bakışlarıyla Chors'u delip geçiyor.

Chors korkmaz. Gözleri parlayarak kıkırdar. "Bize katılmak isteyeceğini sanmıştım."

Weles başını sallar ve siyah pelerinini şaklatarak arkasını döner. "Git. Yapacak işlerim var."

Chors omuz silkiyor ve yaklaşıyor. Kollarını bana sarıyor, sıcak ve tanıdık, artık tam gücüne ulaştığı için esnek ve kaslı. Ben de ona sarılıyorum, kokusu beni sardığında rahat bir nefes alıyorum, su ve akşam çiğı, ve bitki gibi bir şey, belki zambak, belki eğreli otu.

"Seni koruyacağım."

Sihir bizi dünyayı dolaştırırken, Chors'un gümüş ışığı saçlarıma dolanırken gölgeler hızla geçip giderken, küçümseyen homurtum rüzgârın içinde kaybolur. Ayaklarımız yere değene kadar sadece birkaç saniye sürer.

"Bu günlerde kendimi güvende tutuyorum," diyorum, baş döndürücü deneyimin ardından bile sesim tamamen kontrol altında.

Chors ciddiyetle başını sallar. "Elbette. Ama yanında birinin olduğunu bilmek rahatlatıcı değil mi? Başarısız olursam babamın beni koruyacağını her zaman bilirim. Bu korkuyu azaltır."

Benim hiç böyle bir şeyim olmadı.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve manzarayı izlemek için başımı çeviriyorum. Yüksek bir uçuşun tepesinde duruyoruz, kenardan sadece bir adım uzaktayız. Üstümüzde, gece gökyüzü açık ve yıldızlarla parlıyor, dolunay hala ufukta alçakta duruyor. Arkamızda, çam ağaçları rüzgarda uğursuz bir şekilde gıcırıyor, ama bu ses, kükreyen, sıçrayan, çalkantılı *denizin* gürültüsünün içinde zar zor duyuluyor.

"Güzel, değil mi?" diye soruyor Chors, sessiz bir saygıyla.

Konuşamıyorum. Altımızdaki karanlık, öfkeli ve şiddetli, canlı, dev bir organizma gibi çalkalanıyor. Kayalıklara vuruyor, saldırısı ritmik ve durdurulamaz. Dalgalar yükseliyor, köpürüyor ve kayalıkların yüzeyine çarpıyor. Deniz, karanlık gölgeler ve gümüş rengi parıltılar, siyah derinlikler ve ay ışığının kabarttığı keskin kenarların bir görüntüsü. Kalbim hayranlıkla titriyor.

İşte benden, Woland'dan, tüm tanrılardan daha büyük bir şey. Çılgın, heyecan verici bir an için, kendimi onun kucağına atmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Sonsuzlukla bir olurdum. Ama sonra... Böyle bir güzelliği bir daha asla göremezdim.

Chors kolunu omuzlarıma doladığında, omuzlarımdan titrediğini fark ediyorum. Ağlamıyorum, gerçekten ağlamıyorum, ama göğsüm garip bir kederle dolup taşıyor. Güzelliğin bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne düşünüyorsun? Anlayamıyorum," diye fısıldadı, sesi dalgaların çarpışması arasındaki küçük boşluğa mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Kafamı sallıyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Bu, saf ve korkunç bir duygu ve ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyorum.

kaderimin kötü olduğundan korkuyorum.

"Beni rahat bırak," diyorum boğuk bir sesle, ufukta su ve gece gökyüzünün bir öpücükle buluştuğu noktaya bakarak.

Bu korkunç güzelliğin nasıl benim haberim olmadan bu kadar uzun süre burada kalabildiğini anlayamıyorum. Sanki evrenin gizli bir parçası ortaya çıkmış gibi, tıpkı Woland'ın kanıyla sarhoş olduğum zamanki gibi. Tek fark, o onun kanıydı, buradaki ise sadece benim.

Chors'un kolunu itip, sihrimi nazikçe kullanarak onu uçurumdan aşağı inen bir asma haline getiriyorum. Küçük sihirli pençelerimi taşlara batırıyorum, ne kadar soğuk ve eski olduklarını hissediyorum. Bu taşlar beni umursamıyor. Tek bildikleri, gece gündüz onlara saldıran ve varlıklarını yavaş yavaş yok eden su.

Sihirli gücüm denizle buluştuğunda, bir sarsıntı hissediyorum. Haklıydım. Deniz, korkunç ve muhteşem bir canlı. Benim izinsiz girişimi hissediyor ve kendi dokunuşuyla karşılık veriyor. Daha derine çekiliyorum, sihirli gücüm bir çapa gibi sulara batıyor.

Kelimelerle konuşmaz, ama ben onun anlamını anlıyorum.

Hoş geldin. Buradasın. Ben buradayım. Bana bak. Beni gör. Ben buradayım.

Gözlerimi kapatıp sallanıyorum, etrafımı saran çalkantılı suları hissediyorum, kabarcıklar cildimi gıdıklıyor. Hâlâ uçurumun üzerindeyim, ama sihrim bilincimin aracı ve onun soğuk sularla çevrilmesine izin veriyorum.

Evet. Beni gör. Bunu yapman önemli. Tanık olunmam gerekiyor ve şu anda, seçtiğim kişi sensin.

Kendimi daha da genişletiyorum, denizle olan bağımı daha fazla sihirle besliyorum. İnce ve şeffafım, kırmızı ışık ve öfkeden ibaretim, sular beni bu tarafa o tarafa çekiyor, üzerimde kayıyor, bastırıyor. Bilincimi dışarıya gönderiyorum, daha da uzağa, denizin kuzey sınırlarını arıyorum. Ama sadece kayalığımız var, Nawie adası ve sonra, çok uzaklara, gece gökyüzüne doğru uzanan sonsuz sular.

Nefes nefese bedenime geri dönüyorum. Başka bir sınır yok, ya da belki o kadar uzakta ki ulaşamıyorum. Deniz muazzam, güçlü ve erkeklerin ve kadınların kaderlerinden tamamen habersiz. Tek istediği var olmak ve tanık olunmak, ve *beni* seçti.

Chors gözyaşlarını silerken, ağladığımı fark ediyorum. O hiçbir şey söylemiyor, ben de ona bakmıyorum. O çok sıradan, çok *küçük*. Hatta

Işığ ı bile, alt ımızdaki varlığ ın yüzeyinde kayan bir avuç parçac ıktan ibaret.

Uzun bir süre sessizce duruyoruz, ta ki rüzgâr ın ne kadar soğuk olduğunu fark edene kadar. Bu anakara rüzgâr ı de ğil. Buz gibi ve nemli, yüzüme su damlacıkları fırlatıyor. Paltomu ayaklar ımın üzerine bırakıp kollar ımı genişçe açıyorum.

Deniz çok büyük. Belki beni içine alabilir.

Ciğ erlerimden gelen tüm gücümle bağı rıyorum, ama bağı rış ım rüzgâr tarafından ç alınıp gökyüzüne fırlatılıyor. Nefesim kesildiğ inde, ciğ erlerimi soğuk hava ile doldurup sesim kısılana kadar tekrar tekrar bağı rıyorum. Sonunda, her şeyi dış arı atmanın bir yolunu buldum. Oh, bu ç irkin, yakış ıksız, kontrol edilemez bir şey.

Ama deniz hepsini alıyor.

Bitirdiğimde, göğ süm boş hissediyor, tüm öfkem ve acım geceye karış ıyor. Bu, geçmişte ruhumu yakıp kül ettiğ im zamanki gibi de ğil. O zaman kendimi uyuşmuş ve boş hissetmiştim, neredeyse bir insan bile de ğildim. Ş imdi hala hissediyorum, ama içimde bir boşluk var.

Kalbim yaralı ve izlerle dolu, ama daha önce bunu fark etmeme izin vermedim. Bir iç çekerek, ondan af diliyorum. Tek istediğ i atmak, ama ben onu ezilmesine izin verdim, hatta her ölüm istediğimde onu kendim ezdim.

Deniz, üzerinde durduğ um kayalığ a ç arparak, soğuk bir rüzgar yüzümü ısı rırken, ciğ erlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar nefes alıyorum. *Hayattayım*. Hayattayım.

Ve böyle kalmak istiyorum.

Oh, bu iş leri ne kadar da karmaş ıklaşt ırıyor. Umursamamak daha kolaydı.

"Söyle bana," diye mırıldanıyorum, Chors'un beni duymak için zorlanmasına aldırmadan. "Weles'i görmek istediğimde beni Woland'a gönderdiğ in zaman, bunu benim bildiğ imi düş ündüğ ün için mi yaptın? Yoksa bana ihanet mi ettin?"

Derin bir nefes alır, ama ben dönüp bakmam. Ç alkantılı sular beni büyüler, sanki hiç bakmaktan vazgeçemeyeceğ im gibi gelir. Her dalga farklıdır ve bu manzarada bir güç vardır, kontrol edilemeyen kadim bir güç.

"Sana kim olduğ unu söyleyeceğ ini söyledi ve ondan sonra uzun süre onunla konuşmadım. Seninle çok meş guldü ve birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Bildiğ ini sanıyordum. Onun hakkında konuşma şek lin tuhaftı ama Jaga, ben söylenmemiş şeyleri anlamakta pek iyi de ğ ilim. Ne zaman

Bana garip gelen bir şey varsa, bunu başkalarının değil, kendi anlayışsızlığımdan kaynaklandığını düşünürüm.

"Güzel. Affedildin."

"Senin istediğin gibi davrandığım için beni affetmek zorunda mısın?"

Onun güzel yüzüne bakarken gülümsemeden edemiyorum. Ay ışığı altında en güzel haliyle görünüyor.

"Evet, tatlım. Seni affetmeliyim, çünkü bana çok fazla keder ve acı çektirdin. Woland'dan sonsuza kadar kurtulmak için Weles'i görmek istedim, ama sen beni ona götürdün. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Yüzü düşer, gözleri suçlulukla kırışır. "Elinden geleni yapıyor, ama bazen elinden geleni yapmak yetmiyor. Onu çok incittik, Jaga. Yaralı bir hayvan saldırır, değil mi?"

"Yaralı." Kendi kendime alaycı bir şekilde mırıldanarak başımı sallarım. "İhtiyacın olduğunu düşünsen de düşünmesen de affedildin. Şimdi senden bir ricam var. Sen onun oğlusun. Onun yaratılışını ve büyüsunü çok iyi biliyor olmalısın. Ölüm, yaşam ve *ruhlar* hakkında. Bana yardım et."

Chors'un dudakları isteksizce kıvrılır, ama onun reddetmesini beklemiyorum. Kalkanlarımı ve bariyerlerimi, hepsini birden indiriyorum ve parçalanmış ruhumun dağınıklığını ortaya çıkarıyorum.

O nefes nefese kalır, ben de gözlerimi kapatırım, bunun ne kadar çirkin görüldüğünü bilerek. Eskiden kalbimin en derinlerinde yuvalanmış tatlı, minik bir şey olan ruhum, artık parçalanmış bir pelerin gibidir. Kocaman, dalları ve pürüzlü kenarları kontrol edilemez. Vücudumun dışına yayılır, kırmızı renkte atar, varlığımın gelgitleriyle birlikte titrer ve zonklar.

Yalnızken aynada gördüm. Kırmızı bir ışık, bazen gelincikler kadar parlak, bazen de pıhtılaşmış kan kadar koyu ve yoğun. Organik görünüyor, çığ doku gibi, ama aynı zamanda öyle değil. Kavranamaz, ama her şeyi hissederek. Çiğdir, vücudumun korumasının dışına çıktığında çok savunmasızdır.

Sanki kalbim dışarıda, yağmur ve rüzgârın kırbaçlarına maruz kalmış, düşmanca bir bakış veya dostça olmayan bir sözle kolayca yaralanabilirmiş gibi.

Woland, kalbine yaptıklarımın bir trajedi olduğunu düşünüyordu. Ama bu çok daha kötü.

"Sen... Ama... Bu çok... *büyük*."

"İğrenç," diyorum acı bir gülümsemeyle, gözlerimi kapalı tutarak. Onun muhteşem yüzündeki tiksinti ifadesini görmeye dayanamıyorum. Chors bunu gördükten sonra bir daha beni asla istemeyecektir. Kimse istemeyecektir.

"Ben... Yani..."

"Söyleyebilirsin. Umurumda değil. Nasıl görüldüğünü biliyorum."

Chors yayınlar bir titrek nefes. Ben tıslar, gergin geri çekilirim, soğuk bir şey ruhumun özellikle uzun bir dalında kayarken.

"Üzgünüm." Rahatsız edici dokunuş geri çekilir ve ben rahat bir nefes alırım. "Neden yaptığımı bilmiyorum. Sanırım... nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

Boğazımın arkasında gıcıklayan acı bir kahkaha bastırırım, patlamak isterim.

"Ee? Yapış yapış mıydı? Soğuk ve iğrenç miydi? Sürüngen gibi miydi?"

"Hayır." Sesi çok yumuşak ve o kadar alçak ki, duymak için yaklaşmam gerekiyor. "Senin gibi hissettim. Sıcak. Tanıdık. Güçlü. Nasıl bu kadar parçalanmış hale geldi, Jaga?"

Sesi bana gözlerimi açma cesareti veriyor. Chors'un yüzünde yumuşak, meraklı bir ifade var, beklediğim gibi dehşete kapılmış değil. Belki de onu tiksindirmiyorum. Ya da belki de ifadesini düzeltmesi için ona yeterince zaman verdim. Önemli değil, çünkü bana gösterilen her türlü nezaketi kabul edeceğim.

"Mokosz beni gömdüğünde, bende hiç sihir yoktu," diye tereddütle başlıyorum, içimde yaşayan bitkilerin, kulaklarımda dolaşan böceklerin ve tüm vücudumu titreten yaraların hatırası. "Ve sihir yeniden dolduğunda, onun bitkileri onu bir anda emdi. Hareket edemiyordum. Çıkmanın bir yolu yoktu. Bir noktada, sanırım aylar sonra, göğsümde bir şey olduğunu fark ettim. Woland'ın kanının bulunduğu kolye."

Chors başını salladı, belli ki her şeyi biliyordu. Woland'ın her şeyi oğluyla paylaşması ne kadar babacan bir davranış. Sinirlenerek alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırdım.

"Çıkması gerektiğini biliyordum. O anda nedenini bilmiyordum. Zihnim çok yavaş çalışıyordu, sanki ben de bir bitkiymişim gibi. Çok büyük bir çaba ve acı çekerek onu dışarı çıkarmayı başardım. Ama bu bir işe yaramadı. Onun kanını bağlayan büyü, benim vücudumun dışında da hala etkiliydi. Bitkilerin o büyüü emip benim büyümü bozması için kolyeyi kırmam gerektiğini anladım. Böylece o beni bulabilecekti."

"Ama senin sihrin yoktu," diye fısıldadı Chors.

Güçlü bir dalga kayalığa çarpar ve titreyerek paltomu alırım. Hızla giyerim, sonra aceleyle bir büyüyle kendimi ısıtırım. Ruhum geri çekilir, utançım gizlenir.

"Kuyum boştu. Büyüsel bir açlık yaşıyordum ve aç insanlar yiyeceklerin kokusunu uzaktan alabilirler, biliyor musun? Açlık duyuları keskinleştirir. Büyüsel tükenmişliğim, içimdeki bu küçük, gizli, sıkı korunan büyü deposunun farkına varmamı sağladı. Onu kullandım. Ve Woland beni buldu."

"Demek buna sebep olan buydu?" diye sorar Chors, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak.

Ben gülümserim, neşeyle değil, delilikle dişlerimi gösteririm.

"Oh, hayır. O zaman onu kırdım. Sanırım zamanla iyileşirdi. Ama ruhumdaki o büyüü harcayarak kendimi kayıtsız hale getirebileceğimi keşfettim. Acı çok fazla olduğunda, ruhumu yakıp kül ettim ve acı kesildi. Nedense, bunu ne kadar çok yaparsam, ruhum o kadar büyüdü ve güçlendi."

Bir an için, Nawie'nin Ruhlar Kuyusu'na geri döndüm, öfke ve kin beni sardı. Çok güzeldi. Onu orada görmek, yaşam ve ölüm tanrısının yarattıklarını evlerine geri kabul etmesi

—tıpkı sevgi dolu bir babanın çocuklarını kucaklaması gibi. Bundan mahrum bırakıldığım için çok kızgındım.

"Ruhlar Kuyusu'nda ruhumu sonsuza dek parçaladım," diye itiraf ediyorum, anlamadığım bir büyüyle bu kadar pervasızca davrandığım için utanarak. "Ruhumun büyük bir kısmını serbest bıraktım ve taşlar onu yuttu. Sanırım o noktadan sonra geri dönüş yoktu. Kendimi sakatladım. O kısımlar sonsuza dek gitti."

Chors sakindir, sabit bakışlarında hiçbir yargı yoktur. "Perun'un meşe ağacını devirdiğinde ne oldu?"

Titriyorum, hiçbir şey hissetmemenin, hiçbir şey *olmamanın*, küçük ruh pençelerimin zayıflayan tutuşuyla bedenime tutunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak.

"Hepsini yaktım ve geriye hiçbir şey kalmadı. Boş bir kabuktan başka hiçbir şey kalmadı. Soldu. Ama Weles... ona nefes verdi. Onu doldurdu. O zaman bu kadar büyüdü. Bu... Kullanışsız. Ben güçlüyüm, Chors. Herhangi bir ölümlü veya bies'ten daha fazla sihre sahibim, biliyorum. Ama bu yanlış geliyor. Vücudum ruhum gibi olsaydı, iç organlarım dışarı sarkardı. Kalbim, bağırsaklarım, rahmim. Bu... Ben hastayım. Bana yardım edebilir misin?"

O başını sallamadan önce bile, bunun umutsuz olduğunu biliyorum. Gözleri nazik ama üzgün. Daha önce bana hiç bu kadar acıyarak bakmadığını sanıyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Bunu babama göstermelisin. Seni iyileştirebilecek biri varsa, o da odur, ama Jaga, bunun bir hastalık olduğunu sanmıyorum. Sen... Evet, şok edici. Doğal değil. Ama aynı zamanda güzel. Bir tanrıça kadar güçlüsün, değil mi?"

"Ama acıyor," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Evet.

Acıyla yaşamayı öğreneceksin."

Öfkemin çığlığı boğazımdan çıkmadan önce onu bastırıyorum. O nazik ve sonsuz derecede anlayışlıdır ve iki hafta önce onu nasıl gördüğümü hatırlıyorum, ölü ama yaşayan, kurumuş ve acı çeken. Eğer bunu bana söylemeye hakkı olan biri varsa, o da odur. Titrek bir nefesle öfkemi serbest bırakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim."

Yukarıda bir yerlerden, kaybolmuş bir kuşun çığlığı geliyor. Titriyorum ve kendimi çıplak hissederek kollarımı kendime sarıyorum. Sanırım Chors ile aramızdaki ilişki artık böyle olacak. Biz arkadaş, eski sevgililer ve aile olan garip bir karışımız. Onu bu kadar çok sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Güzel ay tanrısını bu kadar önemsemeseydim, Woland'ı kızdırmak için onu baştan çıkarırdım.

"O bir martı değildi," diye mırıldanır Chors, yukarı bakarak.

Kolunu yukarı doğru uzatır, avucunu açar. Gümüş rengi bir ışık huzmesi fırlar, karanlık gökyüzünü tarar. Kısa bir an için, büyük, tüylü bir şekli aydınlatır. O şey anında bir ciyaklama ile uzaklaşır.

"Upierzycas," diyor Chors sert bir sesle. "Geri dönüp..." Gökyüzü alevler içinde kalıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kurtarıcı

Chors'un ilk tepkisinin Jaga'yı sıcaktan korumak olduğunu görünce göğsümde gurur ve kıskançlık yükselir. Rarog korkunç bir çığlık atarak ateş püskürürken, Chors gümüş rengi, serin büyümlü kalkanlarını Jaga'nın önüne atar. Bu birkaç saniye sürer ve alevler küçölerek gökyüzünde kuş şeklindeki bir cehenneme dönüşür. Yanmamak için rarog'un arkasına saklanan upierzycas, uçuruma dalar.

Artık ben Weles'im ve bu da iyi. Uzun zamandır çektiğim acıları içeren bir iç çekişle, gölgelerle oluşturduğum maskemden kurtuluyorum. Onları buraya kadar takip etmediğimi iddia edecektim, çünkü bunun ne kadar acınası bir durum olduğunu ben de biliyorum.

Ama onların yanmasına izin veremem.

"Baba," diyor Chors, sitemkar bir iç çekişle. "Bilmeliydim."

"Evet. Eğil."

Bir upierzyca bir tür füze fırlatır ve Chors alçakta çömeldiğinde füze onun başının üzerinden geçer. Onu gölgemle yakalarım ve içindeki zehirli büyümlü anında fark ederim.

"Dikkatli ol. Asit."

Jaga bana öfkeli bir bakış atar ve denize dönerek kollarını havaya kaldırır.

"Sana ihtiyacımız yok. Git buradan."

Kollarımı göğsümde kavuşturup, istemeden gülümsüyorum. Benim aptal cadım. O hep böyleydi, her şeyi kendi başına halletmekte ısrarcıydı. Zayıf ölümlü elleriyle tüm kötülükleri yenmek istiyordu ve bu, ona bu kadar aşık olmamın nedenlerinden biriydi.

Bu, onun yükünü taşımak istememe neden oluyor. Muhtemelen sırf inat için. Bundan nefret ettiğini biliyorum.

"Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, Jaga, canım. Müttefiklerin var."

O çılgın atar ve denizden su damlaları yükselir, gümüş rengi akarsular gökyüzüne doğru akar. Rarog'a sıçrarlar, o da çılgınca ciyaklar ve alevleri sönmeye başlar. Ama ateş kuşu saldırıyı önlemek için bir an bile beklemes, havada dönüp yuvarlanır ve Jaga büyüü bozmak zorunda kalır. Ağır ağır nefes alır ve ben onaylayarak başımı sallarım.

"Henüz ruhunun büyüüne ulaşmadın. Bu çok etkileyiciydi."

"Git buradan!"

"Kalsın daha iyi," diyor Chors ciddi bir şekilde, çaba sarf ederek yüksekçe zıplıyor.

İlk upierzyca ona çarpmadan önce, yerden iki metre yükseklikte havada asılı kalır. Birlikte havada yuvarlanırlar, tüyler uçuşur, pençeler parlar. Oğlum çıplak elleriyle savaşı, kendini aytaşı kadar sertleştirir. Başka bir upierzyca Jaga'ya saldırır. Cadım fısıltıyla büyü okur ve kayalardan taşlar koparak kuşlara doğru fırlar. İkisi hedefini bulur ve upierzyca kayalığın altında kaybolur.

Onun yerini almak için üç tane daha gelir. Rarog, Jaga meşgul olduğu için kendini güvende hissederek daha da yaklaşır.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sırtarak soruyorum.

Davranışlarımdan farkında olacak kadar öz farkındalığım var. Bu tam *Woland'ın* söyleyeceği bir şeydi. O benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor.

"Asla!"

Rarog bir sonraki ateş kusma turuna hazırlanırken, asitle ıslatılmış taşlar ona doğru uçuyor. Yerden iterek havaya yükseliyorum ve tam onun önüne geçiyorum.

"Merhaba, Swarog," derim nazikçe. "Ve hoşça kal."

Ateş kuşunu gölgelerin çılgılığıyla boğarım, alevlerini söndürmek ve onu geri çekilmeye zorlamak için daha fazla gölge dökerim. Ancak gücüm zayıftır. Jaga'nın işkencesi beni tüketti ve içimden küfrederek gölgelerimi geri çağırırım. Rarog hala alevler içindedir. Büyüm geri çekilir çekilmez, ateşi daha da yükselir.

"Wyraj'a siktir git," diye tükürdüm ve uçuşuma geri çekildim.

Jaga iki upierzyca ile savaşıırken, Chors üçüncüyle uğraşıyor. Daha önceki düşmanını halletmiş ve Jaga'nın düşmanlarından birini üstlenmiş olmalı. İkisi de asit kaplı taşların saldırılarını püskürtüyor. Upierzyca'lar daha akıllı hale gelmiş, yakın dövüş yerine uzun mesafeli saldırılara güveniyorlar.

"Rarog hala burada," diye nefes nefese konuşan Chors, taş yağmurunu durdurmak için gümüş bir kalkan kaldırdı.

"Evet, *tatlım*," Jaga'nın kullandığı sevgi sözcüğüyle onu alay ediyorum. "Eski sevgilin beni biraz yordu. Beni affet."

"Bunu hak ettin," diye tısladı Jaga, kalkanlarını indirerek.

Onun yönüne doğru kendimi atarak haykırıyorum, gölgelerim ona ulaşmak için yayılıyor. Çok geç kaldım. Taşlar ona isabet ediyor. Ya da... neredeyse isabet ediyor. Son anda, önünde ateşli bir kapı açılıyor. Aynı numarayı daha önce, Wera ile dövüştüğünde görmüştüm. Upierzyca'lar şaşkınlık içinde ciyaklayıp kanat çırpıyor ve arkalarında açılan sihirli kapıyı fark etmiyorlar.

Kendi füzeleriyle bombardımana tutulurlar. Biri hayatta kalır, asit tüylerini yakarken acıdan deli gibi ciyaklar. Diğerleri ya beyin sarsıntısı geçirmiş ya da ölmüş olarak denize düşer.

"Harikaydı, aşkım," diyorum gururla. "Çok güçlüydün. Ruhun muhteşem."

Jaga çaresiz bir öfkeyle homurdanarak ellerini havaya kaldırır. Yine denizden su çeker ve bu sefer yüzünde tanıdık bir çaba ifadesi belirir. Chors endişeyle bağırır ve ben başımı sallarım. Evet. Anlıyorum. Ama bu sefer, yine yorgun düştüğünde ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum.

"Yap şunu," diye fısıldarım. "Yorgun düş. Sana tekrar nefes vereceğim ve daha da büyüyecek. Daha da çarpıcı olacak."

Su rarog'a sıçrar. O çılgılık atarak kaçır ve Jaga onu takip eder, deniz suyu fışkırarak ateşle aydınlatılmış gök yüzüne sıçrar. O başarır...

Kanatlarından birini söndürür ve yaratık acınacak bir şekilde aşağıya doğru düşer, yanan kanadı çaresizlik içinde çırpınır.

"Lanet olsun, muhteşem," diye hayranlıkla fısıldarım. "Nyja da bunu denedi, biliyorsun. Ama senin kontrolüne sahip değildi, sadece ham gücü vardı. Nasıl bu kadar kontrollisin, aşkım?"

Jaga dizlerinin üzerine çöker. Gözlerini kapatır, her iki elini serin çimlere bastırarak kendini topraklama yapar. Derin nefes alırken, rarog kendini düzeltir ve sakat kanadı tekrar alev alır. Ulaşamayacağımız kadar yükseğe yükselir ve bize doğru bir alev seli kusar.

Denizden bir su duvarı yükselir. Jaga fısıldayarak konuşur, mırıldanmaları anlaşıl mazdır. Ateş suyla buluşur ve bizi koruyan yarı saydam duvar altın alevlerle aydınlanır. Kehribar ve yakut rengindedir ve ben büyülenmiş bir şekilde hafifçe iç çekerim.

O kadar yaşlıyım ki, güzellik beni nadiren şaşırtır. Bu ise şaşırttı. Muhteşemdi.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslar Chors, cadımı işaret ederek. "Yanacak!"

Yavaşça gülümseyerek başımı sallarım. "Evet, evlat. Ama o da bunu istiyor. Çoğu erkeğin aksine, bir kadının benim savaşlarımı savaşmasına aldır mıyorum. Bunda aşağılayıcı bir şey yok."

Sabırsızlıkla inleyerek gökyüzüne doğru yüksekçe sıçrar. Artık upierzycas yoktur, sadece her zamanki gibi güçlü rarog vardır. Jaga çığlık atar ve ateşli saldırı sona erdiğinde, su kalkanı sıcaktan bir saniye sonra buharlaşır. Chors, kuşa gümüş rengi ay ışığı ipleri göndererek kanatlarını bağlar. Eğer denize düşerse, hayatta kalmak için mücadele ederken büyü su hızla tükenecektir.

"Swarog'un alevleri suyla söndürülemez, sadece hafifletilebilir," diye Jaga'nın kulağına fısıldıyorum, arkasına diz çökmüş halde. "Eğer suya batarsa, Wyraj'a geri dönmek zorunda kalacak. Ben de gölgelerimle onu gitmeye zorlayabilirim. Sence, büyü n u benimle paylaşır mısın? Seks yoluyla en iyisi, ama el ele tutuşmak da işe yarar."

Eforla nefes nefese kalmış, vücudu titremeye başlamış, elleri uyluklarına dayalı. Konuşmam bittiğinde, başını yavaşça kaldırıyor, tam da rarog'un sıcak alevden bir kamçı fırlattığını görece k kadar zamanında. Alev Chors'a ulaşıyor ve yan tarafında bir yara açıyor. Oğlum tıslayarak geriye düşüyor, gümüş zincirleri zayıflıyor. Rarog onları silkip atıyor.

"Hayır."

Ayağa kalkmaya çalışır ama başaramaz, hayal kırıklığıyla homurdanarak tekrar yere düşer.

"Sanırım koşup Nyja'yı çağırmalı ve onunla savaşmasını sağlamalıyız. Ama bak. Chors hala savaşıyor. Çok kötü yanacak."

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye dişlerini sıkarak, benimkine zayıf bir taklidi olan, neredeyse gölge gibi bir ip gönderir alevli kuşa. Tabii ki hiçbir etkisi olmaz. Jaga, biz ışığı yaratmadan önce her şeyi yutan gerçek karanlığı bilmiyor. Asla mükemmel bir gölge yaratamayacak.

"Evet, çünkü yanlış bir seçim yapıyorsun. Hadi ama, gelin kız. Tek yapman gereken elimi tutmak ve bana biraz sihrinden vermek. Ben sana defalarca verdim."

Kız tereddüt ediyor. Chors rarog'u tekrar bağladı. Kuş çılgık atıyor, alevleri zincirlere karşı mücadele ediyor. Chors terli alnını titreyen eliyle siliyor ve sınırına geldiğini anlayabiliyorum.

"Peki."

Jaga'nın küçük, soğuk eli benimkine dolandığında titriyorum. Bu onun hakkı, benim kalbimi ele geçiren eliyle aynı el. Bu anı hatırlayınca parmaklarım seğiriyor ve onun elini daha sıkı sıkıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

Odaklanıyorum, onun büyüünün sınırlarını, ruhunu hissetmeye çalışıyorum. Onu sıkı sıkı koruyorum.

Evet, zorla onun büyüünü emip alabilirim. Bunu daha önce de yaptım. Ama amaç Jaga'yı kontrol altına almak ve ona itaat ettirmek değil. Onun güvenini, sevgisini, kalbini, her şeyini istiyorum. Ve bu, tıpkı ruhu gibi, kendi isteğiyle verilmeli.

"Kalkanlarını indirmeni istiyorum. Bırak kendini. Her şey yolunda."

Kahkahası boş ve keskin. İsteksizce kendini açıyor. Zırhının bazı parçaları düşüyor ve içimdeki doğaüstü manzarayı, büyüünü, ruhunu, varlığını, hepsi düğümlenmiş ve garip bir şekilde görmemi sağlıyor. Bu korkunç bir karmaşa ve ben ona bu karmaşayı çözmesinde yardım etmek istiyorum.

"Daha fazla," diye fısıldarım.

"Deniyorum!"

"Çok yavaş."

Chors, dilinin etrafını saran alevler yüzünden çığlık atar. Nefes kesici bir an için yüzü altın ve kırmızı renkte parlar, sonra denize düşer. Ben kükrerim. Oğlum tehlikede ve sırada Jaga var.

Onun zırhındaki çatlaklardan gölgeler dökülürken, zorla içine girerim. O çığlık atar, omurgası gergin bir yay gibi bükülür. Çekip çekerim, kaynağına doğrudan onun ham gücünü beslerim. Zaten daha güçlüyüm ve vücudum coşkuyla uğuldamaktadır. Bundan daha doğru bir şey olamazdı.

O, içimde. Zevk dolu inlemeleri, benim kadar onun da bundan hoşlandığını söylüyor.

Jaga elini elimden çekmeye çalışıyor, ama ben asla bırakmayacağım. Diğer elimle nişan alıyorum. Rarog ateş püskürmek için gagasını açtığında, boğazına güçlü bir gölge ipi gönderiyorum. Boğuluyor ve alevleri bir anda sönüyor. Bir dakika önce ateşle aydınlanan gökyüzü kararıyor. Ateş kuşu, Wyrja'da yaralarını sarmak için uzaklaşıyor.

Gece şimdi daha da karanlık, her göz kırptığımda cehennemin artçı sarsıntıları görüşümü kaplıyor.

Jaga'dan daha fazlasını çekiyorum. Oh, o neredeyse sonsuz. Benden daha güçlü, evet, bunu açıkça kabul ediyorum. Bu çok tahrik edici, çok etkileyici. Bir zamanlar ayakta duramayacak kadar zayıf olduğu için benden içen bu kadın, şimdi beni besliyor.

"D-dur."

Dalgalar o kadar gürültülü ki, onu duymamış gibi davranabiliyorum. Fısıltısı çok sessizdi. Jaga zayıflıyor. Beni durduramıyor ve bir an için, tüm büyüsünü alıp, ona daha fazla nefes verip, sonra büyüsünü ona geri vererek, ruhunun ne kadar büyüyeceğini düşünerek oynuyorum.

Yine de durmamı söyledi. Mutsuz bir iç çekişle uzaklaşıyorum, kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Yine batırdım mı? Evet. Onunla hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Ve Chors...

Kahretsin. Oğlum boğuluyor.

"Burada bekle."

Birkaç adım koşarak uçurumun kenarına geldim ve vücudumu mükemmel bir dalış pozisyonuna getirdim. Bir bıçak gibi su yüzeyini yarıp, gölgelerimi kullanarak onun büyüsünün soluk, gümüşü parıltısına doğru ilerledim. Onu

belinden yakaladım ve gölgelerin içinden Jaga'ya doğru ilerledik. Rarog'a yaptığım son saldırı, ondan aldığım neredeyse her şeyi tüketti ve elimde çok az şey kaldı.

Kayalığa geri döndüğümüzde, Chors bilinçsiz ve ıslak bir şekilde çimlerde yatıyor, o ise onun yanmış boğazına bakıyor. Suya batırıldıktan sonra bile yanmış deriden buhar çıkıyor. Çenesi gevşek, gözleri donuk.

"Onu iyileştir."

Anlamadığını gösteren bir ifadeyle bana bakar. "Ben... Benim çok az sihir gücüm var. Sen...?"

"Lanet olsun."

Başının arkasını tutup dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve zorla nefes alıyorum. Bu, sihir paylaşmaktan farklı. Nefesim ruhun verdiği güç ve nefes aldığım sürece bolca havam var. Ona bunu vererek kendimi mahrum bırakmıyorum.

Jaga'nın ruhu kırmızıya boyanır.

Beni itti ve ben gülerek kığımın üstüne düştüm. O olağanüstü birisi. Neden bunu sır olarak sakladı ki, bu kadar mükemmel bir şeyi?

"Sen Weles'sin, şifa tanrısı," diye bana tersler, sanki dokunuşum onu iğrendirmiş gibi dudaklarını siler.

"Ben bitkinim. Onu sen iyileştir."

Chors hafifçe inler, kaşlarını çatarak alnını buruşturur. Jaga içinden küfür eder ve avuçlarıyla onun yüzünü tutar, yeşil gözünü kapatarak yaralarını inceler. Ben ıslak ve rahatsız bir şekilde arkama yaslanırım, ama hiç olmadığım kadar mutluyum. Bu benim ailem, hepimiz bir aradayız ve bu tamamen mükemmel.

Birlikte savaştık, ortak bir düşmana karşı birleştik. Bu bir anlam ifade ediyor olmalı, üçümüz bir kez olsun aynı tarafta olduğumuz için.

"Acıdığını biliyorum," diye mırıldanır, inatçı düşmanlığı kaybolmuştur. "Acını dindireyim."

"Senin bir kabın yok," diyorum.

Ama Jaga, Chors'un boğazındaki sıcak, yanan kömürü çoktan çıkarmıştı. Yüzünü buruşturarak avucuna aldı ve denize fırlattı.

"Ben işimi bitirdikten sonra onu çıkarabilir. Ya da yenisini yetiştirebilir. Chors acı çekmekten hoşlanıyor, değil mi?"

"Yeni bir tane çıkar," diye onaylıyorum, kömürleşmiş derisi kabarcıklar oluşturup dökülürken, Jaga'nın büyüü altındaki sağlıklı dokunun büyümesini hızlandırıyor. "Her yeni ayda onun acısını giderirdim, ta ki bana durmam için yalvarana kadar. Bir süre rahatladıktan sonra tekrar acı çekmenin daha kötü olduğunu söylerdi. Ruhunu serbest bırak, aşkım. Sen çalışırken ben bir bakayım."

Çenesi sıkılır ve beni reddedeceğini düşünürüm. Ama Jaga hayal kırıklığıyla iç çeker ve keskin bir şekilde başını sallar, gözleri oğlumun yüzünden hiç ayrılmaz.

"Peki. Madem gördün. Bu arada, yalan söyledin, seni sümüklü yılan. Bizimle gelmek istemediğini söylemiştin."

Ellerimle arkama yaslanıp, yüzümü aya çevirerek gülüyorum. "Sanırım tam olarak şöyle demiştim: '*Git. Yapacak işlerim var.*' Bu tamamen doğru bir ifadedi. Seni aldattım, ama yalan söylemedim."

Dudakları büzülüyor ve bunun gülümsemeye karşı koymaya çalıştığının bir işareti olduğunu düşünmek istiyorum.

"Sen bir utanç kaynağısın."

Yine de, bir an sonra ruhu sınırlarından kurtulur. Nefesimi tutarak onu içime çekerim. Parlak, ateşli bir şeydir, ateşle yıkanmış yakutlar ve cilalı bakır gibi, kanla renklendirilmiş erimiş metaller gibi, şarap ve gelincikler gibi. Otlar ve fırtına gibi kokar ve ben oturur, parmağımla onun dalgalanan kenarlarını izlerim, dokunmamaya dikkat ederek.

Rü z garda dalgalanan kumaş gibi, sihirden yapılmış ilahi bir pelerin gibi, ama havanın hareketlerine uymuyor. Jaga'nın özel ritmine göre dalgalanıyor ve küçülüyor, kutsal ve utanç verici derecede samimi bir şey.

Chors hırıltılı bir nefes alır. Sesi kısık, ama en azından konuşabiliyor. Onu iyileştirdi.

"Daha büyük."

En uzun dalları bakışlarımla ölçerek başımı sallıyorum. Jaga görevini tamamladı ve her zamanki gibi güvensiz ve öfkeli bir şekilde beni izliyor. Yüzümde hayranlığımı belli ettiğimden emin oluyorum.

"Evet, büyüdü, ama çok fazla değil. En büyük büyüme anlarının, büyüünün tamamen tükenmesiyle gerçekleştiğini tahmin ediyorum. İlk kez mezarında, ikincisi ise Nyja'nın arenasında öldüğünde. Sana nefes vereyim, aşkım. Sadece bir tane. Ne olacağını görelim."

"Oh, bunu çok seviyorsun," diye tısladı. "Üzerimde deney yapmayı."

Yüzüne bakıp gülümsüyorum. "Yardım istedin ve ben bu konuda en nitelikli kişiyim. Ama ben bile daha önce böyle bir şey görmedim. Sadece çok özel bir dizi koşul, birinin ruhunu bu şekilde açığa çıkarabilir. Ruhlar sıkı bir şekilde korunur."

"*Eşsiz bir dizi koşul*," diye alaycı bir bakışla alay ediyor. "Yani benim hayatımı mahvediyorsun. Yeter artık."

"Sadece bana tekrar aşık olmaktan korkuyorsun," diyorum, kendimi tutamadan geniş bir gülümsemeye. "Hadi ama, bir öpücük seni etkileyecek kadar zayıf mısın? Korkak."

Jaga başını geriye atıp çığlık atıyor, ben de gülüyorum, seslerimiz denizin uğultusuyla karışıyor. Chors oturup, boğazındaki narin, taze deriyi parmaklarıyla okşuyor. O da onun yanını iyileştirmiş, gömleğindeki yanık deliklerinden pembe deri görünüyor. Gözlerim onunla buluştuğunda, başını sitemle sallıyor. Jaga'nın çığlığı kesiliyor. Nefesi kesilmiş.

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum, hala gülümsüyorum. "Ama kendime engel olamıyorum. Beni sevmeyecekse, kızgın olmasını istiyorum. Her şey kayıtsızlıktan iyidir."

Jaga, öfkesini geceye savurduğu için şimdi yorgun ve üzgün bir şekilde iç çekiyor.

"Gidelim. Savaşman gereken bir savaş var, şeytan çocuk. O yüzden oyun oynamayı bırak ve işini yap."

Bununla birlikte ayağa kalkar. Chors sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır ve bu sefer başımı sallama sırası bende.

Neden şimdi yatırım yaptığı bilmiyorum, ama olsun. Müttefik olacağız ve bu, son iki aydır olduğumuzdan çok daha fazla sevgili olmaya yakın olacak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Korkak

Chors, Jaga, Nyja ve ben Ateş Salonu'ndayız. Dördümüz bir araya gelerek gerçek bir savaş konseyi oluşturduk ve bu olayı kutlamak için bir masa hazırladım. Jaga somurtkan ama gözleri parlıyor. Chors sıkılmış görünüyor, gözleri uzaklara bakarken boğazındaki iyileşmiş yarayı parmaklarıyla okşuyor.

Nyja sabırsız ve benim onun zamanını boşa harcadığımı düşünüyor.

"Rarog ve birkaç upierzyca mı?" diye soruyor, saldırıyı ona anlattıktan sonra. "Sen oradaydın ve durumu hallettin, o kadar da ciddi bir şey değil."

Burada ne halt ediyorum ben? diye soruyor bana gözleriyle.

Kaşlarımı kaldırıp çenemle Jaga'yı işaret ettim. "Hayatım, Nyja'ya gösterir misin? O bizim baş stratejistimiz, senin ne kadar değerli olduğunu bilmesi gerekiyor."

Jaga'nın dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılır, ama kalkanlarını indirir ve ruhunun parıldayan kırmızı kumaşını yayar. Nyja, hayranlık ve korkuyla bu manzaraya bakarken ağzı açık kalır. Hızla tepkisini gizler ve ağzını kapatır.

"Bu... Talihsiz bir durum."

Chors kaşlarını çattı, gözleri odaklandı. "Nasıl yani? O güçlü."

Nyja, Jaga'ya sert bir bakışla bakarken dudaklarını düzleştirir. "Güçlü olduğuna eminim. Ama ruhun sınırsız. Şekli yok, yapısı yok. Bunun ne anlama geldiğini bilmelisin, Weles."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "O asla ölmeyecek. Ben hallettim."

Jaga ruhunu geri çekip, beni ve Nyja'yı ciddi ve değerlendirci gözlerle süzer. "Yani öldüğümde öbür dünyada bir hayatım olmayacak demek istiyorsun. Ben de öyle tahmin etmişim. Doğruladığın için teşekkürler."

"Ölmeyeceksin," diye tekrarlıyorum. "Buna izin vermeyeceğim."

O, sanki bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Yine de, beni yeniden yarattın, böylece sadece sen beni öldürebilirsin. Yakında, hayatımı bir havuç gibi önümde sallayacaksın. *Bunu yap, Jaga, yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım.*"

"Öldürmeyeceğim," diye homurdanırım, ellerim masanın kenarını sıkıca kavrar. "Seni seviyorum!"

Gülümsemesi acı ve küçümseyiciydi, ama cevap verecek zamanı yoktu, çünkü Nyja ayağa kalktı ve iki elini masaya vurdu.

"Onu öldürebilir misin? Neden bana söylemedin? Senin kutsal olmayan uğraşlarından sonra sadece Perun'un bunu yapabileceğini sanıyordum!"

Geç de olsa onun haklı olduğunu fark ederek yüzümü buruşturmamayı başardım. Ona hiç söylemedim.

—Ne de Chors, beni şaşkınlıkla, iri gözlerle izliyor.

"Bilmiyordum," diye fısıldayarak Jaga'ya döndü. "Bilseydim... farklı davranırdım."

"Bu ne demek lan?" diyorum dişlerimi sıkarak. "O zamanlar mantıklıydı! Benim olmak yerine ölmeyi tercih etti. Hâlâ da öyle. Ben de kendimi korumak zorundayım ve..."

"Oh, beni rahat bırak," diye tersler Nyja. Gözleri soğuk ve hesaplayıcı bir şekilde Jaga'ya döner. "Bu durumu değiştirir. Hadi, kararını ver. Ya ona ruhunu ver ya da bu işi burada bitirelim. Bu uğurda çok fazla fedakarlık yaptım, senin gibi kararsız bir kıza güvenemem."

"Ne?" Öfke içimi yakarken ayağa fırlayıp Nyja'ya dönerek bağırırım. "Onu öldürmeyeceğim! Neden böyle bir şeyi düşünüyorsun ki?"

Nyja başını sallar, beyaz saçları yüzünün etrafında uçuşur. "Anlamıyorsun! Kehanet, senin seçimlerinle hayatta tuttuğun bir olasılıktan ibaret. O yaşadığı sürece, bu savaşın sonucunu o belirler. Ve sen ona izin veriyorsun! Sadakati ve karakteri olmayan bir kadına. Onu bir tanrıça yaptın, o da seni bir aptal gibi etrafında dans ettiriyor!"

Nyja'nın sözlerini düşünürken ikimiz de Jaga'ya dönüyoruz. Göğsümde, onun yargısına beslenen bir öfke kabarıyor.

"Onun Perun'dan daha iyi bir hükümdar olacağına gerçekten inanıyor musun?" Jaga hiç de korkmuş gibi görünmeden sessizce sorar. "Anlat bakalım Nyja. Weles kazanırsa ne olacağını düşünüyorsun?"

Arkadaşım kendini toparlamak için bir an bekler ve derin bir nefes alır. Masaya bakarım, Chors'un eli Jaga'nın elinin üstündedir. Ona keskin bir bakış attığımda, o da benim bakışımı karşılayarak meydan okurcasına ve öfkeyle bakar.

Onu öldürmene izin vermeyeceğim.

Omuzlarım ani bir yorgunluğun ağırlığı altında çöküyor. Oturuyorum ve Chors'a kararlı bir şekilde bakarak sözümü iletiyorum.

Öldürmeyeceğim.

Başka seçeneğim kalmadıkça. Bu düşüncemi kendime saklıyorum, çünkü Jaga zaten benden yeterince nefret ediyor.

"Neden *ona* sormadın?" Nyja, Jaga'ya açıkça düşmanca bakıyor. "Daha önce merak etmedin mi?"

Jaga burun kıvrır. Nyja'nın aksine, tamamen rahat görünüyor. "Merak ettim. Yalan söyledi ve konuyu geçiştirdi, bana önemli hiçbir şey söylememeye dikkat etti. O yüzden sana soruyorum. Bana tek bir iyi neden göster, ben de düşüneyim."

Donup kalırım, yumruklarımı kucağımda sıkarım. Düşünecek mi? Eğer benim yönetmeye uygun olduğumu düşünürse? Bu kadar basit mi? Yoksa yine bana işkence mi ediyor, bana yanlış umutlar verip kıvranmamı mı izliyor?

"Sebepleri kendin göremiyor musun? O Weles. Woland ile bazı iniş çıkışlar yaşadığını biliyorum, ama o farklı. Weles bu dünyanın çoğunu yarattı. Onu yönetmeye layık tek kişi o." "Weles mahvolmuş," diyor Jaga küçümseyerek. "Görüyorum ki geçmişin gözünü kör etmiş ama ben değilim. Onu sadece şu anki haliyle tanıyorum ve o, kendi başına asla kazanamayacağına inandığı için ölümlü bir kadının arkasına saklanan acınası, yalancı bir korkak."

Ağır bir sessizlik masayı kaplar, sadece en yakın kristal kazandaki ateşin çıtırtıları bu sessizliği bozar. Jaga'ya bakarım. Saçları ateş ışığında yıkanmış kırmızı bir cehennem gibidir. Alaycı bir sırıtışla bana bakar, ona karşı gelmem için beni kışkırtır.

Chors gözlerimden kaçıyor ve Nyja Jaga'ya öfkeyle bakıyor, ama beni savunmuyor.

"Elbette haklısın." Omuz silkerek sessizliği bozuyorum. Zaten ona yalan söyleyemem. "Nyja, Perun ortadan kalkarsa eski ruhumu geri kazanacağıma inanıyor. Eski Weles'i özleyor. Öyle değil mi, Kuş Kadın?"

Nefesi boğazında takılır. Yüzyıllardır ona bu lakabı takmamıştım, ama ormanda birbirimizi kovalarken, yaratılışla oynarken ya da Chors'un izlediğini bilerek ay ışığındaki çayırlarda sevişirken ona böyle seslenirdim.

"Sadece bir zafer kazanman lazım, hepsi bu," diyor sert bir şekilde, benim düşüncesizce yarattığım duyguları yutarak.

"Oh, kazanmam lazım, ama bu beni düzeltmeyecek. Birincisi, Woland burada kalacak. Asla eskisi gibi bir adam olamayacağım."

Artık sıırtımayan Jaga'ya dönüyorum. Aylar önce isyancı üssünde bana hedeflerimi sorduğunda, başarısız saldırının ardından öfkeli ve hayal kırıklığına uğramıştım. O savaşa, ya Jaga'nın savaş alanında arkadaşlarını görünce pes edeceği ya da Nienad'ın planının sonunda işe yarayacağına inanarak girmiştim. Çifte hayal kırıklığı yaşadım.

Bugün, dürüst olmaya hazırım.

"Ne elde etmek istediğimi biliyorum. Ölümlüleri eski ihtişamlarına kavuşturacak, ataların ruhlarını ortadan kaldıracak, Slawa'daki bieslerin bedel ödemedi özgürce yaşamasına izin vereceğim. Onların ruhlarını da özgürleştireceğim, istedikleri zaman dünyayı dolaşıp, istedikleri zaman yeniden doğmalarına izin vereceğim. Perun onları Büyük Meşe'ye bağlar ve bir ruhun ancak ona uzun yıllar hizmet ettikten sonra ayrılmasına izin verir."

Jaga beni keskin bir bakışla izliyor, tırnaklarını masanın üzerine vuruyor. Yanımda Nyja, çenesini sıkarak dik oturuyor. Chors hâlâ Jaga'nın elini tutuyor, gözleri ateşin yansımasıyla parlak ve uyanık.

Gelincik kızım uzun bir nefes alır, ikna olmamış, hatta acıyarak bakar.

"Anlıyorum. Bunlar asil hedefler ve ben de onları desteklerim, ama tek bir tanesini bile başarabileceğine inanmıyorum. Geçtiğimiz bir yıl boyunca defalarca başarısız olduğunu gördüm. Bana karşı, isyanında başarısız oldun, hatta çürüme projen bile başarısız oldu. Açık konuşacağım. Benim istediğim şey şu: yaşamak ve özgür olmak. Sen bana bunu veremezsin, ister Weles ister Woland olarak. Kendine bile özgürlük vermedin."

Ona kızgın olmam gerekirdi. Woland kızardı. Ama sonunda geri döndüğü ve eskisinden çok daha müthiş olduğu için sevinmeden edemiyorum

. Sihirli güce sahip olmak bir şey, ama Jaga bunu iddia ediyor, kabul ediyor ve ona göre davranıyor. Bir tanrıça gibi. Daha da iyisi, çünkü yüzyıllar süren varoluşundan bıkmamış.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Gerçeği söylemek çok kolay, çünkü dilim onun büyüleriyle yağlanmış durumda.

Gözleri büyüdü ve öfkeli ve telaşlı bir şekilde başka yere baktı.

"Ona inanmıyorsan neden hala buradasın?" diye sorar Nyja.

Jaga, ani ve mizahsız bir kakhaha atar. "Canlı canlı gömülmek istemiyorum."

Elini Chors'un elinin altından çeker, parmakları onun dokunuşundan bıkmış gibi kıvrılır. Nyja alaycı bir şekilde güler.

"Senin varlığın tüm Nawie'yi tehlikeye atıyor. Bu konuda ne yapacaksın?"

"O benim misafirim," diye homurdanırım ve Nyja'ya sert bir bakış atarım. "İstese bile gitmesine izin vermeyeceğim."

Nyja öfkeyle nefes alırken burun delikleri genişler ve en yakın ateş, sanki onun nefesi ile besleniyormuş gibi daha parlak yanar. "Hoşuna gitse de gitmese de senin yanında hüküm sürüyorum ve söz hakkım var. Korumanın bir bedeli var, *gelincik kız*. Bu riski almaya değer hale getirmek için bize ne sunacaksın?"

"Senin yanında savaşacağım," diyor Jaga, sanki bu konuyu düşünmüş gibi kendinden emin bir şekilde. "Bu yeterli mi?"

Nyja biraz yatıştır. "Göreceğiz. Kehanetlerimin nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi? Ruhun olduğu sürece kaderinden kaçamazsın. Bazıları ölümle kaçmaya çalıştı, ama aynı kadere yeniden doğdular. Senin durumun farklı. Ya sonsuza kadar öleceksin ya da ele geçirileceksin. Özgür olamayacaksın, kızım. Kaderin sana bunu yazmamış."

"Kaderim bir kız olarak ölmemi gerektiriyor," diye dişlerini sıkarak tıslar Jaga. "Şansımı deneyeceğim."

Nyja açıkça küçümseyerek başını sallar, sonra bana döner. "Bu düzenlemeden memnunum, tabii benim şartımı kabul edersen."

"Müttefikler mi?"

O başını sallar. "Müttefikler. Anlıyorsun, değil mi? Bunu tek başımıza yapamayız. Sen de bunu kabul ettin. Sen zayıfsın, Weles. Onu nasıl koruyacaksın, hm?"

Masaya parmaklarımla ritmik bir şekilde vurarak, Jaga'nın bakışlarımı kararlı bir şekilde kaçırmasını izliyorum. Nyja haklı, ama bu, yardım dilemekten Jaga'nın işkence çarkında bir ay geçirmeyi tercih ettiğim gerçeğini değiştirmiyor.

"Güvenebileceğimiz kimse yok." Bunu Jaga'ya bakarak söylüyorum. Bu tamamen doğru.

Nyja gözlerini devirir.

"Kimse senden onlara güvenmeni istemiyor. Onları kullan, Weles. Bir zamanlar bu konuda çok başarılıydın. Sadece biraz güç veya övgü dolu sözlerle insanları istediğin yere itiyordun."

Parlayan obsidiyen tavana bakarak iç geçiriyorum. Bir taşla iki kuş vurup, Nyja'yı yatıştırıp Jaga'yı kışkırtılabiliyim. "Jutrzenka?"

Chors oturur, ellerini masanın altına saklar. "Ona ulaşmak zor olacak."

Oğluma kaşlarını çatarak bakıyorum. "Nasıl yani? Strzybog onunla konuşabilir. Onun berbat olduğunu biliyorum, ama Nyja ona sadık kalmasını sağlıyor. O işleri batırmaz."

"Jutrzenka çok güçlü değil," diye karşılık verir, bakışlarımdan kaçarak. "O zaman kim? Dola, kız kardeşleri de gelmezse gelmez ve ben onlara güvenmiyorum. Ah, buldum! Swietowit'i bulup mezarından çıkarıp tozunu alayım mı? Onca yüzyıl onların yanında geçirdikten sonra muhtemelen solucan yumağı kadar kızgın olacaktır. Ne güzel bir müttefik!"

Nyja yumruğunu masaya vurur. Ben gülerim, bu da onu daha da öfkeliendirir. "Bu şaka değil! Perun bizi neredeyse yeniyordu ve sadece tuhaf bir kaza sayesinde hayatta kaldık. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabiliriz."

"O tuhaf kaza ben miyim?" diye Jaga, Chors'a alçak sesle sorar ve Chors eğlenerek homurdanır.

"Gitmeliyiz," diye fısıldar, dudakları neredeyse kulağına değecek kadar ona yaklaşır. Alaycı ruh halim anında bozulur. "Annemle babam kavga ettiğinde, tüm ruhlar saklanır."

"Anne ve baba." Kız kıkırdayarak ona döner ve burunları neredeyse çarpışır. Siktir et.

"Müttefik yok," diye homurdanırım, sesim tıpkı Woland'ınki gibi çıkar.

Jaga başını kaldırır ve sanki dönüşmediğimden emin olmak istercesine gözlerini kocaman açarak bana bakar. Ona geniş, neşesiz bir gülümseme atarım ve ağzı o kadar derin bir küçümsemeyle bükülür ki, başka bir açıdan bakıldığında nefret gibi görünür.

"Dediğim gibi," diyor, gözlerinde bir meydan okuma parıldayarak. "Sen kendini beğenmiş bir korkaksın, yardım istemek için fazla gururlusun, kendi başına kazanmak için fazla aptalsın." Chors'a dönüyor. "Neden beni talep etmiyorsun? En azından senin cesaretin var."

Kırmızı sis görüşümü kaplıyor ve tepki vermemek için yumruklarımı sıkıyorum. Chors rahatsız bir şekilde gülüyor ve başını sallıyor. "Nasıl yönetileceğini bilmiyorum, istemiyorum da. Nyja daha iyi bir seçim."

Jaga tanrıçama uzun uzun bakar, sonra içinden alaycı bir şekilde "Ben istemem" der.

"Ben de," diye tıslar Nyja. "Senin iğrenç ruhuna dokunmaktansa, sonsuza kadar sümüklü böceklerle uğraşmayı tercih ederim."

Kısa bir an için, Jaga'nın yüzünde acı bir ifade belirir. Bu, öfkemi daha da alevlendirir. Onun incinmesini görmekten nefret ediyorum, ama onu inciten, onu koruyamayan kişi olduğum için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Jaga her konuda haklı. Ben bir korkakım.

"Bir dilenci gibi kapı kapı dolaşıp yardım istemeyeceğim," diyorum, sesimi sıkı bir kontrol altında tutarak. "Ama istediğini sana vereceğim, Nyja. Sana söz veriyorum ve sözümü tutacağım. Sana gelince, cadım, sana işleri halledebileceğimi göstereceğim."

Bunu söylerken bile, eski, tanıdık çaresizlik içimi ve kalbimi dolduruyor. Bir an için, zincirlerime geri dönmüşüm, büyüm bağlanmış, Perun'un fısıltıları kulaklarımda yankılanıyor.

Asla özgür olamayacaksın. Sen zayıfsın kardeşim. En zayıf olanı. Benimle savaşmaya çalış. Kendini kurtarmaya çalış. Yapamazsın, görmüyor musun? Ben izin vermediğimde konuşamıyorsun bile. Acınası birisin. Sen bir çöpün parçasısın. Bir annemiz olsaydı, seni evden atardı.

Sonunda zincirlerinden kurtulmuş olmamın bir önemi yok. Kendi büyüm ve becerilerimle kendimi özgürleştirmemiştım. Beni kurtaran bir kadındı. Belki de bu yüzden Jaga'nın eteğinin arkasına saklanmaya devam ediyorum.

Bir kadının tekrar benim kurtuluşum olması mantıklı. Bu aynı zamanda ironik, çünkü *bu* kadın beni ancak yüzyıllar önce olduğu gibi kendi ayaklarımda üzerinde durursam saygı duyacak. Kardeşim beni yıkmadan önce olduğu gibi.

Korkuyla yüzleşme zamanı geldi.

Jaga bana açıkça ikna olmamış bir şekilde hor görerek bakıyor. Onun desteğini almak güzel olurdu. Aşkın böyle olmasını beklerdim: ne olursa olsun benim tarafımda olacak tek bir kişi. Ama o öyle değil ve buna rağmen onu sevmekten kendimi alamıyorum.

"Göreceksin, poppy kız. Harika şeyler yapacağım ve seni hak ettiğimi kanıtlayacağım. Söz veriyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dürüstlük

İki gün sonra Jaga planımı duyduğunda dehşete kapılır.

"Hayır! Yapamazsın! Her zamanki gibi olacak: ortalığı kasıp kavuracaksın ve Perun intikamını Slawa halkından alırken, senin suçlarının bedelini onlar ödeyecek. Beni kendi tarafında görmek istiyorsan, bunu yapma."

Bugün çok güzel, gevşek saçları korseli sırtından yumuşak, ateşli dalgalar halinde dökülüyor. Chors onu kayalıklara götürdüğünden beri yemek yiyor. Onda yeni bir enerji var, kararlı ve belirgin, ve bu enerji hiç azalmadı. Jaga uyumaya, banyo yapmaya ve Nawie'yi keşfetmeye özen gösteriyor, asla çok uzağa gitmiyor, asla yalnız kalmıyor. Genellikle Chors'tan onunla gelmesini istiyor. Bazen Wiosna. Ben değil.

Şimdi, gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor ve bileğinde bir damla kan var, eski yatak odamda, Nienad'ın işkence odasına dönüştürülen odada yaptığı araştırmanın hatırası. Ne muhteşem, intikam dolu bir Jaga. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşınıyor, ama geri çekileceğini biliyorum, bu yüzden denemiyorum bile.

"Peki. Bu sefer Slawa'yı rahat bırakması için bir yol bulacağım. Başka itirazın var mı?"

Dudaklarını büzüyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ben de gelmek istiyorum."

"Hayır, aşkım. Weles ile birlikte Nawie'de olman gerekiyor, hatırladın mı? Ben Woland olduğumda benimle birlikte görünürsen, sırrım ortaya çıkar."

Kollarını kavuşturarak, sıkı korsenin içinde göğüslerini yukarı doğru itti. Tepki vermemek için bakışlarını başka yöne çevirdim. Sihirle dolu ve hayata aç olan Jaga, eskiden olduğu ilgisiz halinden bin kat daha çekiciydi.

Ama kendimi küçük düşürmekten bıktım. Onun için kanımı döktüm, diz çöktüm ve kalbimi verdim. Kendi haysiyetim için en azından karşılıksız şehvetimi daha az belli etmeliyim.

"Kendimi gizleyeceğim. Kimse benim olduğumu anlamayacak," diyor ikna olmuş bir şekilde.

Jaga'nın hala pek çok kör noktası olduğu için, hoşgörölü bir gülümsemeye başımı sallıyorum. Bazı yönlerden, onu kendisinin hiç tanımadığı kadar iyi tanıyorum.

"Sadece sihrinin gücüyle bile olsa, kendini ifşa etmek için bir neden bulacaksın. Yoksa şiddet çok çekici görünürse, katılmamak için ellerini kavuşturacak mısın?"

Gözlerini kaçırıyor, yanağının içini ısıyor. Kaşlarının arasında sıkı bir çizgi belirliyor ve neredeyse elimi uzatıp onu düzeltmek istiyorum. Somurtarak pes ediyor.

"Peki. Ama ne olacağını görmek istiyorum. Sözünü tutacağından emin olmak için."

"Yalan söyleyemem, unuttun mu?"

Ellerini beline koyar ve sert bir bakışla bana bakar. "Hayır, ama *aldatabilirsin*."

İçimden bir zafer çığığı atıyor olsa da, yapmak üzere olduğum bu tavizi nefret ediyormuş gibi davranarak iç çekiyorum. Ona dokunabilecek ve daha önce hiç kimsenin dokunamadığı kadar yakın olabileceğim.

"Peki. Bir yolu var, ama hoşuna gitmeyecek."

Göğsünde kollarını kavuşturarak, benim çok iyi tanıdığım inatçı bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne var?"

"Zihnimizi sihirle birleştirebiliriz. Böylece benim gözlerimle görebilir, hatta gerekirse düşüncelerinizle benimle konuşabilirsiniz. Burada, güvenli bir şekilde saklanarak, olan biten her şeyi izleyebilirsiniz. Ancak, bunu daha önce hiç yapmadım. İşe yaramayabilir."

O bunu düşünürken, gözleri yüzüme sabitlenmiş halde, nefesimi tutarak bekliyorum. Kalbim hızla çarptığı için rahatlamak zor.

heyecanlanıyorum, ama elimden geleni yapıyorum, yüz hatlarımı isteksiz bir yardımseverlik maskesi haline getiriyorum.

Gördün mü? Bunu yapmak istemiyorum. Bu kesinlikle benim lanet olası hayalim değil — yüzünü ellerimle tutmak, senin havanı solumak ve zihninin derinliklerine kaymak — senin içinde olmak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor sonunda, şüpheci ve tetikte. "Bu bir güven alışverişi," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Bu yüzden bunun işe yarayacağından emin olmadığımı söyledim. Süreç basit. Sadece birbirimizin gözlerine bakıp birbirimizi içeri almamız gerekiyor."

"Unut gitsin."

Yüzündeki ifadeyi anlayamayacak kadar hızlı dönüyor, ama yine de Nienad'ın odasına doğru aceleyle ve telaşla yürürken omuzlarının gerildiğini fark ediyorum.

"Şimdi kim korkak?" diye fısıldıyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Hızını artırır ve koşmaya başlar, topukları yerde yüksek sesle gürültü çıkarır. Yüksek sesle gülerim ve gülüşüm Woland'inki gibi canavarca olur. Jaga durur, yumruklarını sıkarak ve döner.

"Bana korkak demek işe yaramaz," diye dişlerini sıkarak, nefret dolu bir şekilde söyler, ama ben onun altında yatan korkuyu görebiliyorum. "Seni zihnime sokmayacağım."

Kollarımı genişçe açarak, saklayacak hiçbir şeyim olmadığını gösterdim. "Sevgilim, bu bağ iki yönlü ve çok sınırlı. Anılarını karıştırmayacağım ya da düşüncelerini çarpıtmayacağım. Sadece istediğin şeyi vermek istiyorum: beni izlemenin bir yolunu. Ne olacağını görmek istediğini söyledin. Seni yanımda götürmeden bunu sana verebilmemin tek yolu bu."

Topuklarını döndürüp yatak odasına girer. Nienad, dikilmiş dudaklarından korku dolu bir mırıldanmayla onu karşılar ve Jaga onu soğuk bir bakışla değerlendirir. Onunla sadece bir saat geçirmiştir, bu yüzden bu kadar çabuk geri dönmesi anlamlıdır.

"Senin içindeki çürüğü yakıp kül etsem nasıl olur?" diye sorar, alçak ve tehditkar bir sesle.

Terli yüzünde gözleri yukarı doğru dönüyor ve çaresizce mırıldanıyor, yalvarışları boğuk ve anlaşılmaz. Nienad eski halinin gölgesi gibi, gümüş rengi saçları kirli ve keçeleşmiş, yüzünün yanlarına karışık tutamlar halinde sarkıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve

Yanaklarında ve bacaklarında sürekli sinirsel seğirmeler oluşmuştur. Jaga, çürümenin çok hızlı yayılmasını önlemek için onu iyileştirmeye devam eder, ancak bir çare bulana kadar hastalık geçmeyecektir.

Onun amacına hizmet ettikten sonra ona ne yapacağını gerçekten merak ediyorum. Merhametli davranıp onu öldürecek mi? Yoksa zihni ve bedeni parçalanmış halde dünyaya salınacak mı?

"Aşkım, duygularını onun üzerinde çıkarıyorsun," diye onu azarlıyorum, omzumu pürüzsüz mücevherlerle kaplı duvara yaslayarak. Burada çoğunlukla obsidyenler kullandım, ara sıra safir, yakut ve elmaslar da ekledim. Oda karanlık, uykuya adanmış bir tapınak gibi.

Tabii ki, zavallı Nienad'ın çürümüş cesedinin kokusuyla burayı artık kullanmıyorum.

"Onları sana karşı kullanmalı mıyım?" diye sorar.

"Onlarla yüzleşmeye ne dersin? Anılarını karıştırmamdan korkuyorsun. Karıştırmayacağım. Önerdiğim zihinsel bağlantı bu amaca hizmet etmiyor."

"Umurumda değil."

Avuç içini kaldırıp Nienad'ın karnına doğrultuyor. Karnı hastalıkla dolu, irinle şişmiş, kıllı derisi lekelenmiş. Elinden koyu kırmızı alevler fışkırıyor ve planetrik acı içinde uluyor, vücudu gergin bir yay şeklinde bükülüyor.

Bu birkaç saniye sürer ve derisi yanmaz, ama buhar çıkar ve odayı kızarmış et kokusu doldurur. Midem guruldar ve Jaga büyüü bozar, uzaklaşır. Bana tamamen tiksiniş bir bakış atar ve ben omuz silkerim. Açım ve bu yemek kokuyor.

Nienad acıdan bayılır ve Jaga onu diriltmez.

"Hm. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı, ama bu geçerli bir tedavi yöntemi değil," diye mırıldanarak, sihirli gözüyle onu inceliyor.

Yaklaşıyorum ve Nienad'ın içine gölgelerimi göndererek onun ilerlemesini değerlendiriyorum. Bir an sonra, hoşnutsuzluktan yüzümü buruşturarak dışarı çıkıyorum. *Çok fazla irin* var. İştahım kaçtı.

"İşe yaramadı. Hâlâ biraz kalmış. Onu daha uzun süre yakmalıydın."

Kafasını sallar. "Ölmek üzereydi."

Jaga iç çekerek ellerini Nienad'ın şişmiş, morarmış karnına koyar. Gözlerini kapatır, kokuya rağmen düzenli nefes alır

ve büyülerinin ve hastalığın yol açtığı hasarı iyileştirir.

Onun kokusu duvarlara yapışmış, acı çekmenin havayı zehirleyen aurası. Sanırım o Nienad'la işini bitirdikten sonra bu odayı yakacağım, tuz ve bebek kanıyla arındıracağım ve ancak o zaman yeniden inşa edeceğim. Jaga'nın burada saatlerce isteyerek vakit geçirebilmesini anlamıyorum, ama o tanıdığım en az mide bulandırıcı insan.

Gerçekten harika bir şifacı. Nienad'ın pisliğine dokunmak onu tiksindirmiyor, ama benim parmaklarımın dokunuşundan çekiniyor olması rahatsız edici.

İşini bitirdiğinde, elini sıkıca tutup onu odadan çıkarır ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatırım.

"Bırak beni, seni iğrenç, canavarca..."

"Tabii ki."

Elini benim tutuşumdan çekmesine izin veriyorum ve Jaga omuzları gergin bir şekilde arkasını dönüyor. Onun vücudunu inceleyerek, içimden mırıldanıyorum.

"Hadi ama. Ne oldu, aşkım? Söyle yoksa yine bana aşık olduğunu düşüneceğim."

"Ne istersen onu düşün." Sesi gergin ve bana bakmıyor.

"Çok sinir bozucu," diye fısıldayarak başımı sallıyorum. "Sanırım ne olduğunu biliyorum. Bana işkence ettin, bedelini ödettirdin, sonra ortak bir düşmanla birlikte savaştık ve artık ne düşüneceğini bilemiyorsun. Bana güvenmekten korkuyorsun, ama artık benden nefret etmiyorsun. Müttefik olmamız gerekiyor ve bu yeni ve kafa karıştırıcı, değil mi?"

O başını sallar, sırtı dik durur. Gözlerimi sabit tutarım, çünkü ceketini giymemiştir ve dar deri pantolonun içindeki kıvrımlı kalçaları bakışlarımı çeker.

"Bana biraz güven, tatlı kız," diye onu nazikçe ikna ediyorum, sesime tüm çekiciliğimi katarak. Woland ona asla bu şekilde konuşamaz, ama ben konuşabilirim ve bunu utanmadan kullanacağım. "Sonuçta birlikte çalışmak zorundayız. Sürekli çatışmak hem üzücü hem de verimsiz olacaktır. Çok şey istemiyorum. Sadece benim müttefikim ol."

Omuzları düşüyor ve bana dönüyor, yüzü duygusuz bir maskeye bürünüyor.

"Nyja, müttefiklerin birbirlerine güvenmek zorunda olmadıklarını söyledi."

"Ama biz farklıyız. Zihnimin içini görmek ister misin? Seni içeri alacağım. Bu bir ayrıcalık. Daha önce kimse bunu benimle yapamadı."

Bir an sessiz kalır, sonra alaycı bir şekilde gülümser ve gözlerimden kaçır. "Oh, çok *onur* duydum."

"Hadi ama." Tereddüt ettiğini hissederek ona yaklaşıyorum. "Sen de güven ve korku arasında bu garip durumda kalmak istemezsin. Bir şekilde bir karar vermemiz gerekiyor. Benden beni sevmeni istemiyorum. Bir kez olsun, gizli gündemler, manipölasyonlar, güç oyunları olmadan aynı tarafta olalım. Sadece biz."

Benim kanımın bulunduğu kolyeyi sıkıca tutarak, konsantre bir şekilde kaşlarını çatıyor ve ben, onun büyüünün etkisinin geçtiğini düşündüğünü ve tekrar yalan söyleyebileceğimi anlıyorum. Kafasını kaldırdığında, kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakıyor.

"Sana her güvendiğimde incindim," diye homurdanıyor, sözleri kopuk kopuk, sanki söylemekte zorlanıyormuş gibi. "Bir daha asla öyle incinmek istemiyorum."

"Sen beni değil de başkalarını tercih ettiğinde, bana küçümseyerek baktığında, ben sana yaklaştığımda uzaklaştığında her gün inciniyorum." Gözlerinin içine sabitçe bakarak, bakışlarımdaki gerçeği görmesini sağlıyorum.

"Bu bizim özelliğimiz. Birbirimizi incitiyoruz ve bunun sona ereceğini sanmıyorum. Ama kendim için karar verdiğim şey, buna değdiği. Senin gibi biri daha yok. Ya seni bırakırım ya da seni olduğun gibi, dikenlerin ve bıçaklarıyla kabul ederim ve minnettar olurum."

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir, sonra alaycı bir şekilde bükülür. "Ve sanırım *seni*, dikenlerinle birlikte kabul etmeliyim?"

"Bu mükemmel olur," diye gülümseyerek kabul ettim. Jaga başını salladı. "Ah, Woland."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Bugün ben Weles'im — ve çoğu zaman, ona iyi davranmaya ve dürtülerimi kontrol etmeye çalıştığım için. Yine de, o benim olduğumu biliyor. Bu heyecan verici ve kalbim kabarıyor.

Keşke onu öpebilseydim.

Ama Jaga konuşmasını bitirmemiştir ve söyledikleri kanımı dondurur.

"Sen birçok hayat yaşadın, binlerce sevgilin oldu, ölümlü ve ölümsüz insanlarla ilişkiler kurdun. Bunca zaman sonra benim istediğin kişi olduğuma karar vermen çok yazık. Çünkü sen aksine, ben pek fazla erkekle ya da kadınla tanışmadım. Senin olman gerektiği sonucuna varmak için çok erken olduğunu düşünüyorum

sonuç olduğunu düşünmüyorum, çünkü dışarıda beni bekleyen daha iyi biri olduğuna eminim. Beni incitmeyecek biri. Her şeyden önce beni seçecek biri."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek yapabileceğim, ona inanamayan ve öfkeli bir şekilde bakmak. Binlerce argüman dilimde birikiyor, söylenmek için mücadele ediyor, ama ben sessiz kalıyorum, onun soğuk, şiddetle mantıklı bakış açısıyla mücadele ediyorum. Jaga acıyarak i geçiriyor ve parmaklarını kolyenin etrafına kıvırıyor. Dilim karıncalanıyor, büyüsü daha da güçleniyor.

"Sana güvenebilir miyim?" diye soruyor yumuşak bir sesle, gözlerimin içine bakarak. "Seni zihnime alırsam, düşüncelerime ve anılarıma karışmayacak mısın? Seninle güvende miyim?"

"Evet." Gerçek içimden zorla çıkarılır, onun büyüsü sadece yalanları engellemekle kalmaz, aynı zamanda bana tam bir dürüstlükle cevap vermeme de zorlar. Jaga memnuniyetle başını sallar.

"O zaman, evet. Ne olacağını görmek istiyorum ve orada olamazsam, olsun."

Dilimdeki karıncalanma durdu ve o kolyeyi bıraktı, rahatsızlık içinde ellerini ovuşturdu. Yaklaştım, geri ekilmediğine sevindim. En azından bu var.

"şimdi mi?"

Keskin bir şekilde başını sallar. "Hadi bitirelim şunu."

YIRMINCI BÖLÜM

Katıldı

Acı bir gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Onun için bu hoş olmayan bir görevken, benim için ise uçurumdaki öpücük gibi çalınmış ya da onun elimi tutması gibi koşullar tarafından zorlanmış değil, isteyerek verilmiş birkaç anlık yakınlık için kan ve gözyaşı dökmeye hazır olmam ne kadar ironik.

İlerlerim ve Jaga ellerini yumruk yapar, daha dik durur. Ayakkabılarımın uçları onunkilerden bir santim uzaklıkta olduğunda dururum. Göz göze gelmek hoş bir şoktur, topukları ona benimkiyle eşit olacak kadar yükseklik kazandırır. Nefes alırım, bitkisel ve sıcak kokusunu içime çekerim. Jaga'nın nefesi yavaş ve kontrollüdür, yüzü ifadesizdir.

"Beni takip et," diye fısıldıyorum, yüzünü iki avucumla nazikçe okşayarak.

Dudakları seğiriyor, hızla gözlerini kırptırıyor, nefesi bir an kesiliyor.

Ondan sonra kontrolünü geri kazanır ve yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda, olabildiğince soğukkanlı ve mesafeli davranır. Ancak bu pozisyon doğal olarak samimi bir pozisyonudur.

Gözlerine bakıyorum, ama gözleri dağınık ve odaklanmamış, şu anda bile benden kaçınıyor.

"Burnum ya da alnım değil, aşkım. Gözlerim. Yoksa işe yaramaz."

Ağzı kısa bir süre bükülür ve bakışları odaklanır, keskin ve meydan okuyan bir hal alır. Heyecandan kalbim daha hızlı atar ve henüz hiçbir şey yapmadan onu içime çekerim. Bu anın tadını çıkarırım, Jaga'nın yüzü ellerimde, gözleri öfkeli ve bana sabitlenmiş.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar.

O kadar rahatsız ki, bu çok saçma. Birdenbire, benim yalan söyleyemeyeceğimi, ama *onun* söyleyebileceğini fark ettim. Daha iyi birini beklediğine dair tüm konuşması yalan mıydı? Rahatsızlığı, beni istediği ve bundan nefret ettiği anlamına mı geliyor, yoksa gerçekten tiksiniyor mu?

Boğazım sonsuz bir özlemle sıkışıyor. O çok yakın, dudakları da tam orada. Ama eğilemem, yoksa asla öğrenemeyeceğim. Onu öpmeye zorlarsam, sadece beni durdurmak için çaresiz olduğunu anlarım.

O zaman onun öncülük etmesine izin vermeliyim. Tatlı bir işkence.

"Bakmaya devam et," diye mırıldanıyorum, sesimi toplayabildiğim en şehvetli, en davetkar mırıldanmaya indiriyorum. "Aynen böyle. Derinlemesine bak ve korkma."

Titrek bir nefes verir, dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. Onun güzel, uyumsuz, öfkeli ve telaşlı gözlerinden gözlerimi ayırmam. Kalkanı hemen orada, neredeyse yüzeyde dönüyor. Korkuyla sertleşmiş, bakışlarımdan geçilmez hale gelmiş.

Yavaşça, keyifle nefes alıp, onun havasını içime çekiyorum ve gardımı indiriyorum. Tüm koruyucu bariyerlerim yıkılıyor ve zihnim açılıyor. Jaga şok içinde nefes nefese içeri giriyor. Varlığı zihnimde uğulduyor, meraklı, dehşete kapılmış, bir şeye aç. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, parmaklarım şakaklarına gömülüyor ve onu orada tutuyorum.

Evet. Bu mükemmel. Biz, birleştik.

"Bağın sağlamlaşması için, sen de beni içeri almalısın," diye mırıldanıyorum.

Sırtımdan titreme dalgaları geçer, Jaga'nın sıcaklığı zihnimi aydınlatır. Ne yapacağını bilemez ve eşikten zar zor geçerek içeride asılı kalır. Düşüncelerimi görebilir ya da içeri girip kafamda kök salabilir, ben onu durdurmam.

Ama o bu konuda masum. Ben onun ilkiyim. Ve bu sefer, o da benim.

"N-nasıl?"

"Yolunu kesen müthiş duvarların var. Beni içeri almak için onları yıkmalısın. İstersen bir kapı yap. Beni içeri davet et," diye fısıldıyorum ateşli bir şekilde, kollarımda küçük titremeler hissediyorum.

Oh, bu çok hoş. Seks gibi değil, ama... Penisim onun içindeyken bunu yaptığımı hayal ediyorum, oh, bu ahlaksızca olurdu, sevişmek gibi, gerçek bir birleşme gibi.

Titreyerek iç geçiriyor, gözlerinde korkunç, çaresiz bir korku parlıyor. Sempatiyle mırıldanıyorum.

"Beni içeri almak korkutucu, değil mi? Ama güvende olduğunu biliyorsun. Bana güvenmeyeceksen, büyüne güven. O benim gerçeği söylememi sağladı. Sana zarar vermeyeceğim."

Göz kapakları sanki kapatmak istermiş gibi titriyor ve Jaga derin bir nefes alıyor. Dişlerini duyulur şekilde sıkıyor ve gözlerini genişletiyor. Nefesimi tutarak, güvensizlik ve korkunun kalın duvarının yavaşça erimesini izliyorum.

Bu uzun zaman alır. Birkaç kez durur. Tam da açıklık benim geçebileceğim kadar genişlemişken, duvarın bazı kısımları tekrar yükselir, sanki beni dışarıda tutmak onun içgüdüsymüş gibi.

"Ben... Bu çok zor."

"Öyle değil," diye onu ikna ediyorum, başparmaklarımla yanaklarının üst kısmını okşayarak. "Bu duvarı ayakta tutmak çok daha zor. Onu yıkmak rahatlatıcı olacak, aşkım."

"Bana öyle deme." Fısıltısı yenik ve yumuşaktı, ben de umutsuzlukla iç geçirdim.

"Tabii ki."

Onun benimmiş gibi davranmamı sağlayan birkaç yoldan birini elinden almasına şikayet etmiyorum.

"Ve... Tamam. Ben sadece... Yıkılsın."

Titriyor, sonra gözlerinin etrafındaki deri yumuşuyor ve ben soğuktan çıkıp onun içine dalıyorum. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz, parmakları yüzümde seğiriyor, vücudum ona daha da yaklaşıyor, ta ki birbirimize dolanana kadar, burun buruna, her hızlı nefes alışında göğüsleri göğsüme doğru yükseliyor.

İçeride, Jaga karmaşık bir manzaraya sahiptir; koyu kırmızı, keskin kenarlı, şok edici yumuşaklık cepleri ve boğulabileceğim derin havuzlar vardır. Burada ağaçlar büyür, uzun ve çıplak, yosunla kaplıdır. Karanlıkta, kalın çalılar gibi görünen bıçaklar ve mızraklar arasında, yerden çıkan silahlar gibi şeyler cıvılda ve koşuşturur. Yukarıda bir gölge döner, bir leş kuşu ya da bir ejderha.

Daha derine gidersem, kaybolabilirim.

Onun ruhu gibi, burası da karmaşık, çarpık ve doğal olmayan, ama o kadar güzel ki nefes almayı unutuyorum.

Onun en iteki benliğini hissediyorum ve o kafa karışık, çaresiz ve a. Bu onun gerçek hali, çıplak ve örtüsüz, ve kendine güvenen dış görünüşünün arkasında ne kadar belirsizlik ve umutsuzluk saklı olduğunu görmek beni şok ediyor. Jaga en başından beri hep çok kararlı görünüyordu. Tamamen yeni durumlarda bile yolunu çabuk bulurdu ve "hayır"ı her zaman net ve kesindi.

"şimdi ne olacak?" diye soruyor, hıçkırık gibi bir nefesle.

"Bir dakika," diye onu teselli ediyorum, iki elimle yüzünü okşayarak, yumuşak yanakları zihnindeki tüm o keskin kenarlarla ne kadar da zıt.

Onlar yüzünden kaç kez kendini kestiğini merak ediyorum. Benim tatlı gelincik kızım.

"Ne kadar sürecek?"

"Fazla uzun sürmez. Ayrıldığımızda bağın kopmaması için onu güçlendiriyoruz. Çok rahatsız mı? Çünkü ben burayı seviyorum, Jaga. Her yerin çok güzel."

şimdi acınası ve öfkeli bir şekilde ağlıyor. "Bana bunu söylemeye hakkın yok."

"Sen kafamın içine giren ilk kadınsın. Sana iltifat etme hakkım var."

Titriyor, ama gözleri açık kalıyor, savunmasız ve tatlı. Bağlantıyı hissediyorum şimdi, zihnimden zihnine uzanan parlak, sıcak bir yol.

"Burayı sevmiyorum. *Senin* içinde," diye boğuk bir sesle söylüyor, bu gerçek ya da yalan olabilir. "Sen... Sen kafa karıştıracısın. Çok *geniş bir alan* var. Ve gölgeler. Burada çok şey var, ama uzak ve garip. Sonra... şeyler... sürünüyor... Toynakları var... Tanrım."

Onun zihnine daha da giriyorum, pürüzlü kenarlarının beni kesmesine izin veriyorum, acımı onun düşüncelerine akıtıyorum. Jaga inliyor ve ben zaferle tıslıyorum, garip bir şeyin arkasında sümüksü pulların parladığını görüyorum, yedi uzun sa örgüsü çamaşır gibi bir ipe asılı kuruyor. Sonra, pençeli bir el ıssız, çıplak bir ağacı sarıyor. Boşlukta bir şey parlıyor, bir hazine.

"Sen de onlardan var. Canavarlar. Benimkiler ortada, bu yüzden onları görüyorsun. Ama seninkiler saklanıyor. Onları kendinden bile gizliyorsun."

"yle değil!"

"Kabul etmediğin her korku, hissetmek istemediğin her acı, her damla utanç ve suçluluk. Hepsi burada, saklanıyor. Ve daha kötü şeyler de var. O zaman ölmen gerektiğini düşünüyor musun, Jaga? On iki yaşındayken? Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

Onun manzarası sallanıyor, ağaçlardan yapışkan, ıslak yapraklar düşüyor, hayalet ayaklarımın altındaki zeminin kırmızı parıltısı giderek ısınıyor. Onun canavarları tıslıyor ve gizleniyor, kaygan, uzun vücutları saklandıkları yerlerde kıpırdanıyor. Sallanan bir dil, boynuzlu bir şey, tehdit dolu kırmızı gözler görüyorum.

"Hiçbir şey yapmayacağını söylemiştin!"

"Ben yapmıyorum. Bunu yapan sensin. Önemli değil, hazır. Şimdi çekileceğim."

Gözlerimi kırpyorum ve gerçek dünyaya geri dönüyorum. Jaga'nın gözleri, dehşet ve çılgınlıkla, suçlayıcı bir bakışla bana dikiliyor. Onun güzel yüzünden gözlerimi ayırmadan gülümsüyorum.

"Neden bana bunu sordun?" diye fısıldadı, kanı çekilmiş dudaklarıyla, benden uzaklaşmadan.

Vücudu kayar ve benimkine sürtünür, sıcak ve arzulu, bakışlarım ağzına kayar. Sadece bir tat almak için o kadar susamışım ki, bu delilik.

"Bilmiyorum. Öyle hissettim. Sanki... Suçluluk gibi. Hayatta olduğun için. Bu yüzden mi ölümsüzlüğü sevmiyorsun? Artık hep bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olduğun için mi?"

Kafasını sallamaya çalışır, ama avuçlarım arasında sıkışmıştır. Parmaklarımı saçlarına kaydırırım, dudaklarına tekrar bakarım. Renkleri geri gelir ve kızarır.

"Bilmiyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Sen deli saçması konuşuyorsun."

Haklı olduğuma emin olsam da, ona küçük bir baş sallayarak kabul ediyorum. Jaga hala burada. O halde, bu konuşmayı mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmeliyim. Bana verdiği her savunmasız anı çalacağım.

"Sen karmaşık bir karmaşasın," diyorum ona açıkça. "İçinde her şey birbirine karışmış ve acı çekmene şaşmamalı. Ama Jaga, gördüğüm her şeyini sevdim. Sen içten dışa güzelsin. Tüm dünyaların en sevimli yarattığı."

Zorlukla yutkunuyor, ama gözleri hala açık, o açlık, gizli iblislerinden biri gibi çalkalanıyor ve yakıcı.

"Bunu bir daha yaparsak, derine ineceğim," diye söz veriyorum ona, sesim boğuk çıkıyor, çünkü bu seks gibi, ama daha samimi ve kutsal. "Senin labirentin içinde kaybolup bir daha çıkmayacağım, o zaman ben senin olacağım. Belki sen benim olmayacaksın, ama ben senin olabilir miyim? Lütfen."

Gözleri ağır ve kararlı bir şekilde ağzıma düştüğünde kalbim hızla atmaya başlar. Dudaklarını birbirine bastırır ve dudakları artık çillerinden daha kırmızıdır. Ona doğru eğilmek istiyorum, kendimi tutmak çok zor geliyor.

Ama isterse bana ulaşabilir. Boylarımız aynı ve ilk öpüşen o olabilir. Hiç yaptı mı? Sanmıyorum. Ona hiç izin vermedim. Ne kadar aptalmışım, o kadar kibirliydim ki, benim olmaktan başka seçeneği olmadığını düşünüyordum.

An uzayıp gidiyor. Jaga nefes almıyor, tüm varlığı donmuş, sabitlenmiş. En yakın şöminede ateş çıkartıyor ve ben dudaklarımı biraz aralıyorum.

Lütfen.

Boğuk bir ses çıkararak geriye doğru sendeliyor. Ona tutunmaya çalışıyorum, ama derisinde ellerimi delen dikenler çıkıyor ve ben tıslayarak onu bırakıyorum. Nienad'ın odasına girip kapıyı arkasında çarpıyor.

"Beni duyabiliyor musun?" Bağımız aracılığıyla düşüncemi göndererek çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum.

Bir an hiçbir şey olmaz ve belki de bağlantıyı bir şekilde kopardığını düşünürüm. Yine başaramadım. Benim kurnaz kızım, tuzağa düşürmesi imkansız.

"Beni rahat bırak."

Kafamın içindeki sessiz ve öfkeli sesini duyunca irkildim. Geniş bir gülümsemeyi saklayamıyorum ve Jaga beni görememesi iyi oluyor, çünkü çok şüphelenirdi.

Ama çok uzun zaman önce istediğimi elde ettim. Artık nereye giderse gitsin, kafasının içindeyim. Onu bir daha asla kaybetmeyeceğim. Mokosz onu uzak bir yerde gömse bile, onu kolayca bulacağım. Ya da benden bıkip kaçarsa.

Beni öpeceğini sandığım halde öpmediğini hatırlayınca gülümsemem kayboluyor. Ama yemin ederim, neredeyse öpecekti. Bunu düşündüğü kesin.

Bir ayna yaratıp yüzüme şehvetli bir ifade takınıyorum, koyu renkli gözlerim yumuşak ve kapüşonlu, dudaklarım dolgun ve davetkar bir şekilde kıvrılmış.

"Benim gözlerimden bakmaya çalış. Sadece bir kez, işe yaradığını anlamamız için."

Hiçbir şey olmuyor. Kapalı kapının arkasında, Nienad yüksek sesli ama anlaşılmaz sesler çıkarıyor. Yaramaz, yaramaz Jaga, eski öğretmenine işkence ederek içinde biriken gerginliği boşaltıyor.

Bekliyorum ve bir dakika sonra çığlıklar kesiliyor. Zihnimdeki bağ parlıyor ve sonra onu hissediyorum, tüm sıcaklığı ve gelincikleri, Jaga'nın bilincinin bir çırpınışı alnımın hemen arkasında.

Dudaklarımı gülümsemeye yayıyorum ve göz kırpiyorum. Bağ sessizleşiyor ve o gidiyor. Kendi kendime gülümsüyorum ve hazırlıklara başlıyorum.

Ben işimi bitirdikten sonra Perun'un Slawa halkını cezalandırmamasını mı istiyor?

Bakalım bir taşla iki kuş vurabilecek miyim.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Kızartma

Jaga, birkaç saat sonra Slawa'da kıyım yapmaya hazır olana kadar işkence odasından çıkmıyor. Kapıyı çalıyorum, ses ya da cevap gelmeyince kapıyı açmaya çalışıyorum.

Kapı açılmıyor. Jaga kapıyı bir büyüyle kilitlemiş.

"Git buradan."

Sırtımı kapıya dayayıp gölgelerimi çatlaklardan içeri göndererek içeriye bakıyorum. Nienad iplere asılı, baygın, yerde bir kan gölü var ve Jaga en uzak duvara yaslanmış, deri giysileri kanla lekelenmiş, yüzü ve saçları kirli.

Onunla bu konuda dalga geçmek istiyorum, ama şimdi doğru zaman değil. Kazanabileceğimi kanıtlamak üzereyim.

Belki. Eğer zayıf düşmezsem. Eğer Perun gelmezse. Eğer işleri batırmazsam. Eğer, eğer, eğer.

"Eğer yaparsam beni öper misin?" O kadar sessizce fısıldıyorum ki, sözlerim dudaklarımın hareketinden biraz daha fazlası. "Eğer yaparsan daha çok çabalayabilirim."

Jaga iç çeker ve kanlı parmak eklemlerini şakaklarına bastırır, acıdan yüzünü buruşturur. Onu bir süre daha izlerim, bu sefer zihnindeki hangi keskin kenar onu yaraladı acaba diye merak ederim. Kızım, tahmin ettiğimden daha da fazla kırılmış.

"Sadece gidiyorum demek istedim," diye kapının arkasından sesleniyorum. "Ne olduğunu bilmek istiyorsan, benim gözlerimden bak."

Yeterince odaklanırsan, sen de benim duyduğumu duyarsın.

Hareket etmiyor ve cevap vermiyor, ben de onu gözden kaybetmekten nefret ederek gölgelerimi çıkarıyorum. Korku midemde bir buz parçası gibi duruyor ve ben onu dikkatlice görmezden geliyorum. Bu iyi bir plan, diyorum kendime.

Nyja, Strzybog ile konuştu ve Strzybog ona Perun'un tekrar ölümlülerin dünyasında olduğunu söyledi. Ne kadar süreliğine uzak kalacağını bilmiyorum, bu yüzden şimdi harekete geçiyorum.

Karanlık etrafımda cızırdayarak yayılır ve ben Woland'a dönüşürüm, gölgeler dağılır dağılmaz kuyruğum bacaklarımın arkasında sallanmaya başlar. Dönüşüm korkuyu ortadan kaldırmaz ama hissi değiştirir. Şimdi sanki binlerce böcek bağırsaklarımda dolaşıyor, kavga ediyor ve ısırtıyor gibi hissediyorum.

Karanlığın beni tamamen yutmasına izin veriyorum.

Ejderhaların kulesinin önündeki deneme meydanına çıktığımda, güneşli bir günün ortasındayız. Yaz tam gaz devam ediyor ve insanlar dışarıda güzel havanın tadını çıkarıyorlar. Çoğu, tavernaların önündeki tentelerin altında oturmuş, soğuk bira içiyorlar. Birkaç tezgahta eşya satılıyor. Burası popüler bir yer ve kalabalık.

En az birkaç düzine insan, şaşkın gözlerle bana bakıyor. Yıllardır şehirde bu kadar gösterişli bir şekilde ortalıkta görünmemiştim.

Kırılan cam sesi sessizliği bozar ve bieseleri şoklarından çıkarır. Biri nefesini tutar, bir çocuk ağlar, biri küfür eder. Kendime engel olamadan sırtıtıyorum, bu anın tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

"Slawa'nın bieseleri, sizleri ejderha kızartmasına davet ediyorum!" diye bağırarak kollarımı havaya kaldırıyorum.

Kulenin girişini koruyan ejderhalar silahlarıyla bana saldırır, destek isterler. Onları gölgelerimle yakalarım, onlar da kurtulmaya çalışır, benim tutuşumda şekilleri değişir, ama ben bu oyunu daha önce oynamıştım.

Jaga kışın şehirde Mokosz'u gördüğünde, ben de gelip tüm ejderhaları kuleye kilitledim ve sadece Perun'un bozabileceği bir büyü kullandım. Ama o yoktu. Benim isyancılarım oyun oynarken, onların içeride kalmaktan başka çaresi yoktu.

İyi dinlenmiş ve karnım doyduğundan, direnen iki muhafızı ön kapıdan içeri, dışarı kaçmaya çalışan takviye kuvvetlerinin kollarına atmak çocuk oyuncağıydı. Onlar içeri girer girmez kapıları kapattım

ve gölgelerimi her pencereye göndererek, hiçbir çıkışın kilitli kalmadığından emin oluyorum.

Hızlı, verimli ve hiç de zor değil. Neredeyse esniyorum. Neden korkuyordum ki?

"Kızartmak mı?" Jaga zihnimde tıslar. *"Onları canlı canlı yakacağını mı söylüyorsun? Peki ya müttefiklerin, Foss ve tecavüzcü komutan? Ya da mahkumlar?"*

Gözlerimi devirip güneşe bakıyorum. Yakında biri benimle dövüşmek için gelecek ve eğer o kişi Perun olursa, kaçmak zorunda kalacağım, ki bu hiç de onurlu bir davranış olmaz. Mahkumları kurtarmak için zaman kaybetmek istemiyorum. Yine de...

Bu egzersizin amacını kendime hatırlatırım: Jaga'yı memnun etmek.

"Ne zamandan beri Igor'u umursuyorsun? Onun canlı canlı yanmasını istemiyor musun?" diye soruyorum, gölgelerimi zindanlara göndererek kapıları açıp zincirleri keserken.

Mahkumlar hücrelerinden çıktıklarında, sesimi yükselterek onları Jaga ve ekibinin upir isyancıları kurtarmak için kullandıkları merdivene yönlendiriyorum. Zemin kata ulaştıklarında onlara bir kapı açacağım. Ne kadar yorucu.

"Onun senin müttefikin olduğunu sanıyordum," diyor acımasızca. *"Müttefiklerini geride mi bırakıyorsun, şeytan çocuk? Bilmek iyi oldu."*

Düşüncesizce homurdanırım ve yakına gelen, sallanan kuyruğumu hayranlıkla izleyen bir chochol çocuğunu korkuturum. Çocuk geriye doğru sendeler ve poposunun üzerine düşer, son yüz yılda duyduğum en yüksek ve en korkunç çığlığı atar.

Annesi koşarak gelir, yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardır. Jaga alaycı bir şekilde güler.

"Gördün mü? Parmaklarını kıpırdatmadan çocukları ağlatıyorsun. Ve sen baba olmak mı istiyorsun?"

Ah, benim sevgili kaltak.

"Bu senin için bile acımasızcaydı, sevgilim."

Düşük bir çömelme pozisyonuna geçip, şimdi bir erkek olduğunu gördüğüm çocuğa elimi uzattım. Annesi donakaldı, beni endişeyle izliyordu. Parmaklarımı kıpırdatarak, geç de olsa, çocuğun korkutucu bulabileceği pençelerle kaplı olduklarını fark ettim.

Ağlamıyor. Ağlaması aniden kesiliyor, çocuğun dikkati tamamen başka yöne kayıyor. Avucumun üzerinde kanatlarını açan küçük bir ejderha hayal ediyorum.

"Bunu görüyor musun, küçük chochol?" diye soruyorum olabildiğince nazik bir şekilde. "Şuradaki kule ejderhalarla

"Bunu görüyor musun, küçük chochol?" diye soruyorum olabildiğince nazik bir şekilde. "Şuradaki kule ejderhalarla dolu. Eminim onlardan korkuyorsundur. Eminim annen sana ejderhaların çok, çok kötü olduğunu söylemiştir."

Çocuk yavaşça başını sallar. Koyu renkli, kuş gibi gözleri kanla dolar ve kırmızı gözyaşları yanaklarında yumuşak, minik tüylerin üzerinden yuvarlanır. Zihnimde Jaga'nın rahatsızlığını hissederim ve hayal kırıklığıyla homurdanarak lanetimi engelleyen bir kalkan oluştururum.

Her gün gördüğüm çoğu insan sadakatlerini çoktan kaybetmiş ya da büyülerinin gücü buna dayanacak kadar güçlü. Ancak Chochollar zayıftır ve çocuklar en zayıf olanlardır. Sabırsızlıkla homurdanarak, gölgeyle kanını silerim ve daha sonra kullanmak üzere açgözlülükle alırım.

Sonuçta o benim malım.

Çocuğun annesi titrek bacaklarla arkasında durmuş, ellerini ovuşturuyor. Çok korkmuş, ama çocuğu terk etmiyor. Kafamı kaldırıp ona dudaklarını sıkı tutarak gülümsüyorum.

"Sakin ol kadın. Çocuğa hiçbir şey olmayacak."

Gagasıyla birkaç kez tıkırdatıyor ama tek kelime etmiyor. Jaga'nın kuru eğlencesi ve öfkesi zihnimi dolduruyor. Gülümsemem genişliyor, dişlerimi gösteriyorum. Memnun. İşe yarıyor.

"Ejderhalar korkutucu," diyor çocuk, avucumun üzerinde daireler çizerek uçan ejderhanın illüzyonunu kavramaya çalışıyor.

"Öyleler. Ama daha korkutucu olan ne biliyor musun? Ben. Onları kızartacağım."

"Genellikle rosto açık ateşte pişirilir. Tüm çıkışları kapatmışsın, bu yüzden kule kapaklı bir tencere gibi işlev görüyor, değil mi?"

Kendimi tutamıyorum. Jaga'nın komik açıklaması benim yaramazlığıma tam uyduğu için gülüyorum. O hiç de mide bulandırıcı değil.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu çocuk, gözleri hayranlıkla büyümüş. "Ejderhalar çok güçlüdür!"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Burada işim bittiğinde, bir daha ejderhalardan korkmana gerek kalmayacak. En azından Perun yenilerini getirene kadar. Eh, neyse. O da getirirse, onları da güveç yaparım. Hoşuna gider mi?"

"Güveç mi? Yaban havucu ve havuçla mı?"

İllüzyonu değiştiriyorum ve şimdi ejderha, büyük bir ateşin üzerinde yatay olarak gerilmiş bir direğe bağlanmış durumda. Ejderhanın pulları cızırdamaya başlıyor ve

kuyruğu acı içinde çılgınca sallanıyor.

"Bunu *gerçekten* yapabilir misin? Ama ejderhalar ateş çıkarır. Bu onlara zarar veremez." Çocuğun sesi şüpheyile doluyor ve tüylü göğsünde kollarını kavuşturarak bana meydan okuyor.

"Tomek, Ekselanslarını rahatsız etmeyi bırak," diyor chochol'un annesi titrek bir sesle, sonunda dilini buluyor.

"Duydun mu? Bundan sonra bana 'Ekselansları' de." "Daha çok 'Ekselanssızlığı' desene."

"Ben ejderhaları bile yakan ateşler yakarım," diyerek çocuğa söylüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Annesi, çocuk yakınında kalıp izlemek istediği için onu çekip götürürken, homurdanarak küfürler savurur. Etrafıma baktığımda, zevkle gülümsemeden edemem. Kalabalık büyümüştür, daha fazla insan aceleyle meydana koşmaktadır, zaten burada olanlar onları çağırmıştır. Gösteri yapmak ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

Jaga benimle dalga geçtiği için, ona aynı şekilde karşılık vereceğim. *"Sana bir şey gönderiyorum, Majesteleri. Onlarla istediğini yap."*

Ben çocukla eğlenirken, gölgelerim *müttefiklerimi* aramak için ejderha kulesinde koşturuyordu. Artık onları buldum ve sihirimle yatak odama getirdim. Hareket etmelerini engelleyen iplerle bağlanmışlar ve her birinin çirkin kafasının üstünde güzel kırmızı bir fiyonk var.

Sevgilim beni birçok şeyle suçlayabilir, ama düşüncesiz olmakla suçlayamaz.

"Onlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Ne istersen onu yap. Onları kurtarmak isteyen sensin, artık onlar senin. Ama bu kadar yeter. Şimdi izle. Bu çok iyi olacak."

Kalabalık itişip kakışıyor, insanlar çılgınca fısıldayarak konuşuyor, meydandaki binalara sıkışarak benden uzak duruyorlar. Mahkumlar, yaptığım düzensiz bir kapıdan dışarı çıkıyorlar ve ben sesimi yükselterek onları acele ettiriyorum.

"Daha hızlı! Bu kule patlamadan önce bir dakikanız var. Daha hızlı, şimdi."

Koşup çığlık atıyorlar ve bazı gardiyanlar coşkulu kalabalığın içinden sıyrılıp onlara yardım ediyorlar, özellikle de zorlukla yürüyen mahkumlara.

Yürümekte zorlanan mahkumlara yardım ederler. Kısa sürede hepsi dışarı çıkar ve ben de her ihtimale karşı kapıyı tekrar kapatırım.

"Hazır mısın, sevgilim?"

Yavaşça nefes alıp, aylarca güneşte pişmiş şehrin kokusunu içime çekiyorum. Burası eski kan, kan ve terör kokuyor ve bazı poroniec çocuklarının muhtemelen kulede kafeslerde tutulduğunu hatırlıyorum.

İyi ki kurtuldular. Mokosz'un yarattığı o canavarları hiç sevmedim. "Ve yan!"

Havaya yükselirim, yerden üç metre yükseklikte asılı kalırım, iki avucumu da kuleye doğru uzatırım. Ellerimden ateş fışkırır, beyaz ve cızırtılı, kıvılcımlar yağar. Arnavut kaldırımlarını delip geçerler, sönmeden önce küçük, derin delikler açarlar. Kule inler, taşlar hızla ısınır, önce kırmızı, sonra altın rengi, şimdi ise göz kamaştırıcı beyaz.

İçeride ejderhalar çığlık atıyor.

Gösteriş için kulenin etrafında uçuyorum, her taraftan ateş püskürterek onu eşit şekilde pişiriyorum.

"Ejderha turtası," diyorum Jaga'ya gülererek. *"Bu doğru, değil mi?" "Bu delilik. How will you save Slawa from Perun'un intikamından kurtaracak?"*

"Her şey zamanı gelince olacak. Şimdi çığlıkları dinle ve keyfini çıkar, tamam mı? Değerli wilalarını tecavüz ettikleri için ejderhalardan nefret ediyorsun. Artık tüm muhafızlar gitti ve Perun onları değiştirmek için zorlanacak."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de bunun, istediği her şeyi ve daha fazlasını yaptığım için bana aşık olduğu için olduğunu söylüyorum kendime.

Muhtemelen bundan hoşlandığı için kendinden nefret ediyordur. İyi. En azından ikimiz de acı çekiyoruz.

Son ejderha duman ve sıcaktan boğularak ölene kadar on dakika geçiyor. Gölgelerden kendime devasa, yarasa kanatları çıkarıyorum ve kule etrafında tembelce süzülerek, ara sıra ateş topları atıyorum. Kalabalık artıyor, her türden insan meydana giden dar sokakları tikiyor, boyunlarını uzatarak fısıltıyla konuşuyorlar.

Kimse alkışlamıyor, kimse protesto etmiyor.

Kanatlar üstümde çırpındığında bir saniye kadar uyarı sürem var. İki ejderha üstümden bana dalış yapıyor, zarif spiraller çizerek birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Aha. Devriye geziyor ya da Wila Bahçesi'nde keyifli bir öğle vakti geçiriyor olmalılar.

Keşke daha fazla zamanım olsaydı, yoksa bunu uzatırdım.

"Bak, turta ile birlikte turşu da var."

Gölgeli kanatlarımı çırparak ejderhaların yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde yukarı fırladım. Benim hareketlerim saf sihirken, onların hareketleri yerçekimi ve kütle tarafından sınırlanıyor. Ejderhalar, burnlarının arasından yukarı fırladığımda şaşkın bir şekilde durdular. Yönlerini değiştirmeleri çok uzun sürdü.

Asit yağıdırıyorum.

Canavarlar, pulları ve etleri havada kemiklerinden erirken korkunç bir acı içinde çığlık attılar. Asit çok güçlüydü, benim kendi savaş icadımdı ve onları o kadar hızlı eritti ki, yere düştüklerinde yarı iskelet haline gelmişlerdi. İkisi de anında öldü, cesetleri buhar çıkaran ve tıslayan haldeydi.

Jaga kahkahalar atıyor, sesi o kadar net ki, yüksek sesle gülüyor olmalı.

"Pickles!"

Seyirciler için özenle hazırlanmış bir hava dönüşü yapıyorum, zafer ve sevinç dolu küçük bir dans. Hayret ve hayranlık dolu bağırışlar duyuluyor ve şimdi bazıları alkışlıyor. Hala havada asılı dururken selam veriyorum, tam o sırada arkamdaki kule patlıyor.

Kızgın ve ölümcül taşlar her yöne uçuyor. Karar vermek için yarım saniyem var. İnsanları kurtaracak mıyım, yoksa yok olmalarına izin mi vereceğim?

Jaga izliyor.

Gölgelerimi fırlatıyorum, cenaze örtüsü gibi her yöne yayılıyorlar. Bir an için güneşli meydan karanlığa gömülüyor, gecedен daha karanlık. Çaba sarf ettiğim için homurdanıyorum, ama tüm taşları yakaladım ve gölgelerimi geri çağırıyorum, tüm molozları buharlı kulenin enkazında düzgün bir yığın halinde topluyorum.

Cesetlerden hiçbir iz yok. En ince küle kadar yanmışlar. Meydanı ölümcül bir sessizlik kaplamış, mamunalar, koboldlar, wilalar ve diğerleri ağız açık ve dehşete kapılmış gözlerle beni izliyorlar. Sessizlikte yavaş, alaycı bir alkış sesi yankılanıyor.

Mokosz kalabalığın arasından sıyrılarak öne çıkıyor. Bana parmağını sallıyor.

"Yaramaz Woland. Eğlence bitti."

Peki. *Bu* planımı iyice mahvedecek. Doğaçlama
yapma zamanı.

"Yakala beni."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Tatlım

Kanatlarımı bir kez çırparak, dağ zirvesine doğru fırladım. Onun kahkahası beni takip ediyordu, tiz ve güzeldi, ve Jaga'nın onu taklit ettiğini hatırladım - elleri üzerimde, gözleri delici, boğazında bir kahkaha.

"Onunla savaşmam, yoksa işe yaramaz," diye kızıma açıklıyorum, bunu yapmak zorunda olduğum gerçeğinden nefret ederek.

Ah, bu ne hisset, midemde bu kadar rahatsız edici bir şekilde kıvrılan, katran ve sümüklü böcek gibi yapışkan? Jaga sessiz, ben ise öfkeleniyorum, hızla hedefime uçuyorum ve Mokosz'un Perun'u çağırmak yerine beni takip etmesini umuyorum.

Eğer gelirse, her şey bitecek. Nihayet neden halka açık yerlerde yaramazlık yapmayı bıraktığımı hatırlıyorum. Çünkü *o benim* önümde korkarak sinmiş olduğu zamanları hatırladığımda, gururum ondan kaçmayı kaldıramıyor.

Ne kadar alçaldım.

"Onu doğru şekilde oynamanın bir yolunu bulacağım. Ona dokunmadan. Belki. O çok dokunaklı biridir."

Yine de Jaga sessiz. Perun'un korusunun lüks yüksek duvarının üzerinden uçup, en büyük meşe ağacının yanına, tam ortasına iniyorum. İğrenme titremeleri içimi sarsıyor, ağaçların kokusunu aldığımda daha da güçleniyor.

Meşe ağaçlarından nefret ediyorum.

"Lütfen, bir şey söyle. Herhangi bir şey. Beni nefret ettiğini söyle."

Jaga zihnimde bir değişiklik hissediyorum, isteksizlik, öfke, belki de aşığılanma gibi bir şey bağıımızdan geçiyor ve sonunda konuşuyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Umurumda değil."

Mokosz'u öptüğümü gördükten sonra nasıl göründüğünü hatırlamadan önce, neredeyse öfkeyle homurdanacaktım. Gölgelelimi onu takip etmesi için gönderdim ve her şeyi gördüm, incinmişliğini ve öfkesini, acı kıskançlığını ve acısını. Yüzüğünü, parmağını parçalamasına rağmen, neredeyse hiç yüzünü buruşturmadan fırlattı.

Umursuyor. Ve şimdi ne olduğunu biliyorum, midemde sümüklü böcekler gibi kıvranıyor.

Suçluluk.

O gün Mokosz'u binlerce farklı şekilde oynayabilirdim, ama öpücüğü seçtim, çünkü beni kaybettirdiğı için Jaga'dan nefret ediyordum. Onun acı çekmesini istedim.

O öpücük için oğlumu becerdiğinde ben de dersimi aldım. Sonunda her zaman beni daha çok incitecek.

Bu yüzden bu sefer ona ve kendime bir söz veriyorum.

"Onu öpmeyeceğim, onu baştan çıkarmayacağım, ona dokunmayacağım bile. Söz veriyorum."

"Her neyse."

"Ne yapıyorsun, koca oğlan?" Mokosz, bir ağacın arkasından çıkarak, eliyle ağacın kabuğunu şehvetle okşayarak sordu. "Aklını mı kaçırdın? Ah, Perun burada olsaydı, seni bahçesini gübrelemek için bir gübre yığınınna dönüştürürdü."

Gülümser ve bir kız gibi hafif ve umursamaz bir şekilde zıplar. Aramıza görünmez bir bariyer koyarım, o kadar ince bir büyü ki, başka bir zamandan kalma. Mokosz tereddüt eder, kaşlarını çatarak bir adım geri atar.

Büyü, onun bana yaklaşmak istememesine neden oluyor. Bu, en temel haliyle bir büyü, çoğu tanrının tercih ettiğinden çok daha gösterişsiz, Slawa'da neredeyse unutulmuş bir sanat. Bu, ölümlü bir fısıldayanın kafiyele bir mırıldanmayla, hatta sadece daha fazla alan istemekle yapabileceğı türden bir büyü. Bu, zar zor büyü sayılabilecek bir büyü, ama irade ve niyet.

Umarım Mokosz ne yaptığımı fark etmez.

"Evet, cezalandırmayı sever," diyorum, başımı eğerek. "Söylesene, sevgili tanrıçam. Gömdüğün kızın mezarından kaybolduğunu öğrendiğinde seni nasıl cezalandırdı?"

Bana somurtkan bir bakış atar, hoşnutsuzlukla homurdanır. "Onun gittiğini nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var. Weles'in onu ele geçirdiğini biliyorum. Görünüşe göre ortak bir düşmanımız var, benim en güzel kraliçem."

Aklımda, Jaga alaycı bir şekilde gülüyor.

"*Onu manipüle ediyorum,*" diye açıklıyorum, Mokosz ise beni şüpheyle inceliyor. "*Bilmiyor musun? Bal ile sirke ile olduğundan daha fazla sinek yakalarsın.*"

"*Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun?*"

Ne demek istediğini anladığımdan gülümsemeyi zor tutuyorum. Ah, Jaga ile ilk tanıştığımızda tüm balımı ve cazibemi ona döküp boğulmasını sağlamalıydım. Bana karşı koyamazdı.

"*Sanırım, etkilemeye çalıştığım kadına ilgi duymadığımda akıllıca kararlar vermek daha kolay oluyor. Şimdi dikkatimi dağıtma.*"

"Weles'e karşı hiç açıkça karşı çıkmadın," diyor Mokosz, başını sallayarak. "Senden daha büyük olanlardan kaçınıyorsun. Neden şimdi? O kızı gerçekten bu kadar çok mu önemsiyorsun?"

O acı ve mutsuz görünüyor ve Mokosz'un Jaga'yı gerçekten kıskandığını anlıyorum. İçtenlikle gülüyorum, hoşgörülü bir neşeyle başımı sallıyorum.

"Umursamak mı? Lütfen, beni tanı mıyorsun mu? O sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Hayır, benim umursadığım şey Weles'in kendisine ait olmayan şeyi alması. Oyuncaklarımdan herhangi birini alabilirdi ve ben yine aynı şekilde kırılırdım."

Jaga sessiz kalıyor. Umarım bunun bir aldatmaca olduğunu biliyordur.

Mokosz sonunda başını sallıyor, kısmen ikna olmuş gibi görünüyor. "Ama neden Perun'u kızdırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü haklısın, tabii ki," diyorum, tamamen dürüst bir jestle kollarımı genişçe açarak. "Weles benim için çok büyük ve onunla tek başıma savaşmam. Perun yapabilir, ama pek istekli görünmüyor. Weles'in müttefikler aradığını duydum. Perun'un onlardan önce davranmasını istiyorum."

Dilini şaklatarak, acıyarak başını sallar. Gözlerinde sıkıntı görüyorum — son birkaç dakikadır konuşma onun etrafında dönmüyor ve onu kaybediyorum.

"Bies mezarından kaçtıktan sonra onun ne yaptığını bana anlatmadın. Her ne yaptıysa, korkunç derecede adaletsiz bir şey olmalı. Senin suçun değildi."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor, güzel yüzü o kadar derin bir nefret ifadesiyle bükülüyor ki, omurgam zevkle titriyor. Görünüşe göre Perun onu sert bir şekilde cezalandırmış.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, onu durdurmayı düşünmeye vaktim olmuyor. Mokosz, bal rengi sarı elbisesinin önünü yakalıyor ve ikiye yırtıyor. Yüzümdeki ifadeyi gizlemek için elimi ağzıma bastırıyorum ve bastırdığım sevinçten boğuluyorum.

Perun karısını korkunç bir şekilde sakatlamış. Göğüsleri meme uçları olmayan mükemmel birer küre ve bacaklarının arası pürüzsüz, kıl yok, yarık yok, vajina yok, klitoris yok. Hiçbir şey yok. Vücudu, seks için en sık kullanılan organlardan tamamen yoksun.

"Tanrılar," diye fısıldıyor Jaga zihnimde, dehşet içinde.

"Lanet olsun, kendimi tutamıyorum, yüzüne güleceğim. Lütfen, bana hiç komik olmayan bir şey söyle ve kendimi kontrol etmeme yardım et."

"Foss ve ben şu anda sevişiyoruz. Kuyruğunun ucunu ağzıma aldım. Çok lezzetli."

Kahkaha boğazımda kalıyor. Mokosz'a göz kırpıyorum, görmeden, çünkü Jaga ile aramızdaki zihinsel bağlantıyı hızla takip ediyorum ve şimdi oradayım, onun gözlerinden dışarı bakıyorum ve o...

Şarap içiyor. Benim tahtımda. Tamamen giyinik. Foss ortada yok.

"Oh, seni lanet olası küçük..."

"Sana yeterince komik gelmedi mi? Mokosz'la ilgilen."

Oh. Anlıyorum.

Geri dönüyorum, hala kanımda dolaşan nefret ve öfkenin etkisiyle sersemlemiş halde. Bir şeyi parçalamak istiyorum, tercihen gümüş pullu bir ejderhayı. Jaga çok acımasız bir kaltak.

O mükemmel.

Mokosz elbisesini düzeltir ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana öfkeyle bakar. Tepki vermemem onu kızdırır, ama ben buna *nasıl* tepki vereceğimi bilmiyorum. Gülme isteğimin tamamen geçmesi küçük bir nimet.

"Nasıl işiyorsun?" diye soruyorum, inanamadan. "Hayır. Affet beni. Bu sadece... Siktir."

"İşemiyorum," diye nefretle tükürüyor. "İçmeyi ve yemeyi bıraktım. Mutsuzum."

"Tabii ki öylesin," diye mırıldanıyorum. Bu, onu kucaklayıp teselli etmek için mükemmel bir an olurdu, ama lanet olsun, söz verdim. "Ah, tatlım. Sana dokunmayacağım. Affet beni. Rahatlayamadığın bir zamanda iştahını kabartmak istemem."

Omuzları düşer ve ifadesi biraz yumuşar. "Teşekkür ederim. Bu seni gerçekten şok etmiş olmalı ki bu kadar nazik davranıyorsun. Ve haklısın. Bu çok sinir bozucu ve ben kimseye dokunmak istemiyorum. Ondan çok nefret ediyorum."

Vurgulu bir şekilde başımı salladım, sesim yatıştırıcı bir tınıya dönüştü. Weles olarak daha kolay olurdu, ama ne yapabilirim ki? Woland'ın kısık sesi yeterli olacaktır.

"Bu laneti kırmaya çalışmış olmalısın. Ne denedin? Belki ben yardımcı olabilirim."

O, hayal kırıklığıyla başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Hiçbir şey yardımcı olmaz. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Seni ona teslim etsem bile laneti geri alacağını sanmıyorum, ki bunu şimdi yapmam gerekiyor."

Sempatikle dudaklarımı büküyorum. "Ama bunu yaparsan sana minnettar olur mu? Bana dürüst ol. Onu memnun etmek için bu kadar uğraştıktan sonra Perun sana teşekkür eder mi?"

"Teşekkür etmeyecek!"

Çıplak ayağıyla yere vurur ve çimlere, kırmızı yoncaya ve Carthusian pembe çiçeklere dokunduğu yerde çiçekler patlar. Jaga o kadar güçlü bir şekilde titrer ki, bağımız sayesinde bunu hissedebiliyorum. Bu büyüü içtenlikle nefret ediyor.

Mokosz'u istediğim yere çekmek için konuşmaya devam ediyorum.

"Hayır, yapmaz. O çok nankör ve çok talepkar, değil mi? Söylemeliyim ki, seni itip kakmasını görmekten her zaman nefret ettim. İsteddiği zaman seni Wyraj'da kilitli tutması... Bu doğru değil. Sen güçlü bir tanrıçasın. Hak ettiğini almayı hak ediyorsun."

"Haklısın! Çok haklısın!" diye bağılıyor, kollarını vurgulu bir şekilde sallayarak.

Kelebekler birdenbire ortaya çıkar ve parmaklarının arasında oynarlar.

"Her zaman çok çaba sarf ediyorum, ama o bana hiç iyi davranmıyor. En son ne zaman bana teşekkür ettiğini hatırlamıyorum. Sanırım... Rod'dan önceydi. Ah, Woland, neden Weles daha güçlü olamıyor?"

onunla olmaktan mutluluk duyardım. En azından onunla birlikteyken terbiyeliydi. Centilmendi."

Ağızımda acı bir tat yayılır ve başımı öne eğiyorum. "Weles'ten nefret ettiğini sanıyordum. Onu zincirlemeyecek miydin? Bu arada, o iş nasıl gidiyor?"

Yere tükürüyor ve o noktadan bir buğday kümesi büyüyor, sapları sallanana kadar hızla olgunlaşıyor, altın rengi ve hasat için hazır. Sinirlenerek onlara tekme atıyor.

"Demek her şeyi bilmiyorsun. *Sevgili* kocama öç almak için sana söylemeliyim."

Gülümsüyorum. "Anladığım kadarıyla planın başarısız oldu. Bana söylemene gerek yok. Söylesene Mokosz, neden buradasın? Perun mu gönderdi seni?"

Kafasını sallar. "Kargaşayı duydum ve merak ettim. Weles Nawie'de oturup durduğu sürece, Slawa'da olan biten umurunda bile değil. Onu *sadece* dışarı çıktığında yakalamamız gerekiyor, sanki bu mümkünmüş gibi! Oh, ve kızıl saçlı da serbestse."

Gözlerini kaçırır, isyankar bir ifadeyle dilini çiğner. Perun'un Jaga'yı önemsemesi onu çok rahatsız ediyor olmalı.

"Onun acı çekmesini ister misin, Mokosz?" diye soruyorum nazikçe, yumuşak örümcek ağları gibi baştan çıkarıcı sözler sarf ederek. "Bunu sağlayabilirim. Ama sen burada olamazsın, yoksa beni durduramadığını anlar. Uzaklara git, söz veriyorum, Perun onunla işim bittiğinde öfkelenecek ve titremeye başlayacak."

Bana şüpheyle bakar. "Ne yapabilirsin ki? Ejderhaları kızartmak eğlenceliydi, ama o onlar için ağlamayacak. Onu gerçekten incitecek kadar güçlü değilsin."

Omuz silkiyorum ve ona yavaşça, gizli bir gülümseme atıyorum. "O zaman denememin bir zararı yok, değil mi? Ya pek bir şey yapamayacağım ve Perun umursamayacak, ya da başaracağım ve o acı çekecek. Her iki durumda da kaybedecek bir şeyin yok. Zavallı Mokosz. Ne kadar oldu? Gerçekten sevişmeye ihtiyacın var, değil mi?"

Dudaklarını büzerek somurtkan bir şekilde başka yere bakıyor. Eli göğsüne doğru kayıyor ve ben, şimdi elbisesinin altında gizlenmiş, meme uçları olmayan pürüzsüz göğüslerinin görüntüsünü hatırlıyorum. Tiksinmeyi zorlukla bastırıyorum. Kahretsin, şimdi çok tuhaf görünüyor. Neden bu kadar şok edici olduğunu bilmiyorum. Çok daha

daha kötü ahlaksızlıklar gördüm, ama Perun'un karısına verdiği sessiz ceza beni derinden sarsıyor.

Jaga'ya zarar vermemiş olsaydı ona acırdım. Ama Mokosz siktirip gidebilir.

Ama gidemez.

"Sadece siktirip gidebilir diye düşündüm. Anladın mı? Jaga, yine güleceğim, ama bu sefer bana yardım etme. Hiçbir şeyi ölçülü yapamıyorsun, hep aşırıya kaçıyorsun."

Jaga'nın kahkahasının yumuşak yankısı düşüncelerimi kaplıyor ve şimdi, göğsümde patlayan bir sevinçle gülümsemek istiyorum. Buraya gelmek harika bir fikirdi.

"Senin kafamda olman, aylardır başıma gelen en iyi şey."

Cevap vermiyor. Mokosz, yaz esintisiyle sallanan en uzun meşe ağacının dallarına bakarak iç geçiriyor.

"Peki. Ben gidiyorum. Perun'un ayaktakımını sorgulamaya tenezzül etmeyeceğini bilerek, bieselerin burada olduğumu unutması için şehre polen göndereceğim. Ona bedelini ödet ve burada olduğumu kimseye söyleme. Sana güvenebilir miyim?"

Ona hafifçe selam veriyorum. "Elbette, sevgili tanrıçam. Sırrını saklayabilirim."

Kısa bir baş hareketiyle onaylar ve ortadan kaybolur. Bir dakika önce durduğu yerden yüzlerce kelebek havaya uçar. Beyaz ve sarı kanatlarını çırparak uçan kelebekleri izlerim.

"Başardın," diyor Jaga, sesi tarafsız. *"Şimdi ne olacak?"*

En kötü sırtışıma takınıp havaya zıplıyorum, gölgelerimi yine yarasa kanatları haline getiriyorum. Onları yenip meşe ağaçlarının üzerine yükseliyorum ve içime bakıyorum. Hâlâ rahatça tokum. Bu kadarı yeterli olmalı, ama daha fazlası da fena olmaz.

Ayrıca, bu mükemmel bir bahane.

"Bana biraz sihrinden gönderir misin, sevgilim? Burada büyük bir başarıya imza atmak üzereyim ve yeterli gücüm olduğundan emin değilim."

"Nasıl?"

"Bağımız aracılığıyla. Sana göstereyim."

Gözlerimi kapatıp odaklanıyorum, kalbimi ikinci bir kan damarı gibi saran sihir akımını buluyorum. Ona doğru küçük bir yük gönderiyorum, ama bağ ilk başta isteksiz davranıyor, beni reddediyor. Bu çok yeni olduğu için doğal bir tepki. Biraz daha bastırıyorum. Jaga nefesini tutuyor ve artık akışın başladığını, zayıf, ince bir damla olduğunu anlıyorum.

Daha büyük hale getirmeliyiz, bu bağ daha fazla alabilmesi için uzatmalıyız. Ama şimdilik bu kadarı yeterli.

"Anladın mı? Niyet yeterlidir. Büyünü bul ve bana doğru it. Minnettar olacağım."

Bunun sonuçlarını ona söylemiyorum ve söylememe de gerek yok. Onun büyüü yalan söylememi engelliyor, ama susarak yalan söylemeyi engellemiyor. Aslında Jaga, neden ondan önce kimseyle zihinsel bağ kurmadığımı sormalıydı.

Bunun için çok iyi bir nedenim vardı.

Biraz zaman alıyor. Tereddüt ediyor ve denerken konsantre olmak için kaşlarını çatıldığını görebiliyorum. Jaga her zaman her şeyi en iyi şekilde yapmaya çalışır, ilk kez yapsa bile. Diğer insanlar mantıklıdır ve başarısız olmaya izin verirler. O değil.

Sonunda başardığında, sırtımdan bir ecstasi titremesi geçer, tüm vücudum ışıkla dolar.

"Oh, mükemmel," diye nefes alıyorum, sesim inilti gibi çıkıyor, çünkü kendimi kontrol edemiyorum.

Bu tatlı bir işkence, Jaga'nın gücü damla damla akıyor, yavaş yalamalar ve tahrik edici dokunuşlar gibi. Zevk ve özlemin yaşadığı beynimin içine akıyor. Gözlerimi kapatıp havada süzülüyorum, bu duyguya kendimi kaptırıyorum. O, içime giriyor.

"Bu çok yorucu. Benimle mücadele ediyor," diye şikayet ediyor Jaga beş dakika sonra.

Fark etmedi mi? Büyü artık çok daha hızlı akıyor, aramızdaki bağ daha da genişledi. Gerçekten elinden geleni yaptı. Her zamanki gibi.

"Yeter. Teşekkürler, sevgilim."

"Bana öyle hitap etmemeni istemiştin."

"Sana 'sevgilim' demeyi bırakmamı istemiştin. Bunlar iki farklı kelime."

"Sevgi sözcükleri yok. Kes şunu."

İç çekiyorum. Bu bir dans gibi, bir adım ileri, üç adım geri. Dans ettiğimiz melodi tekrarlayıcı ve sinir bozucu, her zaman aynı

bizi bir araya getiren güçlerin altta yatan davul ritmi üzerinde yanlış notalar gibi hatalar.

Gözlerimi kapatıp gölgelerimi yere bastırıyorum, eski büyüler mırıldanıyorum.

"Nasıl istersen, lanet olası baş belası. Şimdi izle."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pop

Gölgelerimi toprağın derinliklerine gönderip köklerle iç içe geçiriyorum. Bu, doğru türde büyüyle dikkatlice yapılmalı, bu yüzden ağaçlara çürümeyi hızlandırıyorum, gittikçe daha hızlı, ta ki yorgunluktan nefes nefese kalana kadar. Henüz bir şey olmuyor, ama Jaga sessiz ve uyanık.

Ölüm köklerden yukarı doğru hızla ilerliyor ve şimdi gövdelere ulaşıyor. Kendimi bu korunun her yerine yaydım. Meşe ağaçlarının yakınlığı nedeniyle cildim kaşınıyor ve büyüm ağrıyor, ama durmuyorum.

"Burası eskiden benim tapınağımdı," diyorum Jaga'ya, daha hızlı olması için gölgelerimle ağaçları boğarak. *"Slawa halkı bana tapıyordu, çünkü bu şehri ben kurdum. Çok güzeldi. Bir gün, bağımız yeterince güçlendiğinde sana göstereceğim. Sen de onu seveceksin ve benimle birlikte yas tutacaksın."*

Çimler kurur ve zaferle dişlerimi gösteririm, ama işin sadece yarısı bitmiştir. Bu ağaçlar yaşlı ve güçlüdür, Perun'un vergileriyle toplanan büyüyle beslenirler. Kendimi hazırlarım ve göğsüm boşalana kadar daha fazla ölüm, bir sel gibi ölüm yayarım.

Jaga, ben istemeden bana daha fazla büyü gönderir. Titrek bir nefesle zihnimdeki onun yumuşak ışığını hoş karşılarım, onun gücü boşlukta çok daha parlak bir şekilde parlıyor.

"Ve şimdi bekleyeceğiz. Hediyen için teşekkür ederim. Bir şey ters giderse ona ihtiyacım olacak."

"Eğer o senin tapınağını yok ettiyse, senin de ona aynısını yapman doğru olur."

"Ah, Jaga, o kadar güzeldi ki. Onu aytaşı ve obsidiyenden yaptım. İçinde ateşler yanıyordu, heykeller vardı ve duvarlara tırmanan zehirli sarmaşıklar, sadece kan kurban edildiğinde çiçek açan çiçekler yetiştiriyordu.

"Yarattığım her bies'in küçük bir sunakları vardı ve bu onlara gurur veriyordu. O zamanlar biedalar saygı görüyordu, strzygalar ve planetnikler ise tapınılıyordu. Bir gün yine bir tapınağım olacak. Ve en büyük sunak senin olacak."

Derin titremeler meşe ağaçlarının kalın gövdelerinde hızla yayılıyor. Jaga sessiz, ikimiz de ağaçların hastalanmasını, dallarının kırılmaşmasını, yaprakların yağmur gibi yağmasını izliyoruz. Havada daha yükseğe yükseliyorum, Jaga'nın büyüyle kendimi gizliyorum, çünkü bunu yaparken görölmemeliyim.

Ama belki de buna gerek yoktur. Mokosz, Perun'un tanık aramakla uğraşmayacağını söyledi. Bir bakıma, ikisi de kendilerine o kadar dalmışlar ki, ince işaretleri fark edemiyorlar. Doğru oynarsam, Perun bir hile olduğundan şüphelenmeyecek bile. Öfkeyle uzaklaşacak ve gürültülü dürtüselliği onu doğrudan tuzağıma sürükleyecek.

Güçlü bir gıcırta ile en yakın meşe ağacı devrilir. Yavaş ve görkemli bir ölümdür ve kurumuş ağaç tepesi tam altımda yerde sallanırken, gülmemi tutamıyorum.

"İşte bu. Efendinin önünde eğil. Aferin sana, ağaç."

Diğerleri de hemen ardından gelir, güçlü koru tek bir vücut gibi devrilir, en uzun, en yaşlı meşe ağacı devrilene kadar—Perun'un tapınağımın külleri henüz sıcakken diktiği ağaç. Yüzyıllar önce, benim yenilgim onu beslediği için, onu deviren kişinin ben olmam çok doğru.

"Başardın," diyor Jaga, ne etkilenmiş ne de küçümseyici bir sesle. Sesi dikkatlice dengeli.

"Şimdi de son hamle. Nyja'ya ve sana, ama en önemlisi bana bir kanıt. Yaşlı Weles hâlâ burada, komplo kuruyor ve entrika çeviriyor. Paslanmış olabilir, ama pes etmeyecek."

Sadece benim erişebildiğim gölge alemime uzanıp, hazırlık olarak ayırdığım üç arı kovanını çıkarırım. Onları, çürümeye devam eden, yaprakları artık siyah, kabukları sporlarla kaplı, devrilmiş ağaçların arasına dikkatlice yerleştiririm.

Perun buraya geldiğinde, umarım birkaç saat sonra, her şey çürümüş olacak. Ve üç altın rengi, vızıldayan arı kovanı bu katliamın ortasında duruyor olacak. Açık bir savaş ilanı, ama benden değil.

"Arı kovanları mı?" Jaga ne yaptığımı hiç anlamıyor ve ben içimden gülerek gölgelerimin beni yutmasına izin veriyorum.

Taht odamda, kürsünün hemen önünde beliriyorum. O, elimde bir kadeh şarapla tahtımda oturuyor. Gözleri şaşkınlık duymadan bana kayıyor ve ben zarifçe eğiliyorum.

"Majesteleri."

Kahkahayı patlatıyor, sonra aniden duruyor ve sanki uygunsuz bir şey söylemiş gibi elini ağzına bastırıyor. Acıyarak başımı sallıyorum.

"Biz müttefikiz, unuttun mu? Benim şakalarımı gülebilirsin."

"Arı kovanları neden?" diye sorar, şarap kadehini havada tutarken, derinin hafif bir gıcirtısıyla kollarını göğsünde kavuşturur.

"Arıların Kralı'nı hatırlıyorsun, değil mi? Güçlü, tüylü, kafası pek iyi değil. Tanrıların ve perilerin arkadaşlığını sevmez ve onu benimle bir araya getirmek benim için zor olur. Ama Perun ona önce saldırırsa, savaşır."

"Anlıyorum."

O, yüzümü acımasız bir dikkatle inceliyor ve ben de vücudumu onun incelemesi için en iyi şekilde sergilemek için dik duruyorum. Kuyruğum gerginlikle sallanıyor. Jaga dürüstlüğüne bağlıdır ve benim aldatıcı yöntemlerim onun onayını alamayabilir.

Bu yüzden, başını sallayarak gülümsediğinde, rahat bir nefes alıyorum.

"Ama bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sorar, şarabından bir yudum alarak. Şarap dudaklarını renklendirir ve ben, onun öpücüklerine ve kanına olan susuzluğumla zihnimi karartan bir özlem duyarım.

"Emin değilim. Bekleyip göreceğiz. Ejderhalara ne yaptın?"

"Foss'u Nyja'ya verdim ve Igor'u çürüklükle enfekte ettim. Nienad'ı öldürdükten sonra yeni bir denek ihtiyacım vardı. Bir kazaydı."

Yüksek sesle, boğazımdan gelen bir kahkaha atıyorum ve ona bir kez daha eğiliyorum, bu sefer derin ve kısmen alaycı bir eğilme. Ah, neden benim için ne kadar mükemmel olduğunu göremiyor? Öyle kindar, öyle acımasız, öyle sevimli bir gelincik kız.

"Daha fazlasına ihtiyacın olduğuunda haber ver," derim, doğrulurken. "Deney yapmak için sana bir düzine tecavüzcü bulurum. Senin de çok iyi bildiğin gibi, bulmak zor değil."

Kafasını bir yandan diğer yana eğerek düşünür. "Şey, farklı türlerde çürümenin nasıl davrandığını gerçekten incelemeliyim, biliyorsun. Öncelikle, büyüğü gücü daha fazla olan ve daha az olanları. Bir upir iyi olurdu. Belki bir kobold? Bir chochol da. Oh, ve işe yaramaz, boşa harcanmış bir hayat sürmüş ve önemli bir anı hak eden bir utopek tanıyorum."

"Peki. Hepsini sana getirirsem, bu projeyi uygun işkence odasına taşımayı düşünür müsün? Bir tane var, ama biraz tozunu almamız gerekebilir. Yüzyıllardır kullanmadım."

Jaga sırtarak gözlerini parlatır. "Tabii ki işkence odanız var. Peki. Planınızın sonuçlarını beklerken bana gösterebilirsiniz."

Ona kolumu uzattığımda, bunu görmezden geliyor, ama ona tekrar baş belası dediğimde, bana çürümüş kurtçuk diyor ve bir şekilde kalbimde küçük bir umut ışığı yanıyor.

Buna değdi.

*

"Slawa'nın batısındaki ormanları yerle bir eden şiddetli bir fırtına var," diyor Nyja, işkence odasının ağır kapısını metalik bir sesle açarak. "Oh. Görünüşe göre meşgulmüşsün."

Jaga'nın bana bahsettiği, çeşitli türlerden on tecavüzcü ve dipsiz gölden gelen utopek'i bulmak bir günümü aldı. Çoğu, Jaga'ya normalde cinsel organları kırbaçlamak için kullanıldığını açıkladığım, koltuksuz sandalyelerde oturuyor.

Jaga, bu sandalyelerin hastalık sırasında üretilen irin miktarını ölçmek için mükemmel olduğunu düşündü. Her sandalyenin altında irini toplayan büyük bir leğen var ve hepsi kokuşmuş, iğrenç bir iş, ama Jaga çok mutlu.

Onun işkence çarkında sıramı çoktan doldurmamış olsaydım, penisleri enfekte etme ve sakatlama konusundaki hevesinden biraz *endişe* duyardım.

Ama gözlerinde soğuk ve tehlikeli bir ışıltıyla deneklerine bakarken, onu anladığımı düşünüyorum. Erkeklerin hakim olduğu bir dünyada büyüdü, güçsüzdü ve korkuyordu. Sonra bu

büyülü ve değerli, çok daha iyi bir dünyaya geldi, ama kadınlar hala kötü muamele görüyor. Büyü hiçbir şeyi düzeltmedi.

Bir adam onu, beni sahiplenmek istiyor. Benim cinsiyetimi nefret etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Yine de, nefretinin ne kadar haklı olursa olsun, bunun beni tekrar hedef haline getirmesinden nefret ederim, bu yüzden ölenlerin yerini doldurmam gerektiğini kendime hatırlatırım. Onu başkalarıyla meşgul tutmak daha iyi.

"Onlar tecavüzcüler ve Nienad'ın kurbanlarının aksine bunu hak ediyorlar," diyor cadım soğukkanlılıkla.

"Merak etme, yargılamıyordum." Nyja, Jaga'ya keskin bir baş sallama yapar ve bana döner. "İşe yaradı, Weles. Başardın. Sonunda, *yüzyıllar* sonra. Geri döndüğüne çok sevindim."

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "*Geri dönmedim*. Bu, yıllar boyunca isyancılara yaptıklarımdan pek de farklı değil."

"Yanılıyorsun." Nyja, dudakları diğerleri gibi dikilmiş olan utopek'in yanına gider ve yüzüne bakmak için eğilir. "Hey, bunu tanıyorum. O yaşlı bir zampara, değil mi? Dipsiz göletten gelen? Chors'un yarattığı ilk bieselerden biri değil mi?"

Jaga irkilir, omuzları gerilir. "Chors mu?"

"Evet, tüm su yaratıkları ona aittir." Nyja başını sallar ve utopek'in yapışkan, pürüzsüz kafasını tırnağının keskin ucuyla dörter.

"Neymiş o? Bir düşüneyim... Ah, hatırladım. O, ölümlü olarak ormanda yaşayan bir avcıydı. Yakındaki bir köyden genç kadınları kaçırıp kulübesinde tutuyor, onlara kendisine hizmet ettiriyordu. Deli olduğu için tutsaklarına iyi bakmıyordu, bu yüzden genellikle birkaç hafta sonra ölüyorlardı ve o da yenilerini kaçırıyordu. Köylüler, ormandaki bir lichonun kadınlarını kaçırdığını düşünüyorlardı. Sonra biri kaçtı ve köyün erkekleri gelip onu kuyuda boğdular. Chors onu bir bies'e dönüştürdü."

Jaga başını sallar ve utopek'e tiksintiyle bakar. "Yaptığı onca zulümden sonra ona başka bir hayat vermenin ne anlamı var?"

"Nawie'de mutlu olurdu," diyor Nyja başını sallayarak. "Şimdi çok mutsuz. Boğularak ölenler sudan çok korkarlar. Chors onu hayatta kalmak için su altında kalması gereken bir yaratığa dönüştürdü. Bu sonsuz bir işkence."

"Oh. Anlattığın için teşekkürler."

Jaga parmaklarını şıklatıyor. Utopek'in etrafında, devasa, şeffaf bir kristal bardak gibi büyük, yarı saydam bir su kabı beliriyor. Sandalye ve leğen yüzeye çıkınca, Jaga parmaklarını tekrar şıklatıyor ve utopek'i dibe çeken ağır zincirler beliriyor. Utopek ona öfke ve dehşetle bakıyor, o da ona bir öpücük gönderiyor.

"Seni uzun süre hayatta tutacağım," diye sessizce tehditkar bir şekilde söz verir.

"Neden benim hatalı olduğumu düşünüyorsun?" Nyja'ya dönüyorum. Onlar utopek hakkında konuşurken bunu anlamaya çalıştım, ama ne demek istediğini bilmiyorum.

"Ne? Ah, evet. Yıllar boyunca isyancılara yaptıklarından biraz daha fazlasını yaptığını söyledin, ama bu doğru değil. Onu çok kızdırmamaya her zaman dikkat ettin, böylece senin peşine düşmesin diye. Güvenli oynadın. Bu sefer Perun'u en hassas noktasından vurdun. Bu, yüzyıllardır yaptığın en cesur meydan okumaydı, Weles. Seninle gurur duyuyorum."

Onun haklı olup olmadığından emin olamadan gözlerimi kaçırıyorum. Tanıdık bir korku göğsümde kıvrılıyor ve ardından utanç geliyor. Aslında pek bir şey yapmadım ve onun bununla bu kadar gurur duyması çok anlamlı. Çok acınası bir durumdaydım galiba. Hâlâ da öyleyim.

Jaga keskin bir şekilde başını kaldırır, gözleri benimkileri delici bir şekilde bakar ve ben düşük bir homurtuyla yüzümü çeviririm. Bağın iki yönlü olduğunu sürekli unutuyorum ve duygularım yeterince güçlü olduğunda o da onları hissediyor. Onunla bağ kurmak bir hata mıydı? Her şey bir hata mıydı?

"Yani, ormana kendisi gitmedi, ama bir fırtına yarattı." Nyja ve Jaga'nın meraklı bakışlarından kaçmak için konuyu değiştiriyorum.

Neden kendimi zeki kadınlarla çevirdim ki? Mokosz gibi sık ve dikkatsiz birini seçmeliydim. "Çok şiddetli bir fırtına," diye onaylıyor Nyja. "Her saat başı ormandan geçen araçlar var. Arıların Kralı'nın bunu atlatması bir mucize olur."

Cevap vermek üzereyken dikkatim dağıldı. Yumuşak bir patlama ve yüksek bir sıçrama sesi duyuldu ve Igor, dudaklarının arasına sıkıştırılmış bezle çığlık attı, yere çivilenmiş sandalyesinde çırpınıyordu. Jaga hızla yanına gitti, hasarı değerlendirmek için onun önüne çömeldi

hasarı değerlendirmek için çömelir ve ben Nyja ile tedirgin bir bakış alışverişinde bulunurum.

"Görünüşe göre çürüme en çok güce sahip olanlarda en hızlı ilerliyor," diyor Jaga, uzun tırnağıyla ejderhanın bacaklarının arasındaki pisliği dürterek.

"Arıların Kralı hayatta kalacak." Nyja'ya dikkatle bakıyorum, ne kadar büyüleyici bir manzara olursa olsun, bakışlarımın Jaga'ya kaymaması için elimden geleni yapıyorum.

Midem bulandığını fark etmekten mutsuzum. Belki Woland bu durumu daha iyi idare edebilir, ama onun yerinde olsam ben de rahatsız olurum.

İçten içe, iltihapla şişip patlayacak kadar şişen penislerde, sanki garip bir tür olgunlaşmış meyve gibi, bir *terslik* var. Titriyorum. Hayır, Woland bile bu tür bir işkenceyi düşünmezdi. Perun için bile.

Nyja da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. "O senden daha kötü. Sen bir canavar yarattın."

"Bir tanrıça," diye düzeltiyorum onu. "Fırtına bittiğinde bana haber ver. Chors'u ittifakımızı müzakere etmesi için göndereceğim. Arıların Kralı'nı ele geçirdiğimizde, Strzybog'u Jutrzenka ile konuşmaya gönderebilirsin. Ben Rod ve Dola'yı getireceğim. Kral bize katıldığında hepsini ikna etmek kolay olacaktır."

Nyja, göz kamaştırıcı beyaz dişlerini geniş, mutlu bir gülümsemeyle gösterir. "Hoş geldin, Weles. Tanrım."

On yıllardır yapmadığı bir şekilde hafifçe eğilir ve geri çekilir. Kristal şişelere son derece konsantre bir şekilde irin döken Jaga'ya bakarım ve onu rahat bırakmaya karar veririm.

"İşin bittiğinde beni bul," derim kapıdan. "Sana şehirden bir hediye getirdim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İttifak

Jaga beni Ateş Salonunda bulduğunda, gece çoktan çökmüştü. Ben de yerde, dünyanın hayalet gibi minyatür bir kopyası gibi uzanan parlak bir haritayı inceleyerek düşüncelere dalmıştım. Haritada Nawie, Slawa ve Wyraj görünüyordu; bu topraklar minik ağaçlar ve ısıltılı nehirlerle doluydu. Küçük yıldırımlar, Slawa şehrinin bulunduğu dağın batısındaki ormanı vuruyordu. Fırtına hâlâ şiddetliydi.

O yaklaşınca bakışlarım ellerine kaydı ve saatlerce çürümüş bedenlerle oynadıktan sonra ellerini yıkayıp yıkamadığını merak etmeden edemedim. Eller temiz görünüyordu, tırnaklarının altında bir şey yoktu ve ben rahatladım. En iğrenç beden parçalarına karşı gösterdiği sarsılmaz tavrında tuhaf bir şey vardı, ama ellerini yıkıyorsa, ben de buna katlanabilirim.

"Bana bir hediye getirdiğini söylemiştin."

"Ah, evet." Dikleşip ona hafifçe eğildim. "Korkarım hediyenin yarısı çoktan uykuya daldı, ama diğer yarısı uyanık olmalı. Onu bıraktığımda örgü örüyordu. Onu şimdi görmek ister misin?"

"Kimi?"

"Arkadaşın Rada."

Jaga kollarını kavuşturur, hiç de mutlu görünmüyor. Gözleri şüpheyile kısılr, burun delikleri genişler ve bu, omurgamda hoş bir karıncalanma hissi yaratır. İlk kez, belki de acı ve aşığılanmaya olan ilgimin

belki de bundan zevk aldığım için benden nefret etmesini sağladım.

Ah, erkeklerin karmaşıklığı. Binlerce yıldır yaşıyorum ama hala kendim hakkında her şeyi anlamış değilim.

"Onu neden buraya getirdin?" Jaga, testislerimi zevkle kasılatan keskin bir sesle sorar. "Bana gerçeği söyle."

Gülümser ve tekrar eğilirim, bu da onu daha da öfkelenendir. Evet. Kesinlikle hoşuma gitti. Bu çok tuhaf, çünkü ben Woland olsaydım, bu hırçın kadını nasıl boyun eğdireceğimi ve onu altıma alacağımı planlardım. Biz çok farklıyız, ama aynı zamanda çok simetrikiz, ben ve o. Işık ve gölge, itaatkar ve dominant, cilalı ve pürüzlü.

Jaga cevabımı bekliyor ve ben en iyi şekilde ifade etmek için odaklanmaya çalışıyorum.

"Perun'un benim yaptığım numaradan sonra öfkesini Slawa'ya yöneltmeyeceğinden tam olarak emin değildim. Bu yüzden, en çok sevdiğin iki kişiyi alıp onları güvende tutmak için buraya getirdim. Niyetim tamamen dürüsttü... Tamamen... Lanet olsun."

Gözlerini kırpıştırır ve dudakları keskin, yırtıcı bir gülümsemeye gerilir. "Yalan söylemek üzereydin. *'Tamamen... onurlu'* demek istediniz. Niyetinizde onursuz olan ne, Weles?"

İç çekip, siyah, parıldayan tavana bakıyorum. "Arkadaşların Nawie'deyse, burada kalmak isteyeceksin. Bizi kurtarmak için daha çok mücadele edeceksin. Onları korumak için bana ruhunu verebilirsin."

Keskin bir nefes alır, sonra eli boğazıma yapışır ve sıkar. Kanım o kadar hızlı aşağıya akar ki, ayaklarım titrer. Öfkeli, uyumsuz gözleri benimkilerden bir santim uzaktadır ve öfkeyle tıslar, nefesi şarap ve bal kokar.

"Yapmazsam onları tehdit edecek misin? Dar'ı bana şantaj yapmak için kullanacak mısın? Söyle bana!"

"Hayır!" Onun baskısı altında sesim kısık çıkıyor, ama nefesimi kesecek kadar sıkıkmıyor. "Yemin ederim, bu tamamen duygusal manipülasyondur! Burayı sevmeni istiyorum. Burayı evin olarak görmeni istiyorum."

"Burası asla benim evim olmayacak!" dişlerini sıkarak tıslıyor. "Çünkü sen benim öbür dünyadaki şansımı elinden aldın. Komplo kurmayı bırak, denemeyi bırak... Sadece bırak!"

Ağız benimkine o kadar yakın ki, sıcaklığını hissedebiliyorum. Nefes nefese, göğüsleri göğsüme değiyor. Ben kaya gibi sertleşmişim. Ama onu istediğim gibi öpmek yerine, dudaklarımı büzüp ağızına bir nefes üflüyorum.

Jaga geriye doğru sendeliyor ve bağıımız aracılığıyla onun içindeki gücün dalgasını hissediyorum. Göğsünü tutuyor, başını sallıyor, sonra çaresiz ve öfkeli bir şekilde çığlık atıyor.

Çığlıkları dinip, hıçkırıklarla karışık öfkeli ağlamalara dönüştüğünde, ona şöyle derim: "Sen de benim gibi burada evinde olabilirdin. Ölülerden biri olarak değil, bir tanrıça olarak. Nyja ve benimle birlikte ruhları güden bir tanrıça."

Ayaklarımın dibine tükürüyor, yüzü küçümsemeyle çirkinleşiyor. "Ben tanrıça değilim!"

"Evet, öylesin. Belki ölümlülerin dünyasında tapınakların yok ve belki henüz kimse sana dua etmiyor, ama sen bizden birisin. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar kolay olur."

"Sen delisin," diye tısladı, küçümseyen bir bakışla kendini toparlayarak. "Onları nereye koydun?"

"Bir kat yukarıda," derim hemen, çenemle yukarıyı işaret ederek. "Ona güzel bir ev yaptım, Jaga. O da çocuk da burada olmak istiyor. Bahçeli, köpeği ve iki kedisi olan güzel bir kulübesi var. Mutlu. Ve *güvende*."

"Kendim göreceğim."

Topuklarının gürültülü sesiyle uzaklaşırken, ben de inleyerek pantolonumun üzerinden yumruğumu sıkıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım ki?

Pek çok şey. Ama bunun dışında?

Jaga ve onun öfkeli gözlerini düşünerek rahatsızlığımı giderdikten sonra, mağarasında sırtüstü yüzen Chors'un yanına gittim. Birkaç gün önce dolunay olduğu için hala güçlüydü ve benim elçim olarak görev yapmak için mükemmel bir seçimdi.

"O nasıl?" diye sorar, ben girer girmez.

Bir anda gülmek ve alay etmek istiyorum. Kıskançlık, her zaman kıskançlık, ama aynı zamanda sevgi. Belki de ikimizin de aynı kadını önemsemesi doğaldır. Yüzyıllardır en yakın arkadaşız, o ve ben. Chors benim için Nyja'dan bile daha önemli.

"Neden kendin bakmıyorsun?" diye soruyorum. "Ama dikkatli ol, bu aralar irin ve bağırsaklarla oynamayı seviyor."

O, alaycı bir gülümsemeyle kolunu göğsünün üzerine kaldırır. Su, ön kolundan aşağı akarken gümüş gibi parlar ve o iç çeker.

"Bu çok açık değil mi? Size iki kişi için alan açmaya çalışıyorum. Onu kurtardığından beri yaptığım her şey, onu geri kazanmana yardım etmek içindi. Ama baba, hayal kırıklığına uğradım. Onu daha önce tamamen ölümsüzmüş gibi göstermiştin. Onu çok *sevdiğin* için, onun ölümüne dayanamadın. Ve şimdi onun aslında ölebileceğini öğrendim. Senin elinden."

Acı bir gülümsemeyle iç çekerim. "O kadar özverili değilim."

"Sanırım öyle." Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Biliyorsun, ikiniz eşit olmadıkça bu aşk olamaz."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum, kumlara oturup iç çekerek. "Hiç aşık oldun mu?"

"Hayır. Ama denemek isterim."

Dünya etrafımda bir tekne gibi sallanıyor ve dengemi yeniden kazanmak için çabalarken, solmuş, gümüş rengi kumdan avuç avuç alıyorum. Ama sallanan sadece benim, mağara değil.

Bundan ne kadar çok korktuğumu fark etmemiştim bile — onun Jaga'yı gerçekten *sevdiğini*.

Çünkü onun için özverili olamıyorum, ama onun için olabilirdim ve bu düşünce beni korkutuyor. Onun onu sevdiği ve ben onu mutlu etmek için ondan vazgeçebileceğim düşüncesi.

"Ne?" Chors, cevap vermediğimde küçük bir gülümsemeyle soruyor. "Bu seni şaşırttı mı?"

Boğazımı temizledim. "Hayır, tabii ki değil. Senin böyle olduğunu biliyordum. Ve... aşk arayışında sana şans diliyorum. Buna ihtiyacın olacak. Birini sevmek, korkunç bir sınav ve dünyadaki en güzel şey."

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye boğuk bir kahkaha atarak sorar. "Sen kimseyi gerçekten sevmiyorsun ki. Kendini bile sevmiyorsun. Daha çok acınası bir durum. Birisi seni sevmeli, baba, en azından tüm dünyalarda bir kişi."

Sinirlenerek homurdanırım ve suda bir sürü küçük balık yaratırım. Onları büyümle yönlendiririm, ta ki Chors'un altına toplanıp kalçalarını ve ayaklarını ısırmaya başlayana kadar. Şaşkın bir çığlık atarak çırpınır, kısa bir süre suya dalar ve ben gülerim.

Islak ve alışılmadık bir şekilde sınırlı bir şekilde su yüzüne çıktığında, ayağa kalktım.

"Sen beni seviyorsun evlat, bu yeter. Perun'un öfkesi geçtikten sonra Arıların Kralı'na gider misin? Ona Perun'un bize de saldırmaya devam ettiğini ve ona karşı savaşmak için güçlerimizi birleştirmek istediğimizi söyle. Ormanda gördüğün tüm yıkımı ve ormanın ne kadar kasvetli ve acınası görüldüğünü mutlaka anlat. Bu onu ikna etmeye yetecektir. Kral, ormanına karşı inanılmaz derecede kibirlidir."

Chors başını yana eğdi. "Ormanları mı demek istedin?"

"Ne dediysem onu söyledim."

Ve şimdi, beklemekten başka yapacak bir şey yok. Jaga, Rada'nın yanına yerleşmiş, sadece iki saatte bir kurbanlarını kontrol etmek için dışarı çıkıyor. Gölgelemleri onların konuşmalarını dinlemek için göndermek istiyorum, ama sonunda vazgeçiyorum. Onun *da* mahremiyet *hakkı* var, özellikle de bizi birbirimize bağlayan bağ sayesinde ona ciddi bir şey olursa hemen haberim olacağına göre.

Sonra bunun iki yönlü olduğunu hatırlıyorum ve kafamda şeytani bir fikir beliriyor. Tahtıma gidip bir kez olsun onu kendime ait ilan ediyorum ve önümde devasa bir obsidiyen duvar oluşturuyorum. Pantolonumdan sikimi çıkarıyorum, bunu yaptığımda Jaga'nın ne kadar öfkeleneneceğini düşünerek sikim çoktan sertleşmiş durumda.

Daha önce kendimi orgazma ulaştırmıştım, ama bu hızlı, tamamen fiziksel bir olaydı. Bu sefer, bastırdığım tüm özlem, sevgi ve ihtiyacımın tüm gücüyle patlamasına izin veriyorum, böylece bağımız boyunca yankılanmasını sağlıyorum. Kendime yardımcı olmak için önümdeki siyah duvara bir anı çağırıyorum. İşte burada, nehrin kenarında Jaga, ben onun ağzından kan içerken benim adımla alıyor.

İç çekip geriye yaslanıyorum, onu ve Woland'ı izlerken kendimi okşuyorum. Onun altında çok küçük, çok solgun, pembe ve çilli, şehvetten aklını kaçırmış gibi görünüyor. Bir yıldan biraz fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, yıllarca daha genç görünüyor. Böylesine masum bir Jaga, şimdiden beni taşaklarımdan sarsan bir kraliçe.

Sonra Nawie'nin yardım çağlığını duyduğu an gelir. O sahnede sertleşir ve Jaga şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde kafasını kaldırır. Gerçekte, ben oradan ayrıldım ve onu çimli çimlerde yalnız bıraktım.

Ama bugün gerçek yerine fanteziyi seçiyor. Sahne devam ediyor, Woland çağrıyı görmezden geliyor ve cadısına geri dönüyor, çok bencilce. Çilli bacaklarını daha da açıyor ve o çok yavaşça içeri giriyor, anında bir şeylerin ters gittiğini anlıyor.

Keşke onu ilk kez aldığımda farklı davransaydım. şimdi, bu fantezide, tam da bunu yapıyorum. Woland durur, ona bakar ve çekilir, parmakları ve sihirli kayganlaştırıcıyla onu gevşetir. O ateşli ve ateşli, onun kollarında kıvranıyor ve ben, onun içini hatırlayarak kendimi daha hızlı okşuyorum. Tabii ki bir am gibi, milyonlarca amdan biri ama özel, çünkü o *Jaga'nın* amı ve boktan bir nedenden dolayı, bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

şu anki Jaga'nın sesi kafamda yankılanıyor. *"Ne halt ediyorsun... Bu ne?"*

Kızgın, sonra utangaç geliyor sesi, intikam peşinde bir eş gibi bağımızdan geliyor, kocasını aldatırken yakalamaya hazır, ama onun sadakatine şok olmuş gibi.

"Sıkıldım, bu yüzden kendimi tatmin etmeye karar verdim ve sensiz yapamadığım için, işte buradayız."

Sessiz, ama zihnimde onu hissediyorum, benim gözlerimden dışarı bakıyor. Woland parmaklarını çıkarır ve sikini okşar, onun ıslaklığını ve kendininkini sikine yayar. Altın küreler parlak bir şekilde ışıldar ve onu parlatır, sonra eğilir ve ona yavaş, şefkatli bir öpücük verir.

"İlk seferinde böyle yapmalıydım."

Woland dizlerini göğsüne doğru iter ve yavaşça içine girer. O, sonsuz bir şefkat ve şehvetle ona bakarken, kadının yüzünde zevk ve acı birbiriyle mücadele eder. Hareketleri nazik ve ölçülüdür, birkaç kez girdikten sonra çıkıp kadının dudaklarını öper ve kulağına fısıldar.

"Başka bir ilk kez daha yaşayabileceğimizi düşündün m ? Woland'la onlarca kez seviştin, ama Weles'le hiç."

"Siktir git. Benimle konuşma. Gidiyorum."

Yine de, o benim zihnimde kalıyor, hevesle izliyor. Woland tekrar ona giriyor ve o mutluluk içinde uzanıyor, uzun kolları başının üzerine atılmış, muhteşem ıslak saçları çimlere dağılmış. Daha hızlı okşuyorum kendimi ve sahneden hiçbir ses gelmiyor, ama dudakları hareket ediyor ve benim adımı mırıldandığını biliyorum.

"Evet, güzel gelincik kız," dişlerimi sıkarak, Woland gibi ses çıkarıyorum. "Hepsini al. Benim ol. Sadece benim ol. Ve sonra beni senin yap."

Woland'ın kalçaları gittikçe hızlanır ve Jaga boynunu geriye doğru uzatır, boşalırken çığlık atar. Yüzünde hayvani bir ifadeyle hareketsiz kalır, vücudu titrerken kendini boşaltır ve onu içine kilitlediğini, dikenlerinin onun vücudunun derinliklerinde zonkladığını anlarım.

Nefes nefese, boşalarak zemini boyuyorum ve titreyerek gözlerimi kapatıyorum. Çok fazla şeyin yüzeye çıkmasına izin verdim, tüm o özlem, o acınası ıstırap. Yine de, Jaga'yı hala yanımda hissediyorum ve bu bana, önceki umutsuzluktan daha da büyük bir işkence olan umut veriyor.

"Bir keresinde bana neden hep dikenleri kullandığımı sormuştun. Gerçek şu ki, gelincik kız, senin yanında kendimi tutamıyorum. Sen yanımdayken kendimi kontrol edemiyorum, başından beri böyleydi. İçgüdülerim beni ele geçiriyor, ilkel ve hayvani, ve ben hata yapıp başarısız olup her şeyi mahvediyorum. Seni bu kadar çok istemeseydim, seni yüzlerce kez kazanmış olurdum. Ne kadar ironik, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ama kalıyor, ben giysilerimi giyip, sevişmenin ardından mutluluk içinde sarılmamızın görüntüsüyle obsidiyen duvarı ortadan kaldırırken, sessizce gözlerimden izliyor. Kendime onun şarabından büyük bir kadeh doldurduğumda kalıyor, sonra da ateşe bakıp bekleyip arzularken kalıyor.

"Gel bana katıl. Seni özledim."

Ama o asla gelmez.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Buzz

"Nawie'ye hoş geldin."

Mogila Dağı'nın eteklerinde durmuş, vızıldayan Arı Kralı'nı benim bölgeme hoş geldin diyorum. O benden iki boy uzunluğunda, iri yapılı ve vücudu böceklerle kaplı. Kovanın içinde bir çift mor göz parlıyor ve ben onların ifadesini anlayamadan kayboluyor.

Bu benim için bir fayda sağlamaz. O tanrılar arasında en canavarca olanı, insandan çok hayvana benzeyen biri, ama aynı zamanda son derece güçlü.

"Senin için aşağıda bütün bir katman yarattım, ama istediğin yere gitmekte özgürsün. Sadece burada bir hedef olabileceğini bil. Birçok saldırıyı püskürttük. Rarog sık sık saldırıyor."

Vücudu yavaşça parçalanıyor, böcekler yayıldıkça inceliyor, bulanıklaşıyor. Sonra birden geri çekiliyor, silueti netleşiyor. Hoş gülümsememin arkasında dişlerimi gıcırdatıyorum. Arıların Kralı'ndan hoşlanmıyorum ve onu gülünç buluyorum, ama ne yazık ki savaş tuhaf dostluklar doğurur.

"Dışarıda kalacağız ama kendimizi gizleyeceğiz." Fısıldayan bir sesle konuşuyor, bu ses bana mırıldanan akarsuları ve ağaçların fısıltılarını hatırlatıyor.

"İyi. Adayı sürekli izliyoruz, bu yüzden bir saldırı olursa, askerlerim hemen gelecektir. Şimdi Nawie'yi görmek ister misin?"

"Burada tuttuğunuz kadını görmek isteriz. Yollarımız bir kez kesişti."

Tüylerim diken diken olur ve sahiplenici kıskançlık göğsümü ısıtırken neredeyse gülümsememi kaybediyorum. *Elbette*, savaşı sona erdirecek kehanet edilen ölümlü Jaga'yı görmek istiyor. Sonra, onu gücendirmesi halinde Jaga'nın ona ne yapacağını hayal edince keyfim yerine gelir.

"Tabii ki. Beni takip edin."

Düşman olup olmadığını kontrol etmek için gölgelerimi yayarım ve güvenli olduğumuzdan emin olduğumda, dağın yan tarafına bir geçit açarım. Devasa kapılar gürültüyle açılır ve biz geçtikten sonra kalın duvarlara geri erir.

Onu, dışarıyı her an gösteren sahte pencereleri olan ana koridora götürdüm. Duvarlarda burada burada mücevherler parılıyordu ve ruhlar, soluk ve yarı saydam bir şekilde geçip gidiyor, bizi görünce dedikodu yapmak için duruyorlardı.

"O kim?"

"Arı adam!"

"Saçmalama, böcekleri ve yusufçukları görmüyor musun? O tüm böceklerin tanrısı mı?"

"O arıların kralı, sizi aptallar. Ormanı o yönetir." "Sen nereden biliyorsun?"

"Ben avcıydım. Her gün ona dua ederdim. Tanrıma şükürler olsun ve binlerce kez teşekkürler."

"Evet, o Arıların Kralı," diye başımı sallayarak söylüyorum. "Gidip herkese haber versen iyi olur. Onu burada gören ilk kişi sensin."

Koridoru dolduran tüm ruhlar, henüz haberi duymamış olanlara haber vermek için aceleyle uzaklaşırlar. Nispeten huzurlu bir şekilde yolumuza devam ederiz ve Kral'ı kısayollardan geçiririm, bazıları herkes tarafından bilinirken, diğerleri sadece Nyja ve benim bildiğim kısayollardır. Bazı koridorlar yüksek, bazıları alçak, bazıları ise geniş bir mağaradan geçiyoruz. Mağarada, devasa bir hayvanın göğüs kafesi şeklindeki tavanı destekleyen birçok oyulmuş sütun var. Kısa bir süre, nawkaların sonsuz bir yazda çocuklar gibi oynadıkları bir çayırdan geçiyoruz.

Nawie sınırsızdır ve sihirle şekillenmiştir. Yeni gelenlere her gösterdiğimde gurur duyarım, ama Arıların Kralı sadece hafif bir vızıltıyla tepki verir ve bu da benim ruh halimi bozar, hatta kaba davranmama neden olur.

Onunla sohbet etmeye çalışıyorum, ama Ateş Salonu'na varana kadar sessizliğini koruyor. Jaga, koyu renkli ahşap ve yakutlardan yapılmış rahat bir koltuktan kalkıyor.

Karanlık ahşap ve yakutlardan yapılmış rahat bir koltuktan ayağa kalkar. İlk kez gördüğüm bir taht gibi görünüyor ve kraliçeye yakışan bu havasını çok seviyorum. Onun gücünü tamamen kabul ederek kucaklamasını çok isterim.

"Sadakatini dikenlerimize kanınla kanıtladın," diye fısıldar Kral ve Jaga ona anlaşılmaz bir ifadeyle bakar.

"Artık müttefikiz ve ben nazik davranmalıyım, değil mi?" diye bağımız aracılığıyla sorar.

"Hayır, ben nazik olmalıyım. Seni rahatsız ederse ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin."

Benim oldukça ateşli sözlerime cevap vermez ve önerimi uygulamaz.

"Öyle yaptım," diye cevaplar ona soğuk bir ifadeyle. "Ve sen bir poroniec'in beni neredeyse öldürmesine izin verdin."

Kral dalgalanır, vızıltı giderek yükselir ve sonra tekrar eski şekline döner. Menekşe rengi gözleri bulanık kaosun içinde parlar ve Jaga'ya odaklanır.

"Seni öldürmek mi? Senin ölemeyeceğini biliyorduk."

Keskin bir şekilde başımı kaldırırım ve Jaga dudaklarını sıkıştırır, gözleri sertleşir. "Nasıl bildiniz?"

"İlk bedel," diye vızıldar. "Seni tamamen tükettiğini gördük, ama nehirden canlı çıktın. Ormandaki diğer tüm yaratıklardan daha güçlü olduğunu biliyorduk. Biz hariç."

"Sol elim üzerine bahse girerim ki, şimdi ondan daha güçlüsün," diyorum ona.

"Sağ elimi değil mi? Bana pek güvenmiyorsun."

"Yanıldığımda mastürbasyon yapmak için sağ elime ihtiyacım var, çünkü sen benimle yatmayacaksın, Majesteleri."

*"Sevgi sözcükleri yok
demiştin." "Peki. Sümüksü
bağırsak kız."*

Jaga'nın dudakları kıvrılır ve gülümsemesini bastırır, bakışları kısa bir süre benimkilerle buluşur. Sonra bakışlarını kaçırır, yüzünde kibirli bir ifade belirir.

"Bize katıldığın için mutluyum, Arıların Kralı," diyor hafifçe başını sallayarak. "Bu konuda pek söz hakkım yok. Ben sadece ilgilenen bir seyirciyim."

"Sen benim kraliçemsin," diyorum sertçe. "Ve şimdi ve düzenlediğimiz her savaş konseyinde istediğin her şeyi söyleyeceksin."

Bana sinirli bir bakış atar. *"Lütfen, kes şunu. Biz müttefikiz, daha fazlası değil."*

"Müttefiklik siktir et. Karım ol." "Hoşça kal."

Kendini affettirip ayrılır, kalçaları kendine güvenle kıvrılır. Zihnimin mahremiyetinde kendime acımasızca lanet okurum, çünkü belli ki yine her şeyi mahvetmişimdir. Daha önce Jaga'ya gerçeği söylemiştim. Umursamadığım bir kadını manipüle etmeye çalışırken akıllı ve kontrolü elinde tutmak çok daha kolaydır.

Onunla birlikteyken, hep acele ediyorum. Arıların Kralı beni kıskandırdı, ona olan ilgisi beni anında harekete geçirdi. Eğer bir kurt adam olsaydım, herkesin onun benim olduğunu bilmesi için herkesin önünde üzerine işerdim.

O kadar çaresizim ki, üzerine işeyebilirim.

"Sakın yapma," diye tısladı Jaga ve ben onun bu fikri zihnimden okuduğunu anladım. Bağımız hızla güçleniyor.

Yakında onun rüyalarını görebileceğim.

"Nyja!" diye sesleniyorum ve o geliyor, Arıların Kralı'nı benden ve Jaga'dan çok daha sıcak bir şekilde karşılıyor. Onları baş başa bırakıp, Dola'yı bulmak için ölümlülerin dünyasına gidiyorum.

Güneydeki dağ sıraları ile kuzeydeki denizler arasında birçok köy, kasaba ve yerleşim yeri bulunmaktadır. Bazıları tayganın derinliklerinde gizlenmiş, diğerleri ise güneşli vadilerde yer almaktadır. Bu topraklarda her gün dört yüzden fazla çocuk doğmaktadır ve her yeni doğan bebeğin beşiğinde bir rodzanica bulunmaktadır. Gölgelerimi uzaklara göndererek, birkaç kadının doğum yaptığı büyük bir kasaba buluyorum.

Her birini kontrol ediyorum, gölgelerim gizlice içeri girerken ben gizli kalıyorum. Kadınlardan biri neredeyse doğumu tamamlamış, terli, titreyen, on sekiz yaşından büyük olmayan bir kız. Onun kadar genç olan kocası evin dışında dolaşıyor ve şişeden büyük yudumlarla votka içiyor.

Küçük ama temiz bir evdir ve ben çatının üzerinde uçarak, doğumun ilerleyişini dinlerken rodzanicilerden birini arıyorum.

Doğum yapan bu kadın Jaga'ya benziyor, terle ıslandığında daha koyu görünen kızıl saçları ve uzun, sıska uzuvları var.

daha genç ve sıradan bir kadın. Onda sihir yok, güç ve bilinmeyene açlık yok.

Doğum odasından korkunç bir acı çığlığı yükselir. Ardından etli bir tokat sesi gelir ve ben ne olduğunu görmek için odaya koşarım.

"Ağlamayı kes!"

Ağlayan kızıl saçlı kadın, yanağı çarpmanın etkisiyle kızarıırken, kocaman karnı bir başka kasılma ile sertleşip gerilirken, acınası bir hıçkırıkla sakinleşir. Kırmızı tenli, iri yarısı bir kadın, ellerini beline koymuş, yatağının başında durmaktadır.

"Siz gençler hep çok gürültücüsünüz. Başımı ağrıtıyorsunuz. Benim gibi on çocuk doğurduğunuzda da bağırmaya gücünüz kalır mı bakalım! Hayır, ona içecek vermeyin. Sadece daha uzun sürmesine neden olur."

Odada, yeni anneye göre çok da büyük olmayan başka bir kızıl saçlı kadın daha vardır. Yaşlı kadının azarlayıcı sözlerine boyun eğerek başını eğmiştir. Şiddetli olaydan hafifçe etkilenererek izlemeye başlarım.

Ancak gözlerim yatağa kayıp kızıl saçlı kadının gözlerinin yeşil olduğunu gördüğümde, Jaga'yı düşünmeden edemiyorum.

O asla doğum yapan bir kadına vurmaz ya da ona sessiz olmasını söylemezdi. Eğer burada olsaydı, tokat atan ebeye bir ders verirdi herhalde. Belki ben de bunu yapabilir ve onun onayını kazanabilirim.

Sadece kendim için asla müdahale etmezdim, çünkü bu ne eğlenceli ne de önemli bir şey. Bu ölümlüler hep kırılmış, Perun'un ruhları göğüslerinde cıvıldıyor.

Ama Jaga önemsiyor.

Gölgelerimi gizlice yaklaşıtıyorum, neredeyse kızıl yüzlü matronun bacaklarına dolanıyorlar. Ne yapacağımı düşünüyorum. Eğer o ölürse, kimseye faydası olmaz. Ama benim icadım olan bir zehir var, insanları ölmeden önce birkaç saatliğine uysal ve itaatkar hale getiriyor.

Onun ayak bileğine iğne batırıp, mırıldandığım bir büyüyle zehri kan dolaşımına enjekte ediyorum.

"Öngörüldüğü gibi," diye sessiz, melankolik bir ses yanımda mırıldanır.

Dola'yı görünce sevindim. Kız kardeşleri beni pek sevmezler, ama onunla aramızda bir anlaşma var. O benim tüm sırlarımı bilir ve sadakatle saklar.

Yüzü her zamanki gibi solgun, güneş ışığı eksikliğinden dolayı zayıf ve bitkin. Kalın, koyu renkli saçları kırmızı kurdelelerle bağlanmış iki örgü halinde toplanmış. Beyaz bir elbise giyiyor ve gözleri yorgun, altında gölgeler var. Perun'un ona yaptırdığı işi nefret ediyor. Bir keresinde bana bunun sıgırları damgalamak gibi olduğunu söylemişti — herkes için sıradan ve aşağılayıcı bir iş.

"Önceden haber mi verildi?" diye soruyorum. "Dur tahmin edeyim: benim burada olacağımı biliyordun."

O kadar küçük bir baş sallama yaptı ki, onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım kolayca gözden kaçırabilirdim. "Üç saat, beş dakika ve kırk üç saniye sonra ölecek," dedi, başhemşireyi işaret ederek. "Bir tanrı tarafından zehirlenerek."

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. Boynuzlarım, bunu önlemek için eğilmeye çalışsam da neredeyse tavana değecek. Elbette ölümlüler bizi görmüyor, onların büyüleri duyuları körelmiş ve işe yaramaz.

"Ona bu kadarı sen mi verdin?" diye soruyorum. "O gün mizahın mı vardı? Çünkü bunun komik olduğunu kabul etmelisin. Ben gerçekten zehirlerin tanrısıyım. Ne tesadüf, değil mi?"

"Biz asla kaderi uydurmamız," diye fısıldadı. "Sadece... Ah. Söyleyemem."

"Sadece kahramanlar doğduğunda ve onlara hızlı bir ölüm verdiğinde," Perun'un büyüleri nedeniyle yüksek sesle itiraf edemediği şeyi ben tamamlarım. "Ancak bazı kahramanlar Dola'nın verdiği kaderlerine karşı gelirler. Nawie'de Jaga ve Arıların Kralı var. Bu, kız kardeşlerini ikna etmek için yeterli olacak mı?"

Küçük bir baş sallama. "Hazırız."

"Seni Perun'a bağlayan yeni büyüleri var mı?"

Dola başını sallıyor. "O bizi ihmal ediyor."

"Güzel. O zaman vardığında zincirlerini kıracağız."

Kadın sıkı bir gülümsemeyle başını kaldırır. "Teşekkür ederim, büyükbaba."

Ben ayrılmak üzereyken, doğum yapan anne şimdiye kadarki en yüksek çığlığı attı, çaresizce, spazm geçiren rahminden gelen bir çığlık. Ebe, şikayet etmeden işini yaptı ve birkaç saniye sonra, yeni doğan bir çocuğun çığlığı annenin inlemelerine katıldı.

"Bir kahraman mı?" diye soruyorum Dola'ya.

O başını sallıyor. "Sürüye bir yenisini daha."

Ağlayan, kanlı küçük yaratığa biraz sempati duymaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Perun'un atalarının ruhu, onun büyüsünü ve zekasını bağlayarak onu aptal bir hizmetkardan başka bir şey yapmıyor. O, yalanlarla beslenen körü körüne inançla Perun'un gücünü besleyen başka bir ölümlüden başka bir şey değil.

"Sürüyü serbest bırakıp özgürce dolaşmalarına izin vereceğiz," diye Dola'ya fısıldıyorum, ama o bana aldırış etmiyor.

Yatağın yanında duruyor, bebek kıvranıp hâlâ şiddetle ağlarken başparmağını bebeğin alına bastırıyor. Hiçbir ölümlü, onun yeni doğanın kaderini belirlediğini fark etmiyor.

Eve geri dönüp Jaga'ya yolda yaptıklarımı anlatıyorum. Cevap vermiyor ama hayal kırıklığını hissediyorum. Sanırım benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor ama bundan nefret ediyor.

Belki bir gün onu yıpratırım ve sonunda bana ruhunu verir.

Müttefiklerimin gelmesi birkaç gün sürer. Dola ve diğer iki rodzanica, Niedola ve Odola, Rod ile birlikte gelirler. Ateş Salonunda bir gün boyunca birlikte geçiririz ve onları Perun'un iradesine bağlayan büyüyü bozarız. Bu uzun ve geri dönüşü olmayan bir süreçtir, çünkü bir kez bittiğinde Perun onların yanından ayrıldıklarını anlayacaktır.

Eğer onları tekrar yakalarsa, cezalandırılacaklar, belki de Swietowit gibi gömülecekler. Yüksek sesle söylemiyorum, ama onların durumlarından çok memnunum, çünkü bu durum mutlak sadakat sağlıyor. Evet, Rod benim oğlum ve kızları benim torunlarım, ama tanrılar arasında kan bağı pek bir anlam ifade etmiyor.

Özellikle de Mokosz'un kanı hepsinin damarlarında akıyor. Rodzanicalar benimkinden çok onun, çünkü o hem anneleri hem de büyükanneleri.

Yine de, burada, beni desteklemek için her şeyi riske atmaya hazırlar.

Strzybog öyle değil. Nyja, Wyraj'ı ve berbat casusluk işini bırakıp bize kalıcı olarak katılmasını istediğinde, o tereddüt ediyor ve şikayet ediyor, Wyraj'da çok daha yararlı olacağını ona ikna etmeye çalışıyor.

"Onu daha fazla dinleyemedim. Benim her önerime üç tane bahanesi vardı ve on dakika sonra, onu susturmak için dilini koparmak üzereydim," diye şikayet ediyor ve ay ışığının aydınlatığı güzel manzarada önümüzde uzanan çalkantılı siyah suya bir taş atıyor.

Nawie'nin ormanlık bölgelerinden birinde, bir şelalenin dibinde oturuyoruz, benim yarattığım parlak mor ay gökyüzünü aydınlatıyor. Burası şu anda ruhların terk ettiği orta seviyelerden biri ve Perun'un büyülerini bozmakla geçen uzun ve yorucu bir günün ardından Nyja'yı buraya konuşmak için davet ettim.

Jaga'nın şarabını yudumlarken, dikkatimi başka yere vermeye çalışıyorum ki onu aramaya kalkışıp, onu daha da uzaklaştırıcı başka bir aptallık yapmayayım.

"Yemin ederim, neden onu sürekli yatağına davet ediyorsun?" diye soruyorum Nyja'ya.

Strzybog ile birlikte olması beni her zaman şaşırtmıştır, çünkü o her açıdan ondan çok daha iyidir.

"O açıkça bir korkak ve benden çok daha kötü. Anlamıyor musun? Güvenli oynuyor, kimin kazanacağını bekliyor. Bir mucize eseri Perun'u yenmeyi başarırsak, başından beri bizim tarafımızda olduğunu iddia edecek, ama bizi desteklemek için asla risk almayacak."

Nyja, uyumasına yardımcı olduğunu iddia ettiği bir bitkiyle doldurulmuş uzun, tahta bir pipoyu yakar. Bu bitki, gece gündüz her saat başı onun sevgisini ve ilgisini isteyen nawkaların çığlıklarını uyuşturur. Nawkaların Annesi bile bazen uyumak zorundadır.

"O, şimdiye kadar yattığım en iyi erkek," diyor, mükemmel bir duman halkası üfledikten sonra. "Sen de dahil. Ağzı konuşmaktan başka şeylerle meşgul olduğunda onu umursamıyorum."

Ben burun kıvırıyorum. "Anlayabiliyorum. Perun'un Mokosz'a ne yaptığını sana anlatmış mıydım? Lanet olsun, onu görmeliydin."

Birlikte gülüyoruz ve bana piposunu içmem için veriyor. Bu, içimde kaynayan, her şeyi kaplayan dehşetten ve Jaga'nın eşlik etmediği ve sesini duymadığım her saatte daha da dayanılmaz hale gelen göğsümdeki özlemde hoş bir kaçış.

Yukarıdaki hayali gökyüzündeki uydurma yıldızlar parıldadığında ve Nyja yüzyıllar önce yaptığı gibi bana gülümsediğinde, onu öpmeyi düşünüyorum.

Ama Nyja doğru kişi değil ve onun öpücükleri asla susuzluğumu gidermeyecek.

Ertesi sabah, Nawie'nin koridorlarında uykusuz bir gece geçirdikten sonra, Jutrzenka Struzina'yı geçip adama

kokulu çimlere iner. Onu benim bölgemde hisseder hissetmez, hoş bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Sonunda.

Jaga'yı işkence odasında, utopek'in midesinden irin boşaltırken buluyorum. Elini tutup onu gölgelerimin dünyasına çekiyorum.

"Benimle gel. Ve *fazla* kıskançlık yapma."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Şafak

Adaya çıktığımızda muhteşem, güneşli bir sabahla karşılaşırız. Parlak bir yaz günü, gökyüzü açık ve hava berrak. Jutrzenka'yı bir hale gibi altın rengi bir parlaklık çevreliyor.

Jaga onu görünce donakaldı, gözleri anında hoşnutsuzlukla kısıldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. İsteddiği kadar rol yapabilir, ama şafak tanrıçasıyla olan yakın geçmişim hakkında yeterince ipucu duyduğu için kıskandığını anlayabiliyorum.

"Sen Mokosz'un kızısn," diyor Jaga alçak, hırıltılı bir sesle. Ben irkiliyorum. *Ah*. Belki de onu nefret etmek için başka bir nedeni vardır.

Jutrzenka rüya gibi gülümser, uyurgezer gibi yavaşça bir ayağından diğerine geçer. Saçları altın rengi ve gölün yüzeyi gibi pürüzsüzdür, sırtından uyluklarına kadar uzanır. İnce, altın rengi bir gecelik giymektedir, bir gelinin düğün gecesi giyebileceği türden, yanakları pembe, dudakları dolgun ve gün doğumu gibi pembe.

O şüphesiz çok güzel—ta ki gözlerine bakıp onu müttefikim yapmaya neden bu kadar isteksiz olduğumu hatırlayana kadar.

Jutrzenka, çocukların nazik ve tuhaf bir şekilde deli. Bu, masumiyet ve gençliğin deliliği, büyümenin yasaklanması bir sonucu. Ölümlülerin inançları hepimizi şekillendirir ve ölümlüler, şafak tanrıçasının günün en taze saatleri gibi olması gerektiğine karar vermişlerdir: sonsuza kadar genç, masum, olasılıklarla dolu.

Açık, mutluluk dolu bir gülümseme takınıyor ve yüz hatları Mokosz'unkine benziyor olsa da, ifadesi bu benzerliği bozuyor. Mokosz utanmaz ve dünyevi, kız gibi masumiyetini en iyi şekilde taklit etse bile yapmacık ve kendinden emin görünüyor.

Jutrzenka ise dünyaya, insanlara ve kendine karşı tamamen samimi bir deneyimsizlik içindedir.

Yüzyıllar önce, onun masumiyetini çalacak ve bilmediği her şeyi ona öğretecek kişinin ben olmam gerektiğine karar verdi. O zaman, onun çocuksu davranışlarından rahatsız olarak reddettim ve o zamandan beri o bana özlem duyuyor.

"Annem saçına çok güzel çiçekler takmıştı, ama sen hepsini kopardın ve onu üzdün," diyor Jaga'ya ve gözlerinde, nazik tavırlarıyla uyumsuz, kötücül bir parıltı beliriyor.

Jaga'nın yumrukları sıkılır ve öfkeyle gözleri parlayarak içgüdüsel olarak bir adım yaklaşır.

"Beyninde sorun var," diyorum ona. *"Elinde değil, lütfen ona saldırma ya da olay çıkarma."*

Jaga bana dönüp dişlerini göstererek hırladığında gülümsüyorum. *"Olay mı çıkaracağım? Ne istersem onu yaparım!"*

"Sözlerim için özür dilerim." Onu kızdırdığım için içtenlikle üzgün olmama rağmen, hiç de özür diler gibi görünmeye çalışmıyorum. *"Jutrzenka masum biridir. Bazı yönlerden, çoğu çocuktan daha çocuksudur. Şafak vakti ve ölümlülerin onu nasıl gördüğünü düşün, o zaman anlayacaksın."*

Derin bir nefes aldı, dudaklarını bir gülümsemeye benzeyen bir şekilde birbirine bastırdı ve Jutrzenka'ya döndü.

"Annemi nefret ediyorum," diyor Jaga, tanrıçayı ihtiyatla süzerken. "Bir gün bana yaptıklarının bedelini ona ödeteceğim. Bu, seninle benim aramda bir sorun olacak mı?"

Jutrzenka tatlı bir gülümsemeyle, parlak elbisesinin etekleri dalgalanana kadar dönerek, yumuşak uyluklarını ve taze, pembe tenini ortaya çıkarır.

"Onu alacağım," diye mutlu bir şekilde cıvıdayarak beni işaret eder. "Onu baştan çıkaracağım ve benim yapacağım. Bu seninle benim aramda bir sorun olacak mı?"

Jaga bana sert bir bakış attı ve topuklarını döndürerek manzaraya doğru ilerledi. Uzun otlar, birkaç budaklı ağaç arasında rüzgarda sallanıyordu ve ileride Mogila, güneşli bir günde bile yoğun sis bulutunun içinde kaybolan zirvesiyle görünüyordu. Onu gölgelerim aracılığıyla buraya getirdim ve yeraltına nasıl geri döneceğini bilmediğini sanıyorum.

"Bana nazikçe sorarsan, sana onurlu bir çıkış sağlarım, Sersemlik Majesteleri."

"Siktir git."

Parmaklarını şıklatır ve önünde cızırdayan alevlerden yapılmış bir kapı belirir. Kenarları yanıyor, ama uzun dikdörtgenin içinde Ateş Salonu'nun parıldayan mücevherlerini görebiliyorum. Bu gerçek bir geçit ve Jaga parmaklarını şıklatarak onu yaratmış.

O, şüphesiz benden daha güçlü. Özlemim o kadar güçlü ki, bıçak gibi acıtıyor. Artık onun benim olmasını bile istemiyorum. Sadece beni *kendine ait* yapmasını istiyorum.

Jaga keskin bir nefes verir, omuzlarını dikleştirir ve bir tanrıça gibi görünür, deri kıyafetleri yırtıcı ve cesurdur, ateş onu haklı bir öfke aurasıyla çevreler. Tereddüt eder, henüz adım atmaz.

Bağımızdan bir titreme, bir tür endişeli hayranlık hissediyorum, sonra yumruklarını sıkıp içeri giriyor. Ateş daha parlak bir şekilde alevleniyor, sonra merkeze doğru küçülüyor, ta ki hem ateş hem de kapı yok olana kadar.

"Etkileyici."

Jaga cevap vermez ve ben rahatsızlık içinde sakalımı çekiştirerek Jutrzenka'ya dönerim. Yüzyıllar boyunca sinirsel tiklerimin ve davranışlarımın çoğunu ortadan kaldırdım, ama o beni tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde ürkütüyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, yüzü tatlı, parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Saçımı karıştırmayı bırakmak için elimi arkamda sıkıyorum. Bu gülümseme yanılsız. Gözlerine kadar ulaşıyor, ama gözlerinde eski bir şey var, masumiyetini ve tatlılığını yalanlayan bir şey. Titriyorum ve onun çılgın, kız gibi davranışlarının sadece özenle yetiştirilmiş bir numara olup olmadığını merak ediyorum, bu ilk kez olmuyor.

"Ben baştan çıkarılmayacağım," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Biz müttefikiz, birlikte savaşmak için bir araya geldik ve savaş bittikten sonra yollarımız ayrılacak. Anlıyor musun?"

Başını yana eğip beni dikkatle izliyor, sonra tekrar gülümsüyor.

"Bunu düşündüğünü anlıyorum. Ben deneyimsizim, Weles, ama annemden birçok şey öğrendim. Bunlar seni memnun edecek. Bilmediğim şeyleri ise sen bana öğreteceksin. İyi bir baba gibi."

"Ben senin baban değilim. Dadzbog senin baban," diyorum, yatakta böyle konuşması düşüncesiyle titreyerek. *Baba*. Kesinlikle benim fetişim *değil*.

"Sen olsan sorun olmazdı."

Kahretsin, Chors'u dinleyip onu dışlamalıydım, ama artık çok geç. Zaten seçeneklerim sınırlı ve Strzybog bize katılmayacak gibi görünüyor.

"Olmaz. Benimle gel. Madem buradasın, oturup düzgün bir konsey yapabiliriz."

Ona kolumu uzatıyorum ve o da iki eliyle kolumu kavrayarak, mest olmuş bir ifadeyle bana sarılıyor. Yüzüme soğuk ve nazik bir gülümseme takınıp, bizi gölgelerin içine çekerek onu Ateş Salonuna götürüyorum. O daha önce de benim misafirim olmuştu. Aslında, esirim. Arada küçük bir fark var.

Vardığımız anda geri çekilmek isterim, ama Jutrzenka tiz, inatçı bir ses çıkarır ve bana daha sıkı sarılır. Nyja'ya bakıyorum, o da sertçe başını sallıyor, sonra Chors'a bakıyorum. O, şafak tanrıçasına garip bir ifadeyle bakıyor, korku ya da belki de tiksinti gibi bir ifade. Yeni ay birkaç gün sonra ve o zayıf ve hastalıklı, onun için endişeleniyorum. Jaga'ya baktığımda, onun da kaşlarını çatarak Chors'a baktığını görüyorum.

"*Chors'un yanına oturabilir misin?*" diye soruyorum ona, çünkü onun dışında ona rahatlık verebilecek tek kişi olduğunu biliyorum.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra başını salladı ve onun yanına geçti.

"Buraya."

Jutrzenka'yı, müttefiklerimi etkilemek için obsidiyen ve altından yaptığım devasa oval masaya götürüyorum. Onun için bir sandalye çekiyorum ve o da beni bırakıp oturmak zorunda kalıyor. O beni tekrar yakalamadan onun ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum ve o hayal kırıklığıyla dudaklarını büzüyor.

Nyja, Rod'u dirseğinden tutup tek kelime etmeden Jutrzenka'nın yanına götürdü ve ikisi de onun iki yanına oturdu. Chors, Jaga'nın elini tutup onu masanın aynı tarafına götürdü. Jaga, Rod'un yanına oturdu, Chors ise onun diğer yanına. Ona keskin bir bakış attım ama gözleri sabit bir şekilde önüne bakıyordu ve Jaga'nın elini sıkıca tutuyordu.

Neler oluyor?

Arıların Kralı en son oturan kişidir ve onu izlemek gariptir, çünkü bizim gibi eklemleri ve kasları yoktur. Vücudu ayakta dururken dağılır, sonra sandalyeye yeniden birleşir ve bu sırada sürekli vızıldar.

Rodzanicalar masanın onun tarafında birlikte oturuyorlar, üçüz kız kardeşler neredeyse aynı, sadece kurdeleleriyle birbirlerinden ayrılıyorlar. Dola kırmızı, Niedola mavi ve Odola sarı giyiniyor.

Masanın başında durup onları izliyorum. Burada toplanan müttefiklerimin görüntüsü pek güven verici değil ve hala kazanabileceğimi düşünmüyorum — Jaga'nın ruhu elimde olmadan kazanamam. Ama başka çarem yok. Onun bana inanmasını sağlamalıyım, çünkü onun istediği de bu.

Kaybedeceğim bir savaşta savaşmamı görmek.

"Mahvolduk," diyorum, bakışlarımı onların yüzlerinde gezdirerek, son derece ciddi bir şekilde. "Wyraj'ı, görevlerinizi ve topraklarınızı terk ettiğiniz için Perun, benim tarafıma geçtiğinizi çoktan öğrenmiştir. Muhtemelen itaatsizlik ve ihanetinizin intikamını almayı planlıyordur. Belki birkaç gün içinde, belki bir hafta içinde, Nawie'yi gök gürültüsü ve öfkeyle yok edecek ve bizler kaybolacağız."

Jutrzenka cıvıldıyor ve Nyja, bu ittifakı mahvedeceğime emin bir şekilde, öfkeyle dişlerini göstererek beni izliyor. Ama Jaga'nın gözleri merakla parlıyor ve Chors, önündeki pürüzsüz, siyah masa yüzeyine bakarak eğlenerek homurdanıyor.

"O öyle düşünüyor," diyorum yumuşak bir sesle, masadan geri çekilirken Nawie, Slawa ve Wyraj'ın haritasını, dünyamızın bir minyatürünü masanın üzerine getiriyorum. "Perun yüzyıllardır yenilmez ve gururu haklı olabilir. Belki de o bize üflediği anda düşeceğiz. Ama onunla aynı fikirde olsaydım seni buraya getirmezdin. Bence savaşacağız ve onun beklentilerini boşa çıkararak onu çok şaşırtacağız."

"Çünkü onu yenecek gizli bir silahın var," diyor Niedola, Jaga'yı işaret ederek, donuk, tiz bir sesle. "Ama tam olarak nasıl? O nedir? Bu doğru mu? Bize zafer vaat ediyorsun, ama tek duyduğum boş sözler. Sözler savaşları kazanmaz."

"Bazıları kazanır," diye mırıldanıyorum, çünkü bir zamanlar Perun sözleri ve inançlarıyla kazanmıştı.

"Görünüşe göre, ruhumu ele geçiren kazanacak," diyor Jaga, Niedola'nın gözlerine cesurca bakarak. "Sen hangi rodzanica'sın? Talihsizlik mi, yoksa değişen kaderler mi?"

"Talihsizlik. O senin ruhunu ele geçirdi mi?"

Jaga iki yumruğunu masaya vurur ve Chors'un elini bırakır. "Talep etmedi ve etmeyecek de. Yani seni sahte vaatlerle buraya getirdiyse, bu talihsizlik, ama benim suçum değil. Ben Nawie'de misafirim ve senin tarafında savaşmayı seçtim, çünkü Perun'dan nefret ediyorum."

"Kimse bize söz vermedi," diye mırıldanır Odola, sesi renksiz, ifadesi nötr. "Sen nesin?"

"Bir ucube," der Jaga, dudaklarını acı bir şekilde bükerek. Chors ve ben aynı anda konuşuruz. "Bir tanrıça."

Jutrzenka, Rod'un etrafında Jaga'yı izlemek için eğilir. Ben sadece onun başının arkasını görüyorum, ama Jaga'nın bakışları benimkilere doğru kayıyor.

"O çok rahatsız edici."

"O çok ürkütücü ve onu buraya getirdiğim için pişmanım," diye cevap veriyorum.

"Bir ucube mi, bir tanrıça mı, yoksa ikisi birden mi?" diye sorar Rod ciddiyetle, parmaklarını masaya vurarak. "İçecek bir şey var mı, Peder? Kısa sürecek gibi görüldüğü için özgürlüğümün tadını çıkarmak istiyorum."

"Ucube değil," diyorum, Jaga'ya uyarıcı bir bakış atarak masaya vurup şarap istiyorum. "Henüz gücü denenmemiş genç bir tanrıça. Ama sana gizli bir silah sözü vermedim. Tek söylediğim savaşacağımdı ve bu doğru."

"Savaşacağız," diyor Nyja ayağa kalkarak. "İyi eğitilmiş ve savaş alanında kendilerini kanıtlamak için sabırsızlanan bir nawka ordum var. Bildiğin gibi, Perun'un tanrıları çeşitli bieslere komuta ediyor. Nawkalarım onlarla ilgileneceği için biz bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacağız. En güçlü olan biz, tanrılarla savaşacağız."

"Ya Perun gelirse? *Onunla* kim savaşacak?" Arıların Kralı fısıldayan sesiyle sorar.

"Geri çekiliriz." Nyja'nın cevabı benim vereceğim cevaptan çok daha sakindir. Kardeşimden kaçmak sonsuz bir utanç kaynağıdır.

"Ama Perun'un ölümlülerin dünyasında bir şeyle meşgul olduğunu doğrulayan birkaç güvenilir kaynağım var. Ne olduğu bilinmiyor. Öğrenmeye çalıştık ama ölümlüler hiçbir şey bilmiyor ve o da hiçbir iz bırakmadı. Aramaya devam edeceğiz. Bu arada, amacımız onun müttefiklerini zayıflatmak ve kaynaklarını tüketmek."

"Yani ölümlüleri katledecek miyiz?" diye sorar Jutrzenka heyecanlı bir kıkırdama ile.

Ben burun kıvırırım. "Ah, çünkü Perun'un gücü ölümlülerin inancından besleniyor mu? Peki, bir bakalım. Her gün dört yüzden fazla yeni ölümlü doğuyor. Makul olarak, çok uğraşırsak günde birkaç yüzünü öldürebiliriz. Ancak Perun bizi durdurmak için kesinlikle büyük güçler gönderecek, bizi yavaşlatacak ve daha da önemlisi, biz de kendimizi zayıflatacağız. Perun'a inanan çoğu ölümlü her sabah Jutrzenka'ya dua ediyor, değil mi?"

Küçük bir kıkırdama ile omuz silkiyor. "Tabii ki, ne aptalım. Ama sen çok bilge ve deneyimlisin. Fikirlerini duymak için sabırsızlanıyorum, harika Weles."

"Chors mide bulandırıcı görünüyor. Onunla arasında ne oldu?"

Jaga endişeyle sorar.

"Bilmiyorum. Sonra onunla konuşuruz."

"Aslında pek bir fikrim yok," diyorum, Jutrzenka'nın istemeden beni kötü gösterdiği için kızgınım. "Umudum, birlikte nasıl yapabileceğimizi bulabilmemizdi..."

Nyja'nın yanında iki küçük siyah kuş belirince sözümü kesiyorum. Göz açıp kapayınca kadar ikisi de genç askerlere dönüşüyor, kahverengi saçlı bir kız ve kel bir genç adam.

"Saldırı altındayız!" diye nefes nefese haykırır adam, gözleri korkuyla büyümüş. Dadzbog ve Swarog'un önderliğindeki en az yirmi poludnica!"

Acı bir gülümsemeyle gülümsedim. Perun'un intikamı beklenenden daha erken geldi ve çok acımasız olacaktı. En azından bu savaşı kazanırsak, ittifakım gerçekten sınanmış olacak ve sadakat bağları sonsuza kadar güçlenecekti.

Kaybedersek de, en azından savaşarak çok fazla zaman kaybetmemiş olacağız.

"Hadi gidelim o zaman," diyorum acı bir gülümsemeyle. "Ve hepsini en azından birkaç çürükle evlerine gönderelim."

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Güneş

En verimli seyahat yöntemi olduğu için gölgelerimi hepimizin etrafına sarıyorum. Onları Mogila Dağı'nın tepesindeki Devil's Cauldron adlı sirkte buluşturuyorum. Buradan adanın tüm yüzeyini mükemmel bir şekilde görebiliyoruz.

"Dikkat!"

Yüksekten atılan bir ateş topu bize doğru geliyor. Onu saf karanlık bir gölgeyle söndürüp havaya yükselerek ne olduğunu görmek için bakıyorum.

"Dadzbog ve Swarog üstümüzde!" diye bağırırım. "Poludnicas güneyde.

Struzina'yı geçtiler!"

Nyja bir kuş sürüsüne dönüşerek güney kıyısına doğru uçar. Nawkalar çoktan dağdan yukarı uzanan şafttan uçarak çıkmış, sirkın ortasındaki delikten patlayarak dışarı fırlamıştır. Onu takip ederler. Küçük bir nawka grubu kıyıda bieselerle savaşıyor, ama durum pek iyi görünmüyor. Çoğu yerde kıvranarak çığlık atıyor. Poludnicalar ölümcül düşmanlardır ve güneşli bir yaz gününde neredeyse öğlen vakti. Güçleri zirvededir.

"Onları sıcaktan koruyacağım," diyor Chors.

"Bekle! Ben de katılmak istiyorum. Poludnicaları katletmek en sevdiğim eğlencedir," diyor Jaga tehditkar bir şekilde.

Chors başını sallıyor ve bana sabit bir şekilde bakar, başparmağıyla Jaga'nın çenesine, bir zamanlar benim izimi bıraktığım yere bastırır. Ne yaptığını anladığımda soğuk bir öfke düşüncelerimi kaplar: ona izini bırakıyor.

Başparmağını çektiğinde, Jaga'nın çenesinde gümüş bir hilal ve üç yıldız belirdiğinde, tahminim doğrulandı.

"Onun güvende olmasını istiyorsun, değil mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Cevap vermiyorum, öfkemin büyüsunü besleyerek havaya sıçırıyorum. Yemin ederim, Chors bazen benden nefret etmemi *istiyor*. Yoksa neden bunu tekrar yapsın ki? Ve tabii ki o da bunu kabul etti.

Swarog bana doğru uçar, altın ve gümüş rengi saçları arkasında dalgalanır, iki dev yumruğu da alevlerle kaplıdır. O, Perun'un ilahi demircisi, Wyrja'daki en yetenekli yaratıcıdır, çekiçleri ve küçük hassas aletleri aynı kolaylık ve beceriyle kullanır.

Dudakları açıldığında alaycı bir selam beklemekle uğraşmıyorum. Gölgelerim fırlayarak boğazına ve burun deliklerine doluyor, o da kollarıyla çırpınıyor, gözleri şokla parlıyor. Saldırım onun dikkatini dağıtır ve o düşerek uçuruma doğru sarmal şeklinde yuvarlanır. Jaga'nın yüzündeki Chors'un izini düşünerek intikam için onun peşine düşüyorum.

Swarog, yerden yirmi fit yükseklikte düşüşünü durdurur. Devasa, yaralı yumruklarıyla gölgelerimi ip gibi kavrar ve kendini içinden çekmeye başlar. Sırtarak onlara kancalar takarım ve artık her nefesini ciğerlerinden çekişinde, kanlı et parçalarıyla birlikte gelir. Ona bir dizi kesici büyü gönderirim, ama o derin çınlamalarla onları geri püskürten devasa bir metal kalkan yaratır.

O alev ve ısıdır, benim karanlığım ona zarar verir, ama uzun sürmez. Son gölgem de dışarı çıkar çıkmaz, yere kan tükürür ve daha yükseğe yükselir, yüzü öfkeyle çarpılır.

"Eskiden onurlu savaşırdın," diyor derin, gür bir sesle. "Ama yüzyıllar süren saklanma seni bir korkak yaptı. Kaybedeceksin, Weles. Her zamanki gibi."

Korkum artar ve sıkılaşıır, dişlerimi sıkarım. Evet, içgüdülerim onun haklı olduğunu söylüyor. Bana kaçmamı ve taht odamda, sığabileceğim en derin delikte saklanmamı söylüyorlar. Ama Jaga burada ve onun beni kaçarken görmesine izin vermeyeceğim.

"Perun'un Mokosz'a ne yaptığını gördün mü?" diye soruyorum, görünmez bir büyü ağı örerken parmaklarımı yanlarımda kıvırarak. "Onu hayal kırıklığına uğrattığında *sana* ne yapacağını merak ediyorum."

Swarog haklı, diye düşünüyorum, geniş ağzı tiksinti ile bükülürken. Hiç böyle savaşımamıştım, önce vurarak ya da alaycı sözlerle düşmanların dikkatini dağıtarak.

Tüm bunlar çok sinsî. Tam *Woland'a* göre.

Beni tamamen yakabilecek bir ateş topu fırlatmadan önce, bir anlık uyarı ile karanlık bir kalkan oluştuyorum. Gölgelerim onu zorlukla yutuyor, bu kadar sıcak ve büyülü bir alevi söndürürken büyüm hızla tükeniyor.

Kükreler ve tekrar atmak için kolunu geri çeker, devasa kasları efordan şişer. Ona parıldayan bir zehir ve gece ağrı atarım, ama o yavaş davranır ve kaçamaz.

Ben eğilirim ve ateş topu ormanlık dağ yamacında patlar. Yangını söndürmeye zahmet etmem. Bugün kaybedersek, Nawie'yi kurtarmanın bir anlamı kalmaz, çünkü Wyraj'a sürükleneceğiz ve bir daha buraya dönemeyeceğiz.

Küfürler savurup tıslayan Swarog'a odaklanıyorum, onu örttüğüm ağrı çözmeye çalışıyor. İnce ve görünmez olan ağrının iplikleri zehirli ve dokundukları yeri hemen karartarak etini yiyip bitiriyor. Uçurumlara yakınız ve Jaga'nın rarog ile mücadelesi aklıma geliyor. İçimden gülüyorum.

Swarog birkaç ipliği koparmayı başarmış, ama izler hala duruyor. Zehir tamamen yikanmadıkça onu yemeye devam edecek ve büyüğü onu iyileştirse bile, yüzünde ve kollarında yeni kararmış lekeler belirliyor.

"Sana yardım edeyim yeğenim," diyorum gülümseyerek.

Onu gölgelerimle yakalıyorum, muazzam bir güç harcıyorum. Onu tutmak çok zor ve güçlerimiz çarpışıyor, ateş ve karanlık, sıcaklık ve gece. Homurdanıyorum ve onu da yanımda sürükleyerek denize dalıyorum. Büyüm bir çığ gibi dökülüyor ve beni sınırlarıma yaklaştırıyor.

Biraz daha. Kayalıklar. Neredeyse vardık...

Denize dalıyoruz ve ben onu tutmaya devam ediyorum, o çırpınıyor, suyu etrafında kaynıyor. Artık daha kolay, ısısı dağıldı, ışığı eskisi kadar parlak değil. Bir an dikkatimi dağıtma riskini göze alıp, zihnimi Jaga'nın nasıl olduğunu görmeye gönderiyorum.

Onun gözlerinden, poludnica'nın açık ağzına bakıyorum. Bies, kurtulmak için öfkeyle çığlık atıyor, ama Jaga'nın elleri onun boğazını sıkıca kavramış durumda. Kızımın cildi yanıklarla kaplı, ama çok ciddi bir şey yok.

"Sadece... Lanet olsun... Öl!" Jaga tükürüyor.

Gözünün ucunda, küçük bir taş gibi parıldayan ve karanlık bir şey belirir ve poludnica'nın boğazına düşer. Bies boğulur, çığlıkları kesilir. Gözleri yaşlarla dolar, acı ve korkuyla kocaman olur ve Jaga onu yere atar, efordan nefes nefese kalır.

"O neydi?" diye sorarım.

"Taht odandaki obsidiyenlerden biri. Ona Nawie'nin karanlığını olabildiğince aşıladım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Biraz büyü gönder. Swarog'u boğuyorum."

O homurdanıyor, ama ben geri çekilir çekilmez, bağımız canlanıyor. Bu sefer, gelen sadece bir damla değil. Sağlam bir akıntı, hızlı ve parlak bir akış, ve ben sırtımı kamburlaştırıp, şok olmuş bir iniltiyle kabarcıklar çıkarıyorum.

Sıcak ve yakıcı bir şey ayak bileğimi sarıyor. Swarog çırpınmayı bırakmış, öfkeli ama zayıf bir halde önümde yüzüyor. Saf ateşten bir ip ayak bileğimi daha sıkı sarıyor ve o da diğer ucunu tutuyor.

O beni kendine doğru çekerken, ipe bir karanlık bıçak fırlatıyorum. Iskeliyorum. O tekrar çekiyor, yüzü öfkeli bir konsantrasyonla buruşuyor. İpi çözmek için elimle tutuyorum, ama hemen bırakıyorum. Bu, şimdiye kadar tuttuğum en sıcak alev. Ayağım uyuşmuş, tüm sinir uçlarım yanmış. İp hala etimi yakarken vücudum onları düzgün bir şekilde iyileştiremiyor.

Swarog, beni ele geçirdiğinden emin bir şekilde sırtıyor. Bir kez daha çekerse, kollarının arasına düşeceğim. Beni doğrudan Wyrja'a götürecektir.

Beni kendine doğru çekerken elimi uzatıyorum ve avucum, kalbinin üzerindeki sert göğüs kaslarına değiyor. Temasla cildim yanıyor ve Swarog'un gülümsemesi, gölgelerimle kalbini ezmeden yarım saniye önce kayboluyor.

Beni tutan eli gevşiyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle yavaşça batıyor. Öleceğini sanmıyorum ama deniz tüm büyüünü yok ederse, kendini diriltmekte zorlanabilir. Başım dönüyor ve titriyorum

Belki de burada kalacak, benim bölgemdeki kıyılarda denizin dibinde sonsuza kadar gömülü kalacak. Bu ezici bir zafer olurdu.

Sudan çıkıp gülerek havada süzülerek adaya geri dönüyorum. Güneş ıslak enseme yakıyor, gözlerimi koruyarak yukarı bakıyorum. Dadzbog ve Arıların Kralı güreş tutuşmuşlar, böcekler güneş tanrısının üzerinde geziniyor, onun parlak ışığını bastırıyorlar. Onların ulaşamayacağı bir mesafede yakınlarında uçuyorum.

"Yardım ister misiniz?"

"İstemiyoruz."

Güney kıyısında, Nyja ve nawkaları, Rod ve kızlarının yardımıyla poludnicaları öldürmekle meşguller. Bir düzineden fazla bies kumda ölü yatıyor, bir düzine daha kalmış. Chors su kenarında diz çökmüş, gözlerini poludnicalardan ayırmıyor. Gümüş ter şakaklarında parıldıyor. Poludnicaların büyüsunü bastırmak ve güneşin tüm gücüyle askerlerimizi yok etmelerini engellemek için tüm dikkatini vermesi gerektiğini biliyorum.

Dolunaya yakın olsaydık, bunu kolaylıkla yapardı, ama değiliz ve Chors hızla sınırına yaklaşıyor.

Jutrzenka onun arkasında duruyor, yüzünde kötü niyetli, yaramaz bir ifade var. Elleri kumdan kirlenmiş ve yakınında küçük bir yığın var. Orada oynuyor gibi görünüyor. Kaşlarımı çatıp daha yakına uçuyorum. Bir şey söylüyor ama duyamıyorum.

Oğlumun tepkisini görüyorum. Yüzü geriliyor ve gözlerinde bir anlığına öfkeli, kurt gibi bir bakış beliriyor. Yüzüne daha fazla ter akarken parmak eklemleri beyazlıyor ve ben uçarak Jutrzenka'yı uzaklaştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Mutlu, kız gibi bir kahkaha atar. "Onu daha sert dövüşmesi için! Müttefiklerimi desteklemeliyim, değil mi? İnşa ettiğim kaleyi gördün mü?"

"Oynamaktan başka bir şey yaptın mı?" diye soruyorum, bieses ve nawkaların kavgaya kaosunda Jaga'yı ararken.

"Poludnicalarla savaşmam," diyor Jutrzenka omuz silkerek. "Ya da babamla. Hepsi benimkine benzer sihirleri var. Ama seni cesaretlendirebilirim. Bir öpücük ister misin?"

Kavgaya dalıyorum ve sonunda Jaga'nın tanıdık kırmızı saçlarını fark ediyorum. "Evet," diye tıslıyorum, arkamı dönmeden. "Ama senden değil."

Jaga, yerde yatan bir poludnica'nın üzerine oturmuş, onu boğarken, üstünde siyah taşlar havada parıltıyor. Poludnica bir şekilde ağzını kapatmayı başarmış ve Jaga, onu açmaya çalışırken sinirlenerek homurdanıyor. Yorgun, yüzünde ve boynunda poludnicas'ın onu yakaladığı yerlerde kötü yanıklar var.

Onun yanına diz çöküp, poludnica'nın alnına elimi koyuyorum ve beynine karanlık gönderiyorum, onu anında öldürüyorum. Jaga başını kaldırıyor. Kafasının arkasını tutuyorum ve bir büyüyle dilime derin bir yara açıyorum.

"İç."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o sertleşiyor, elleriyle göğsümü iterek beni geri çekiyor. Onu sıkıca tutuyorum, başparmağımla çenesini okşayarak oğlumun izini siliyorum.

Kanım ağzını doldurur ve o yutar. Elleri omuzlarıma, sonra başımın arkasına kayar ve uzun zamandır özlediğim o öpücüğü verirken ıslak saçlarıma gömer.

Ağzına açgözlü ve umursamaz bir şekilde inlerim, o da dilimi ağzına alır ve kanımı derin yudumlarla yutar. Arzumuz ve rahatlamamız bağımızdan akıp gider, çok açık ve belirgindir, onu daha sert öperim, beni bacaklarının arasına alana kadar kucağıma çekerim.

"Lütfen, al şunu. Buna ihtiyacın var."

Ona cevap verecek zaman tanımadan, ağzına derin bir nefes veriyorum ve o titreyerek beni saçımdan çekip kendine yaklaştırıyor. Kanımı içtiği gibi nefesimi de yutuyor ve şimdi onun zevkini hissediyorum, orgazmik ve net, tıpkı bana büyüsünü verdiğinde benim hissettiğim gibi.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum zihninde, sıcak, tatlı ağzına nefesimi üfleyerek.

Arzuyla inliyor, nefesimi ve büyümü alıyor, sonra hareketsiz kalıyor. Eli saçımdan ayrılıyor ve çok yakın bir yerde bir şey çığlık atıyor. Etrafımızda savaşın hala devam ettiğini, sesin ne kadar yüksek olduğunu fark ediyorum. Ona o kadar kapılmışım ki, nerede olduğumuzu unutmuştum.

Geri çekildiğimde, Jaga üzerimden yuvarlanır ve kirli, koyu sarı saçlarından yere düşürdüğü bir poludnica'nın üzerine oturur. Jaga'nın boynundaki derin, kanlı yaraların benim kanımla iyileşip kaybolduğunu görürüm. Bu yeter.

Jaga, poludnica'yı sıska boynundan tutarak obsidiyen taşlarını çağırırken, ben de parmaklarımı bies'in gözlerine sokuyorum, her birine iki tane,

ve içine zehir dökerim. Yüksek tizli, korkunç bir çığlık atarak kasılır ve ağzından köpükler saçarak kaskatı kesilir. Ölmemiştir, ama felç olmuştur ve uzun bir süre boyunca ölmeye devam edecektir.

"Onu yakalamıştım," diyor Jaga, onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Buna gerek yoktu."

Zaten iyileşmiş boynunu okşuyorum. "Ama ben istedim. O seni kanattı."

Jaga'nın gözlerinde şaşkınlık belirir. Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine sallar, sonra ayağa kalkar ve bana elini uzatır. İhtiyacım yok ama yine de ayağa kalkarken elini tutarım. Ona dokunmaya devam etmek için her şeyi yaparım.

Etrafıma bakınıyorum. Rod ve Dola son iki poludnicas ile savaşıyor, Chors ise ayağa kalkmış, gergin bir ifadeyle gökyüzüne bakıyor. Arıların Kralı hâlâ Dadzbog'u sarmış durumda, ama böceklerin oluşturduğu örtüde alevlerin delikler açtığını görüyorum.

"Chors savaşmak istiyor," diye mırıldanıyorum, Jaga'nın elini bırakarak. "Ona yardım edeceğim."

Oğlum havaya sıçradığı anda ben de onu takip ediyorum. Bana bakmıyor, gözleri hedefine odaklanmış durumda.

Dadzbog kükrer ve göz kamaştırıcı bir parlaklıkla patlar. Yanmış böcek cesetleri kuru bir sesle yağmur gibi yağar ve o daha yükseğe uçar, onu yakalayamayacak kadar hızlı bir şekilde havada hareket eder. Chors öfkeyle bağırır ve onu takip eder, ben de bugün tek başına savaşamayacağını bilerek onu takip ederim. Kayalıkları geçer geçmez Dadzbog suya dalar.

Orada, Swarog'un bedeni yüzeyin hemen altında, solgun ve zayıf bir şekilde yüzüyor ve Dadzbog onu dışarı çıkarır, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolur. Gittiler, yaralarını saracakları Wyraj'a döndüler. Bitti. Kazandık.

Chors hayal kırıklığıyla haykırarak denize dalar ve ben de onu takip etmek için harekete geçerim, ancak yüzeye çıkmak üzereyken devasa bir dalga bana çarpar.

"Beni bırak," diyor Chors'un sesi yanımda birdenbire. "Jaga'ya git."

Endişe, zehirli bir sarmaşık gibi kalbimi sıkıştırırken iç çekiyorum.

"Peki. Ama yakında konuşmamız gerekecek."

O cevap vermez ve ben suyu silkeleyerek havada süzülerek müttefiklerimin yanına geri dönerim. Nyja'nın nawkaları, dağın yamacındaki ormanın büyük bir bölümünü yakan yangını söndürmek için çoktan çalışmaya başlamışlardır. Kalan birkaç yangını söndürmek için gölgelerimi gönderirim ve Jaga, Rod ve kızlarının Arı Kralı'nın kalıntılarını bir yığın halinde topladıkları güney kıyısına giderim.

"Bu yüzden onu anlamıyorum," diye iç çekerek şikayet ediyorum ve gölgelerimi aramaya katılmaları için serbest bırakıyorum. "Neden biri vücudunun binlerce küçük parçadan oluşmasını istesin ki? Nasıl sevişiyor bu adam? Bu beni yıllardır rahatsız ediyor."

Rod, Jaga'nın yanına eğilip yığına daha fazla böcek bırakırken, gözleri yakışıklı bir şekilde parıldayarak burnunu çeker. "Seni en çok rahatsız eden gerçekten bu mu?"

Onun kolu kızın koluna değdiğinde gözlerim kısıılır ve Chors'un dikkat etmem gereken tek oğul olup olmadığını merak ederim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bulutlar

Savaş büyük bir zaferle sona erdi. Kutlamak istiyorum, hepimiz bunu hak ettik, ama tam güçte olan tek iki kişi Jutrzenka ve Jaga, ilki savaşmadığı için, ikincisi ise ona nefesimi verdiğim için.

Yeraltına döndükten sonra Jaga'yı takip etmeye çalışıyorum, ama bana hırlıyor ve kendini, irin akan denekleriyle birlikte işkence odasına kilitliyor. Kapının önünde bir dakika boyunca volta atıp küfrederek, ona hayal kırıklığımı ve kafamın karışıklığını tümüyle belli ediyorum.

"Beni öyle öpüp sonra da görmezden gelemezsin, seni lanet olası alaycı. Dışarı çık. Konuşalım."

Hiçbir şey. Kapıyı tekmeliyorum ve yumrukluyorum ama nafile. Büyümle açamıyorum. Bu büyüü benim kanımın bulunduğu şişeye mi ekledi? Bu olasılık beni öfkeliyor.

"Hadi ama. Yaptığın her şeyi hissettim ve her saniyesinden zevk aldın. İnkâr etmeyi bırak!"

Kapı ile zemin arasındaki aralıktan bir şey akıyor. İrin olduğunu düşünerek geri atıyorum, ama metalik ve kırmızı bir şey. Kan.

"Siktir, Jaga, yine onlardan öç alıyorsun. Neden beni kanatmıyorsun? Hadi. Lütfen. Bana işkence et!"

Cevap vermediğinde, zihnine girip gözlerinden bakarak orada neler olduğunu görmeyi düşünüyorum.

Ama Jaga'nın şu anda bunu ihlal edici bulacağını derinden hissediyorum, bu yüzden bu isteğe direniyorum. Onun bu bağı umursamaması istiyorum, yoksa onu yok etmeye çalışacaktır. Zaten çok gl olduğu için bu çok bk bir israf olur.

Onu çok fazla rahatsız etmekten çekinerek, alaycı bir şekilde oradan ayrılıyorum ve onun şerefine ağırlığım kadar haşhaşlı kek yiyerek kendimi meşgul ediyorum. Tekrar saldırıya uğrarsak tam güçte olmam gerekiyor. Hüzünlü ve yalnız bir ortamda, az önce verdiğimiz savaşı düşünürken kek ağzımda kum gibi tadı var.

Swarog'u yenmek kesinlikle en bk başarıydı, çünkü o Perun'dan sonra en güçlü tanrılarından biridir. Ama kendime tamamen dürüst olursam, zaferimin bk bir kısmı sürpriz unsuruna bağlıydı.

Swarog ile daha önce birçok kez dvştm ve dellolarımız belirli bir ritim içinde, zarif ve öngörülebilir bir şekilde geçerdi. Birbirimizi selamlar ve darbelerimizi değiş tokuş ederdik, her şey saygılıydı, bir zamanlar iyi arkadaş olan ve birlikte içtikleri güzel içkileri hala hatırlayan düşmanlar arasındaki bir dvşt.

Bugün bu geleneği bozdum ve birkaç güçlü darbe indirmek için bu yeterliydi, ama bir dahaki sefere işe yaramayacak. Swarog kirli hareketler bekleyecek ve muhtemelen kendisi de birkaç tane kullanacak. Yenileceğim.

Siktir. Tanıdık bir korku içimi sıkıştırıyor ve kek yığınımı bırakıp, dikkatimi başka bir şeye, Jaga'ya yöneltmek için volta atmaya başlıyorum. Beni kanatabilir ya da boşaltabilir, bu noktada seçici değilim. Sadece onun yanımda olmasına, somut ve sıcak olmasına ihtiyacım var, böylece zaferin mümkün olduğunu bileceğim.

Keşke kendimi yeterince kanıtlayabilsem ve bir dahaki saldırıda kaybetmesem. Dadzbog ve Swarog güçlerini geri kazanır kazanmaz, bu her an olabilir. Kfredip pastaya geri dönüyorum, ığnemededen boğazımdan aşağı yutuyorum. Daha hızlı beslenebilmek ve gücümü yenileyebilmek için sihirle parçalıyorum.

Ancak ertesı gün bir Wyray tanrısı Nawie'ye geldiğinde, savaşmak için değil, saflarımıza katılmak için gelmiştir.

"Strzybog odamda," diyor Nyja, Ateş Salonu'nda belirerek. Ben de şu anda orada oturmuş, bk obsidiyen duvarda Jaga ve benimle ilgili anıları izliyorum. "Bu da ne? Ah, Weles."

Sahne donar, Jaga kollarımda, onu yakaladıktan hemen sonra isyancı ssnde. Burada çok vahşiyim, o bana tüm gücüyle korku ve özlemle sarılırken, ben de onun kanını çılgınca emiyorum.

o da korku ve özlemle bana tüm gücüyle sarılıyor. O Jaga'yı özleyorum. O zamanlar bana çok sert görünse de, o kadar uysal, o kadar savunmasızdı ki.

Ama bu, onun şu anki haline kıyasla hiçbir şeydi, *hiçbir şey*.

"Beni yargılama," diyorum iç çekerek. "Benimle yatmıyor ve ben ona özlem duyuyorum."

Nyja kollarını kavuşturur. "Kutlama yapmalısın. Tek başına Swarog'u yendin ve büyük bir zafer kazandık. On iki adamım öldü, ama onlara uygun bir cenaze töreni yaptık."

Sert bir ifadeyle yana bakar. Onu anlıyorum. Nawkaları asker olarak kullanmanın dezavantajı budur: savaş alanında öldüklerinde, sonsuza kadar ölürlər. Yine de ordusuna katılan her ruh bu riskin farkındadır.

Nyja, sevdiği ruhlar öldükten sonra her zaman acı çeker, yıllar içinde bunu gizlemeyi becermiş olsa da.

"Strzybog'un burada olduğunu söyledin. Neden umursayayım ki? O her zaman senin yatağına geliyor."

"Buraya sevişmeye gelmedi. Sana katılmak istiyor."

Gölerek ayağa fırlıyorum. "Gerçekten mi? Oh, dur tahmin edeyim: Swarog'un paramparça olduğunu gördü ve sonuçta bizim daha güçlü olduğumuza karar verdi, değil mi?"

Nyja iç çekerek. "Onunla çok dalga geçme. Seni örnek aldığını biliyorsun, değil mi? Sen onun için bir baba gibisin, onu ihtiyacı olduğunda gerçekten gören bir baba. Esir düştüğünden beri sen de onu terk ettin. Tekrar iyi geçinmek için bir şansın var."

Şaşkınlıkla ona bakarım, sonra kahkahalarla gülmeye başlarım. "*Bir baba gibi mi?* Nyja, bir erkeğin hayatında, diyelim ki ilk yüzyıldan sonra, *iyi bir babası olmamış olmanın* iyi bir mazeret olmaktan çıktığı bir nokta gelir. Strzybog küçük bir pislik, bunu hepimiz biliyoruz. Ama o güçlü. Yani evet, ona *biraz* saygı göstereceğim."

Burun delikleri genişledi ve hayal kırıklığıyla başını salladı. "Onun hakkında gördüğünden daha fazlası var."

"Ve onu gerçekte nasıl biri olduğunu bilen tek kişi sensin, çünkü o senin bağırsaklarını yeniden düzenleyerek sana yıldızları görmeni sağladı mı?" Onu alay ediyorum, çünkü şimdi seks yapmayı ve hiç yapamayacağımı düşünüyorum.

Poppy kızımdan önce bu hiç sorun olmazdı. Yemin ederim, Jaga geldiğinde ona bunu ödeteceğim. Belki. Ona minnettarlığımı göstermek için ayaklarını öptükten ve kuyruğumu tekrar güzel bir fiyonk haline getirmesine izin verdikten sonra.

"En yakın müttefikin olarak ben de biraz saygı görmek istiyorum," diyor Nyja alçak ve uğursuz bir sesle, ve ışıklar bir anlığına sönerek salonu karanlığa gömüyor.

Ona az önce söylediğim şeyin farkına varır ve dişlerimi sıkarım. Nyja'nın kızgın olması haklıdır, bu yüzden düzgünce ayağa kalkar ve içten pişmanlıkla başımı eğirim.

"Kaba sözlerim için özür dilerim. Elbette haklısın ve tavsiyene minnettarım. Onu Şeytan Kazanı'na getirebilir misin? Onu Nawie'ye almadan önce konuşmak istiyorum."

O başını sallar ve siyah kanatlarının çırpınışıyla kaos içinde uçup gider.

"Jaga?" diye soruyorum çekinerek. *"Strzybog burada ve onu sorgulayacağım. Gelmek ister misin?"*

O sessiz kalıyor ve ben iç çekerek, Strzybog ile konuşmak gibi hoş olmayan bir görevi ertelemek için şarap kadehimi küçük yudumlarla boşaltıyorum. Gölgelerimin içine adım atmadan hemen önce, Jaga'nın net ve sakin sesi kafamda yankılanıyor.

"Peki. Nereye?"

"Şeytan Kazanı. Oraya kendi başına gidebilir misin?"

"Evet."

Tereddüt ediyorum. Her zamanki gibi, ondan daha fazlasını istiyorum ve o beni reddettikçe, daha çok arzuluyorum. Geriye yaslanıp kendime bir bardak daha dolduruyorum ve Jaga'ya, her iki unvanı da reddetmesine rağmen, kraliçe ve eşim olarak bilmesi gerekenleri söylüyorum.

"Strzybog, Nyja'nın odalarına erişebilir, çünkü onlar sevgililer, ama başka hiçbir yere erişemez. Onunla ilişkisi olduğu için, en geniş anlamıyla benim casusum olmuştur ve benim Woland olduğumu bilmiyor. Nyja'ya rapor verir."

Bir yudum alıp gözlerimi kapatıyorum, şarabının ekşi tadı dilimde patlıyor. Kupala Gecesi bana tadına bakmamı reddettiğinden beri bu şarabı seviyorum. Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. Orada, onun gözlerini kanatan şeytan bendim ve o, ben açıkça istediğim halde şarabını sevmeyeceğimi söyleme cüretini gösterdi.

Kim bilir? Belki de o anda kaderim çoktan yazılmıştı.

"O bilmiyor mu?" Jaga uzun bir sessizlikten sonra sorar. "Beni almaya geldiğinde neden seninle birlikteydi?"

"Nyja kehaneti söylediğinde o Nyja'nın yatağındaydı. Nyja bu gücü kontrol edemiyor, bu bir trans ya da uyurgezerlik gibi bir şey. O her şeyi duydu ve Nyja onu da yanına almazsa Perun'a söylemekle tehdit etti. Nyja, Perun'un bana hemen saldıracağını bildiği için Weles olarak ölümlülerin dünyasına gidemeyeceğimi biliyordu, bu yüzden Strzybog'a Woland'a hizmet ettiğini ve ona söyleyeceğini söyledi. Nyja geldiğinde Dola benimle birlikteydi ve ne olduğunu zaten biliyor gibi görünüyordu, bu yüzden onu dinlemesine izin verdim. O, güvendiğim birkaç kişiden biri."

"Oh. Peki ya Foss?"

"Senin bana dua ettiğini duyduğumda, bana rapor vermek için isyancıların üssündeydi ve ben de güvenliği artırmak için onu da dahil ettim. Sonra hafızasını sildim. Dürüst olmak gerekirse, poppy kız, senin olağanüstü, istisnai bir ölümlü olacağını düşünmüştüm. Ve öyleydin de, ama beklediğim şekilde değil."

"Buradayız. Neredesin?"

İç çekip kalkıyorum ve karanlığa doğru yürüyorum. Bir sonraki adımda, Mogila'nın tepesine, sirk merkezindeki geniş, dairesel deliğin hemen yanına çıkıyorum. Hava bulutlu ve Şeytan Kazanı sisle kaplı. Çevremizde çam ağaçları gıcırıyor, dallarda bir grup nawka oturuyor.

"Yaşlı Weles!" Strzybog, kardeşçe bir kucaklaşma için kollarını genişçe açarak yaklaşırken haykırır. "Uzun zaman oldu!"

Elimi ona uzattım, ama o bunu görmezden gelerek güldü ve beni kucakladı. Jaga gibi dikenler çıkarmayı düşündüm, ama en güçlü müttefiklerimden birini bıçaklamak doğru olmazdı.

"Evet, seni görmek güzel," dedi, beni bıraktığında kısa ve öz bir şekilde. "Burada olmanın en önemli nedenini söyle bana ve sakın bana yalan söylemeye kalkışma. Anlarım."

Gülümsedi, sakalının altın sarısı saçları arasında dudakları kiraz kırmızısıydı. "Çünkü Swarog'u balıklarla dolu suyu kusturdun. Onu hiç sevmiyorum, bu yüzden onu yerine koyarak dünyaya bir hizmet yaptığını söylüyorum. Buraya senin sağlayacağın eğlence için geldim."

Düşünürken eğlenmeye karşı koymak için dudaklarımı sıkıştırdım. Bu tamamen dürüst bir cevap gibi geliyor, ona çok yakışıyor. Strzybog

yönettiği rüzgar gibidir, her zaman yeni zevkler arar, her zaman dolaşır.

Yavaşça başımı sallıyorum ve Jaga kıpırdanarak kısa bir süre bana bakıyor.

"Kabul edersen, onun yolu Rada'ninkiyle kesişmeyeceğinden emin olabilir misin?"

Neden böyle bir soru sorduğunu anlamadığım için kaşlarımı çattım, ama sonra Strzybog'un Jaga'nın arkadaşı hakkında söylediklerini hatırladım: onu özellikle annesine inat etmek için wila'ya dönüştürdüğünü.

"Tamam."

Gözlerimi kaçırıp Strzybog'un kurnaz, kantaron mavisî gözlerine bakıyorum. "Siz ikiniz birbirinize bağlandınız mı?" diye geniş bir gülümsemeyle soruyor. "Az önce eski evli çiftler gibi düşüncelerinizle birbirinizle konuştunuz, değil mi? Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim! Yaşlı Weles'in ölümlü bir kıza bağlandığı günü!

İnsanları hafife aldığımda böyle oluyor. Strzybog'un ne kadar zeki olduğunu unutmuşum. Jaga ile birbirimize bakıştığımızı gördü ve tabii ki doğru sonuca vardı.

Tehlikeli. Kimsenin Jaga ile bağımız hakkında konuşmasını istemiyorum. "O artık ölümlü değil," diye homurdanarak ona öfkeli bir bakış atıyorum.

"Peki ya öyleyse? Savaş alanında faydalıdır." "Ama sen hiç..." diye başlar, ben de dirseğini tutarım.

"Hadi gel. Seni içeri alacağım, Nyja senin odasında kalmana izin vermezse, kendin bir kat seçebilirsin."

Nyja gözlerini devirir ve Strzybog'un diğer dirseğini tutar. Strzybog, kaşlarını oynatarak bana ve Nyja'ya geniş bir gülümsemeyle bakar. İlgiyi seviyor.

"Onu ben alacağım," diyor, itiraz edilemez bir ses tonuyla. "Ve sen... En önemli hedefinize odaklanın."

Jaga'yı işaret etmiyor, ama onun azarlayıcı sözlerini yine de anlıyorum. Evet, Jaga benim en önemli hedefim ve onu elde etmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. İmkansız bir görev.

Jaga da Nyja'yı anlıyor gibi görünüyor, çünkü tanrıça ve Strzybog ortadan kaybolur kaybolmaz öfkeyle alay ediyor.

"Ben geri döneceğim..."

"Uçmayı öğrenmek ister misin?"

Sözünü kesip bana keskin, delici bir bakış atıyor. Nefesimi tutarak, onun ilgisini çekmeyi umarak bekliyorum.

ve her iki seferinde de Jaga'nın yerde savaştığını görünce bir yanlışlık hissettim. O bir tanrıça ve yerçekimi onun iradesine boyun eğmeli. Bu doğru olan şey.

"Uçmam mümkün mü?" diye sorar bir süre sonra ve ben onu ikna ettiğimi anlarım.

Teklifime karşı koyamadığı için mutsuz, bakışları soğuk ve meydan okurcasına yüzüme sabitlenmiş. Omurgamın dibinde tanıdık bir heyecan hissettiğimde iç çekiyorum.

"Tabii ki uçabilirsin. Muhtemelen aya gidip geri dönebilecek kadar büyü gücün vardır. Çok kolay. Sana göstereyim."

Ona elimi uzattım ve Jaga teslim olarak nefes verip elimi tuttu. Ağzını oynattı ve kaşlarını çatarak başka yere baktı, sanki kendine bir şey söylüyormuş gibi. Aramızdaki bağ, rastgele düşüncelerin geçmesine izin verecek kadar güçlü değil, bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım ve kafasından geçen her şeyi bilmek için duyduğum dürtüyü görmezden geldim.

Yakında. Sabırlı olmalıyım.

"Farklı tanrılar bunu farklı şekillerde yapar." Uçma dersine başlıyorum ve onu sirklerin kenarına götürüyorum. "Bazıları, benim Perun'un korusunda yaptığım gibi kanatlar çıkarır. Kanatlar sizi havaya kaldırmak için değil, odaklanmanıza yardımcı olmak için vardır. Ya da basitçe ağırlıksız olduğunuzu karar verebilirsiniz - bu daha zordur - ya da havanın içinde yüzeceğiniz su olduğunu. Şahsen ben sadece atlıyorum ve bir şekilde havada kalıyorum. Ayaklarımın altında zemin olsun ya da olmasın, her yöne hareket edebileceğime karar verdim ve bu işe yarıyor."

Jaga, dağdan aşağıya, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı dik yamacı seyreliyor. Sonra yukarıya, gökyüzünde yuvarlanan gümüş bulutlara ve sonunda bana bakıyor. Gözleri sakin ve meraklı. Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum, soğuk tenine bir sıcaklık kıvılcımı gönderiyorum.

"Ne denemek istersin? Atlayabiliriz. Düşersen seni yakalarım." Gözlerini isteksizce benden ayırır ve gözlerini kapatır. Rüzgâr, yüzünü çevreleyen gevşek saç telleriyle oynar ve ben

O kadar güzel ki.

"Beni yakalayacak mısın, çünkü acı çekmemi istemediğin için mi, yoksa zarar görmeme izin veremediğin için mi?" diye soruyor, sesi o kadar yorgun ve bitkin ki, sanki binlerce yaşında olan o, ben değilim.

"Dürüst olmak gerekirse? İkisi de," omuz silkerek cevap veriyorum. "Bu senin gururunu incitiyor mu?"

Dudaklarının köşeleri isteksiz bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Biraz. Hadi atlayalım.

Bir... İki..."

Üç deyince atlıyorum, elini sıkıca tutuyorum ve ikimiz de havaya fırlıyoruz. Jaga'nın gözleri sıkıca kapalı ve rüzgar yüzlerimizi kamçılarken, parlak ve neşeli bir kahkaha atıyor. İki ok gibi gökyüzünü delmek için dümdüz yukarı çıkıyoruz ve ben gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum.

"Başardın," diye bağıyorum kulaklarımda çınlayan rüzgârın sesini bastırarak.

"Gözlerimi açarsam düşerim!" diye bağıyor, kaygısızca kahkahalar atarak.

"Yapamazsın. Yavaşla. Diğer elimi tut."

Ona dönüp bakıyorum ve o da benim her iki elini tutmama izin veriyor. Artık o kadar hızlı değiliz, daha yüksekte süzülüyoruz. Nawie, her tarafı suyla çevrili, altımızda küçük bir yeşil leke gibi görünüyor. Struzina'nın çalkantılı sularının ötesinde, güneyde Slawa şehriyle birlikte dağı görebiliyorum.

"Şimdi dur. Yavaşça. Havada asılı kalalım. Hava bizi tutacaktır. Güzel. Gözlerini aç."

Yavaşça açıyor, pes etmeden önce tereddütte kirpiklerini kırıştırıyor. Nefesini tutuyor, göz bebekleri ışıkla küçülüyor. Gümüş rengi ve muhteşem, ince, kabarık bulutlardan süzülen güneş ışığı ve Jaga dudakları aralık, yavaşça etrafına bakınıyor.

Aşağıya baktığında, sanki vücudu ne kadar ağır olduğunu ve etrafındaki havanın ne kadar ince ve destekleyici olmadığını hatırlamış gibi sallanır.

"Sakin ol. Unutma, hava seni kolaylıkla taşıyor. Hissedebiliyor musun?"

Yüzüme bakar, dudakları aralanır, yanakları heyecandan pembeleşir. Kendini toparlayıp derin, sakinleştirici nefesler aldığı anda başımı sallarım, ellerimi acıtacak kadar sıkı tutmasına rağmen.

Sorun değil. Onun beni daha da sertçe ezmesini istiyorum.

"Tanrım. Uçuyorum," diye mırıldanıyor, inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Gülümsüyorum. "Evet. Uçuyorsun. Bırakmak ister misin?"

Kafasını sallıyor, hafifçe gülüyor ve aniden göğsüm o kadar güçlü bir sevgiyle doluyor ki, onu sıkıca sarılmak ve kalbime yaslamak istiyorum. Yapmıyorum, çünkü bu anı mahveder. Zaten Jaga beni pek umursamıyor.

Yeni gücünü denemekle meşgul. Bacakları dikkatli bir şekilde hareket ederken, bir adım atıp sallanarak uzaklaşır, bir elimi bırakır, diğer elimi hala sıkıca tutar. Garip ve emin olmayan adımlarla ileri geri yürür, ara sıra saf bir zevkle güler.

"Biz... *Düşebilir* miyiz?" diye soruyor bir an sonra nefes nefese. "Daha aşağı inmek için?"

"Yapabiliriz." Başımı sallıyorum. "Ama dalabiliriz de. Elimi tutmaya devam et."

Yavaşça alçalmaya başlıyorum, yüzlerimiz altımızdaki denizi gösterecek şekilde yavaşça dönerek. Jaga sevinçle bağırıyor ve kalbim acı bir şekilde sıkışıyor, çünkü onun böyle bir ses çıkardığını ilk kez duyuyorum.

Daha önce hiç mutlu olduğunu sanmıyorum. Ama şimdi mutlu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Jutrzenka

"O Chors mu?" diye sorar Jaga, kıyıdan uzakta, birkaç martının eşlik ettiği, suda yüzen oğlumun uzun, gümüş rengi silüetini görebilecek kadar alçaldığımızda. Çıplak, cildi ışıktaki parlıyor ve uyuyor gibi görünüyor.

"Evet," diye iç geçiriyorum. "Böyle tek başına burada olmamalı."

Ona doğru dönerim, ama konuşacak kadar yaklaşmadan Chors hafif bir sıçrama ile suyun altında kaybolur. Dururum ve Jaga'ya dönerim, denizin beş fit üzerinde süzülürüz, en büyük dalgaların uçları neredeyse ayaklarımızın tabanlarına değecek kadar yakındır.

"Ona ne oluyor?" diye sorar, sevinçli yerini endişeye bırakır.

Hayal kırıklığıyla başımı sallarım. "Yarın yeni ay var, ama tek neden bu değil. Jutrzenka ile bir ilgisi var. Her ne ise, ciddi bir şey. Bana hiç söylemediğine inanmıyorum."

"Onların ortak bir geçmişi var mı?" Jaga bir süre sonra sorar ve sesi dikkatlice tarafsızlaşır, yüzü neredeyse sıkılmış gibidir. Onun bariz sahte tavrının ardına bakmak için düşüncelerini ve duygularını dinleme isteğine direnirim.

"Bildiğim kadarıyla yok, ama ben birkaç yüzyıl uzaktaydım. Chors'a olan en kötü şey, Dadzbog'un laneti, o zaman oldu. Ben geri döndükten sonra bunu sır olarak saklamaya çalıştı, ama her yeni ayda öldüğü için saklamak imkansızdı. Jutrzenka'ya bir şey olduysa, o da benim Wyraj'da zincirli olduğum zamandı."

Jaga beni kıyıya doğru çeker ve dalgalarla yarışarak martıları dağıtırız. Martılar, denizin ritmine kapılarak sakın sakın yüzerler, ama biz yaklaşıncı öfkeli ılıklarla uçmaya başlarlar. Jaga karanlık bir kahkaha atar ve beni gittikçe daha hızlı çekerek uçurumun kenarına doğru ötürür.

"Bunu başaracak kadar kontrolün yok," diyorum dişlerimi sıkarak, onu durdurmadan, her ne kadar duvarın içine çarpma ihtimali kemiklerimi şimdiden ağrıtıyor olsa da. "Yavaşla! Kaza yapacağız!"

"Hayır, arpmayacağız."

Son anda bizi keskin bir şekilde yukarı çekiyor ve daha yükseğe çıkıyoruz, vücudumuz uçurumun kenarından birkaç santim uzakta. Yine sevinçle bağırıyor ve ben de ona katılıyorum, sevinçten çok rahatlamış bir şekilde.

Kayalığın tepesine ulaştığımızda, Jaga birkaç kez zıplar, bir saniye, sonra iki saniye havada asılı kalır, sonra etrafımda daireler çizerek uçar, sudaki bir rusalka gibi kıvrılır ve döner. Onu büyülenmiş bir şekilde, hoşörölü bir gülümsemeyle izlerim.

Az önce çok yaşlıydı, şimdi ise yeniden gençleşti.

Önüme indiğinde, gözleri parlak ve cesur, ağzı düz.

"Onunla olan geçmişin nedir?" diye sorar, ne utangaç ne de kavgacı bir şekilde. Bu, onun sorabileceği en tarafsız soru ve ben yine de zaferimden dolayı gülmek istiyorum, çünkü o bu soruyu sordu.

"O beni kurtardı," diye cevap veriyorum, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Zincirlerden. Beni özgür kılan oydu."

Jaga'nın dudakları yumuşak bir iç çekişle açılır ve kaşlarını atır. Bu, duymayı beklediği şey değildir ve ben dişlerimi sıkıp onu çimlere oturmaya çekerim. Beni izler ama acele ettirmez ve ben ona minnettarım.

"Bu çok aşağılayıcı," diyorum bir süre sonra. "Geçmişte her anlattığımda öyleydi. Neyse, yapacak bir şey yok. Perun beni Büyük Meşe'nin köklerine zincirlediğinde, benim için bir tür yuva yaptı. Yerde, beni görmek ve acı çekmemi izlemek isteyen herkesin girebileceği kadar büyük, dar bir delik vardı."

Ya da üzerime sıcak yağ ya da işemek için. Bunu söylemiyorum.

"Sıkıştırılmış topraktan yapılmış bir tür odaya hapsedilmiştim, zincirlerle bağlandığım kökler sağlam ve siyahtı.

bir kişinin bana katılabileceği kadar yer vardı ve Perun sık sık gelirdi. Ama sadece o değil."

Jaga çenesini yumruğuna dayadı, bacak bacak üstüne atmış karşımda oturuyordu. Utançtan başka yere bakmak istedim, ama o beni o kadar ilgiyle izliyordu ki, en iyisi bundan yararlanmaya karar verdim. Gözlerine baksam da bakmasam da utanç verici olacaktı.

"Zayıftım. Çok zayıftım, Jaga. Tahmin bile edemezsin. Sık sık gelip beni kanatırdı. Mokosz da zaman zaman gelip giysilerimi yırtıp beni alay ederdi. Onların oyuncağıydım. Sihir gücüm onun ağacı tarafından sürekli emiliyordu ve en büyük aşağılanma da bu olmalıydı: Gücümü geri kazanma umudumun olmadığını bilmek, çünkü o tüm gücü kendine almıştı. Gücümü kendine doldurdu ve sonra onu beni dövmek, dilimi koparmak ve gözlerimi oymak için kullandı. Çok yavaş iyileşiyordum. Acı veriyordu."

Gözlerinin etrafındaki deri gerginlikle gerilirken, yüzünü nötr tutmaya çalışsa da, sesli bir şekilde yutar. Kendinden nefretle acı ve soğuk bir şekilde gülerim.

"Bana acıyor musun?"

"Belki biraz. Devam et."

"Jutrzenka ilk başta beni çok nadiren ziyaret ederdi. Genellikle, sadece yukarıdaki delikten içeri bakarak, cildimi ısıtan birkaç sabah ışığı ışını içeri girmesine izin verirdi. Başlangıçta onu görmezden geldim. İlk iki yüz yıl... Çok gururluydum, Jaga. Bir şekilde başarabileceğime *emindim*. Zincirlere karşı mücadele ettim, ağaçla savaştım, sihrimi almamaları için umutsuzca saklamaya çalıştım. İki yüz yıl. Sanırım, pes edip kaderimi kabul etmeden önce çok uzun bir zaman geçti."

"ok uzun," diye mırıldanıyor, sesinde hafif bir titreme olsa da yüzü tarafsız bir maske gibi.

Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, ne yaptığımı fark etmeden sakalımı ekiştiriyorum ve elimi yumruk yapıyorum.

"O benim ağlamamı izlemekten hoşlanıyordu. Ben de yıkıldıktan sonra çok ağladım. Sadece... Öyle bir sonsuzluğu, özgürlük umudu olmadan, güçsüz bir şekilde geireceğimi düşünmek bile... Kendimle gurur duymuyorum ama buna dayanamadım. Hala... Ah.

"Evet, çok yıkılmıştım ve çok ağladım. Jutrzenka izliyordu. Sonra bir gün, başımı kaldırıp baktığımda onun benim

ve kendi kendime düşündüm: Ya *bir şeyler* yapabilirsem? Belki asla özgür olamayacağım, belki sonsuza kadar zincirli kalacağım, ama kim demiş ki bu sefalet içinde eğlenceli anlar arayamayacağımı? Onunla konuştum. İlk seferinde kaçtı, ama üç gün sonra geri geldi. Bana bir elma getirdi."

Yüzyıllar önce bana yedirdiği elmanın tadını hala hatırladığım için acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. İki yüz yıldan fazla bir süre sonra ağızma giren ilk şey oydu.

"Konuşmaya başladık. Jutrzenka'nın bana güvenmesi ya da beni sevmesi için hiçbir nedeni yoktu. Chors ve ben onu bir kez kaçırmıştık. Perun ölümlülerin inançlarıyla uğraşmaya başlamadan önceki eski günlerdeydi. Bir gün, şafak kapılarını açmak ve Dadzbog'u uğurlamak için dışarı çıktığında onu yakaladık ve Nawie'ye götürdük. Bu sadece bir şakaydı, ama Perun ve Dadzbog çok kızmışlardı. Ah, bir de Mokosz... çünkü kaçırmak için başka bir kadın seçmiştik. Çok kızmıştı."

Bunu hatırlayınca kıkırdayarak gülüyorum, Mokosz yerinde zıplarken, ona ait olmayan bir kadını almaya cüret ettiğim için beni azarlıyordu. O noktada işimiz bitmişti, ona olan hayranlığım tamamen bitmişti ve onu sadece komik buluyordum.

"Bize muazzam bir güçle saldırdılar ve biz de savaştık. Nyja'nın nawkaları toplu halde öldü. Bir hafta sonra Jutrzenka'yı geri verdik, çünkü bir şaka için o kadar kan dökülmesine değmezdi. O zaman da dağa Mogila adını verdik. O zamanlar yamaçları o kadar çok kan içmişti ki."

"Nasıl oldu da seni serbest bıraktı?" diye soruyor Jaga, yaklaşarak. Gözleri merakla parlıyor ve sanırım ifadesini kontrol etmeyi unutmuş.

"Onu bana aşık ettim," diyorum, dudaklarımı tiksintiyle kıvrarak. "Zor olmadı. Sürekli geri geliyordu, ben de ona hikayeler anlattım ve küçük iyilikler istedim. Dudaklarımı ıslatmak için bir yudum su. Alnımı silmek için bir bez. Bir noktada, saatlerce yanımda kıvrılıp konuşuyor ya da dinliyordu."

Jaga'nın gözleri uzaklaşır ve soğur, ama yüzünde nefret yoktur. Kafamı sallarım.

"Ona hiçbir şey vaat etmedim. Öyle değildi. Dadzbog'a karşı çıkacak kadar cesur olduğuna bile içtenlikle inanmıyordum.

ona karşı sert bir babaydı. Ben onu kendi tarafıma çekmek için sessizce planlar yaparken, o da beni kendine aşık etmek için planlar yapıyordu. Bir keresinde bana, onu kaçırdığımdan beri ilgisini çektiğimi itiraf etmişti. Wyraj'ın dışına ilk kez çıkmıştı, biliyorsun. Babası onu sıkı bir kontrol altında tuttuğu için pek fazla erkek tanıımıyordu.

"Ve onu serbest bırakması karşılığında ona sonsuz aşk sözü vermedin mi?" diye sordu Jaga alaycı bir inanmazlıkla.

Anlıyorum. Jutrzenka'yı baştan çıkarmamla Jaga'yı manipüle etmem arasında bir paralellik görüyor olmalı, ama şafak tanrıçasına karşı çok daha akıllı davrandım. Çünkü ona, gelincik kızıma duyduğum gibi değer vermiyordum.

Yalan söyleyemeyeceğimi hatırlatmak için göğüslerinin arasında asılı duran kolyeye anlamlı bir şekilde bakıyorum.

"Asla. Ama bu onurlu bir davranış olduğu için değil. O anda beni serbest bırakırsa ona Nawie tahtını vaat ederek yalan söyledim. Hayır, Jutrzenka benim sevgimi ya da sevgi sözümü aldığında, beni sonsuza kadar o delikte zincirli tutmaktan memnun olacağını derinden hissettim. Bu yüzden onu ustaca yönlendirdim, o sevgiyi bir ödöl gibi sallandırdım ve onu asla tatmin edecek kadar vermedim. Onu benim için daha fazla şey yapması için manipüle ettim, hizmetleri karşılığında ona sadece önemsiz ödöl verdim."

"Öpüştünüz mü, seks yaptınız mı?" diye sorar Jaga, sesi o kadar soğuktur ki, gülmekten kendimi alamam.

"Oh, denedi. Ama olmadı. Mokosz gibi bana tecavüz etmek için çok deneyimsizdi ve ben reddettiğimde ne yapacağını bilemedi. Hayır, yapmadım. Yine, onurlu ya da iyi olduğum için değil, sadece onu o şekilde düşünemediğim için. Gün doğduğundan gün battığına kadar küçük bir kız gibi davrandığı birçok gün vardı ve bu, sahip olabileceği tüm cazibesini mahvetti."

Jaga'nın ağzı hareket ediyor ve kaşlarını çatarak başka yere bakıyor. Öfkeli gibi görünüyor ve çimlerden tutamlar koparıyor, ben de sorgulayan bir ses çıkarıyorum. Başını kaldırmadan boğazını temizliyor.

"Demek Mokosz... Sana bunu yaptı."

"Oh." Acı bir gülümsemeyle başımı sallayarak iç çektim. "Çok uzun zaman önceydi. Ve dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman bundan zevk aldım. Sıkıcılığı bozdu ve aynı zamanda onun iyi bildiği eğilimlerime de uydu.

Kaçamadığım için tecavüzdü, ama sonra Woland olarak ona ödeştim."

"Yine de, ben sana onun gibi dokunduğumda, bundan nefret ettin," diyor Jaga, kaçınılmaz bir dikkatle beni izliyor.

"Çünkü bana dokunmasını istediğim tek kadın sensin."

"Sadece bu yüzden mi?"

"Y... Siktir. Hayır. Devam edebilir miyiz?"

İsteksizce başını sallar, kaşlarını çatarak iç çeker. Bir an için, sanki benim en derin gerçeğime ulaşmak istercesine, acımasız bir yoğunlukla bana bakar. Ben de ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veririm. Chors dahil, yaşadıklarımı bu kadar ayrıntılı anlattığım ilk kişi odur. Başka ne istiyor ki?

"Seni serbest bıraktıktan sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Nawie'ye geri döndüm ve gücümü yeniden kazanmak için elimden geleni yaptım. Perun beni bulamadığında çok sinirlendi, ama bunun onun yüzünden olduğunu hiç öğrenmedi sanırım. Birkaç hafta sonra beni aramak için Struzina'ya geçti. Ona minnettar olduğumu ve arkadaşı olacağımı söyledim, ama onu sadece bir kardeş olarak sevebileceğimi söyledim. Kısa süre sonra Dadzbog geldi ve onu geri götürdü. Birkaç kez beni tekrar görmeye çalıştı, ama her seferinde Dadzbog ya da Swarog onu takip etti. Sonunda vazgeçti."

Jaga yavaşça başını salladı. "Ve sen onu müttefikin olarak buraya davet ettin. Ona... güveniyor musun? Weles, reddedilen bir kadın tehlikeli bir yaratıktır. Ben bunu iyi bilirim."

Gülümsememi tutamıyorum. "Evet, biliyorsun. Ama Jaga, Jutrzenka sen değilsin. O, yaratılış kadar eski, masum bir kız olarak o garip yerde sıkışıp kalmış durumda. Tek isyan ettiği an, beni özgür bıraktığı andı. Bu, doğduğundan beri sıkışıp kaldığı zincirlerden kurtulma şansı ve dürüstçe inanıyorum ki bu, bana karşı beslediği tüm kinini yenecektir."

Jaga ikna olmuş gibi görünmüyor ve başını sallıyor. Gözleri nefretle parlıyor. "Ya da Mokosz'a yaptığın gibi onu yatıştırmak için onu öpeceksin."

"Mokosz'u seni incitmek için öptüm," omuz silkerek itiraf ediyorum. "Bunu bildiğini düşünüyorum. O öpücükten sonra söylediğim her şey seni incitmek için söylediğim yalanlardı

. Seni sevmediğimi söylediğimde, bu da bir yalandı. Çünkü seni seviyordum. Şimdi de seviyorum. Seni seviyorum."

Jaga içinden küfürler eder ve biraz sendeleyerek ayağa kalkar. Önünde işkence odasına giden ateşli bir kapı belirir ve o, öfkeli bir ifadeyle kapıya bakar. İçeri girmeden önce omzunun üzerinden bana bakar ve bakışlarıyla beni delik deşik eder.

"Bir daha böyle bir şey söyleme. Söylersen giderim."

Onu durdurmaya vakit bulamadan içeri girer.

OTUZUNCU BÖLÜM

Suçluluk

Onu uzun haftalar boyunca son kez görüyorum. Jaga benden açıkça kaçınıyor, uzun saatler boyunca tedavi üzerinde çalışıyor ya da Rada'yı ziyaret ediyor. Benim günlerim de dolu geçiyor. Müttefiklerimle toplantılarda zaman harcıyorum, Perun'u yenmek için stratejiler geliştirmeye çalışıyoruz, ama pek başarılı olamıyoruz.

Saldırıları püskürtüyoruz, ama hiçbiri ilk saldırı kadar güçlü değil. Perun bolca bieses gönderiyor, ama Slawa'da sayılarını azalttığım için sadece birkaç ejderha geliyor. Rarog ortaya çıkıyor, ama Swarog çıkmıyor.

Bu bir yenilgi gibi hissettiriyor, huzursuz ve çıldırtıcı. Jutrzenka, savaş konseyinde yanıma oturarak ya da çeşitli görevlerde bana yardım teklif ederek bizi yakınlaştıran durumlara kendini sokuyor.

Jaga'yı birkaç kez kışkırtmaya çalışıyorum, Jutrzenka'nın davranışlarından ona bahsediyorum, ama o tepki vermiyor. O ilk umut verici gelişmeden sonra, bağımız durgunlaşıyor. Jaga'nın duygularını nadiren hissediyorum, ve onlar da sessiz ve belirsiz. Ama bu şaşırtıcı değil. Benimle konuşmayı ve bana büyü göndermeyi bıraktı, ve bağımız kullanılmadığından köreldi.

Onu her anlamda özlüyorum. Düşüncelerini, kahkahasını ve en çok da varlığını özlüyorum.

Hem ben hem de Strzybog her seferinde onu davet etmek için büyük çaba sarf etsek de toplantılara gelmiyor. Önemli bir şey söyleyecek olduğunda bize katılacağını iddia ediyor. Rüzgâr tanrısı sıkılmış

ve şakacıdır, bu yüzden o on ikinci kez gelmeyi reddettiğinde, işkence odasının kilitli kapısından Jaga'yı bütün gün kızdırır.

Sonunda sabrını yitiren kadın onu içeri davet eder. Strzybog tam bir dakika dayanır ve sonra oradan fırlayarak titrek elini ağzına bastırır, gözleri kokudan yaşarır. Artık kadını rahatsız etmez. Chors, Jutrzenka hakkında benimle konuşmayı reddeder. Bence bu, Jaga'nın bana yaşattığı her şeyi de dahil edersek, en sinir bozucu gelişmedir. Onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum, ama meğer şimdiye kadar sevdiğim en yakın kişi bile benden sır saklıyormuş

Bir ay geçmesine rağmen hala geçerli bir stratejimiz olmadığında, son umut kırıntılarımı da kaybettim. Motivasyonumu ancak bir süreliğine koruyabildim, ama kutlayacak yeni zaferlerim ve beni teşvik edecek Jaga olmadan, kimsenin beni çıkarabileceği kasvetli bir uyuşukluğa düştüm.

Müttefiklerim bende bir değişiklik hissediyor ve heveslerini kaybediyorlar. Her şey parçalanıyor ve bu akılsız ittifakı kurduktan sadece bir ay sonra. Nawie'nin düzlüklerinde büyüyen ağaçlar altın, kırmızı ve turuncu tonlarında güzelleşiyor ve denizden soğuk bir rüzgar esiyor. Mevsimler bile değişiyor, ama biz korkunç, kaçınılmaz bir rutine saplanmış durumdayız.

O zaman Jaga'nın artık taht odama gelmediğini, uyumak için bile gelmediğini fark ediyorum ve nedense, diğer her şeyin üstüne bu küçük ayrıntı beni yok etmekle tehdit ediyor. Çünkü nerede uyuyor? *Kiminle?* Chors, onu ele geçirdiği için mi bu kadar gizemli davranıyor? Rod onu baştan çıkardı mı? Strzybog mu?

Saatlerce, giderek çaresizleşen düşünce mesajlarıyla onu rahatsız ediyorum, dışarı çıkıp benimle konuşması için yalvarıyorum, defalarca özür diliyorum, dürüstlük lanetinin bana vaat etmeme izin verdiği her şeyi vaat ediyorum. Jaga çaresizliğimi ve deliliğimi hissetmiş olmalı ki, sonunda pes ediyor.

"Ne istiyorsun?"

"Nerede uyuyorsun? Lütfen, bilmem gerek."

İnanılmaz bir güçle bana doğru ittiği için onun rahatsızlığını hissediyorum. *"Rada'nın kulübesinde."*

"Teşekkürler. Beni bu kadar çok görmek istemediğine göre seni rahat bırakacağım," diyorum, umutsuz ve kızgın olmama rağmen sesimi olabildiğince hafif tutmaya çalışarak. *"Korkak bağırsak kız."*

"Bekle. Madem buradasın, neden çürüme bu kadar zor tedavi ediliyor? Bu senin icadın, değil mi?"

"Öyle. Onu tedavi edilemez hale getirdim."

Kısa bir sessizlik olur ve sonra kafamda bir görüntü belirir: Kanayan, öksüren Igor'un gözlerinden ve kulaklarından irin akıyor, Jaga'nın eli onun saçını tutarak yüzünü kaldırıyor.

"Bana son bir ayı bu işe yaramaz kurtçuklarla boşuna geçirdiğimi mi söylüyorsun?! Bana bir çare bulabileceğimi söylemiştin! Bunun imkansız olduğunu hiç söylemedin!"

İçimden patlayan kahkahayı tutamıyorum. Onu çok özlemişim, en çok da öfkesini.

"Çünkü bu mümkün. Her büyü, bir şekilde bozulabilir. Her hastalık, zaman ve kaynaklarla tedavi edilebilir. En azından ben hep böyle inandım."

Sessiz kalıyor ve ben iç çekiyorum, bu kısa etkileşimden şimdiden pişmanlık duyuyorum, çünkü onu daha da özlememi sağlıyor. Birkaç dakika geçiyor ve Jaga tekrar konuşuyor, isteksiz ve huysuz bir ses tonuyla.

"Herkesin nesi var? Nyja buradaydı. Bana uzun süre bağırdı. Senin ittifakının dağılmasının hepsinin benim suçum olduğunu söyledi."

Hala eskisi kadar parlak olan korkutucu ortağımı düşünerek hüznü bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Onun bu kadar çok mücadele etmesini seviyorum. Belki ben öldükten sonra Nawie'yi tek başına ayakta tutmayı başarabilir.

"Senin suçun değil. Hepsi benim suçum."

Yine uzun bir sessizlik oluyor. Jaga'nın kine tıpatıp benzeyen böğürtlen şarabımı alıp, şişeden direkt yudumluyorum. İçinde, birkaç saat boyunca düşünmemi engelleyecek kadar beynimi bulandıracak birkaç zehir var. Sarhoş olmak istiyorum.

Uyumak istiyorum ama o yanımda değilse uyuyamıyorum.

"Vazgeçtin mi? Kaybedecek miyiz?" diye sorar Jaga, ama düşüncelerinde suçlama yoktur. Ses tonu, benim hissettiğim gibi, pes etmiş ve ağırdır.

"Bilmiyorum. Ne yapacağımızı bilemediğimizde savaşmak zor."

"Zamanda geriye gitmenin sırrını söyle bana. Biliyorsun, biliyorum."

Dik otururum ve şarabı gürültüyle kenara koyarım. *"Ne? Neden şimdi?"*

"Kaybedersek yapmam gereken bir şey var."

Kalbim deli gibi atıyor, koltuğun kenarlarını sıkıca tutuyorum ve çılgınca düşünüyorum. Düşüncelerim değişken ve sersemlemiş, kavrayamıyorum. Bir ayıyı zehirleyecek kadar şarap içtim ve zihnim bulanık.

Tek net düşüncem alışkanlık ve pekiştirmeden doğuyor ve başka ne yapacağımı bilmediğim için geçmişteki hatalarımı tekrarlıyorum.

"Ruhunu bana ver, sana geçmişe nasıl gideceğini öğreteyim."

Lütfen."

Jaga sessizleşir ve ben şişeyi boşaltırım, deli gibi gülüp çılgınca bağırarak taht odamı mahvederim. Duvarlardan mücevherleri söküp toz haline getiririm, zevkle mobilyaları parçalarım ve sonunda uzun zamandır bekleyen yatak odasını ateşe veririm. Hiçbir şey benim derin hayal kırıklığımı gideremiyor. Davranışımın anlamsızlığını anlayacak kadar ayıldığımda, Jaga'yı aramaya çıkıyorum, onun kabul etmeye daha istekli olabileceği bir anlaşma yapmaya hazırım.

Ama o işkence odasında değil. Henüz çok endişelenmeden Rada'ya gidiyorum ve o beni geniş gözlerle, biraz korkmuş, biraz şefkatli bir şekilde karşılıyor.

"Dünden beri onu görmedim," diyor yumuşak, tatlı bir sesle, küçük Dar ise arkasındaki odun yığınının atlayıp, altın rengi ejderha pençelerini önüne koyarak bir kedi gibi üzerine yerleşiyor.

"O tam bir küçük canavar," diyorum, kalbim göğsümde endişeyle taklalar atarken. "Ordumda bir ejderha hizmet ediyor. Belki onunla konuşmak istersin?"

Minnettarlıkla başını sallıyor. "Oh, evet! Soracak çok şeyim var. Genelde ona ayak uydurabiliyorum ama bazen..."

"Tamamdır," diye sözünü kesiyorum. "Şimdi izin verin. Jaga'yı bulmam gerek."

Her şeyi mahvettim mi? Diye merak ediyorum. Korkakça teslim olmam onu sonunda uzaklaştırmış mı? Artık savaşmayı bıraktığıma emin olduğu için Perun'a gideceği düşüncesi beni ürpertiyor. Onu bulmak için gölgelerimi Nawie'ye gönderiyorum, ama çoktan gittiğini biliyorum.

Ya Mokosz onu önce bulur ve yine bir yere gömerse? Kahretsin, daha iyi rol yapmalıydım. Hayır, o burada değil ve her zamanki gibi hepsi benim hatam ve ben...

Gelincikler ve lovage. Henüz emin değilim ama umutluyum. Tüm gölgelerimi o yöne, bazı ruhların yaşamak için seçtikleri küçük bir köye gönderiyorum. Bir sıra kulübe, bir köy meydanı ve yakınlarda akan geniş bir nehir var...

Bu yerin ne olduğunu birden fark ediyorum. Ölümlü dünyada Jaga'yı takip ederken, sık sık hayal kırıklığı ve öfkeyle geri dönüyordum. Büyüm dolup taşıyordu, öfkem yanıyordu ve onu ve onu kazanmanın en iyi yollarını düşünerek uykusuz geceler geçiriyordum.

Tüm bu enerji dışarı çıkmak istiyordu ve genellikle aşırı gergin olduğumda yaratıcı olduğum için, Nawie'de yeni bir seviye inşa etmeye karar verdim. Her zaman yeni alemlere genişliyor, bu yüzden boş bir tane alıp inşa etmeye başladım.

Ne yaptığımı fark ettiğimde, Jaga'nınkine ürkütücü derecede benzeyen bir köy yapmıştım bile. Ama o nasıl biliyordu? Nyja mı söylemişti? Onun bildiğini fark etmemiştim. Ya da belki Wiosna burayı bulmuş ve ona söylemişti?

Gölgelerimin yaklaşmasına izin verdim ve evet, işte orada, deri giysiler ve yüksek topuklu botlar giyen, sırtına alev gibi dökülen saçları olan gelincik kızım. Belirsiz bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyor, yüzü...

Oh. Anlıyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Jaga, belirsizliği ve korkusundan kaynaklandığını bildiğim sert ve keskin bir sesle. "Sadece istedim... Benden nefret ediyorsan gideceğim."

Jaga'nın öldürdüğüm arkadaşı Bogna, Jaga'ya sarılır ve sevinçle güler.

"Buradasın! Oh, Jaga, nasıl oldu? Öldün mü? Ne oldu! Oh, seni gördüğüme çok sevindim!"

Jaga tereddütle ona sarılır ve ikisi de ağlar; Bogna yarı saydam, hayalet gibi, gerçekten acıtmayan gözyaşlarıyla, Jaga ise tüm varlığıyla.

"Seni öldürdüm!" diye hıçkırır, arkadaşına sarılırken vücudu suçluluk ve kederle sarsılır. "Benim yüzümden öldün, çünkü

sana yardım edemedim, edemedim ve çok üzgünüm! Çok üzgünüm!"

Bogna anlamadan gülüyor. Bir zamanlar Jaga'ya gerçeği söyledim. O mutlu. Hayattayken olduğundan çok daha mutlu.

"Ama sen neden bahsediyorsun? Jaga, bak! Bebeklerim burada! Bütün bebeklerim!"

O, kulübesinin kapısını işaret ediyor. Kapıda, üç ila beş yaşları arasında üç çocuk duruyor. Üçü de temiz ve güzel giysiler giymiş, gözleri parlıyor. Koyu ve sarı saçlı çocuklar var. En küçüğünün sevimli tombul yanakları var. Nyja, bu çocuk onun olsaydı, sevgiyle sıkıp öperdi.

"Senin... Senin çocukların." Jaga dudakları aralık bir şekilde onlara bakıyor ve bir an için anlamadığını, tamamen kafasının karıştığını ve kaybolduğunu görüyorum.

Sonra anlar. "Senin... Düşürdüğün bebeklerin mi? Sana yardım ettiğim... Sen... Onlar seninle mi? Nawka değil mi?"

"Oh, evet!" Bogna sevinçle söyler ve Jaga'yı kulübenin içine çeker. "Nawie'ye geldiğimde, Weles bizzat beni evime hoş geldin dedi! Burası çok güzel ve o çok iyi! Bana çocuklarımı görmek isteyip istemediğimi sordu ve tabii ki istedim! Onlar da benimle kalmak istediler, o da izin verdi. Tanrılar, çok mutluyum. İçeri gel! Sana bir içki hazırlayayım. Oh, çok solgun görünüyorsun."

Bu küçük köyde akşam karanlığı çökmüş, gökyüzü mor renge bürünmüş ve ufukta ilk yıldızlar parıldamaya başlamış. Adaçayı kokusu geliyor. Sessizce gölgelerimi takip ederek ön kapının yanındaki dar bir bankta oturuyorum ve Jaga arkadaşıyla sohbet ederken gecenin çöküşünü izliyorum.

Jaga fazla konuşmuyor, çoğunlukla dinliyor ve duyguları o kadar karışık ki, bağımız sayesinde onun kafa karışıklığını ve sarsıcı belirsizliğini biraz olsun görebiliyorum. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Bogna'nın çocukları ve onların başarıları hakkında mutlu bir şekilde bir saat boyunca konuşmasını dinledikten sonra, Jaga zayıf bir sesle izin isteyip dışarıya çıkıyor.

Beni görünce şaşırır. Gözleri kızarmış ve ürkek bir haldedir, omuzlarını tutup beni sarsar.

"Doğurduğum bebek. Nerede o?"

Anlayışla iç çekip başımı sallıyorum. "Sana göstereceğim."

Gölgelerimi onun etrafına sarıyorum ve o titriyor, korkunç bir acı onu soğutuyor, kalbi hızla atarken kanı hızla akıyor. Bir sahile çıkıyoruz, burada eski bir geminin devasa enkazı demirlemiş durumda. Burada sabah vakti ve her yaştan çocuklar direklerle tırmanıp güvertede koşuşturuyor, bağırıp gülüyorlar. "Bu o," diyorum, beş yaşında bir kızı işaret ederek, ölümlü dünyada olsaydı bu yaşta olacaktı. "Burada kaç yaşında olacaklarını ve büyüyecekler mi yoksa büyümeyecekler mi seçebilirler. O geldiğinde dört yaşında olmayı seçti ve büyüyor. Her gün burada oynuyorlar. Sıkıldıklarında başka bir oyun alanı bulurlar. Onun birçok arkadaşı var.

Onu seviyorum. Bakın."

Kız heyecanlı bir ılık atarak güverteye koşar ve yedi yaşındaki daha büyük bir kız elini tutar ve hevesle dinler. İki de geminin kamarasına girerler ve bir süre sonra arkalarında sürükledikleri altın ve yakutlarla dolu bir hazine sandığıyla çıkarlar. Bir erkek çocuk onlara katılır, sonra bir başkası, ve Jaga'nın getirdiğı kız sandıktan parıldayan bir şey kapar ve mutlu bir şekilde gülerek koşar, diğlerleri de onu kovalar.

Jaga gözyaşı dökmeden ağlar ve o kadar bunalmıştır ki, ruhu engellerini aşarak gemiyle uyumlu kırmızı bir yelken gibi açılır. Onu sıkıca sararım ve o yüzünü boğazıma gömer, onu sürgüne gönderdiğim ormanda olduğundan çok daha şiddetli bir şekilde ağlar.

Sakinleşmesi uzun zaman alıyor ve geri çekildiğinde yüzü ıslak ve lekeli. Bana üzgün, yalvaran gözlerle bakıyor.

"Ama neden? Neden bana söylemedin?"

Onunki gibi titrek bir nefes veriyorum.

"Tamamen dürüst olacağım. Slawa'da o kadar çok değıştin ve o kadar çok şey oldu ki, bunun önemli olduğunu unuttum. Özür dilerim."

Islak bir hıçkırıkla göğsüme vurur, sonra tekrar vurur, ta ki onun saldırısının şiddetiyle geriye sendeleyene kadar. Jaga beni yakamdan yakalar ve şimdi öfkeli, ruhu bir fırtına gibi kızıl bir şekilde cızırdar.

"Nasıl unutabilirsin? Her gece kabuslarımda onları gördüğüm halde nasıl unutabilirsin?"

Ben iç çekiyorum, kendime karşı alçakgönüllü ve kızgınım. "Seni çok iyi tanıyorum, poppy kız. Bazı yönlerden çok iyi tanıyorum. Ama sen benim için bir tanrıçasın ve bu, senin ölümlü olan her şeyini unutmamı sağlıyor."

Kendini kucaklayarak, suçluluk ve rahatlamayla ezilmiş küçük bir kadın şekline kıvrılır. Ona dokunabilir miyim emin olamadan ellerimi kaldırır ve onun etrafında gezdiririm, ta ki onun içinden kopan hıçkırıklar o kadar acınası hale gelene kadar ki, artık kendimi tutamam. Onu kucağıma alıp, Nyja ile sık sık oturduğum şelaleye doğru gölgelerin içine doğru yürüyorum. Burada her zamanki gibi gece, tek ses suyun şırıltısı. Mavi ay gökyüzünde yüksekte, bu gece hilal şeklinde.

Jaga kollarımda uzun süre titreyip ağlar, sonra daha da sıkı bir top haline gelir ve acıdan hıçkırır.

"Ne oldu, lo... Ne oldu? Lütfen, yardım etmeme izin ver."

"Sanırım... Oh... Sanırım kanıyorum. Oh, lanet olası vücut. Yemediğim zaman sorun yoktu. Bırakın beni, geri dönmem lazım, bir iksirim var..."

Gölgelerimi onun etrafına sarıp acısını içime çekiyorum. Daha önce yaptığı gibi, önce kulübesinde, sonra ölmekte olan bir ağacın altında, onun ıstırabının bir kabı oluyorum. Onun ıstırabı içimde nabız gibi atıyor, ezici ve korkunç, ve ben onu bir iç çekişle karşılıyorum. Beni parçalayan suçluluk duygusuna merhem gibi geliyor.

Çünkü ona çok uzun zaman önce gösterebilirdim. Acısını hafifletebilirdim. Ama bunun ne kadar önemli olduğunu unutmuştum.

Beni istememesine şaşmamalı. Onu sevmekte çok kötüyüm.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yakutlar

Bir saat geçer ve ben bu zamanı en iyi şekilde değerlendiririm. Jaga'nın acısıyla dolu olarak, onu sıkıca sararım, kokusunu içime çekerim, sıcaklığını içime çekerim. Eğer izin verse, bacaklarının arasından kanını yalardım, ama bunu önermeye cesaret edemem.

O iç çekerek kıpırdadığında, tekrar uykuya dalmasını umarak yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyorum. Ama Jaga oturur, bacaklarımın üzerine oturur ve bana garip, yeni bir yoğunlukla bakar.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor, boğuk bir fısıltıyla, yüzü ayın mavi ışığında solmuş ve hayalet gibi. "Bogna'nın kocasını beni cezalandırmak için onu öldürttün, ama Bogna şimdi çok mutlu. Hiç olmadığı kadar mutlu, çünkü ölümlü dünyada çocuklarını asla geri alamazdı. Öyleyse iyi bir şey mi yaptın, yoksa kötü bir şey mi?"

"İkisini de yaptım," diyorum eğlenerek. "Kötüydü, çünkü ona acı verdi ve seni üzdü. Ve iyiydi, çünkü şimdi mutlu."

Jaga hayal kırıklığıyla başını sallar. "Peki ya bebek? Onun mutluluğunu, muhtemelen hala onun yasını tutan ve benim adımla lanetleyen akrabalarının acısıyla mı karşılaştırmalıyım? Bu, yaptığın şeyin iyi mi kötü mü olduğunu belirleyecek mi?"

Omuz silkiyorum. "Onun akrabalarına ve sana karşı kötü bir şey yaptım. Kıza karşı ise iyi bir şey yaptım. Hoşuna gitse de gitmese de, artık o özgür. Ölümlülerin dünyasına geri dönerse, Perun'un kurbanı olur, başka bir şey olmaz."

Ölümlülerin dünyasında, Perun'un yemi olurdu, başka bir şey değil."

Jaga kucağımda daha rahat bir pozisyon aldıkça derin acı daha da şiddetli bir şekilde zonkluyor ve ben bunu belli etmemek için ifademi dikkatlice kontrol ediyorum. Onun için bunu yapmak zorunda kalmam yeterince acınası bir durum. Benim ne kadar aşağılanmış olduğumu bilmesine gerek yok.

Jaga iç geçirip gömleğimi tutar ve bakışlarıyla beni deler. Yutkunurum ve ellerimi hafifçe beline koyarım. O da ellerimi itmez.

"Yine de beni aldattın ve korkunç şekillerde manipüle ettin. Beni yere zincirledin. Mokosz'un beni almasına izin verdin!"

Hepsi doğru olduğu için başımı sallarım. "Evet, yaptım."

Öfkeyle homurdanır ve bırakır, ellerini saçlarıma sertçe geçirirken alnını alnıma dayar.

"Yine aynı şeyi yapacaksın," diyor, ses tonu titriyor ve sarsıntılı. "Sen... Sana güveneceğim, düşeceğim, sonra sen beni tekmeleyeceksin, böylece daha sert düşeceğim, cam ve bıçak yığınınna, ve seninle her zaman böyle oluyor, her zaman!"

Derin bir nefes alıp başının arkasını avuçlarım ve onu öpmek için kendime doğru çekiyorum. "Bu çok muhtemel. Ben korkunç biriyim. En kötüsü."

O da öfkeyle homurdanarak beni öper ve biz, dudaklarımız ve dillerimiz öfkeyle kıvrılmış halde boğuşuruz, ta ki o geri çekilip başını sallayana kadar.

"Hayır! Çok iyi gidiyordum."

"Ne, bana direnmek mi?" diye şaka yollu soruyorum. "Zor olduğunu mu söylemek istiyorsun? Lütfen. Ben aptal gibi özlem duyarken sen benden kaçmakta hiç zorlanmıyorsun."

"*Hiç zorlanmıyorum,*" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor ve tekrar gömleğimi tutuyor. Gözleri ay ışığında parıltıyor ve dudaklarını yalıyor, kararsız bir şekilde yüzüme bakıyor.

Çok sertleşmişim ve o da bunu beni böyle bacaklarının arasına alırken hissediyor olmalı, ama yine de beni öpmek için hiçbir hareket yapmıyor. Kendimi beklemek için zorluyorum, onun beni almasını istediğimi hatırlayarak, tersini değil. Ah, ve onu ilk öperek yine her şeyi mahvettim. Belki bu sefer o beni öperdi.

"Yapamam. Woland, Weles, her neysen. Yapamam. Yapmayacağım."

Onunla seviştikten sonra bunu unutmasını sağlayabileceğimi söyleyen aptalca, akılsızca bir şaka yapmak istiyorum, ama dilimi tutuyorum. Bunun yerine, kaçınılmaz olarak kaçmadan önce onu içime çekiyorum. Bu anı, vücudunun bana değen sıcaklığını, nefesinin sıcaklığını, önümüzdeki aylarda beni tekrar kaçındığında hatırlamak için hazine gibi saklayacağım.

Jaga başka yere bakar, yanağının içini çiğner ve sinirli, hırıltılı sesler çıkarır ki ben bunu sevimli bulurum. Karnım şimdiye kadarki en şiddetli kramp ile zonklar ve dişlerini sıkarım.

Yemin ederim, Perun'un esaretinde gözlerim oyuldu ve testislerim ezildi, ama bu acı özel bir işkence. Her ay buna nasıl dayanabildiğini anlamıyorum. Keşke onu iyileştirmeme izin verse ya da kendini iyileştirse. Yapabilir.

Ve neden yapmadığını tam olarak anlamak beni daha da acılandırıyor.

"Seni bırakmalıyım," diyor Jaga, hayal kırıklığıyla iç çekerek. "Tek çare bu. Ama sen, hiçbir yere gidemeyeceğim bir durum yarattın, yoksa mezarıma geri döneceğim. Zeki Woland."

Başımı eğiyorum. "Evet. Senin önemini dünyaya açıkladığımda hiç düşünmüyordum ama bu benim için akıllıca bir hareketti. Bana çok acı çektirdin. Senin yüzünden aklımı kaçırdım."

Gözlerime bakar, yüzünde bir tür kararlılık belirir. Kalbim daha hızlı atmaya başlar. Olamaz. Neye karar verdi? Sonunda beni terk mi edecek?

"Kazanmalısın," diyor Jaga kararlılıkla. "Tek yol bu. Kazandığında, her zaman istediğin şeye sahip olacaksın ve ben de özgür kalacağım. Öyleyse karar verildi. Sana yardım edeceğim."

Kafamı sallamak istiyorum, çünkü hayır, hiçbir şey karar verilmedi ve ne demek kazanınca beni terk edecek, ben bunu istemiyorum ve...

Midem ezici bir acı ile kasılırken titreyerek nefes veriyorum. Jaga ayağa kalkıyor, bana elini uzatıyor ve ben acıdan gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Sabırsızlıkla homurdandığında, sonunda avucunu tutuyorum ve beni kaldırmasına izin veriyorum, zar zor dengemi tutuyorum.

"Hadi," diyor, bana sabırsız bir bakış atarak. "Nasıl kazanacağımızı bulmalıyız. Diğerlerini topla. Ve ruhları. Burada

korkunç savaşçılar yok mu? Savaşları ve savaşları kazanan liderler? Onların fikirlerini al."

"Ölümlülerin savaşları bizimkine hiç benzemiyor," diyorum açıkça, çenemi gevşetmeye zorluyorum, oysa çenem acı içinde sıkılıp durmak istiyor.

"Evet, söyledin," diye Jaga küçümseyerek mırıldanır ve parmaklarını şıklatarak ateşli bir geçit açar. "Ama onlar senin düşünmediğin bir bakış açısı sunabilirler. Dürüst olmak gerekirse, siz yüzyıllardır aynı şeyleri tekrarlıyorsunuz. Yeni fikirler üretememenize şaşmamalı. Geliyor musun?"

Elimi tutar ve beni portalından içeri çeker. Bir anlık ezici bir sıcaklık ve yanmış otların kokusu hissedilir, sonra geçip, etrafımızı saran Ateş Salonu'na ulaşırız. Nyja, Strzybog ile birlikte buradadır, ikisi de fısıltıyla konuşmaktadır ve biz içeri girdiğimizde başlarını kaldırırlar.

"Sonunda barıştınız mı?" diye sorar Nyja, birleşmiş ellerimizi kısık gözlerle izleyerek.

"Biraz," diyor Jaga, avucumu sıcak kömürmüş gibi bırakarak. "Bir şey buldun mu? Oh, bir ay oldu! Burada ne yapıyordun ki?"

Masanın başına ağır ağır oturup kenarını sıkıca tutuyorum. Kimse bana dikkat etmiyor ve terleyen alnımı bir büyüyle kuruluyorum. Hayır, burada olmak istemiyorum. Jaga'yı kollarımda tutarak karanlık bir yerde kıvrılmak istiyorum. Anlaşma bu değil miydi? Onun acısını üstlenerek onu kollarımda tutabilecektim, değil mi?

Ve şimdi o bile yok, ama yine de Jaga'nın acısını geri vermek istemiyorum. Bu acınacak bir durumdan da öte ve eğer bunu yaptığımı biri öğrenirse, kendimi toprağa gömeceğim ve bir daha asla çıkmayacağım.

"Herkes nerede?" diye soruyor Jaga, ellerini çırparak. "Wiosna'yı da getirebilir miyiz? İyi tavsiyeleri olabilir. Ve lütfen birkaç savaşçı ruhu da getirin. Ya da eski zercaslar, masalları bilen insanlar? Yardımcı olabilecek herkesi getirin."

Nyja kollarını kavuşturur. "Kaos çıkacak. Savaş konseyi ciddi bir mesele, parti değil."

"Belki de bir parti olmalı," der Jaga omuz silkerek, masaya yaklaşp kuvvetlice masaya vurur. "Belki de farklı bir şey yapmak farklı sonuçlar verir? Tabii aynı şeylerin devam etmesini istemiyorsan."

"Diğerlerini çağırayım," der Strzybog, eğlenceye hevesli bir gülümsemeyle.

Soğuk bir rüzgar esiyor ve o gidiyor. Jaga, masadaki ikramları yeniden düzenlerken kendi kendine mırıldanarak uzaklaşıyor ve Nyja gelip beni keskin bir bakışla izliyor.

"Neler oluyor?"

"Eğer kazanırsam beni terk edip özgür olabileceğini düşünüyor," diyorum hüznü bir gülümsemeyle.

Nyja sabırsızlıkla homurdanarak kollarını kavuşturur. "Ama kehaneti ona açıkladım! Bu kaçınılmaz bir şey. O aptal mı, Weles? Sana söylenenleri anlamayan, kalın kafalı bir kadına mı aşık oldun?"

Kafamı sallayıp bir kadeh şarabı kendime yaklaşıtıyorum. "Hayır. Sadece hala umudu olan ve yerleşmeyi reddeden ölümlü bir kadın."

"Yani şimdi yine ölümlü mü oldu?"

"Bir bakıma. Aptal olan benim, Nyja. Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Sinirli bir ifadeyle tavana bakar, sonra tekrar bana döner. "En iyi nawka generallerimi ve eski savaşçılardan birini getireceğim. Çek olabilir. Ya da Rus. Bir konuda haklı, yeni bir şey denemeliyiz. Sen de. Henüz denemediğin bir şekilde onu kazanmaya çalış."

O bir kuş sürüsüne dönüşür ve kanat çırparak ortadan kaybolur. Jaga ile baş başa kalırım, o masanın karşı ucuna oturur ve obsidiyen masanın ötesinden beni izler.

"Yine benden kaçıyor musun? Korkak," diye alay ediyorum, ona öfkeyle bakarak, çünkü acı bana kötü davranmak istiyor.

"Ben bir korkakım ve bunu kabul ediyorum," diyor omuz silkerek. "En azından şu anda sadece iki şeyden korkuyorum. Senin kaç tane korkun var?" Titriyorum, kafamda görüntüler geçiyor. Mokosz gözlerime iğneler batırırken beni mastürbasyon yapıyor. Perun bana asla kazanamayacağımı söylüyor. Chors her yeni ayda kuruyup zayıflıyor. Jaga gömülüyor. Jaga ölüyor.

Jaga benden nefret ediyor ve kalbimi tutuyor. Jaga gidiyor. Başka bir adamla.

Onun çocuklarını doğuruyor.

"Sayamayacak kadar çok," diye itiraf ediyorum, rüzgâr salonun içinden esip alevleri savaş bayrakları gibi dalgalandırırken.

Geliyorlar: tüm müttefiklerim, Wiosna, birkaç yaşlı nawka askeri ve hala burada olan ve katılabilecek kadar bilinçli birkaç ruh. Çoğu ruh, var olmaktan yorulduğunda, genellikle yüz yıl kadar sonra, sonsuz bir uykuya dalmayı tercih eder. Artık pek fazla yaşlı kalmadı.

Herkes oturduğunda bana bakıyorlar, ama ben Jaga'yı izliyorum. Bu onun konseyi, benim değil. Bir süre sonra, onun başlamasını beklediğimi fark ediyor ve bana kötü bir bakış atıyor.

"Ne, benim senin işini yapmamı mı istiyorsun? Tembel tanrı," diye alaycı bir şekilde sorar.

"Evet, lütfen. Benim iğrenç kraliçem."

Boğazını temizler, ama diğerleri hala bana umutla baktıkları için bu, onların dikkatini çekmez. Ayağa kalkar, yakut rengi sandalyesi zemini sıyrır. Acıya karşı dişlerimi sıkarım.

"Perun'u nasıl yeneceğiz?"

Sesi keskin ve kendinden emin, ama bunun tamamen numara olduğunu anlayabiliyorum. Jaga temkinli ve rahatsız, herkes ona dönünce sırtını dikleştirip, rahatsızlığını gizlemek için küstahça soğukkanlılıkla onlara bakıyor.

Onun acısını kendime çekiyorum, içimde tutuyorum. Zaten zor bir dönemden geçiyor.

"Kehanetin dediğini yapıyoruz," diye cevaplar Nyja, anlamlı bir duraklamadan sonra gözlerini devirerek. "Bundan kaçamazsın. Perun'u yenmenin tek yolu kendini Weles'e teslim etmektir."

"O zaman bu işin sonu yok," diyor Jaga omuz silkerek, gözleri kısılmış ve kin dolu bir şekilde. "Ruhumu asla kimseye vermeyeceğim. Bu savaş sonsuza kadar sürecek. Başka bir yol bulmadıkça."

"Başka bir yol yok!" Nyja yumruğunu masaya vurur ve çarpma noktasından ortasına doğru bir örümcek ağı gibi çatlaklar yayılır. "Sana söyledim, kehanet bir şekilde gerçekleşmek zorunda. Bu kehanet, kazananın seni alacağını söylüyor. Slawa'nın kaderini oynamayı bırak ve doğru olanı yap!"

"Ama doğru olanın ne olduğunu nasıl bileceğim? Yapmayacağım," diye homurdanır Jaga, gözleri mücevher gibi parıldayarak. "Hayatım senin oyuncağın değil."

Nyja'nın yanında oturan Strzybog, avucunu onun yumruğunun üzerine koyar. Nyja ona alaycı bir şekilde bakar, keskin dişlerini gösterir ve Strzybog sırtarak gülümser.

"Jaga'yı itaat ettirmenin bir yolu var mı?" diye sorar.

Benim afyonlu kızım öfkeyle tıslar ve o, ona karşı cesurca omuz silker. "Ne? Ben de bu masadaki herkes gibi kazanmak istiyorum. Eğer işbirliği yapmazsan, seni zorlayacağız. Bu makul bir çözüm. Sen de aynı şeyi yapardın."

"Sadece kendi isteğiyle teslim olursa onun olabilir," der Nyja, bana soğuk bir bakış atarak. "Ya da onu hamile bırakırsa ve ona bir çocuk verirse."

Strzybog sevinçle ellerini çıkarır. "Harika, sorun çözüldü! Onu senin için tutmamı ister misin, Weles?"

Jaga en yakın sütuna iki adım atar ve elini uzatır. Duvardan elmaslar ve yakutlar kopar ve avucuna doğru süzülür. Herkes, mücevherlerin yumuşak bir tınlama ile düşmesini merakla izler. Elinde güzel bir yığın oluştuğunda, elini yumruk yapar ve bir saniye sonra açar. Elinde hiçbir şey yoktur.

Strzybog öksürür. Küçük bir yakut masaya düşer ve tıkırdar. Tekrar öksürür, sonra tekrar, yüzü kızarır ve terlerken öksürür. Ağzından kanlı bir elmas düşer, ardından daha fazla mücevher düşer.

"*Yaramaz. O senin müttefikin,*" diye Jaga'yı azarlıyorum, ama şahsen bu gösteriyi oldukça eğlenceli buluyorum. Strzybog bunu hak etmişti.

Diğerleri fısıldaşıyor ve birbirlerine mırıldanıyor, bazıları gülüyor, diğerleri Jaga'ya düşmanca bakışlar atıyor. O, deri giysili bir buz kraliçesi gibi dik ve gururlu duruyor, ama ben onun ne kadar kırılğan hissettiğini tahmin edebiliyorum.

Sonuçta bu onun en kötü kabusu. İnsanların onu olduğu gibi sevmemesi. Geçen yıl bunu ona karşı kullandım ve hala ne kadar kırık ve incinmiş olduğunu hatırlıyorum.

Ve böylece, müttefiklerimiz Jaga'nın düşman olduğuna ikna olmadan önce harekete geçiyorum. Acıyı hissederek yavaşça ayağa kalkıyorum ve gölgelerimi Strzybog'un açık ağzına gönderiyorum. Henüz öksürerek çıkarmadığı tüm mücevherleri geri alıyorum ve kanı da dahil olmak üzere her şeyi temizliyorum. Kanı daha sonra kullanmak üzere bir şişeye koyuyorum. Ne olacağı belli olmaz. İşe yarayabilir.

"Strzybog, müttefiklerimden birine tecavüz etmeme yardım etme teklifini hiç takdir etmedim," derim nazikçe. "Hak ettiğini aldın, bunu burada bırakalım. Ayrıca, bu tartışmalı bir konu. Jaga kısır."

Rüzgâr tanrısı öfkeyle boğazını ovuşturur, ama hiçbir şey söylemez. Jaga sert bir şekilde oturur, yumruklarını kucağında saklar. Ona hafifçe başımı sallarım.

"İzninizle, kraliçem, sorunuzu yeniden ifade etmek istiyorum. Aslında sormanız gereken şey şuydu: Kehanet bir faktör değilse, Perun'u nasıl yenebiliriz? Her türlü fikre açığım."

Herkes bakışlarımı kaçıırken, rahatsız edici bir sessizlik hakim oluyor. Bir başka sonuçsuz toplantı daha olacağını düşünerek iç çekiyorum. Bu konuyu binlerce kez ele aldık ve bıktıracak kadar tartıştık.

Kimse konuşmazsa, bu şimdiye kadarki en verimsiz konsey toplantısı olacak.

"Herhangi bir şey, lütfen. Aptalca fikirler bile önemlidir," diye onları cesaretlendiriyorum, çünkü çamurun içinde de değerli taşlar bulunabileceğini biliyorum.

Wiosna, yaramazca gülümseyerek gözlerimi yakaladı. Ona başımı salladım. Boş bir bal şarabı kadehini kaldırarak sandalyesinde daha rahat bir pozisyon aldı.

"Oh, çok kolay," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ona kükürt dolu bir kuzu yedin. Masallardaki gibi."

Herkes gülüyor, neşeleri çok gürültülü ve birinin konuşmasıyla rahatlamışlar. Jaga isteksiz bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor. Kahkahalar dinince, ben ciddi bir şekilde başımı sallıyorum.

"Perun bir ejderha olsaydı, bu işe yarayabilirdi, çünkü kükürtle doldurulmuş koyunlar ejderhalar için mükemmel bir yemdir. Teşekkürler, Wiosna."

O da memnun bir gülümsemeyle başını sallar ve bir tabak kek çeker. "Yem," der Rod, bana bakmak için doğrulur. "Onun sadece sen ve Jaga için geleceğini biliyoruz. O yüzden, avantajlı olduğumuz bir yerde kendinizi göstermeniz yeterli."

Başımı salladım. "Peki, o yer neresi olabilir?"

Rod sertçe başını sallar, çünkü o da benim kadar iyi bilir ki, Perun'un yenilebileceği hiçbir yer yoktur. Ama bu bir başlangıçtır ve tartışmaya daha fazla ses katıldıkça, göğsümde bir umut ışığı parlar.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Mucizeler

Üç saat boyunca giderek daha tuhaf fikirler paylaşıldıktan sonra, umudum tamamen söndü ve Jaga bile kızgın görünüyordu. Ona alaycı bir bakış attım.

"Birkaç yeni gelenin bakış açısının bizi kurtaracağını gerçekten düşündün mü? Ben bunu yüzyıllardır yapıyorum, Sıkıcı Hanım. Bir yol yok dediğimde, bir yol olmadığı içindir."

Masadan bana sert bir bakış attı, sonra içini çekip keskin bir şekilde başını salladı.

"Haklısın. Senin hiç düşünmediğin fikirlerim olacağını düşünerek kibirli davrandım."

"...ve yeterince insan Perun'un tüylü bir sincap olduğuna inanırsa, onun da sincap olmaktan başka seçeneği kalmaz," Jutrzenka saçma düşüncesini tamamlayarak, hak etmediği bir gururla herkese gülümser.

İç çekip başımı sallıyorum, çünkü tek istediğim o kızı boğazlamak, ama bunun bir faydası olmaz.

"Kısa sürede milyonlarca ölümlüye Perun'un bir sincap olduğuna *nasıl* inandıracağımızı öneriyorsun?" diye soruyorum, onun söylediklerini düşününce sesim sonsuz bir sabırla.

"Oh," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Bilmiyorum. Ama eğlenceli bir fikirdi!" "Tamam," diye dişlerimi sıkarak mırıldandım ve masadan uzaklaştım. "Herkes teşekkürler, çok canlandırıcı bir tartışma oldu, ama biz..."

"Hayır," Jaga sessizce ayağa kalkarak diyor. "Bekleyin. Durun. O haklı."

Yoğun bir şekilde odaklanmış bir ifadeyle, kendi kendine mırıldanıyor ve kaşlarını çatıyor. Ben de, bastırmaya bile zahmet etmeden, yüzümü buruşturarak tekrar oturdum. Oturduğunda daha az acıdığını fark ettim, ama şimdi ayağa kalktı ve artık acımı saklayacak gücüm kalmadı.

"İnsanlara Perun'un bir sincap olduğuna inandırmak istiyorsun," diyorum düz bir sesle, çünkü bu lanet günün üzerine bir de bu eklenirse işler daha da kötüye gider.

Jaga bana sabırsız bir bakış atıyor. "Hayır, tabii ki hayır! Onlara senin yeniden güçlü olduğuna inandırmak istiyorum."

Masada bir sessizlik hakim olur. Yorgunluktan gözlerimi kapatıp iç geçiriyorum. "Jaga, Perun'un atalarının ruhları..."

"İnsanları karanlıktan ve büyüden korkutuyorlar, evet," diye sözümü keser. "Ama özellikle *senden* korkmalarını *mı* sağlıyorlar? Weles'e duyulan nefret her ölümlüde var mı? Çünkü eğer öyleyse, haklısın, bu işe yaramaz, ama..." "Öyle değil," der Rod ikna olmuş bir şekilde, gözleri aniden parlayarak heyecan. "Milyonlarca ataların ruhunu ele geçirdim ve onlara dokunan her büyüü biliyorum. O haklı, Weles. Büyüyü kilitliyorlar ve insanları cadılardan ve karanlıktan korkutuyorlar. Ama hepsi bu kadar."

Sabırsızlıkla başımı sallıyorum, çünkü bu açıkça işe yaramayacak ve başarısız olduğunda beni sadece yıkacak bir şeye zaman ve enerji harcamaktan nefret ediyorum.

"Ben karanlık ve büyüüm," diye tıslıyorum. "Perun'un ruhlarının benim adımla telaffuz edip etmemesi bir şeyi değiştirmez."

"Kendini yeniden keşfet," diyor Jaga, gözlerinde bir ışıltıyla. "Sen *sadece* büyü ve gölgelerin tanrısı mısın? Hayır, sen bir şifacı ve öğretmensin. Bu rollerde seni kimse yerini almadığını söyledin, öyleyse neden onları tekrar üstlenmiyorsun? Şifa, her ölümlünün hayatının bir parçasıdır. Hasta çocuğu olan bir anne kadar dua eden kimse yoktur. İnsanlar sana dua ediyor mu, Weles?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bazen. Çok fazla değil. Onları görmezden geliyorum."

Jaga ciddiyetle başını sallar. "Elbette görmezden gelirsin. Onlar sadece kırık ölümlüler ve sen onlara bakmaktan nefret ediyorsun. Bence onların tüm dualarını gerçekleştirmelisin."

Aniden sessizlik olur ve çoğu kişi Jaga'ya şüpheyile bakar. Sadece Wiosna kıkırdar, masaya bal likörü bardağını vurur ve likör masaya dökülür.

"Çoğu dua aptalca," diye karşılık veriyorum, başımı sallayarak. "İnsanlar siğillerinin geçmesini, kayınvalideleri kuyuya düşmesini ya da ormanda bir yığın altın bulmayı diliyorlar."

"Mükemmel," diyor Jaga, hiç rahatsız olmamış gibi. "Siğillerini iyileştir, akrabalarını boğ, onlara altın ver. Sende bolca var, değil mi?"

"Bu çok saçma." Masadan uzaklaşıp ayağa kalkıp dolaşmak istiyorum, ama bir kramp beni sıkıca kavrar ve yüzümü buruşturarak tekrar oturuveririm. "Bu günlerde bana dua edenlerin ne kadar az olduğunu biliyor musun? Üstelik yüzümü bile gösteremiyorum. Bunun işe yarayacağına dair ne gibi bir garantin var?"

"İnsan doğasını bilirim. İnsanlar belirli bir tanrıya dua ederek beklenmedik bir kazanç elde ederse, ona tekrar dua ederler. Dürüst olmak gerekirse. Neden kendinizi daha güçlü hale getirmek için dualara cevap vermiyorsunuz?"

"Sıkıcı," diyor Strzybog küçümseyerek. "Ayrıca, çoğu insan Mokosz ve Perun'a dua eder. Ya da zanaatkarlarsa Swarog'a, ormanda yaşıyorlarsa Arıların Kralı'na."

"Eminim çoğu kişi, işe yaradığını bilselerdi Weles'e dua ederdi," diyor Jaga, iki elini masaya koyarak bana yaklaşıyor, sanki yoğun bakışlarıyla beni ikna etmek istercesine. "Hadi. Şimdi yap. Bir duayı kabul et."

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, sıkıcı ve sinir bozucu oldukları için her zaman kulak asmadığım sesleri dinliyorum. Birkaç ölümlünün dikkatimi çekmek için bağırdığını fark edince şok oluyorum. Çoğunun beni unuttuğunu sanıyordum.

"Oh, Weles, lütfen annemi iyileştir. Lütfen, başka kimse dinlemiyor."

"Kurtar beni, Weles. O gün büyü yaptığımı öğrenirlerse beni öldürecekler. Hayatımı kurtar."

"Çok açız. Başka hiçbir tanrı bizi dinlemiyor. Lütfen, Weles, bize yiyecek ver..."

Ve daha pek çokları. Seslerin sönmesini bekledim, ilk üçünü ileride incelemek üzere işaretledim ve gözlerimi açtım. "Şifa, koruma ve yiyecek istiyorlar. Bunları sağlamak için orada olmam gerekiyor."

"O zaman gidelim," dedi Jaga. "Ben yardım ederim. Mucizeler yaratıp sana gücünü geri vereceğiz."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Hayır, anlamıyorsun! Üç kişi hiçbir şey! Bunun işe yaraması için yüzbinlerce kişiyi dönüştürmem gerek. Bu kadar çok duayı cevaplamak yüzyıllar sürer."

Omuzlarını silkiyor. "Oh, daha önemli bir işin mi var?" "Perun bunu öğrenecek ve beni durduracak," diyorum dişlerimi sıkarak. "O bunu yapmama asla izin vermez. Ya da ataların ruhlarını değiştirir, beni daha da zayıflatmak için yeni büyüler ekler."

Rod boğazını temizler. "Ben olmadan bunu kolayca yapabileceğini sanmıyorum. Ben gittiğimden beri, ölümlüler atalarının ruhları hala içlerindeyken gömülüyorlar. Perun benim yerime geçecek birini bulana kadar, kullanılmış olanları geri alamayacak. Yeni olanlar hala leylekler tarafından taşınıyor, ama bir noktada bitecekler."

Jaga zaferle yumruğunu masaya vurur. "Gördün mü? Her şey senin için yolunda gidiyor!"

"Jagusia, Jarota'nın bir keresinde Mokosz'a yağmur için dua ettiğini hatırlıyor musun?" Wiosna birdenbire sorar. "Ve ertesi gün yağmur yağdı, tüm mahsulümüz kurtuldu. O günden sonra her şey için Mokosz'a dua ettiğine ve insanlara da ona dua etmelerini söylediğine emin olabilirsiniz."

"Oh." Jaga anlayışla başını sallayarak iç çeker. Bana döner. "Zercas'ın varsa, nüfuzun da olur. *Onlara* mucizeler göster, onlar da insanları senin için dinine döndürsünler. Bunu yap, sonra Perun'la yüzleşecek kadar güçlenene kadar zamanını bekle."

Onun coşkusu çok sevimli, ama Jaga yirmili yaşlarının başında. Perun'un ne kadar güçlü olduğunu ve benim ona kıyasla ne kadar zayıf olduğumu bilmiyor. O benimle birlikte o çukurda değildi, her gün kazanmanın imkansız olduğunu öğrenmiyordu.

"Deneyebilirim," diyorum ikna olmadan. "Ama sanmıyorum..."

"Ah, lanet olsun sana!" diye bağırır, masaya tekrar vurur ve Nyja gibi, öfkesinin gücüyle obsidiyeni çatlatır. "Kazanmak istemiyorsun, değil mi? Başkasının *sana* zaferi *sunmasını* istiyorsun. Bu yüzden beni takip etmeye devam ediyorsun. Peki. O zaman korkak ol. Ben bittim."

Onun acısı içimi sarsıyor, zayıflatıcı ve korkunç bir şekilde, ve onu içimde çok sıkı bir şekilde tuttuğum için, ya da belki de aramızdaki bağdan dolayı, pelvisindeki donuk zonklamadan daha fazlasını hissediyorum.

Derin bir acı kalbini yutuyor. Hayal kırıklığı, reddedilme, terk edilme, tüm korkunç ve incitici şeyler. Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve o titriyor, bana öfkeyle bakıyor, o kadar kırılgan ve parçalanmış bir şeyi gizleyen bir öfkeyle ki, orada olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, yanıyorsun. Savaşacağım. Yapacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Lütfen, henüz pes etme. Benimle gel. Birlikte mucizeler yaratalım."

Güvensizce gözlerini kırıştırıyor, vücudu sert ve ağırlı, ve ben hepsini hissediyorum, omuzlarının ağırlığı onu aşağı çekiyor, boğazı yanıyor, gözleri acıyor, ama gözyaşlarının izi yok. Jaga'nın her yeri ağrıyor, ve bunun nedeni... onu reddettiğim için mi?

Şimdi kaşlarını çatıyor, vücuduna, sonra bana bakıyor, bakışları sorgulayıcı. Sanırım, duygusal çalkantılarına genellikle eşlik eden hislerin yokluğunu fark ediyor. Onun tüm acısını aldım, onun her şeye olan açgözlülüğümlle, ayırt edemeden ve çok acınası bir şekilde.

"Jaga," diye nazikçe dikkatini bana geri çekerim. "Ben yaparım. Bence bu harika bir fikir."

Bunu fark ediyorum çünkü arıyorum. Omuzları düşüyor ve gözlerinin etrafındaki gerginlik azalıyor. Başını sallıyor ve bence bunun nedeni sesine güvenmemesi. Ah, hala çok ölümlü. Çok değerli.

"Ölümlülerin dünyasına öylece giremezsin," diyor Nyja, dudakları onaylamayan bir şekilde bükülmüş. "Ne sen ne de o."

Jaga omuz silkiyor. "Kendimi çok iyi gizleyebilecek kadar güçlüyüm."

Nyja başını sallar. "Saçının veya gözlerinin rengini değiştirerek onu kandıramazsın! Weles, onu gitmesine izin vermeyi ciddi olarak düşünemezsin. Bu çok tehlikeli!"

Masaya parmaklarımla ritim tutarak, riskleri ve olası faydaları değerlendiriyorum. Sonunda başımı sallıyorum. Daha önce, Jaga'nın benimle Slawa'ya gelmesine izin vermemek için çok iyi nedenlerim vardı ve bunlar hala geçerli. Onun sihrini kullanmaktan kaçınabileceğinden emin değilim.

Ama biz zaten birbirimize bağlandık, bu yüzden bu sefer onu engellemek için bir neden yok.

"Burada oturup hiçbir şey yapmamak da tehlikeli. Jaga'nın izini gizleyecek kadar güçlü olduğuna inanıyorum ve eğer bunu yapabilirse, onu yanımda götüreceğim."

Nyja kızgın bir kedi gibi tısladığında, sesimi onun kulağına fısıldayacak şekilde yansıtıyorum, sesi sadece onun duyabileceği şekilde koruyorum.

"Onunla ilerleme kaydediyorum, ama yeterince hızlı değil. Birlikte bir macera yaşamak bizi birbirimize yaklaştıracak."

Nyja derin bir nefes alır ve keskin, gümüş rengi gözleriyle bana bakar. "Dikkatli ol."

Başımı sallarım. Jaga bana bakar, açıkça heyecanlıdır ve köyünde bieseslerle savaşıırken ne kadar başarılı olduğunu hatırlarım. O, olayların tam ortasında olmayı sever. Ve bu sefer, onun düşmanı değil, heyecanının en yakın arkadaşı olarak onun yanında olacağım.

Toplantı bittiğinde, Jaga tereddüt ederek yanıma gelir. Ayağa kalkacak kadar gücüm yok. Tek yapabileceğim burada oturup acıyı hissetmek.

"Weles?" diye soruyor tereddütle. "İyi misin?"

Soğuk terle ıslanmış alnıma elimi bastırıyorum.

O bana yaklaşır, ben de başımı sallayarak yukarı bakarım.

"Bana bir iki gün ver, sonra gidelim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ya da hayır. Üç gün daha iyi olur."

Kaşlarını çatarak beni dikkatle izliyor. "Acı çekiyorsun."

Acı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum, ama tutmamam gerek. Kalkıp iyiymiş gibi davranmam gerek, ama tamamen bitkinim.

"Git artık," diyorum. "Lütfen."

O inatçı cadı gitmiyor. Sandalyeyi masadan uzaklaştırıyorum ve Jaga önümde diz çöküp ellerimi avuçlarına alıyor. Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. Lanet olsun. Başka bir durumda onu böyle görmekten çok hoşlanırdım, ama şu anda hiçbir şey için heyecanlanamıyorum.

"Neden acı çekiyorsun?" diye soruyor, sesi gergin, sanki cevabı zaten biliyormuş ama inanmak istemiyormuş gibi.

"Bu çok aşağılayıcı. Beni rahat bırak."

"Söyle bana."

Onun sesi zihnimde bir çiçek gibi açıyor, tatlı ve ikna edici, çok samimi. Titreyerek nefes veriyorum, ama kaderim belli, değil mi?

En azından bağ aracılığıyla ona söylemek daha kolay. Eğer bunu yüksek sesle söylersem ve Strzybog duyar, örneğin, bunu asla unutamam.

"Senin acını dindirdiğimde, o sadece ortadan kaybolmuyor. Senin fark etmeni istemedim. Bunu bildiğini unuttur musun lütfen? Lütfen."

Onun sıcak parmakları benim soğuk avuçlarımı sıkıca kavradı.

"Yani... Acımı hissediyor musun? Öyle mi oldu? Ama sen... Bütün bu saatler boyunca burada oturdun. O kadar acı çekerken bu nasıl mümkün olabilir?"

Gözlerim hala kapalıyken hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyorum. *"Bu bir meydan okumaydı. Beni rahat bırak. Eğer başa çıkamazsam sana geri veririm."*

"Hemen geri ver!"

"Henüz değil."

Sabırsızca nefes alır ve ben küçük bir gülümsemeyi başarırım. Vücudunun ön kısmı bacaklarıma bastırır ve ellerimi o kadar sahiplenici bir şekilde tutar ki, daha sonra bu anıyı düşünerek mastürbasyon yapacağımı bilirim. Sonunda, buna değer.

"Oh, sadece... Sadece geri ver. İksirimi içip uyuyacağım. Ben iyiyim."

"Hayır. Onu elimde tutmak istiyorum. Minnettarsan, beni tutabilirsin. Lütfen. Sadece bir süreliğine. Hiçbir anlamı olmayacak."

Cevap vermiyor, kıpırdamıyor. İsteksizce başımı eğiyorum, gözlerinde reddedilmeyi bekliyorum, ama Jaga daha çok kararsız görünüyor. Birleşmiş ellerimize bakıyor, parmak uçlarıyla benim parmak eklemlerimi ovuşturuyor, çenesini oynatıyor.

Onu ikna etmek ve yalvarmak istiyorum, ama sessiz kalıyorum. Baskıdan nefret eder, değil mi? Kabul ederse, bu ondan gelmelidir.

Yüzünü yukarı kaldırdığında, ifadesinin ne anlama geldiğini anlayamadan zorlukla yutkunuyorum. Açık ama kararlı bir ifadeyle birbirimize bakıyoruz. Slawa'daki isyan savaşını kaybettiğimizden beri hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu derinden hissediyorum. Benden nefret etmiyor gibi görünüyor.

"Bir yere uzanabilir miyiz?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Onu gölgelerimle sarar ve taht odama götürürüm, çünkü kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum ve buraya çok az kişi girebilir. Geride bıraktığım tüm enkazı ancak geç fark ederim, bu yüzden ışıkları kısar, onun fazla bir şey görmemesini umarım ve bizi kırmızı közlerle parıldayan şöminenin önündeki rahat, geniş bir divana götürürüm.

Acıdan inleyerek uzanırım ve Jaga tereddütlü ve garip bir şekilde bana katılır. Onu kendime çekip kollarımı ona dolayarak yüzümü saçlarına gömerim. Titrek bir nefesle gevşer ve ben de nihayet nefes alabilirim.

"Daha önce bana yardım ettiğinde de böyle miydi?" diye sordu bir süre sonra, yumuşak parmaklarıyla gömleğimin açıklığından görünen saçlarımı okşayarak. "Benim yerime sen mi acı çektin?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

İç çekerek, bana çektirdiği tüm bu utanç için kendimi ödüllendirmek için onu kendime yaklaştırıyorum. "Evet. Uyu artık."

Yumuşak bir iç çekişle bana sokulduğunda, aslında başkaları için mucizeler yaratabileceğimi düşünüyorum. Sonuçta, az önce bana bir mucize oldu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eşim

Uyandığımda o gitmişti ve uyurken onun acısının benden uzaklaştığını üzümlerek fark ettim. Artık acı çeken ben değilim, o.

"Neredesin?" diye soruyorum, onu aramak için kalkarken, onun ıstırabını tekrar çalmak ve kendime mal etmek için.

"Rada'yla birlikteyim. Buraya gelme. İstersen iki gün sonra seninle gitmeye hazırım."

"Jaga, lütfen, yapamaz mısın..."

"Hayır. Bunun bir anlamı olmadığını söyledin. Öyle davran."

Taht odamı düzene sokmakla meşgul oluyorum, sonra yağmur çiseleyen Şeytan Kazanı'na yerleşiyorum ve duaları dinlerken yağmurun beni ıslatmasına izin veriyorum. Bazıları, şahsen orada görünmeden kabul edilebilecek kadar küçük şeyler, kaybolan mücevherlerin bulunması veya bir lütuf isteyen insanlar. Sadece beni açıkça adlandıran dualara cevap veriyorum. Çoğu ölümlü genel olarak tanrılara ya da *"dinleyen herkese"* dua eder, ben de onları görmezden gelirim. Onlar benim amaçlarıma hizmet etmezler.

Jaga'nın kanaması durduğunda, onu Şeytan Kazanı'na götürürüm ve ona büyümlü izini gizleme dersi veririm. O benim etrafımda birkaç tur uçar, güler ve ben hoşgörölü bir şekilde beklerim, o mutlu olduğu için ben de mutluyum.

"Peki Perun'un bizi yakalamayacağından nasıl emin olacağız?" diye sorar, yüzünde eforun kızarttığı kızarıklıklar ve parıldayan gözlerle.

"Bu zor ve sınırlayıcı bir şey," diye açıkça açıklıyorum, anlamasını sağlamak için. "Ben zamanı durdurmadıkça büyünü kullanamayacaksın ve kendini güçlü kalkanların arkasında saklamak zorunda kalacaksın. Perun ve diğerleri, birini bulmak istediklerinde görünüşe değil, kişinin kendine özgü büyü gücüne güvenirler."

Başını yana eğip beni inceliyor. Gün sıkıcı ve bulutlu, ama onun yüzü kurşuni gökyüzünün arka planında en parlak, en güzel şey.

"Peki neden Woland'da seni hissetmiyor?"

"Çünkü ben dönüştüğümde büyüm ve özüm değişiyor. Woland sadece farklı bir beden değil, farklı bir büyüye, farklı bir zihne, her şeye sahip. Ama ben Woland olarak gitmiyorum. İnsanlarla kendim konuşmayı denemek istiyorum, belki Perun'un ne planladığını öğrenebilirim. İkimiz de ölümlüler kılığına gireceğiz."

Üçüncü nedeni ona söylemiyorum — bu, onunla daha önce denemediğim yeni bir şey ve Nyja haklı. En önemli hedefim değişmedi.

Jaga gülerek ellerini çırpıyor. "Heyecan verici! Bilge ve yorgun, saygıdeğer bir yaşlı adam kılığına girmelisin. Ölümlüler her zaman büyüklerine güvenirler."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Hayır. Bu benim kılık değiştirme şeklim."

Sihirimin beni şekillendirmesine ve dönüştürmesine izin veriyorum, uzuvlarımı irileştiriyor, cildimi altın rengi bir bronzlukla kaplıyorum. Saçlarım kısa ve sarı oluyor, ve Jaga, uzun zaman önce onun gelincik çelenkini kazanan adam olarak karşısına çıktığımda, öfkeyle ve nefes nefese kalıyor.

Tıpkı o zaman olduğu gibi, çıplaktım ve ona kendimi göstermesi için dönüp duruşumu düzelttim. "Ee? İyileştirilecek bir yer görüyor musun?" diye sordum

kendi sesimden daha hafif, daha çocuksu gelen yakışıklı, erkeksi bir sesle soruyorum.

"Giysilerini giy," diye öfkeyle söylüyor. Bakışları kararlı bir şekilde öne dönük ve bana bakmayı reddediyor. Ben gülüyorum.

"Bu kadar yeter mi?"

Kalçalarımın üzerine oturan, gevşek bir pantolon yapıyorum, ok gibi sikime doğru uzanan derin kaslarımı sergileyerek. Elimde değil. Eğlenceli ve yasak bir şey yapacağız, işe yarayabilecek bir şey. Jaga yanımda. Bu günün mükemmel olması için başka bir şeye ihtiyacım yok.

"Keser misin?" diye soruyor, bana zar zor bir bakış attıktan sonra arkasını dönüyor. "Bu ciddi bir mesele!"

Omuz silkiyorum. "Kupala Gecesi'ne gelmeyi neden sevdiğimi biliyor musun?" diye soruyorum, müstehcen olmayacak kadar düzgün, ama sadece o kadar olan dar bir gömlek giyerek. "Çünkü eğlenebildim ve yeniden genç hissedebildim. Seni baştan çıkarmak, nehirde diğer erkekleri kovalamak, dans etmek... Hayatın yaşamaya değer olduğunu hatırlattı bana. Bugün de aynı heyecanı hissediyorum. Bunu benden alma."

Bana biraz huysuz, biraz kızgın bir bakış atıyor, sanki yine bana acıyormuş gibi. Sonra bakışları göğsüme kayıyor, düğmelerin altındaki kaslarıma baskı yaptığı yere, ve gözlerini deviriyor.

"Gerçekte böyle görünmediğini biliyorsam ne anlamı var?"

"Önemli olan eğlenmek. Ayrıca, kamuya açık *ya da* özel ortamlarda istediğim gibi görünebileceğimi düşündün mü? Sen de öyle. İstersen erkek olabilirsin. Erkek gibi seviş."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırır ve ben içimden kıkırdarım. "Hadi ama. Kılık değiştir, sonra sana imzanı nasıl gizleyeceğini göstereyim. Senin için kolay olmalı."

Kafasını sallar ve konsantre olmak için gözlerini kapatır. Saçları rengini kaybeder, mat bir kahverengiye dönüşür. Ten rengi koyulaşır, çilleri kaybolur ve boynu uzar, botları sağlam, pratik ayakkabılarla değiştirilir. Boyanmamış keten giysiler, sıcak bir yelek ve çirkin gri bir başörtüsü giymektedir.

Karşımda solgun bir kadın duruyor, görünüşünü tarif bile edemiyorum, çünkü o kadar sıradan ki.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Jaga da kahverengimsi gri gözleriyle bana bakıyor.

"Bunu mu seçtin?" diye soruyorum, inanamadan başımı sallayarak. "Jaga, sen *herhangi biri* olabilirsin. Kendini Mokosz'dan daha güzel yapabilirsin, o halde neden..."

"Hayatım boyunca hep göze çarpan biri oldum, bir kez olsun unutulabilir olmayı tercih ederim," diye mırıldanıyor, sesi bile donuk geliyor.

"Ne tuhaf bir çiftiz." Hâlâ ona alışamadığım için başımı sallıyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, inatla kollarını kavuşturarak.

"Tamam. Ruhunu nasıl sakladığını biliyorsun, değil mi? Sürekli açık olan kalkanların ve bariyerlerin var, seni bedeninde saklıyorlar. Bilmeden yansıttığın daha ince yanlarını hissetmeni istiyorum. Büyünü, ama aynı zamanda varlığının belirli bir aurasını, özünü, diyebiliriz. Ben onu kırmızımsı bir hale olarak görüyorum. Gelincik ve lovage gibi kokuyor ve tadı tatlı ve yanık, ateş, bal ve diğer şeyler gibi."

Kafasını sallayıp gözlerini kapatır ve kaşlarını çatır. Anlaması bir an sürer ve hale ile kokusu daha da güçlenir. Kendimi bu zevkten mahrum bırakamayacağım için ona yaklaşıp kokusunu içime çekerim.

Jaga dilini çıkarır ve havayı tadar, hafifçe geri çekilir. "Lovage, bal tentürleri ve şarap," diye mırıldanır. "Ve... meyveli ama acı bir şey. Kuşburnu mu? Oh, ve kumlu ama tatlı. Haşhaş tohumu."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, sesim alçalıyor, çünkü kendi özünü tatmasını görmek şaşırtıcı derecede tahrik edici. "Şimdi hepsini kendine yaklaştırmayı istiyorum. Hepsini vücudunun derinliklerine sakla ve kendini koruyucu bir pelerinle sar. Tıpkı ruhunla yaptığın gibi."

Uçmak gibi, ilk denemede başarır. Kafamı sallarım. "Bunu nasıl yaptın?"

Mükemmel."

Omuz silkerek gözlerini açar, bakışlarımdan kaçır. "Sanırım kendimi saklamak benim için kolay. Zor olan, kendimi göstermeye izin vermek."

Keşke beni her zaman görmeme izin versen. Bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bundan nefret ederdi.

"Adanın etrafında uçalım ve sorunsuz bir şekilde tutunup tutunamadığını görelim, sonra da yola çıkmaya hazır olalım. Normal görünümüne geri dön. Sis bizi burada gizliyor, ama Perun'un adayı gözetleyen casusları varsa görülebiliriz."

Birlikte uçuyoruz ve Jaga her dalış ve spiral hareketinde daha da cesurlaşıyor. Onu izliyorum, tembelce daireler çizerek, sonra ona kayalıklara kadar yarışmaya davet ediyorum. Karnından gelen bir zevkle gülüyor ve yağmur çiselemeye başlayınca sevinç çığlıkları atıyor. Yüzü ve dudakları yağmurla ıslanmış halde önümde süzülürken, o kadar geniş bir gülümsemeyle bakıyor ki, ona karşılık vermemek imkansız.

"Bunu seviyorsun," diye mırıldanıyorum, yıldızlı gözlerini ve kırmızı yanaklarını izleyerek. "Uçmayı seviyorsun."

O, sevinçle titreyerek başını sallar. "Bu bana başka hiçbir şeyin veremediği bir özgürlük hissi veriyor. Bana öğrettiğin için teşekkür ederim."

O bana yaklaşır, bakışları ağzıma düşer ve ben nefesimi tutarım. Jaga omzuma dokunur ve yağmurun içinde hızla uzaklaşır.

"Struzina'ya ilk varan kazanır!"

Hayal kırıklığımı silkelerim ve tüm gücümle onun peşinden koşarım. O kıl payı farkla kazanır ve ben isteksizce onu tebrik ederim. "Gitme zamanı."

Sisli Devil's Cauldron sığınağına ineriz ve görünüşümüzü değiştiririz, ta ki Jaga şimdiye kadar yaşamış en unutulabilir kadın, ben de kılık değiştirmiş yakışıklı bir şeytan olana kadar. Onun tüm özünün gizlendiğini kontrol ettikten sonra kendi bariyerlerimi güçlendiririm.

"Bir sorun çıkarsa seni yakalarım, bu yüzden yakınımda kal," derim, yanağını avuçlarım. "Şimdi... Ölümlülerin dünyasına."

Onu kollarıma alıyorum. Gerekli değil, ama sevgilimi kucaklamak için her bahaneyi değerlendireceğim. Dünyayı odak noktamdaki uzaklaştırıp, Slawa'nın komşusu olan daha sıkıcı, daha az heyecan verici gerçekliğe doğru çekiyorum. Jaga nefes nefese, bana sıkıca sarılıyor ve ben de bizi daha hızlı çekiyorum, ta ki iki tarafı ormanlarla çevrili küçük bir köyün hemen dışına gelene kadar. İlk duayı duyduğum yer burasıydı.

"İçeri girip insanlara karışalım, doğru evi bulduğumda mucizemi gerçekleştireceğim. Unutma, büyü yok."

"Bekle." Jaga kolumu tutar. "Çantalarımız olmadan ormandan çıkarsak şüpheli görünürüz. Bizi bises ya da cadı sanırlar. Seyahat ettiğimizi söyleyebilmemiz için bagajımız olması lazım."

Başımı sallayıp zamanı durduruyorum ve etrafımızı gölgelerle dolduruyorum. "Burada büyü yapabiliriz. Bize birkaç çanta yap, kadın. Neyin uygun olduğunu sen bilirsin."

"*Kadın.*" Alaycı bir şekilde homurdanır ve ellerini yere uzatır.

Bir yığın bagaj belirir, iki baston ve kayışlarına tencere ve tavalar bağlanmış iki büyük çanta. Büyük olanı alıp homurdanırım. Ağırdır. Çok gerçekçidir.

"Sen beni lanetlediğinde köyümü terk etme şansım olsaydı yanıma alacağım her şeyi oraya koydum," diyor gözlerinde kötücül bir parıltıyla. "O kaslarını kullan."

Burada hava serin ama güneşli ve insanlar dışarıda dolaşıyor. Kısa boylu bir adam büyük bir kulübenin önünde odun kesiyor ve bizi görünce duruyor.

"İyi günler! Buraya ne getiriyor sizi?" diye soruyor, gömleğinin koluyla alnındaki teri silerken.

"Akrabalarımızı ziyarete gidiyoruz," diyorum gülümseyerek ve Jaga'yı yanıma çekiyorum. "Yeni evlendik ve bizi kış için yanlarına davet ettiler. Bu benim karım Alina."

Jaga, yüzü ifadesiz kalmasına rağmen, bastırılmış bir homurtuyla sertleşir. Kolumu onun omzuna atmak isterim, ama lanet olası çanta engel oluyor. Onun elini tutmakla yetiniyorum.

"Güneye gidiyorsun, değil mi? İyi seçim," der adam başını sallayarak. "Orada kışlar daha ılıman geçer. Gece burada kalacak mısın? Hanımız yok, ama yaşlı Kata gezginlere oda kiriliyor, seni ağırlayacaktır."

"Kalmayı düşünebiliriz, çünkü kocam birkaç saat yürüdükten sonra çok çabuk yoruluyor," diyor Jaga alaycı bir sesle.

Adam şaşırır, ona tuhaf bir bakış atar ve ben kıkırdamayı bastırıyorum.

"Kılık değiştirmeni mahvedeceksin. Uysal bir kadın gibi görünürken her zamanki ateşli halinle konuşamazsın. Şimdi iyi bir eş ol ve bana sevgi dolu bir bakış at."

"İyi bir koca ol ve kendini kuyuya at." "Ama bu suyu zehirler."

"Haklısın. O zaman nehirde."

"Burada zerca var mı?" diye soruyorum adama. "Bir kutsama iyi olur. Önümüzde hala uzun bir yol var."

Adam bize ana yoldan birkaç ev ilerideki zerca'nın kulübesini gösterir ve biz yola çıkarız.

"Beni kız kardeşin ya da daha iyisi teyzen olarak tanıtabilirdin," Jaga dişlerini sıkarak sessizce öfkelenir. "Akli başında hiç kimse evli olduğumuza inanmaz! Bize nasıl baktığını gördün."

Gülümsüyorum, çünkü uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. "Akraba olduğumuza da inanmazdı. Sana söylemeye çalıştım, ama sen fare olmakta ısrar ettin."

"Dalga geçmeyi bırak. Büyü yapamayacağımı hatırlamadan önce neredeyse fare kuyruğu çıkacaktı."

"Mhm. Bu yüzden bunu sık sık yapmıyorum. Büyü senin özünde varken onu kullanmamak zor, değil mi?"

"İyi günler," Jaga, bize gösterilen evin bahçesinde çalışan kırklı yaşlarındaki bir adama seslenir. "Sen zerca mısın? Tanrı seni korusun!"

Adam, yere serilmiş kalın bir bezin üzerinde diz çökmüş halde otururken ayağa kalkar ve ellerindeki kiri siler. Gözleri parlak ve kaygandır, giysilerimizi anında fark eder. Dudakları hafifçe kıvrılır, sonra ifadesini düzeltir.

"Sence onun kötü alışkanlığı nedir?" diye soruyorum Jaga'ya.

"İyi günler, yolcular," der ve hafifçe başını sallar. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir kutsama," der Jaga küçük bir gülümsemeyle. "Uzun bir yol geldik ve daha çok yolumuz var. Ayrıca, bu ormanların seyahat etmek için ne kadar güvenli olduğunu biliyor musun? Yol boyunca birçok hikaye duyduk, ama bu günlerde hangisinin doğru olduğunu söylemek zor."

Rahibin yüzünde endişeli bir ifade belirir ve abartılı bir pişmanlıkla başını sallar, uzun kahverengi saçları bu hareketle sallanır.

"Oh, böylesine tehlikeli bir yolculukta kesinlikle kutsamalara ihtiyacınız olacak. Ve korkarım ki, sıradan kutsamalara değil. Bu ormanda birçok bies var ve sadece en güçlü kutsama sizi koruyabilir. Sizin için bir kurban sunacağım."

Bizi bekleyişle izler ve Jaga ona ekşi bir gülümseme atar. *"Sözlerinden anladığım kadarıyla büyük bir ödeme istiyor."*

Kemerimdeki keseye uzanıp iki tane pürüzlü, şekilsiz gümüş parça çıkarırım. "Bu kurban için yeterli olur mu? Uzaklardan geldiğimiz için sunabileceğimiz fazla bir şey yok."

Zerca, zorlukla bastırdığı bir alaycı gülümsemeyle gümüşü alır ve bize samimiyezsiz bir gülümseme atar.

"Perun'a senin için güvenli bir yolculuk dileyerek elimden geleni yapacağım."

"Ona tedavi edilemez hemoroid gibi korkunç bir lanet oku," diyor Jaga, biz yolumuzda ilerlerken, ben de bana dua eden kişiyi arıyorum.

"Öyle bir şey yapmayacağım. Yakında yatağının altında bir çanta altın bulacak ve nereden geldiğini bilmesi için Weles'in işareti döşeme tahtalarına kazınmış olacak."

Durur ve bana öfkeyle bakar. *"Böyle bir açgözlülüğü ödüllendiremezsin! Zercasların insanlara yardım etmesi gerekir!"*

"Ben sadece o zercanın bana yardım etmesini istiyorum, sevgili karım. Ev bu."

Zamanı durduruyorum ve bizi yumuşak, tüylü bir karanlığa daldırıyorum. Jaga bana öfkeyle bakıyor, bu bakış onun sade yüzünde tamamen yersiz görünüyor.

"İyi, çalışkan zercaslar bulup *onları* işe alamaz mısın? Açgözlü sülükler yerine?"

O geri çekilip uzun kirpikli gözlerimin parıldayan bakışlarından kaçarken, ben eğilip gülümsememi genişletiyorum. "Sevgili karım, milyonlarca insanı tekrar bana inandırmamız gerekiyor. Sadece iyi insanların dualarını yanıtlarsam, belki bir avuç inanan kazanırım."

"Peki. Burada ne yapıyoruz? Açgözlü bir piç için bir torba altın daha mı?"

"Birini iyileştireceğiz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hac

Elini tutup onu eve doğru çekerim. Yürürken, gölgeler yolu ve ön kapıyı gösterecek kadar dağılır. Kapıyı açarım ve mütevazı ama temiz bir oda bulurum. Sadece bir tane. Köşede, şöminenin yanında, neredeyse tamamen yanmış ve alevleri donmuş yalnız bir odun parçası bulunan bir saman yatak vardır.

Yatakta, belki otuz yaşlarında, ama çok daha yaşlı görünen bir kadın yatıyor. Yüzü bitkin, saçları ince ve yağlı. Zaman içinde donmuş gibi, dudakları aralık, üzerinde tatlı bir hastalık kokusu dolaşıyor.

"Oğlu onun için dua etti. Yaklaşık on bir yaşında. İkisi de yalnızlar."

Jaga elimi bırakıp kadının yanına diz çöküyor ve avucunu kadının göğsüne koyuyor.

"Oh. Zatürreesi var, ya da ona benzer bir şey. Uzun yaşamayacak. Birkaç büyü ve iksirle tedavi edebilirim."

"Ah, ama bu mucize olmaz," diyorum. "Kenara çekil. Ben şifa tanrısı değil miyim?"

Kadının yatağının başına diz çöktüğümde bana şüpheyile bakıyor. Jaga ileri düzey şifa büyüsü biliyor, ama en güçlü bieseler bile bilgi ve öngörü eksiklikleri nedeniyle sınırlıdır.

"Ben dünyayı yarattım," diye fısıldıyorum, gölgelerimi kadının içine iterek, kalbi, ciğerleri ve kan dolaşımına yayılmalarını sağlıyorum. "İlk hastalıkları ben yarattım, o zamandan beri değişip

gelişti, ama hala aynı şekilde çalışıyorlar. Şimdi... Hastalığı ortadan kaldıracığım. Böyle."

Gölgelerimi çekip çıkarırım, akciğer tüketiminden kaynaklanan sonsuz derecede küçük parçacıkları tek tip bir şekle getiririm. Yapışkan, hoş olmayan bir kir parçası haline gelir ve onu şömineye atarım.

"Bitti." Kalkıp Jaga'ya dönüyorum. "Vücudunu güçlendirdim, böylece bir daha hastalanmayacak. Gidelim. Birkaç mucize daha yapabiliriz."

Jaga yatağın yanına gelir. Kadın henüz hareket etmemiş ve tek bir nefes bile almamıştır, ama benim büyüm sayesinde daha iyi görünüyor, ten rengi daha sağlıklı. Başının hemen üzerindeki yatak çerçevesine küçük, boynuzlu bir üçgen kazınmıştır. Jaga parmak ucuyla onu okşar.

"Çok akıllıca." Sessiz kalır, sonra bana şaşırtıcı derecede incinmiş bir bakış atar. "Küçük bir kızken sana dua ederdim. Muhtemelen hiç duymamışsındır. Ve umduğumu düşünmek..."

Acı bir alaycı gülümsemeyle uzaklaşır ve ben ne yapacağımı bilemeden yumruklarımı sıkarım.

Bence aramızdaki uçurumun sebebi bu. Jaga'nın bir tanrıça olmasını istiyorum, çünkü bir tanrıçayı nasıl seveceğimi ve ona nasıl kur yapacağımı biliyorum. Ama o, yıllar boyunca, belki de hiç bir zaman ölümlü olmaktan vazgeçmeyecek. Ve onun incinmiş, kusurlu yanları beni korkutuyor.

Eskiden onun kolayca manipüle edilebileceğini düşünmeme neden oluyorlardı. O ise benim yanıldığımı kanıtladı. Artık onları aramızdaki aşılmaz farklılıklar olarak görüyorum, her ne kadar onun zarif kırık dağınıklığından gözlerimi ayıramasam da.

"O zamanlar kimsenin dualarına cevap vermedim," diyorum sessizce, bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmeden, ama onun acı verici kızgınlığına bir cevap vermem gerektiğini hissederek. "Ve özür dilerim. Denemeliydim. Daha iyi olmalıydım. Acı çektiğin ve seni kurtarmaya gelmediğim için özür dilerim."

Titrek bir nefes alır, sonra arkasını döner, başını dikleştirirken omuzları gerilir.

"Neyse. Sırada ne var?"

"Büyücülükten şüphelenilen genç bir kadın. Köydeki herkesin hafızasını silip, artık ondan şüphelenmemelerini sağlayacağım. İtirazın var mı?"

"Yok," diye tükürdü, gözlerinde nefretle bana dönerek. "Onlar bana aynı şeyi yaptıklarında sen de aynısını yapsaydın, sana sonsuza kadar tapardım..."

"Ne zaman?"

Kafasını sallar. Ben iç geçirip elini tutarım ve zaman donmuşken bizi uzayda ilerletirim. Kısa süre sonra genç kadın kurtulur, köyündeki zerca bir çuval altınla kutsanır, çünkü açgözlülük ölümlüler, biesler ve tanrılar arasında evrensel bir kötülüktür ve ben her birinin en çok neyi arzuladığını anlamaya vaktim yoktur.

Nihai varış noktamız güneydeki dağların eteklerindeki bir kasaba. Burada hava ılık, Jaga güneşe doğru yüzünü çevirdiğinde sıcak bir rüzgar yüzünü okşuyor. Çantamı sırtımdan indirip inleyerek kollarımı gererim.

"Çantaları bırakalım ve soran olursa yakınlarda kamp kurduk diyelim," diye öneriyorum. "Mucize yapmak yorucu."

"Sadece iki tane yaptın. Neden bunun yüzyıllar süreceğini düşündüğünü sonunda anladım. Belirlediğin hızla, tahmininin cömert olduğunu söyleyebilirim."

"Kendi başıma daha hızlı yapabilirim. Hadi. Kasabada yürüyüş yapalım ve insanlarla konuşalım. Uzun zamandır ölümlüler arasında yürümedim ve sen bana bunun neden önemli olduğunu hatırlattın."

Elini tutuyorum, ama o elini çekip, bana kötü bir bakış atıyor.

"Ben, yakınlarda bir yere götürdüğün hasta bir akrabayım. Eminim orada böyle bir yer vardır," diyor vurgulu bir şekilde. "Ve bir daha beni karın olarak tanıtma."

"Tüm eğlenceyi mahvediyorsun. Sen bir tehdit ve bir engerek gibisin." "Ah, zehirlerin tanrısı için ideal bir arkadaş."

Dolambaçlı bir yolda yürüyoruz ve Jaga merakla etrafına bakınıyor, adını bilmediği birkaç yabani çiçeği incelemek için eğiliyor. Uzun zamandır kullanmadığım zihnimin derinliklerinden bilgiyi çıkarıp ona çiçeklerin adlarını söylüyorum. Yine, onun ne kadar az şey gördüğünü ve deneyimlediğini hatırlıyorum.

"Burası çok şenlikli," diyor Jaga, başımızın üzerinde dalgalanan renkli flamaları fark edince. Flamalar, yolun iki yanındaki evler arasında gerilmiş iplere asılı. İleride, bir kemancı hızlı ve neşeli bir şarkı çalıyor.

"Bu bir tür festival mi?" diye soruyor, bana bakarak. "Dziady için henüz çok erken. Belki hasatın sonunu geç kutluyorlardır?"

Bilmediğim için başımı sallıyorum. Caddeyi yürüyerek ilerliyoruz, seyahat için hazırlanmış ağır çantalar taşıyan birkaç kişiyi geçiyoruz. Ana meydana vardığımızda, orada en az yüz kişi toplanmış, çoğu yola çıkmaya hazır.

"Hac yolculuğuna katılıyor musunuz?" diye sorar, kucağında bir bebek taşıyan hamile bir kadın, biz durup kalabalığı izlerken.

"Hayır, sadece geçiyoruz," diyor Jaga. "Ne hacı?"

"Oh, bilmiyor musunuz!" Kadın heyecanla bize gülümser. "Perun dünyamıza geldi! Dün bir haberci gelip Perun'un ölümlülerin dünyasında kendine bir konut yaptığını söyledi! Tahtında oturup herkese kutsamalar dağıtıyor ve herkes onu görmeye davetli!"

Nefret ve korkudan boğazım düğümleniyor, hiçbir şey söylemiyorum.

Sonunda Perun'un planı ortaya çıkar. Ama bu ne? "Ne nimetleri?" Jaga biraz fazla keskin bir sesle sorar.

Kadın, Jaga'nın coşkusuzluğundan açıkça hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarını çatıyor.

Jaga da bunu hissederek boğazını temizler.

"Oh, bu çok şok edici, ama çok da harika!" der, yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak. "Bize daha fazla bilgi verebilir misiniz? Elçi kutsamalar hakkında ne dedi?"

Kadın hevesle gülümser ve Jaga'ya doğru eğilerek hızlıca konuşur. "Çok fazla kasaba ve köyü ziyaret etmesi gerektiği için

! Bakın, tapınağın bulunduğu Warkogrod'dan yola çıktı ve haberleri her yere yaymak için kuzeye gidiyor! Tek bildiğimiz, Perun'un bize daha önce hiçbir tanrının ölümlülere vermediği kutsamalar vereceği ve kış gelmeden onu görmek için acele etmemiz gerektiği. Yapabilen herkes hacca gidiyor. Yürüyerek beş gün uzaklıkta, sen de katılmalısın! Kocam ve en büyük oğlum gidiyor, ama ben evde kalmak zorundayım. Umarım Perun önümüzdeki yıllarda da bizi görmeye devam eder."

Hamile karnını ve beni merakla izleyen, parmağını emen çocuğunu işaret ediyor. Tüm varlığım sabırsızlıkla titriyor, çünkü hemen gidip Perun'un ne yaptığını görmeliyiz. İyi bir şey olamaz. Onun *kutsaması* ne olursa olsun, beni sonsuza kadar yenecek. Bunu biliyorum.

"Bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz," diyor Jaga, dirseğini tutarak. "Kocam ve ben biraz yemek almamız gerekiyor, ama hacı olmayı kesinlikle düşüneneğiz. Size ve ailenize hayırlı olsun!"

"Yakında sahip olacağız," diyor kadın gülererek, biz uzaklaşırken el sallayarak.

"Demek artık senin kocanım," diyorum acı bir şekilde. "Hadi, gitmeliyiz..." "Bir mucize gerçekleştirmelisin," diyor Jaga sert bir şekilde ve beni daha az kalabalık bir yerde bulunan bir binaya doğru itiyor. daha az kalabalık bir yerdeki binaya doğru iterek. "Yaşlı bir kadının torunları için yemek dilediğini söylemiştin. Bu yüzden buradayız."

"Ama Perun..." diye başlıyorum, onun benimle aynı aciliyeti hissetmemesine kızgınım.

Jaga avucunu ağzıma koyar. "Biliyorum. Sen açları doyurduktan sonra gideceğiz. Sadece bir dakika sürer."

Dişlerimle onun cildini ısıırıyorum ve o küfrederek uzaklaşıyor.

"Tamam. Gidelim. Kenar mahallede küçük bir evdi. Bir dakika..."

Zamanı durdurup gölgelerimi her yöne göndererek doğru evi arıyorum. Evi bulduğumda, kimsenin bizim kaybolduğumuzu görmediğinden emin olup bizi oraya götürüyorum. Ev yakından bakıldığında sefil görünüyor. Eski püskü, çatısı çökmek üzere ve acilen onarıma ihtiyacı var. Yaşlı bir kadın dışarıdaki bir bankta oturmuş güneşleniyor ve en büyüğü yedi yaşlarında olan üç çocuk bahçede kazı yapıyor.

Orada hiçbir şeyin yetişmediğini ve her şeyi yediklerini hemen anlayabiliyorum. Jaga'ya beni buraya getirdiği için minnettar olduğum için sinirlenerek iç çekiyorum. Bu kadının atalarının ruhu yok. O benim halkımdan biri ve ben halkıma bakmalıyım.

"Saklan," diye Jaga'ya fısıldıyorum ve onu karşıdaki binanın yanına, göze çarpmayan ve gölgede saklanabileceği bir yere itiyorum. "Ve izle."

"Vazgeçtin mi, yaşlı kadın?" diye soruyorum, bir fırtına daha koparsa devrilecek olan çitin üzerine elimi koyarak.

Gözlerini güneşten koruyarak yukarı bakar. "Hm? Kim soruyor?"

"Bir arkadaşım," diyorum gülümseyerek, Weles'e hiç benzemediğimi bilerek, ama gittiğimde benim olduğumu anlayacağından emin olarak. Uzun zaman önce, Perun beni ve dünyayı mahvetmeden önce, bu tür şeyler yapardım. "Ee, vazgeçtin mi?"

Kız, somurtarak başını sallar. "Ah, genç adam. Bu çocukların benden başka kimsesi yok, ama benim dizlerim, bileklerim ve parmaklarım çok kötü durumda

parmaklarım var. Dua etmek ve umut etmekten başka çaremiz yok. Bu kış bizi öldürecek. İstersen onları al, ama bana söz ver, onları besleyecek ve sıcak tutacaksın. Tek istediğim bu."

Kafamı sallıyorum. "Çocuklarını istemiyorum, yaşlı kadın. Bir dakika içinde gideceğim. Ben gittikten sonra, kuyudan su çekmeni istiyorum. Dolu bir kova çek. Çocuklar sana yardım etsin. İçinde ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın. En küçük şişede senin için ilaç var. İyi günler."

Zamanı durdurup Jaga'ya doğru ilerlerim ve elini tutarım. Arkamıza son bir kez bakıp kulübenin çatısını ve çiti onarırım. Hızla uzaklaşırız ve Warkogrod'a vardığımızda zaman büyüsünü bozarım.

"Onu kontrol etmeyecek misin?" diye sorar Jaga, bana biraz hayranlık, biraz da kızgınlık dolu bir bakış atarak.

"Bu iş bittikten sonra. Belki, unutmazsam. Bak."

Gördüğümüz manzara rahatsız edici. Ana yoldan çok uzak olmayan bir kayalık çıkıntıya geldik ve bu yüksek noktadan, uzun bir insan, eşek ve at kuyruğunun dağ tepesindeki surlarla çevrili kasabaya doğru yokuş yukarı tırmanışını izliyoruz.

"Ne kadar çok hacı var," diyor Jaga, yukarı doğru ilerleyen sabırsız kalabalığı izlerken somurtkan bir ifadeyle. "Haberler çabuk yayılıyor. O gerçekten orada mı?"

Başımı sallıyorum ve içgüdüsel olarak bariyerlerimi sıkılaştırıyorum. Perun'un büyüsünü hissediyorum, meşe ağaçlarından yüz kat daha iğrenç ve bu beni kaçmak ya da korkarak sinmek istememe neden oluyor. Beni tekrar yakalarsa... Beni zincirlerse... Jaga'yı alırsa...

Sıcak bir avuç içi benimkini kavrar ve Jaga yanağımı okşar. "Tehlikede miyiz?" diye ciddi bir şekilde sorar, gözlerimin içine bakarak.

Kafamı sallayarak hayır derim. "Hayır, burada olduğumuzu bilmiyor. Ama ben... ondan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum. Büyüsü toprağı kaplamış. Boğucu bir his."

"Anlıyorum. Bırak da... Oh."

Yol dar ve kısmen doğal taş oluşumlarla çevrili, ama bir grup insan aşağı iniyor ve kalabalığın arasından geçmeye çalışıyor. Büyük, zengin giyimli bir adam kolunu sallayarak gürültüyle gülüyor.

"Benimki geldi! Perun beni kutsadı! Ah, zavallı insanlar, beklemek zorundasınız, ama buna değer, inan bana! O muhteşem!"

"O yokuş aşağı indiğinde ona soralım," diye mırıldanıyor ve elimi tutuyor. "Onu aşağıda beklemeliyiz. Zamanı durdurup bizi götürebilir misin? Ben sihir yapamıyorum."

Nefretimi ve korkumu bir kenara bırakıp onu kendime çekiyorum, onu çok sıkı sarıp göğsüme bastırdığımda öfkeyle nefes almasını görmezden geliyorum.

"Sakin ol," diyorum ona, sesim soğuk ve sert çıkıyor. "Sessiz ol. Lütfen."

Zamanı durdurup onu kucaklarım ve o da bana izin verir, nefes alış tavaşan gibi hızlı ve sığdır, vücudu sıcak ve canlıdır. Nasıl görüldüğü umurumda değil, çünkü ruhunu ve zihnini tanıyorum ve hepsi burada, sıkıca sarılmış ve güvende, ama benim için sır değil.

"Nefes alamıyorum," diyor Jaga boğuk bir sesle.

Elimi sıkılaştırıyorum. "Nefes almana gerek yok. Lütfen. Biraz daha dayan." O teslim oluyor, yumuşak ve uysal hale geliyor, ben ise özlemle homurdanıyorum, Gümleğinin arkasını o kadar sıkı tutuyorum ki, neredeyse ikiye yırtılıyor. Korkum etrafımı sıkı ve soğuk bir şekilde sarıyor, gittiğim her yere benimle gelen bir kafes gibi, ve o, dünyada nefes almamı sağlayan tek şey.

"Woland," diye fısıldar, sesi kısık ve nefessiz. "Buradan gidebiliriz. Gitmeliyiz."

"Evet. Gitmeliyiz ve sevişmeliyiz. Bir daha asla senden uzak kalmak istemiyorum. Hadi gidelim, Nawie'de sonsuza kadar kalalım, sen ve ben. Bırak tüm ölümlüleri o yönetsin ve ne halt etmek istiyorsa yapsın. Benden bu kadar. Bunu asla kazanamayacağım, Jaga. Ben sadece seni istiyorum."

Beni itiyor, ama boşuna, çünkü korku ve umutsuzlukla sarılmış bu halimle daha güçlüyüm. Onu kendime çekiyorum, kalçalarımı sallıyorum, korku beni deli gibi susatıyor. Yarın zincirlenebilirim ve bu olmadan önce onu bir kez daha istiyorum.

Jaga'nın tanıdık numarasıyla dikenleri çıkar, bu hala çok acıtıyor, ve ben çılgın bir kahkaha atarak sendeleyerek uzaklaşıyorum. O soğuk bir bakışla beni izler ve başını sallar.

"Beni bir daha sikmek istiyorsan, kendini toparlayıp bizi dağın eteğine götüreceksin, böylece o adama Perun'un tapınağı ve kutsamaları hakkında soru sorabileceğiz. Bunu hemen yapacaksın."

Hala gülerek, zarif ve alaycı bir reverans yapıyorum.

"Evet, Majesteleri. Emriniz başım üstüne."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kutsanmış

Onu kendime çekiyorum ve o uyarıcı bir şekilde hırlıyor, ama biz çoktan donmuş zamanın içinden geçiyoruz, ta ki ikimizi de bir kayanın arkasında, görünmeyecek bir şekilde dağın eteğine bırakana kadar. Büyümün etkisi geçip ortaya çıktığımızda, dolambaçlı yoldan gelen yüzlerce insanı görüyorum.

"Bu yüzden bize tekrar saldırmadı," diyorum, boğazımda çılgın bir kahkaha patlıyor. "İşimiz bitti, Jaga. Bu her neyse, sonumuz geldi. O kazandı. Lütfen, başka bir yere gidelim. Senin için başka bir dünya yaratacağım. Birlikte saklanacağız, sen ve ben. Sana yalvarıyorum. Hemen gidelim."

Bana saf, katıksız bir küçümsemeyle bakıyor. "Saçmalıyorsun. Aklını başına al."

Bir grup hacı yaklaşınca, bir adam ve iki kadının önderliğinde bir eşeğin üzerinde oturan iki çocuk, o geniş bir gülümsemeyle yanlarına gider.

"Merhaba! Affedersiniz, kutsamaları ne zaman duyduğunuzu sormak istedim. Biz daha dün öğrendik!"

Adam eşeği durdurur ve alnını siler. "Biz de dün öğrendik. Perun'un elçisi köyümüze geldi, biz de yakınlarda yaşıyoruz. Siz yukarı çıktınız mı? O nasıl biri?"

Jaga başını sallar. "Henüz gitmedik. Yukarıda uzun süre beklemek gerekeceği için dinleniyoruz. Teşekkürler, bereketler olsun!"

Adam veda etmek için elini kaldırır ve e e e dilini  aklatarak yavaşça yürümeye ba lar. Jaga yaklaşan başka bir gruba, sonra bir başkasına sorar.

"Hepsi d n   rendi," der, çimlerin üzerinde yan ma oturarak. "Sanırım Perun bunu gizli tutmuş ve ancak o zaman açıklamış. Bu, neden daha önce hiçbir şey   renemedi ini açıklıyor."

Sessiz kalıyorum, çünkü sunabilece im tek şey daha fazla  ılgınlık. Yine de haklı olduğuma inanıyorum. Bu son. Burada Perun'la y zle emem. Onu durduramam. Ve  l ml leri geri döndürmek için yeterince güçlü değilim. Bu umutsuz bir durum ve Jaga daha fazlasını öğrenmeye çalışarak deli oluyor. Ne anlamı var ki?

 kimiz de zincirlenmi  olarak son bulacağız ve ben onun sonsuza kadar her gün tecavüze uğramasını izleyece im. A lamayı zorlukla engelliyorum. Oh, a a ılanmamın sonu yok.

"Ne d   n yorsan, lütfen dur," diyor Jaga dişlerini sıkarak. "Bu çok acınası bir durum. Parmaklarını sallarsa benim olaca ımı düşünen büyük Woland nerede?"

"Ona bir ders verdin," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Anlamıyor musun, Jaga? Bununla sava amayız."

"Henüz '*bunun*' ne olduğunu bile bilmiyoruz. Biraz inançlı ol."

"Kime?" diye gülerek soruyorum. "Tek seçeneklerim Perun ve kendim, ve a kım, yüzyıllardır Weles'e inanmıyorum."

"Belki de senin sorunun budur," diye mırıldanır, ayağa kalkarak, çünkü yoku  a a ı inen gürültücü grup yaklaşmaktadır.

"Merhaba! Oh, o ne? Bu kutsama mı? Onu şimdiden aldı ın için çok  anslısın! Benimkini almak için sabırsızlanıyorum. Görebilir miyim?"

Ben de kendime rağmen meraklanarak ayağa kalkarım. Adam Jaga'ya  n kolunu gösterir, üzerinde yuvarlak, altın bir işaret parıldamaktadır. Yakla ık a, bunun Perun'un m h rlerinden biri, güneş mührü olduğunu anlarım. İçinde düzgün bir şekilde birbirine geçen simetrik çizgiler olan bir dairedir, eşit yapraklı bir  i e e benzeyen bir şey çizer.

"*Dokunma*," diye onu uyarırım ve o da elini çeker, adama hoş bir gülümseme atar ve bu gülümseme, sıradan yüzünü dostça ve davetkar bir hale dönüştürür.

"Nasıl gitti? Bize anlatabilir misin? Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, yukarıdaki herkes muhtemelen sana çoktan sormuştur."

"Sorun değil," diyor adam ve yoldan çıkıp çimlere oturuyor. Birkaç erkek ve kadından oluşan arkadaşları da onu takip ediyor. "Uzun süre ayakta bekledik, sonra da dağın tepesinden aşağıya indik, bu yüzden dinlenmemiz gerekiyor. Muhteşemdi, inan bana. Devasa altın tahtında oturmuş, ilahi ışığın içinde parılıyordu, gerçek bir tanrı gibiydi!"

"Yakışıklıydı," diyor kadınlardan biri, yüzünde hayran bir ifadeyle. "Sert ve güçlü, çok erkeksi."

Yanında oturan bir adam şakacı bir şekilde dirseğiyle ona vurur. "Bir tanrıdan bahsetmiyor olsaydın kıskanırdım."

"Sana kutsamayı verirken ne dedi?" diye sorar Jaga, ses tonunda mükemmel bir merak vardır.

"Hiçbir şey," adam omuz silkerek cevaplar. "Bizi yanına çağırdı ve biz de önümüzde diğerlerinin kutsamayı aldığını görmüştük, bu yüzden ona kollarımızı uzattık. Bize işaretleri koydu ve biz de devam ettik, çünkü arkamızdakiler sırasını sabırsızlıkla bekliyorlardı."

"Ne işe yarıyor?" diye sessizce soruyorum. "Herhangi bir değişiklik hissediyor musun?"

Adam bana kaşlarını çatarak bakar. "Ne yapmalı ki? Bu bir kutsama! Sanırım bizi bieslerden, açlıktan, yoksulluktan koruyacaktır... Kutsamaların nasıl işlediğini bilmiyor musun?"

Kendi kendime gülümsüyorum, çünkü bu zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor. O insanlar *kutsamaların* ne işe yaradığını bilmiyorlar, ama yine de uysal koyunlar gibi damgalanmaya gittiler ve muhtemelen Perun'un ayaklarına şükranla ağıladılar.

"Tamam."

Gölgelerim etrafımızda patlayarak zamanı durdurur. Grubumuz kısmen uzun otların arasında gizlenmiştir ve yolda kimse bizi göremeyecek kadar uzaktadır. Jaga bana sorgulayan bir bakış atar ve ben onun elini tutup hepimizi Nawie'ye götürürüm. Ölümlüler gölgelerimle bağlanmış ve ağızları tıkanmıştır.

Zindan gibi inşa edilmiş orta katlardan birine iniyoruz, bu mükemmel. Hızla ağır kapıları olan ayrı hücreler ekliyorum ve her bir tutsağımı içeri itip ayrı ayrı saklıyorum. Her kapıda onları görebilmemizi sağlayan küçük bir pencere var.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" diye sorar Jaga, mücadele eden ama sessiz kalan ölümlüleri mutsuz bir ifadeyle izlerken.

"Başka türlü ne işe yaradığını nasıl öğreneceğiz?"

Kafasını sallar ama itiraz etmez. Nyja'yı çağırıp gördüklerimizi anlatırım. İlk başta korkar, sonra öfkelenir, sonra kararlılaşıır. Benim aksime, o umutsuzluğa kapılmaz ve hayatımdaki kadınlara minnettarlık duyarım. Yalnız olsaydım, Perun'un planına karşı koymaya çalışmazdım.

"Tamam," diyor Nyja, saçlarını arkaya bağlıyor. "Ben birini alıp çıkarabilir miyiz diye bakacağım. Sen diğerini alıp ne işe yaradığını kontrol et."

İlk adamı, işaretinden çok gurur duyan adamı yakalıyorum. Gözleri yaşlarla dolu ve başını sallayarak gölgelerimin susturucusuna karşı yalvarıyor. Kahverengi saçlarından çekip bir sandalyeye oturtuyorum ve onu bağlıyorum.

Nereden başlamalı?

"Bunun kimseyi talihsizliklerden korumadığını zaten biliyoruz, ama yine de titiz davranıp böcekleri uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını kontrol edelim. Arkadaşını ödünç alabilir miyim, Jaga?"

Kollarını kavuşturur. "Rada narindir."

"Onun yanında kan dökmeyeceğim, söz veriyorum." "Oh, peki."

Rada getirilir ve Perun'un işareti wilas'lara karşı hiçbir etki göstermez. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Adamı ateşle yakarım, ona bir hastalık bulaştırırım ve açlıktan ölmesini önleyip önlemediğini görmek için midesini ve bağırsaklarını zorla boşaltırım, ama önlemez.

Jaga, tedirgin bir şekilde yaptıklarımı izleyerek volta atar. Bu sırada, Nyja'nın deneği, tanrıçam onun işaretini asit, ateş ve buzla tedavi edip sonunda keserken, ağzındaki tıkaçtan çığlıklar atar.

"Şuna bak."

Gidip bakıyorum. Kadının ön kolundaki kanayan yara iyileşiyor, izi hala derisinde parıldıyor.

"Kesmek işe yaramıyor mu?" diye mırıldanıyorum. "Oh, bu kötü bir şey. Hala ne olduğunu bilmiyorum. Kahretsin, Nyja. Bu ne olabilir? Onun yerinde olsaydın, kesin bir zafer elde etmek için ne yapardın?"

"Sana karşı mı, yoksa herkese karşı mı?"

Bir an düşünüyorum. "Bana. Jaga'yı alıp ittifak kurarak, ona kesinlikle tekrar bir tehdit olduğumu düşündürdüm. *Beni* tamamen engellemek için ne yapabilir?"

Jaga kararsız bir şekilde başını sallar, ama ben Nyja'nın gözlerine bakarım ve onlar da benimkiler gibi sert bakmaktadır. Hepimiz aynı anda kendi hedeflerimize yöneliriz. Benimkini gölgelerle boğarım, Nyja ise iyi nişanlanmış bir büyüyle diğerinin kalbini durdurur.

Kolayca ölürler. Bekleriz.

"Hayır," diye fısıldar Nyja bir dakika sonra. "O yapmadı."

Yaklaşıp elimi adamın göğsüne koyuyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Burada bir şey var, hapsolmuş, acı çeken, kaçmaya çalışan bir şeyin çılgılığı. İlk kez kafese konulan yabani bir kuş gibi çırpınıyor ve mücadele ediyor. Ellerim ısınır ve cildim karıncalanır, onu hissederim. Bir ruh. Kaçmak isteyen ama kaçamayan bir ruh.

Geriye doğru sendeleyerek, kusacakmış gibi hissederek, adamın cesedine bakıyorum. Birkaç adım uzakta olmama rağmen, hala çılgılıklarını duyuyorum. Ruh, kelimelerle ifade edilemeyen yakarışlarla inliyor ve yalvarıyor, etrafındaki beden soğudukça, acı ve dehşetle tamamen çılgına dönüyor. Gözlerimi kapatıp yüzümü çeviriyorum, ağzımda acı bir tat hissediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Jaga, sesinde korku belirir. "Lütfen. Korkunç bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Ne yaptı?"

Yutkunup yutkunuyorum, ve bu kadar mide bulantısı hissetmem, daha önce hiç hissetmediğim kadar, çok şey anlatıyor. Birçok zulüm gördüm, bana birçok zulüm yapıldı, ama bu, şahit olduğum en korkunç şey. Bunu söyleyemem bile. İğrençliğin ötesinde.

"Ruhların buradan ayrılmasını imkansız hale getirdi," diyor Nyja donuk, cansız bir sesle. "Sıkışıp kaldılar. Evlerine gidemiyorlar."

"Nawie'de onları öldürdüğün için olabilir mi?" diye soruyor Jaga emin olamadan. "Zaten buradalar..."

Tek kelime etmeden başka bir mahkûma doğru büyük adımlarla yürüdüm, bir adamdı. Onu yakaladım ve Şeytan Kazanı'na çıktım, orada boğazını keserek ona hızlı ve merhametli bir ölüm verdim.

Sonrasında ise korkunç bir vahşet yaşanır. Adam ölür ve ruhu, Ruhlar Kuyusu'na çok yakın olduğu için Nawie'nin çağrısını açıkça duyar. Acı içinde ciyaklayıp çılgılık atar, hapisanesine karşı direnir.

Korku ve öfkeyle kapılan ben, kendime uzun bir bıçak yapar ve adamın işaretli kolunu keserim. Kol, bedeninden açıkça kopmuş olarak yuvarlanır

yine de ruhu hâlâ hapsolmuş durumda.

Asla bir lütuf olmayan Perun'un laneti, bedeninin ötesine uzanır. Bu, daha önce hiç görmediğim bir tür büyü ve beni mahvedecek. Ruh ruh, iz iz, Perun beni aç bırakacak, Nawie'nin ruhu kalmayana ve benim büyüüm kalmayana kadar.

O kazandı. Ve bunun için tek yapması gereken, benim yarattığım şeyi tamamen değersizleştirmektir, artık kurtarılması imkansız. Cesedi orada çürümeye bırakıp, gölgelerin arasından Nawie'nin unutulmuş, yarı bitmiş seviyelerinden birine giriyorum, orada yere kıvrılıp ağlıyorum.

Hiçbir şey beni bu sersemlikten uyandıramaz. Bitti. Artık düşünmek istemiyorum. Var olmak istemiyorum.

Zaman, kalbimin çılginca, dehşet dolu atışlarıyla ölçülüyor. Jaga ile benim rollerimizin tersine dönmesi ne garip. Sadece birkaç hafta önce, bağımız aracılığıyla ona yalvararak ve tehditler savurarak, bir parça ilgi için yalvaran bendim. Şimdi ise saklanıyorum, Jaga tıslıyor ve çığlık atıyor, ama sözlerinin hiçbirini beni etkilemiyor.

Perun'un yaptığını öğrendiğimden bu yana iki gün geçti ve tek yaptığım umutsuzluğa daha da batmak.

Benim işim bitti. Belki tüm ölümlülerin damgılanması yüzyıllar alacak, ama er ya da geç olacak. Buna karşı koyamam.

"Çık dışarı! Seni lanet olası aptal ve korkak, seni... Seni erkeklikten uzak adam! Çık dışarı ve benimle konuş! Fikirlerimiz var, deneyeceğimiz şeyler var! Weles, Woland, seni piç kurusu!"

Cevap vermiyorum. Bir şeyler yapılabileceğini düşünmesi sevimli, ama ben gerçeği biliyorum. Kardeşim kurnazdır, her zaman bir adım öndedir ve beni ezmek için yaratılmıştır.

"Eğer ortaya çıkarsan seni beceririm. Benimle konuş. Ateş Salonunda."

Bunda duraksıyorum. Gerçekten yapacak mı? Ama ben bunu istiyormuyum? Perun hakkında tek bir düşünce, ereksiyonumu engellemeye yetecektir.

Ama ya o sorumlu olsaydı? Unutmaya çok ihtiyacım var, sadece bir an için bile olsa.

İsteksizce, son iki günümü geçirdiğim yerden kalkıp kıyafetlerimi kokluyorum. Ekşi kokuyor. Çok fazla zehirli şarap içmişim. Sihirle kendimi temizleyip gölgelerin arasından geçerek

Ateş Salonu, ama beni bekleyen şey masanın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde uzanmış Jaga değil, tüm müttefiklerim ve tamamen giyinik halde oturan Jaga.

"Bana yalan söyledin." Ona öfkeyle bakıyorum ve huysuz bir çocuk gibi davrandığımı biliyorum, ama bu noktada kendimi kontrol etmek imkansız. Mahvolduk.

"Kal ve dinle, o zaman yalan olmayacak."

Gösterişli bir isteksizlikle iç çekiyorum ve masanın başındaki koltuğuma ağır adımlarla yürüyorum. Jaga karşımda duruyor ve bir kez ellerini çırpıyor. "Herkes durumu bildiği için, işlerin ne kadar vahim olduğunu biliyorsunuz. Hızlı hareket etmeliyiz. Perun şu anda insanları kutsuyor ve binlerce kişiyi öbür dünyadan mahrum bırakıyor, bu böyle devam edemez. Bariz çözüm yolu Onu durdurun, tapınağı yıkıyor.

Nyja umutsuzca iç çeker ve Rod omuzlarını kamburlaştırarak önündeki masaya bakar. Strzybog başını sallar. Bugün o bile durgun görünüyor. Perun'un açık ara kazanan olduğu halde bana bahis yaptığına pişman olmuş olmalı.

"Kimse söylemeyecekse, ben söyleyeceğim," diye Jaga sessizliğin uzamasının ardından tekrar konuşmaya başlar. "Perun içerideyken tapınağı yıkamayız, bu açık. Önce onun hangi korumalara sahip olduğunu öğrenmeliyiz, böylece onlara hızlıca karşı koyabilir ve onu dışarı çekebiliriz. Rod'un bir zamanlar dediği gibi, Weles ve ben mükemmel yemleriz."

Burun kıvırıyorum, ama kahkaham neşe değil, tamamen çaresizlikten kaynaklanıyor. "Evet. İyi espri. Katılıyorum."

Ben gülmeye devam ediyorum, Jaga ise öfkeyle ayağını yere vuruyor. "Ciddi olur musun lütfen? Bu işe yarayabilir! Tek ihtiyacımız olan iyi bir plan ve bir kaçış stratejisi."

"Tabii," diye gülerek cevap veriyorum. "Evet. Hadi yapalım."

Başımı kaldırdığımda, burnunun delikleri sevimli bir şekilde genişliyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor. Ona geniş, küstah bir gülümseme atıyorum ve Jaga tıslayarak başka yere bakıyor.

"Durumu tersine çevirmelisin," diyor Dola sessizce ve ben gülmemi bastırıp onu dinliyorum. "İnsanlara onun kutsama değil, lanet dağıttığını fark ettir."

Daha fazla konuşmasını bekledim, ama tabii ki konuşmadı. Boğazımı temizledim ve histerimin son kalıntılarını bastırdım.

"Demek istediğın, tapınağı yıkılsa bile yeniden başlayacağı. Yapmamız gereken, ölümlüleri onun işaretlerinden ve kutsamalarından sakınmaya ikna etmek. Ama nasıl?"

Dola sadece beni izliyor, başka bir şey söylemiyor. Jaga masanın önünde volta atıyor, düşünürken ellerini sıkıp açıyor. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Öyleyse üç hedefimiz olacak: Perun'u ortaya çıkarmak, tapınağı yok etmek ve insanları onun işaretlerini almaktan vazgeçirmek. Bunu Weles'i yüceltmek için yapabilir miyiz? Sonuçta asıl hedefimiz bu.

."

Ve bu, bir şekilde onları harekete geçirir. Chors ve Nyja fikirlerini dile getirir, hatta Arıların Kralı bile ara sıra bir iki cümle fısıldar. Rodzanikalar sessiz kalır ve Rod düşüncelere dalmış gibi görünür, ara sıra sakalını çeker.

Sonunda, herkes tekrar sessizliğe büründükten sonra, oğlum konuşur. "Ne yapacağımı biliyorum galiba."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Çift

"Bu asla işe yaramayacak."

Şelalenin yanında tek başıma oturup suyu seyrederek Nawie'ye veda ediyorum. Artık içki bile içemiyorum, çünkü yarın yola çıkmamız gerekiyor ve ayık olmam gerekiyor.

Böylece başarısız olduğumuzda kimse benim sarhoşluğumu suçlamayacak.

"Uyumaya çalış," diyor, küçük sürtük. Söz vermesine rağmen benimle yatmadı.

"Buraya gel. Sana nefesimi üfleyeyim, seni daha güçlü yapayım."

Belki bu bizi kurtarır."

O sessiz kalıyor ve ben suya elmaslar atıyorum, bu muhteşem, ışıltılı zenginliği kimsenin bulamayacağı bir yere batırmaktan sapkın bir zevk alıyorum.

Nawie'yi yok edecekler. Her şeyi. Yaratıklarımın hepsi mahvolacak ve ben bir hiç olacağım.

"Neredesin?"

Oturuyorum, kalbim acı verici bir umutla atıyor. Daha iyi bilmeliyim, çünkü o yine benimle dalga geçecek ve hiçbir şey olmayacak. Yine de, ben kaybolmuş durumdayım ve bu yüzden bana ne verirse kabul edeceğim.

"Şelalenin yanında."

Arkamda alevler canlanıyor ve Jaga içinden geçiyor. Büyülenmiş gibi bakıyorum. Kırmızı süslemeli, uzun kollu,

ve cildine yapışan yumuşak kumaştan yapılmış. Ayakları çıplak, saçları örgülü.

"Yatarken bunu mu giyiyorsun?" diye soruyorum, utanmadan ona bakarak. "Rada'nın yanına taşınacağım. Siktir."

O uzun bir iç çekişle yanıma, çimlerin üzerine oturur. Nehre dökülen şelaleye bakarız, burası Kupala'dan hemen sonraki yaz başlangıcı geceleri gibi sıcaktır. Yalnız bir kuş dalların arasında cıvılda, bir ruh.

"Onların ne hissettiğini hayal edebiliyor musun?" diye soruyorum, içimden atamadığım çığlıklar yüzünden sesim kısılmış. "Sonsuza kadar hapsolmuşlar. Benim nefesim ve büyümle doğmuş, hisseden, duyguları olan, büyülü varlıklar ve asla eve dönemeyecekler. Etraflarında cesetler çürüyecek ve onlar hala hapsolmuş olacaklar. Uykuya dalamayacaklarını düşünüyorum. Nawie'de ruhlar huzur içinde yatabilirler, ama bu ölümün travmasından kurtuldukları içindir. Hapsolmuş olanlar bunu yapamazlar. Sonsuza kadar uyanık, korku içinde, işkence içinde var olacaklar."

"Sanırım ikimiz de onların nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyoruz," diyor Jaga, sesi düz, elleri soğuk çimleri sıkıca kavırıyor, köklerine yapışmış ıslak toprakla birlikte koparıyor. "Canlı canlı gömülmek gibi, değil mi? Kaçış yok. Sonsuz bir ıstırap."

Nefesimi gökyüzüne bırakıp uzanıyorum, yıldızlara bakıyorum ve onları zihnime kazımaya çalışıyorum, böylece Perun beni tekrar zincirlediğinde, en azından gözlerimi kapatıp ağladığımda onları görebileyim.

"Bu yüzden bunu durdurmalısın," diye fısıldadı. "Weles, bizi sonsuz acı çekmemiz için yaratmadın. Bizi yaşamamız, oynamamız, ağlamamız, sevmemiz ve sonra eve dönmemiz için yarattın. Sana."

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes alıyorum. "Sevdiğim her şeyi benden alacak," diye itiraf ediyorum ve umarım bana bakmıyordur, yoksa şakaklarımda akan gözyaşlarını görecektir. "Zaten çok şeyimi aldı. Güzel insanlarım, şehrim, tüm tapınaklarım. Seni de alacak. Ve ben sonsuza kadar hiçbir şeye sahip olmayacağım."

Dudakları ıslak şakağıma değdiğinde, gözyaşlarımı gördüğünü anlıyorum, ama artık o kadar da umursamıyorum. Jaga gözyaşlarımı yalıyor ve gözümün köşesini öpüyor, ben nefes almaya ya da kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Bu çok değerli bir an. O hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

"Bana nefesini üfleyeceğini söylemiştin," diye fısıldadı, üzerime çıkarak. "Şimdi yap."

"Önce bir bakayım."

Kırmızı bir parıltı göz kapaklarımdan sızdığında, gözlerimi açıyorum ve onun kırık ihtişamını seyrediyorum. Ruh, şekilsiz, yırtık kelebek kanatları gibi üzerinde yayılıyor ve ben hayranlıkla iç çekiyorum. Dudakları benim dudaklarıma yapışıyor ve ben gözlerim açıkken ona nefes veriyorum, ruhunun dalgalandığını ve sihirli bir yaşamla attığını izliyorum, o da benim ona verdiğim şeyi içine çekiyor.

Nefesim boğazına dolduğunda inler. Örgüsünü kavrar, bir tasma gibi yumruğuma sarar ve ona daha fazlasını veririm, kırmızı, parlak dalların uzadığını, arayan dokunaçlar gibi geceye doğru uzandığını izlerim. Kalçaları çirkin bir şekilde sallanır ve bir elini göğsüme dayar, boğazından düşük, tiz bir ses çıkar ve ağzıma dolar. Tekrar nefes veririm ve o inler.

Ona bir nefes daha vermeye çalışıyorum, ama yüzünü çeviriyor ve ben titreyerek gece havasını yudumlarken yanağına nefes veriyorum.

"Çok mu fazla?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla. Belki ona daha fazlasını versem benimle sevişirdi, ama o istemiyor.

"Bu çok... Sanki çıplak, sonsuz, açıkta kalmış gibiyim. Zamana ihtiyacım var. Buna alışmam lazım."

Zevkle iç çekiyorum, ellerimi onun yuvarlak kalçalarına koyuyorum, başparmaklarım sert kalça kemiklerinin üzerinde dinleniyor. Bu çok tatmin edici bir uyum. Sanki onu benim için yaratmışım gibi, oysa o benim bilgim ve katkım olmadan doğmuş ve büyümüş.

"Yani seni doldurup Perun'a yönlendiremem," diye mırıldanıyorum, yumuşak kumaşın üzerinden kıvrımlarını okşayarak. "Yazık."

O dikleşir ve ben onun kalın örgüsünü gevşek parmaklarımdan geçirip bırakırım. Jaga aşağıya bakar, yüzü yıldızlarla çerçevelenmiş gölgede kalır.

"Bu hiçbir şey ifade etmeyecek."

Ne demek istediğini sormadan, dudakları benim dudaklarıma değiyor, yumuşak ve nazik. Ağzına iç çekiyorum ve o titriyor, kulağımı çimdikliyor. Bir uyarı. Bu yüzden burnumdan nefes almaya çalışıyorum, hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum, çünkü öyle.

Üzerimde kıvrılır, sonunda zevkle mırıldanarak benim sikimin üzerine yerleşir. Üzerinde sürtünür ve bacaklarının arasında dolanan ince geceliğinin altında ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissederim. O da benim kadar bunu istiyor.

"En son beni becerdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Nefes nefese gülerek soruyorum, çünkü tam da istediğim şeyi yapsa bile onu alay etmekten kendimi alamıyorum. Sanki bunu mahvetmeye çalışıyorum. Çılgın Weles.

Başını geriye atıyor ve geceliğini omuzlarından aşağı kaydırıyor. Yakası yırtılıyor ve göğüslerini ortaya çıkarıyor, kalçaları yavaş ve kasıtlı bir ritimle üstümde dalgalanıyor.

"Sırt üstü yatarken çok güzel görünüyordun."

Penisim heyecan verici bir arzu ile zıplıyor ve kalçalarımı esneterek onu bir kez kaldırıyorum. Şu anda tam da duymam gereken şey bu. Evet. Bırak kontrolü ona bırakayım.

Yine de. O zaman çok iyi göründüğümü söyledi. Şimdi farklıyım.

"Değişmemi ister misin?" diye soruyorum, sesim kısık, çünkü bu soruyu sormak acı veriyor. "Woland'ı mı istiyorsun?"

O başını sallar ve ben rahat bir nefes alırım.

"Sen olduğunu biliyorum. Nasıl görüldüğünün bir önemi yok."

Kalçalarını daha sıkı kavrar, onu bana sabitlerim ve ona tutkumu ve minnettarlığımı göstermek için tekrar tekrar ileri doğru iteklerim. O başını sallar ve bir eliyle boğazımı sıkar. Ben hareketsiz kalırım, bana söylememi yasakladığı tüm sevgiyle ona bakarım.

"Uslu ol," diyor, bakışları gergin ve dikkatli, dudaklarımdan gözlerime, gözlerimden dudaklarıma kayıyor. "Yoksa giderim."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp, onun kullanımı için kendimi gerginleştiriyorum. O sırtıyor ve ipler bileklerime baskı yapıyor. Ne kadar esnek olduklarını görmek için çekiyorum ve ipler daha da sıkılaşıyor. Bu ipler benim kanımla ıslanmamış ve sihirle kolayca çözebilirim. Bu bilgi, bağlıyken beni beceren başka bir kadını hatırladığımda içimde yükselen küçük korkuyu yatıştırıyor.

Jaga kontrolü elinde tutuyor, ama bana bir çıkış yolu sunuyor.

"Siktir. Evet. Sen çok mükemmelsin," diye haykırıyorum, o tırnaklarını çenemden aşağı doğru sürüklerken, keskin uçlarından birini nabız noktamın tam üzerine yerleştirirken, nefesim gittikçe hızlanıyor. Titriyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, o da parmaklarını

parmaklarını gömleğimin yakasına doğru kaydırıyor. Çıplak elleriyle gömleğimi ikiye yırtıyor, bu kız çok güçlü.

"Woland birçok yönden fazla," diye mırıldanıyor, köprücük kemiğimden göğüs kemiğime kadar cildimi nazikçe okşayarak tüylerimi diken diken ediyor. "Ve bu... Bu tam doğru. Ne fazla ne az."

Bana ne demek istediğini anlamam için üzerime çıkıyor ve ben gözlerimi kapatıp titriyorum. Aylardır hiçbir şey olmadıktan sonra, buna dayanamıyorum. Ama tek kelime bile etmeyeceğim. Eğer durursa, lanet olsun, öleceğim.

"Beni elde etmek için her şeyi yapmaya hazırsın, değil mi?" diye soruyor, alaycı bir kahkaha atarak, ve ben çaresizce başımı sallıyorum. "Güzel. Boğulana kadar beni ye."

Yaklaşıyor, dizleri başımın iki yanına geliyor ve elbisesini indiriyor ama oturuyor. Bu küçük çadırda hava sıcak ve boğucu, kokusu ise çok güçlü. Başımı kaldırıp boynumu uzatıyorum ve dilimin ucuyla onu yalamayı başarıyorum. O iç çekip çöküyor.

Onun amı ağzımı doldururken inliyorum, klitorisi ve labiyaları tam da ona taparcasına emmem gereken yerde. Kalçalarını sallayarak hem kendi hem de benim zevkimi kontrol ediyor, ben ise çaresizce yumruklarımı sıkıp boğuluyorum.

O çok ıslak. Bunca zaman bana bu kadar kolay direndiği halde nasıl olabilir bu? Onu anlamıyorum.

"Oh, evet," diye nefes alıyor. "Bu çok iyi. Bunu sonsuza kadar yapmak istiyorsun, değil mi? Zavallı Weles. Çok iyi, bunu seviyorum."

"*Sadece beğenmek mi?*" diye soruyorum, çılgınca ve daha fazlasını isteyen bir açlıkla. "*Bunu sevmeni istiyorum.*"

"O zaman daha çok çabala."

Gerginleşip sırtımı kamburlaştırarak çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Dilim uzar ve kalınlaşır, onu içine iterim, kendimi havadan mahrum bırakarak, ağzım onunla dolu olsa bile doğru noktaları masaj yaparım. O kadar sert bir şekilde sürtünür ki, başımın arkası yere bastırıldığından ağrır ve klitorisine doğru teşekkürlerimi inleyerek söylerim. Şişmiş ve sıcaktır, ağzımda nabız gibi atar ve onu olabildiğince sert ve hızlı yalarım.

Jaga hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkar. Ben protesto ederek bağırırım, ipleri kurtulmak ve onu geri getirmek için mücadele ederim, ama o benim üstümde durur,

mavi ay ışığıyla yıkanmış, elbisesini çıkarır. Mücadeleyi bırakıp onu izlerim, göğsüm çılgın bir arzu ile inip kalkar.

"Seninle yapmak istediğim bir şey var," der, beni toprağa gömmek üzere olan bir tanrıça gibi aşağıya bakarak. "Ama hangimiz ağzını almalı? Tercihin var mı?"

Derin bir nefes alır ve ikiye bölünür, uzaklaşırken zmora'sı bedeninden ayrılır, başka bir Jaga ortaya çıkar, ama daha vahşi, daha acımasız, sonsuz derecede daha kötü. Kalçalarımı esnetirim, pantolonumun sıkışıklığı canımı yakar. Henüz sikimi serbest bırakmamıştır ve bu bir işkence gibidir.

"Seni her yerde istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Ne karar verirsiniz verin, sen benim sikimde, o da yüzümde ya da tam tersi, umurumda değil. İkiniz de çok mükemmelsiniz."

Jaga gözlerini kapatırken, zmora'sı yaklaşıp başımın yanına çömelir. Pençeli parmaklarıyla saçlarımı tarar, sevgiyle mırıldanır ve ben neredeyse ağlayacağım. Oh, benden hoşlanıyor, bu nefretten yapılmış vahşi canavar. Benden, Jaga'nın geri kalanının hiç hoşlanmayacağı kadar hoşlanıyor.

"Pekala," diyor papatya cadım, keskin bir şekilde başını sallayarak.

Kemerim ikiye ayrılır ve pantolonum açılır. Soğuk hava, aşırı ısınmış ve ıslak olan penisimin derisine değince tıslarım ve Jaga, uyluklarımın üzerine oturarak mırıldanır. Parmaklarını nazıkçe penisimin uzunluğu boyunca gezdirir, ucundaki ıslaklıkta parmaklarını döndürür ve ben, yakışık almayan bir arzu sesi çıkarırım. Boynumu geriye doğru uzatmaktan boynum ağrır ve bu kadar şiddetli titremeyi kesmeliyim, ama vücudum artık benim kontrolüme boyun eğmiyor.

Zmora eğilip yanağımı yaladı. Biraz hayvana benziyordu, ama yine de değildi, çünkü o açıkça Jaga'nın bir parçasıydı. Medeniyetsiz, ilkel bir parçası, kırmızı gözleri duygu dolu.

"Öp beni, güzelim," diye fısıldıyorum ve o zevkle homurdanıyor, sonra dudaklarını bana veriyor.

Bunu daha önce de yapmıştık, nehrin kenarındaki çimlerde, ve Jaga'nın canavarı tıpkı o zaman olduğu gibi, utanmaz, açgözlü bir iştahla dudaklarımı yalıyor. Ben de onu öpüyorum, Jaga'nın yanık ve kumlu, daha koyu tadının tadını çıkarıyorum. Bu onun gizli yüzü, ateş ve zehirler, ve uyuşturucu etkisi olan olgunlaşmamış haşhaş tohumları, ve ben daha fazlası için zmora'nın ağzını yalıyorum, bu tada sarhoş oluyorum.

Jaga'nın eli benim aletimi kavrar ve ben zmora'nın ağzına inlerim. Beni birkaç kez sertçe okşar ve bu çok fazla gelir. Onun nazik olmasını istiyorum, ama bir kelime bile söylemeye cesaret edemiyorum.

O beni bacaklarının arasına alıp, memnun bir iç çekişle içini doldurduğunda, neredeyse o anda boşalacaktım. Kendimi durdurmak için zmora'nın dudağını ısırdım ve Jaga'nın sıcak, bağımlılık yapan kanı ağzımı doldurdu. Acı ve şehvetle inleyerek, tüm vücudum titredi.

"Yüzüne bin," Jaga, zmora'sını henüz hareket etmemesine rağmen cesaretlendirir ve beni vücudunun içinde ısıtır. "Onu boş. Nefes almasına gerek yok, değil mi Weles?"

"Hayır," zmora uzaklaşıp Jaga'ya dönerek yüzüme oturmadan önce fısıldarım. "Tek ihtiyacım olan sensin."

Bu, ıslak, azgın bir am tarafından boğulmadan önce söyleyebildiğim son söz. Hemen işe koyuluyorum, yalayıp emiyorum ve Jaga sanki beni ödüllendirmek istercesine üstüme oturuyor. Ne olacağını görmek için bir an duruyorum ve tabii ki, o da aşağı çöküyor ve hareketsiz kalıyor.

"*Oh, seni sevimli, harika, sikilesi amcık,*" diyorum ona, zmora'nın etini ağzıma o kadar sert çekiyorum ki, bu neredeyse bir okşama değil, bir ısırık.

"Senin için bir pisliğim, doğru. Ama bunu seviyorsun, en iyi kısmı da bu. Değil mi, Woland? Diabel. Czart. Bu acınası, kırık adamı gizlemek için pek çok isim."

Kalçalarımı gerginleştirip, orgazmda üzerimde kıvranan zmora'sına giriyorum. Jaga'nın amı sıkılaşıyor ve dalgalanıyor, ve birinin boşaldığını fark ettiğimde, diğerinin de boşaldığını anlıyorum. Nefes nefese, beni sürerken, mutluluğunun yankıları bağımızdan süzülüyor, sıcak bal gibi akıcı.

"*Siktir, bunu hissetmek bile beni boşaltacak,*" itiraf ediyorum, kuyruk kemiğimde biriken baskıya, sikimde zonklayan sıcak, kötü karıncalanmaya karşı savaşıyorum.

"Henüz boşalmana izin vermedim," diyor Jaga, sesi iniltiye yakın. "Devam et. Hak ettiğinde boşalabilirsin."

Ah, tatlı işkence. Tüm gücümle, bağımızdan geçerek Jaga'nın zihninin eşiğine kadar ilerlerken, ona daha fazla zevk vermek için odaklanıyorum. Orada durup, onun ecstasy'sinin tüm nabızlarını ve hızlanan atışlarını içimde dalgalanmasına izin veriyorum. O kendini kaybetmiş durumda.

mutluluk içinde boğuluyor ve onun bunu sadece *sevmediğini* anlayabiliyorum. Aşkım ona övgüde cimri davranıyor.

"*Peki şimdi?*" diye soruyorum, ikisi de bir orgazm daha yaşarken, bana verdiği dolaylı zevkten zihnim beyaz bir sıcaklıkla doluyor. "*Hala sevmiyor musun?*"

"İhtiyacın var," diye Jaga beni azarlıyor, ama sesi açıkça inilti. "Söylememi mi istiyorsun? Daha çok çabala."

Zmorayı gölgelerimle kavrar ve kalçalarını farklı bir açıyla çeviririm, ağzımı ağzıma kadar dolduran, beni boğan iki kalın, canavarca dil çıkarırım. Birini amına, diğerini kıkına sokarım ve onu yalar, iteklerim, gölgelerimle klitorisini okşarım. Daha fazla büyü dökülüyor ve şimdi ben de Jaga'nın etrafını sarıp klitorisini saldırıyorum. O bağılıyor ve küfrediyor, hızlanmaya çalışırken kalçaları titriyor. Ama ben ikisinin de zevkini demir yumrukla kontrol ediyorum, çok fazla olduğunda yavaşlatıyor, yetişmeleri için hızlandırıyorum, ta ki ikisi de sürekli inleyen sesler çıkarana kadar.

Onları eşzamanlı bir çift orgazma ulaştırıyorum ve bunun gücü, her şeyi silip süpüren acı ve mutlulukla bağımızdan sekip geri dönüyor.

Zmora vahşi bir hayvan gibi gökyüzüne uluyor ve Jaga üzerimde ağır ve sert bir şekilde titriyor. Artık büyüsunü kontrol edemiyor ve zmora onun içine geri çekiliyor, ta ki ikisi bir olana kadar. İplerimi koparıp, üstüne çıkıncaya kadar yuvarlanırsınız, o beni görmeyen, sersemlemiş gözlerle izlerken ona girerim. Onu öperim, o neredeyse hiç kıpırdamaz, dudakları açık ve esnektir, bana her şeyi verir.

"Bu yeterli mi?" diye homurdanırım, kendimi olabildiğince derine gömerek. "Bunu hak ettim mi? Söyle!"

"Evet," diye fısıldar, gözyaşı şakağından aşağı akar. "Hak ettin."

Kendimi bırakıyorum, derin, vahşi bir homurtuyla boşalıyorum. Kollarını bana dolamaya çalışıyor, ama zayıf ve yumuşak kollarını tekrar indiriyor. Daha derine batıyorum ve odaklanıyorum, şu anda en çok özlediğim Woland'ın bir parçasını çağırıyorum. Jaga, dikenlerim ona derinlemesine batınca şaşkınlık ve acı içinde bağılıyor, sonra başka bir orgazmı sikimi boğuyor, aşırı zevkten hıçkırarak ağlıyor.

Sonunda bitti. Aylarca süren işkencenin ardından onun içine girdim ve sabaha kadar burada kalacağım. Hiçbir güç beni buradan çıkaramaz,

bu yüzden yan dönüp Jaga'yı nazikçe dudaklarından öpüyorum ve onu sıcak ve rahat tutmak için gölgelerden bir yuva yapıyorum.

"Uyu, aşkım. Ha. Şu anda beni durduramayacak kadar mutluluğun sarhoşusun. Seni seviyorum.
Seni seviyorum. Seni seviyorum."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Sabah çok erken geliyor. İnleyerek sırt üstü dönüp Jaga'yı da yanımda götürüyorum. Onun içinde sertleşmiş durumdayım ve büyüünün yardımıyla dikenlerim sıkıca tutunuyor. Ellerini göğsüme dayayıp oturuyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle aşağıya bakıyor.

"Dün söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye soğuk bir sesle soruyor, amcığı sıcak ve istekli bir şekilde nabız gibi atarken, içimde beni okşuyor. "Hiçbir anlamı yoktu. Sadece müttefikler arasındaki seks."

Onun uyluğunu okşuyorum, gözlerimi onun görüntüsüne dikiyorum. Saçları dağınık, bir tarafa çok uzun süre yatmaktan cildi buruş buruş, gözleri büyük ve temkinli, bu haliyle çok güzel. Zevkle iç çekiyorum, nazik bir gölgeyle dudaklarının şeklini izliyorum. Dudakları öpülmüş ve kırmızı, sadece biraz çatlamış.

"Daha önce müttefikler arasında seks yaptım," diyorum, ellerimi başımın altında birleştirip utanmadan üstümdeki onu hayranlıkla seyrediyorum. "Ve hiç böyle hissetmedim. Bana ve kendine yalan söylüyorsun."

O uzaklaşmaya çalışır, ben de rahatsızlığından tıslayana kadar dikenlerimi daha derine batırırım. Gözleri kısılır, yüzüme odaklanır ve ben sırtarım. Elimde değil. Beni istiyor, bunu biliyorum ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Beni bırak."

Uyumak için hiçbir hareket yapmıyorum. "Dün iyi bir çocuktum, değil mi? İstedığın her şeyi yaptım. Ödülüm pek cömert değildi sence

Sen sana tapanlara karşı cömert bir tanrıça olmalısın, bilmiyor musun? Hadi. Beni tekrar sık, sonra gidelim. Neredeyse zamanı geldi."

Acı bir şekilde güldü, sonra gözlerinde acımasız bir bakışla bana vurdu. Keskin tırnaklarıyla meme uçlarımı çimdikledi ve ben sırtımı kavisledim, hemen daha da sertleştim. Hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Sana söyledim," diyorum nefes nefese, inleyen bir kahkaha ile. "Bana yaptığın her şeyi seviyorum. Ve beni gerçekten incitecek kadar kötü biri olduğunu sanmıyorum. Sana söylediklerimden sonra değil. Mokosz gibi davranırken bana dokunduğun için hala kendini kötü hissettiğin bir zamanda değil."

Dudaklarını büzüyor. "Kötü hissetmiyorum." "Yalancı."

Kızgın bir homurtuyla başını sallar ve ben onun uyluklarını kavrarım. Parmaklarımın altında gerçekten iyi hissettirecek kadar dolgunlaşmışlardır ve ben daha sıkı kavrarım, etinin bana teslim olmasını hayranlıkla izlerim.

"Hadi ama, Sahtekar. Bugün yakalanabiliriz. Bir daha sevişme şansımız olmayabilir. En iyisini yapalım."

Sonunda başını sallar, kızım azgın ve çelişkili, beni çok istiyor ama bu duygudan korkuyor. Örgüsünün kalıntılarını çekerek onu aşağı çekiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum, dilimi yaralayıp ona kanımı veriyorum.

"İç. Yaralanırsan ve iyileşmeye ihtiyacın olursa diye. Bol bol iç."

O iç çekiyor ve ona verdiğim şeyi alıyor, bir kedi kaseden son damlasına kadar içmek için yaladığı gibi ağzımın içinde yalıyor ve kaçmayacağından emin olduğumda, dikenlerimi bırakıp bizi yuvarlıyorum, hala onu öpüyorum. Saçımı tutup çekiyor, ağzımı onunkinden uzaklaştırıyor.

"Üstte olmak istiyorum."

Kafamı sallıyorum. "Bir dahaki sefere. Kazandıktan sonra."

Onu tekrar öpmeye çalışıyorum, ama o keskin bir hareketle çekiyor ve kafamın derisi acıdan çığlık atıyor. Penisim zevkten titriyor ve kendimi çok derine sokuyorum, bu da onu tekrar incitmemek için açımı düzeltmeden önce onu irkiliyor.

"Weles. Bu... Bundan hoşlanmıyorum."

"Mmm. Senin için fazla sevgi dolu mu? Hala hiçbirine katlanamıyorsun, okşamalara, öpücükler, ya da seni sikerken gözlerine bakan bir adama. Arkadan alıp, sonra seni yere atmamı ve spermimle ıslatmamı mı tercih edersin?"

Güçlü bir heyecan dalgasıyla beni sıkıca kavrar ve ben gülerim, yüzümü ağzına yaklaştıtırırken saçlarımı uzatırım, böylece onu tutması etkisiz hale gelir. Onu yumuşakça öperim ve amı beni daha derine çekerken bile rahatsızlık içinde iç çeker.

"Senin için cesur davranıyorum, Jaga," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bugün Perun'la savaşacağım, her ne kadar tek istediğim uzaklara kaçıp saklanmak olsa da. Sen de cesur olmalısın. Bana göster. Gözlerime bak."

O istemiyor, ama geçmişte kendimi yeterince açığa vurdum ki sözlerimi ciddiye alsın. Ve böylece isteksizce gözlerini açıyor ve ben onun içinde hareket ederken gözlerime bakıyor, bedenlerimiz çok yakın, ruhlarımız ise daha da yakın.

"Bana zihnini aç," diye fısıldıyorum, sırtımdan bir ürperti geçiyor, çünkü belki de bu kadar, belki de bu bağı kırılmaz hale getireceğim. "Sana benim hissettiklerimi hissettireceğim, sen de bana zevkini hissettireceksin. Bu, her şeyi çok daha iyi hale getirecek."

Nefesi boğazında takılır, ama yine de başını sallar. "Neden olmasın?"

"Başka bir zaman." "Şimdi istiyorum!" "Çok yazık."

Gözlerini kaçırır, dudaklarını büzür ve ben hayal kırıklığıyla iç çekerek vazgeçerim. "Peki. En azından bana bak."

O bunu yaptığında, gölgelerimi bacaklarının arasına topluyorum, klitorisini kıvrılan, okşayan bir sıcaklığın rahat yuvasına sarıyorum. Gözlerini kapatıyor ve hemen orgazm oluyor, ama ben durmuyorum.

"Sen... Weles... Yapamayacağımı biliyorsun..."

"En az on bir orgazm alabileceğini biliyorum," diye hatırlatırım ona, bunu daha uzun sürmesi için hızımı yavaşlatarak. "Bu hiçbir şey. Nefes al ve bana bak. Başka bir şey yapmana gerek yok. İkimiz de dünyayı unutalım ve sadece burada olalım."

Titrek bir baş sallamayla pes eder ve ben bacaklarının arasına girerim, çimlerin üzerinde onun üstündeyim, dünya yaratılmadan önce bizim aramızdaki gibi, Mokosz ile Perun, Mokosz ile ben. Şimdi Jaga benim tanrıçam ve onu sikim ve dudaklarımla tapıyorum, dokunuşumla inleyene kadar ağzına aşk öpücükleri konduruyorum, tekrar boşalmaya hazır.

Onu doruğa ulaştırıyorum, sonra nazik sözler ve öpücüklerle onu yatıştırıyorum. Artık yalanlar olmadan bana gözlerini açtığında, yumuşak, yaralı ve çok sevgi dolu gözleri beni çok heyecanlandırıyor.

"Senin için kazanacağım," diye fısıldıyorum, şehvetimin tüm coşkusuyla bu sözlerle inanarak. Dürüstlük büyülerinin sorunu da budur. Eğer doğru olduğuna inanıyorsam, bu bir yalan değildir, ama bu çok çabuk değişebilir. "Senin için onu yeneceğim. Ve sen de sonra cesur olmalısın, kalmalı ve benim olmalısın. Bana söz ver. Kazandıktan sonra kalacağına söz ver."

O iç geçirip gözlerini kapatır ve ondan sonra, ne kadar ikna etmeye, yalvarmaya ya da tehdit etmeye çalışırsam çalışayım, gözlerini açmaz. Onu üç kez daha orgazma ulaştırdığımda bile, Strzybog gülerек ortaya çıktığında bile.

"Sikiştiğinizi tahmin etmeliydim. Hadi, aşk kuşları, herkes bekliyor!"

Jaga yüzünü buruşturarak başka yöne çevirir ve ayak bileklerini belimin arkasında çaprazlayarak beni teşvik eder. Onu iyi eğittim. Seyircileri hiç umursamıyor. Hızlanırım, onu olabildiğince kendime yaklaştırmam ve son bir kez daha orgazm olmasını sağlarım, onunla birlikte mutluluğa ulaşırım.

Bu sefer onu dikenlerimle bıçaklamıyorum ve Strzybog şehvetli bir ifadeyle, bakışları Jaga'nın göğüsleri ve kalçalarında dolaşırken yavaşça ayrılıyor. Gözlerine iğneler fırlatıyorum ve o küfrederek uzaklaşıyor.

"Bu ne cüret! Hem de görev sabahında! Sen delisin! Lanet olası piç. Orospu çocuğu!"

"Onları çıkar, bir şey olmaz. Aramızda kalsın, benim annem olmadığına göre, orospu çocuğu olan daha çok sensin. Mokosz'la hiç yaptın mı?"

O küfredip ortadan kaybolur ve biz eşyalarımızı toplarken yüzlerimizi kamçılayan şiddetli bir rüzgar bırakır. Jaga kendine yeni bir kıyafet yaratır, benim çok sevdiğim aynı deri ve bot kombinasyonu, ben ise sadece yırtık gömleğimi ve kemerimi onarırım. Bugün düşersem, beni çıplak bırakmak için yırttığı kıyafetlerle, onun sıvılarıyla yapış yapış olmuş sikimle gideceğim.

"Hazır mısın?" diye sorarak ona elimi uzatırım, ama Jaga çoktan ateşli geçidinden geçmiştir ve o geçtikten sonra geçit hemen kaybolur.

Kendimi gölgelerin içine sarıp, herkesin beklediği Ateş Salonu'na doğru ilerliyorum.

Nyja bana keskin bir bakış atar, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır. Kafamı sallarım. *Hayır, Jaga'nın ruhunu almadım.* Omuzları çöker, ağzı sert bir çizgiye dönüşür.

"Herkes ne yapacağını biliyor mu?" diye soruyorum, önümde ciddi ya da Strzybog'un durumunda kızgın bir şekilde toplanmış müttefiklerime bakarak. Gözleri çoktan iyileşmiştir.

"Sadece Jaga'nın kanına ihtiyacım var," diyor Jutrzenka, heyecandan yerinde zıplayarak.

"Al." Dün Jaga kollarımda yatarken onun tatlı büyüyle doldurduğum bir kese yakut atıyorum. "Bu kan değil, onun saf özü. Daha da iyisi."

Ve bu, ona karşı kullanılamaz.

"Bunu yapmayı zaten kabul etmiştin, hatırladın mı?" Jaga bana keskin, güvensiz bir bakış attığında ona hatırlatırım. *"Dün bunu tartıştığımızda evet demiştin. En güçlü hale getirmek için senin haberin olmadan özünü topladım. Umarım sakıncası yoktur. İnan bana, kimseye kanını vermekten daha iyidir."*

Jutrzenka kaşlarını çatarak keseye bakar, sonra ürkütücü ve uygunsuz bir sesle kıkırdar. Bence biraz desteğe ihtiyacı var, bu yüzden yanına gidip ellerimi omuzlarına dostça, çok romantik olmayan ama samimi bir hareketle koyarım.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Bu tehlikeli olacak."

Gözleri parlar ve etrafındaki havayı altın rengi bir ışıltıyla dolduran geniş bir gülümsemeyle ışıldar. "Elbette. Bunu iyi yapacağım ve seni çok memnun edeceğim."

Gülümserim ve başımı sallarım, sonra geri çekilirim.

Başlama zamanı. "Strzybog ve Jutrzenka," emrediyorum.

"Gidin."

Onlar ortadan kaybolduktan sonra, Strzybog bir kasırga içinde, Jutrzenka yumuşak altın bir parıltı içinde, Rod'a başımı sallıyorum. O dışarı çıkıyor ve ben Chors'un gözüne bakıyorum. Hala dolunay olduğu için tüm gücüne sahip ve bana keskin bir şekilde başını sallar. Sadece o ve Rod, Jutrzenka'ya tam olarak güvenmediğimi biliyorlar ve Chors, diğer oğlumu gönderip Jutrzenka'nın sözünü tuttuğundan emin olmamı onaylıyor.

Yani, Jaga'nın yerine geçip Perun için yem olmak.

"Ve Şimdi bekliyoruz," diye fısıldıyorum, elim sakalıma uzanıyor ama hareketimi durduruyorum. "Herkes hazır mı? Zehirleriniz var mı?"

Arıların Kralı başını eğerek onaylayarak vızıldadı. Boğazım düğümленirken başımı salladım. Bu işe yaramaz. Plan çok basit, çok cüretkar, çok aptalca. Jutrzenka'nın doğru bir Şey yapacağına güvenmek ilk hatamız ve Perun asla kandırılmayacak ve...

"Dur. Her Şeyi duydum. Her Şey yolunda gidecek."

Ciddi bir ifadeyle beni izleyen Jaga'ya bakıyorum. Yumrukları sıkılmış, benim kadar gergin, ama gözleri umutla parlıyor. *"Benim, Mokosz'un, tüm bunların yüzünden tamamen yıkılmadığın için çok mutluyum,"* diyorum ona içtenlikle.

"Sen benden çok daha güçlüsün."

Umut edebilirsin."

Omuzlarını silkiyor, başka yere bakıyor. *"Umudumu kaybedersem, hiçbir Şeyim kalmaz."*

Strzybog rüzgârın kanatlarında geri geliyor, mavi gözleri kahkahayla parlıyor. Perun ayrılır ayrılmaz onu tapınağı izlemeye ve rapor vermeye gönderdim.

"Yıldırım gibi gitti!" Strzybog kıkırdarak diyor. "Yaşlı adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim. Yemi yuttu."

Nefes almaya zorlayarak konuşuyorum. "Git."

Müttefiklerim, her biri kendi özel ulaşım büyüsunu kullanarak ayrılırken, Jaga yolunu bulup yanıma gelir. İkimizi gölgelerle çevreler ve bizi doğrudan Perun'un tapınağına götürürüm. Chors çoktan buradadır, gümüş büyüsunu kullanarak içeride toplanan ölümlüleri ve yamaçta bekleyenleri uykuya zorlar. Buraya ilk geldiğimizden daha fazla hacı vardır.

Chors ve Nyja onları dağdan güvenli bir şekilde uzaklaştırıyor. Arıların Kralı birçok parçaya bölünmüş, her bir küçük arı grubu benim özel meşe öldürücü zehrimle donatılmış. Tapınak on iki meşe ağacından oluşan kutsal bir çemberle korunuyor ve onlara zarar verebilmemiz için bu ağaçların ölmesi gerekiyor.

Jaga ile birlikte bekleyip gücümüzü koruyoruz. Bu arada, rodzanicas uyuyan ölümlülerin arasına karışarak Perun'un mührünü taşıyanları buluyor. Onun büyüsunu tersine çeviremeyiz, ama

bu işareti taşıyan biriyle karşılaşan herkese bunun bir lütuf *olmadığını* açıkça gösterebiliriz.

Rodzanicarlar hepsini çürümeyle enfekte ediyor. Çoğu ölümlü doğal büyüye sahip olmadığı için, hastalık onların ruhlarını, içlerindeki tek büyüü yiyip bitirecek. Bunu denedim. Çürüme insanlarda kanlı, bieselerde olduğundan bile daha kötü.

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diyor Jaga, buz gibi parmaklarıyla elimi sıkıca tutarak. *"Öldükten sonra çok acı çekecekler. Neden hayattayken de onları lanetleyelim? Başka bir yol bulamaz mıyız?"*

Kafamı sallıyorum. *"Milyonları kurtarmak için birkaçını feda ediyoruz, Jaga. Çürüme bariz ve iğrenç. İnsanlar bunu Perun'un mührüyle ilişkilendirdiklerinde, kimse onu almak istemeyecektir. Bu varyant bulaşıcı değildir. Sadece mühürleri olanlar ona sahip olacak, bu yüzden mükemmel bir uyarıdır."*

Rod yanımdan havadan iner. "Başardı. Perun onu Slawa'dan geçip ormana kadar kovalıyor."

Omuzlarımdan bir yük kalkar ve içimden sessizce Jutrzenka'ya şükrederim. "İyi. Onları gözetle ve başı belaya girerse onu oradan çıkar. Swarog veya Dadzbog'dan bir iz var mı?"

"Henüz yok."

Arıların Kralı tekrar insan şekline dönüşür ve arıları yeniden bir araya gelirken öfkeyle vızıldar. Havaya yükselir, meşe ağaçlarına bakarım. Hepsi çıplaktır, yaprakları dağılmıştır, gövdelerinde siyah küf yayılmaktadır.

"Zamanı geldi."

Jaga'yı yanıma çağırırım ve o yumuşak bir iç çekişle kucağıma atlar. Kollarımı ona dolanırım ve havaya yükseliriz, nazikçe dönerek tapınağın tam üzerine yerleşiriz. Güneş ışığında göz kamaştıracak kadar parlak beyaz taştan yapılmış devasa bir yapıdır. Geniş bir merdiven merkezi kısma çıkar ve itiraf etmeliyim ki hayranlık uyandırıcıdır, ama aynı zamanda çok da sıradandır.

Eskiden bundan çok daha güzel tapınaklarım vardı.

Tapınağın yanmasını veya yıkılmasını önlemek için güçlü büyüler yapılmış ve tek başıma olsaydım, onu kısa sürede yıkamazdım. Ama Jaga benimle birlikte.

"Hazır mısın?" diye fısıldayarak onu dudaklarımla dudakları birbirine değene kadar kendime çekiyorum. "Evet."

Ağzını açıyor ve ben nefes alıyorum, ona sihir veriyorum, ruhunu büyütüyorum. Jaga aramızdaki bağı genişçe açıyor ve gücünün çığ gibi akmasına izin veriyor. Ağzına inleyerek, bana verdiği sihri Perun'un yapısının her zayıf noktasına yönlendirirken onu sıkıca sarıyorum.

Jaga bunu sadece saf gücüyle yapabiliirdi, ama nereye nişan alacağını bilmiyor. Ben biliyorum. Birlikte, durdurulamazız.

Bu samimi bir dans, nefesim ona besin oluyor, onun büyüü bana güç veriyor ve ben Perun'un büyüünün zayıf olduğu noktalara, korumasının tam olarak ulaşmadığı noktalara, onun dikkatsiz veya dalgın olduğu noktalara giderek daha fazla güç aktarıyorum.

"O bunu güçlü yaptı," diyorum Jaga'ya, bulduğum her zayıf noktayı şiddetle saldırarak, kardeşimin yarattığı şeye giderek daha fazla yıkıcı güç aktarıyorum. *"Başarabilecek miyiz bilmiyorum."*

"O zaman konuşmayı bırak ve işini yap."

Ona bir kez daha derin bir nefes veriyorum, sonra ödülüm olarak ağzını yalıyorum. Jaga'nın gücü artıyor, sonra azalıyor. Onun doğal kaynaklarını, ne kadar büyük olursa olsun, çoktan tükettik ve şimdi, o sadece benim ona verdiğim nefesin karşılığını veriyor.

Tapınak bir anlığına hafifçe titrer. Bunun nedenini oluşturan çatlağa odaklanırım ve merdivenler titreyene kadar tüm büyümüzü oraya yönlendiririm, devasa kubbenin üzerinde tozlar yükselir. Jaga bana büyü vermeyi keser ve ben de şok içinde geri çekilirim, benim de kaynaklarım tükenmiştir.

"Daha fazla, aşkım."

"Biraz nefes almam lazım."

Ona bu fırsatı veriyorum ve bu süreyi müttefiklerimi kontrol etmek için kullanıyorum. Tüm ölümlüler tehlikeden uzaklaştırılmış ve rodzanicalar uyuyan kalabalığın arasında çalışkan karıncalar gibidirler. Onlara çürümeyi, yeni doğanlara kaderlerini dağıtır gibi dağıtırlar.

"Hazırım."

Jaga'ya üç nefes veriyorum ve sel kapakları tekrar açılıyor. En zayıf noktaya vuruyorum, daha fazla büyü döküyorum, bir çığlık duyana kadar, sonra bir tane daha.

Chors nefes nefese bize doğru uçar.

"Rod geri döndü. Onları atlattı. Perun her an gelebilir."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kehanet

Korku sırtımdan aşağı kayar ve ağır bir taş gibi mideme yerleşir. Dikkatim dağılıyor ve büyüm akışı duruyor. Jaga sabırsızca homurdanıyor, bağ aracılığıyla bana daha fazla güç aktarıyor, ama ben çoktan gölgelerimi topluyorum, gitmeye hazırım.

"Bunun işe yaramayacağını biliyordum." "Sakın yapma!"

Beni sertçe öper, dudaklarını kanayana kadar ısırır ve sonra onun kanı da benimkine karışır. Dilini delmiş olmalı. Bu kötü iksiri ikimiz birlikte yutarız ve gitmem gerektiğini unuturum.

"Devam et," diyor bana, sesi nabzımı hızlandıran keskin bir emir gibi. *"Onun tapınağını yerle bir et. Hemen!"*

Odaklanıp, artık çok daha zayıf olan o en zayıf noktayı buluyorum ve beyaz duvarlara yıkım yağdırıyorum. Jaga ağızımdan havayı emiyor ve öpüşmeye devam ediyoruz. Dağınık ve kaotik bir öpüşme, dilim onun dilini ararken o ciğerlerine çok fazla nefes çekiyor, ruhunu benim büyümle doyuruyor.

Altımızda güçlü bir çatlak oluyor. Yer sallanıyor ve ben daha sert itiyorum, onun verdiği sihirden daha hızlı harcıyorum, ama hissediyorum, neredeyse bitti ve sadece bir şeye ihtiyacım var...

"WELES!"

Perun'un sesi havada yankılanınca irkildim. Jaga tısladı ve az önce bulunduğumuz yer yıldırımla cızırdamaya başlamadan yarım saniye önce bizi yana itti.

Zamanı durdururum, son büyümü harcarım. "Gitmeliyiz. Yakında onu parçalayacak. O da zaman büyüsünü kontrol ediyor."

Jaga zihnime kükreyen bir ateş sokarken aramızdaki bağ sıcak bir şekilde yanıyor, büyü o kadar güçlü ki görüşüm karardı. "Şimdi! Bitir şunu!"

Emrine uyuyorum. Vücudum titriyor, korku beni ele geçiriyor, ama onun sesi benim dehşetimden daha güçlü ve o zayıf noktayı tekrar bulup Jaga'nın tüm büyüsünü oraya gönderiyorum. Zaman durduğu için işe yarayıp yaramadığını kontrol etmenin bir yolu yok, bu yüzden onu daha yakın çekip, başka bir şimşek gökyüzünü ikiye bölmeden önce bizi oradan uzaklaştırıyorum.

Ateş Salonunda yeniden ortaya çıkıyoruz, ikimiz de hayattayız, birbirimize sarılıyoruz. Jaga titriyor, ben ise nefes nefese ve başım dönerek sessizce gülüyorum. Müttefiklerimiz etrafımızda toplanıp ne olduğunu, kurtulup kurtulmadığımızı, başardığımız mı, Chors'un nerede olduğunu sorarken bile durduramıyorum kendimi.

Kahkaham kesilir, ama tam o anda, Chors ay ışığının altında belirir ve şimdiye kadar onda gördüğüm en geniş gülümsemeyle karşımıza çıkar.

"Başardın," diyor gülerek. "Düştü ve Perun öfkesiyle şimşek ve gök gürültüsü yağdırdı, onu buharlaşan bir moloz yığınının çevirdi. Kazandın baba. Kazandın!"

Jaga ve beni kucaklar, birlikte güleriz, öpüşürüz ve sevinçle bozuk kelimeler söyleriz, dudakları önce benim ağzımda, sonra onun yanağında, onun dudakları da bir anlığına benim dudaklarımda, nadir bir sevgi gösterisi, bunu ömür boyu hatırlayacağım. Müttefiklerimiz sevinir, birdenbire nereden geldiği belli olmayan müzik, yiyecek ve içecekler, parlak ateşler belirir, sanki mücevherlerden yapılmış güzel salonumda güneş doğuyormuş gibi.

Jutrzenka, altın rengi ve zafer dolu bir şekilde ortaya çıkar, Jaga'ya benzer ama aynı değildir. Yüzü kendisinindir, ama çilli, saçları kıvılcık ve gururla bana doğru gelir. Dudakları benimkini aradığında, onu iterim ve bunun yerine tek kolumla ona sarılırım.

"Aferin. İyi iş çıkardın."

Jaga'ya dönerim, o da beni kendine çekip nefesimi kesen bir öpücük verir. Chors onun elini tutar, dünyadaki en güzel gülümsemeyle gülümser

ve bugün onun ve onun öpücükleri, iç içe geçmiş elleri hiç umurumda değil. Bu çok doğru. Biz bir aileyiz.

Kazandık.

Müzik gittikçe yükselir ve Jaga beni hızlı, ritmik bir dansa çeker, yüzü kızarmış ve neşeli bir şekilde önümde dönüyor, sanki benim mührüm gibi, ruhuma kazınmış bir damga gibi. Elleri cesur ve sahiplenici, beni kendine çekiyor ve ben onun tatlı dudaklarından öpücükler çalıyorum. İhtiyacım olan tüm besin burada, bu kadının içinde.

Ağızına nefesimi üflerim, omuzlarının etrafında ruhunu kızartırım ve ikimiz de tam kapasiteye ulaşana, yenilmez olacak kadar güçlü olana kadar bana fazladan büyüsünü besler.

"Beni yenilmez yapıyorsun," diye kulağına fısıldıyorum, bu zafer beni en iyi zehir gibi sarhoş ediyor.

"Ve sen beni korkutuyorsun," diye mırıldanıyor, ama ben bunun doğru olmadığını düşünüyorum, bu yüzden sözlerini tekrar etmesini istiyorum, ama o gülümseyerek beni eliyle uzaklaştırıyor.

Nyja ile de dans ediyorum ve Jutrzenka'yı birkaç kez döndürüyorum. Strzybog içki içmek için yanımıza geliyor, dirseklerimiz birbirine dolanmış halde, bir yudumda bir insanı öldürebilecek türden votkayı bardak bardak içiyoruz.

Jaga paltosunu çıkarır ve çıplak kolları ve korseli göğüsleriyle bakışları üzerine çeker. Müzik ve alkol damarlarımın içinde dolanır ve onu kendime doğru çekerim, sırtını bana dönerek ereksiyonumu onun kıkına sürterim.

"Oh, lütfen," diye gülerek başını omzuma yaslar. "Sen bir canavarsın."

"Senin canavarın. Hadi. Seni sikmeme izin ver. Bu uygun bir eğlence olduğu için kimse gözünü bile kırpmayacak, sikmek ve seks partileri serbest."

"Orji mi?" der, ben deri giysinin içinden göğüslerini sıkarken utangaç bir kahkaha atarak. "Bize kimleri davet edeceksin?"

"Kimseyi, ama izleyebilirler. Ben bu kadar cömertim. Bunu nasıl çıkaracağım?"

"Olmaz. Seninle yatmayacağım, Weles. Yakında işimiz bitecek ve her şey sona erecek."

Dönüp dudaklarıma hafifçe bir öpücük konduruyor ve ben onu yakalayamadan uzaklaşıyor. Benim olmayacak kızıma bakıyorum,

kalbim zehirli bir kin, nefret ve özlem havuzuna batıyor.

Oh, şu *lanet olası* alaycı.

Arıların Kralı yanıma gelir ve böceklerden yapılmış bir avuçta bir bardak bal şarabı ikram eder. Ben de Jaga'yı aklımdan çıkarırım. Kazandık. Her şey mümkün ve ben de onu kazanacağım. O beni istiyor, bu çok açık.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Kral kuru bir fısıltıyla. "Onu durdurdun, ama bu iş bitmedi."

Gülümsemem kaybolur ve bal şarabını bir dikişte içerim, alkol beni etkilemek için çok zayıftır.

"Hayır, bitmedi. Wyraj'ı ele geçirmeliyiz, ama bunu yapmadan önce..." Boş kadehime kaşlarımı çatarak iç çekiyorum.

"Sevgilin sana ruhunu vermeden önce."

Başımı kaldırıp ona ciddi bir bakışla bakıyorum. Yüzündeki sürünen kalabalık arasında gözleri görünüyor ve beni tuhaf bir konsantrasyonla izliyorlar. *Bunu yapabilir*, diye düşünüyorum. Jaga'yı kendine ait ilan edebilir ve hepimizi yenebilir.

"Perun yine bir şeyler deneyecek, ama o yavaş düşünen biridir," diyorum, şüphe ve kıskançlığın soğuk ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru yayılırken konuyu değiştirmek için. "Onu nasıl kurutacağımızı bulmak için en azından birkaç haftamız var diyebilirim. Şimdilik kutlama yapmalıyız. Bugün harika bir şey başardık ve sen de bunda çok önemli bir rol oynadın."

O, ne alçakgönüllü ne de gururlu bir şekilde başını sallar ve uzaklaşır, eli vücudundan ayrılırken vızıldayarak, ona taze bir bardak bal likörü getiren küçük bir sürü haline gelir.

Bağımız aracılığıyla Jaga'ya bakıyorum, güvenli olduğundan emin olmak için zar zor göz atıyorum. Nawie'nin etrafını soğuk sonbahar alacakaranlığı kaplarken o uçuyor ve sevinç çığlıkları sis tarafından bastırılıyor. O benim varlığımı fark etmeden geri çekiliyorum. Jaga'nın bugün gönderdiği muazzam miktarda büyü sayesinde aramızdaki bağ genişledi ve sağlamlaştı.

Sadece bir an daha samimi bir bağ, bir adım daha ve hedefime ulaşacağım. Ve ondan sonra, benden asla kurtulamayacak.

"Neden Jutrzenka'dan nefret ettiğini sonunda bana söyleyecek misin?" diye Chors'un kulağına fısıldıyorum, onu bir sütunun yanında tek başına, ateşe bakarken buluyorum.

Küçük bir gülümsemeyle başını kaldırıp salladı. "O çok eski bir olay. Sana olanları bana anlatmadın,

."

"Çünkü ben senin babanım ve kaç yaşında olursan ol, seni korumak benim görevim," derim, tamamen ciddi olmama rağmen şakacı bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

Chors masumdur, ama Jutrzenka gibi değil. Normal deneyimlerin bazı kısımları ondan esirgenmiştir ve uzun süre ona bir anne vermediğim için bunun suçlusu olduğumu düşündüm. Ama o sadece böyleydi — sadece izleyen ve asla katılmayan bir adam.

Jaga gelene kadar.

"Ben de seni korumak istiyorum, baba," diyor, gözleri yaramaz bir gülümsemeyle parıldıyor. "Ayrıca, aklında çok daha önemli şeyler var, değil mi? Sen ve Jaga'nın iyi gittiğini duydum."

"Küstah velet," diye mırıldanıyorum sevgiyle. "Evet, daha iyiyiz. Onu benden yine alacak mısın?"

Ses tonum hafif ve alaycıdır, ama güvenceye ihtiyacım vardır. Chors eğlenerek burnunu çeker ve başını sallar. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım. Bunu beklemiyordum.

"Onu bir daha incitirsen, onu senden kesinlikle alırım," diye alçak bir kahkaha atarak söylüyor. "O yüzden en iyi davranışını sergile."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet. Birisi bunu yapmalı, yoksa kendi iyiliğin için fazla kibirli olacaksın. Onun çok sevgiye ihtiyacı var."

Hırıldayarak, fincanımı o kadar sıkı kavrarım ki, elimde parçalanır. "Ve ben başaramazsam, ona bu sevgiyi sen mi vereceksin? Böyle mi diyorsun?"

Başını yana eğip düşünür, sonra gülümser. "Evet. Sanırım yapabilirim, çünkü sadakat ve dostluk doğru açıdan bakıldığında sevgiye çok benzer."

"Ama sen onu sevmiyorsun." Elimi sallayarak, gölgelerim çoktan iş başındaydı, kanımı silip parçaları temizliyorlardı. "Neden beni kızdırıyorsun?"

"Çok mutlu olduğunda hayatındaki en güzel şeyleri mahvetme eğilimindesin," der iç çekerek, kollarını başının üzerine uzatır. "Tekrar her şeyi mahvetmemek için daha az tatmin olmanı sağlıyorum. Rica ederim."

Arkasını dönüp bakmadan uzaklaşıyor ve beni utangaç ve kızgın bir halde bırakıyor. Chors, Jaga'nın ayrılmak niyetinde olduğunu bilmiyor, ya da

kendime aksini söylese de onu nasıl durduracağımı bilmediğimi bilmiyor.
Mutsuz hissetmek için yardıma ihtiyacım yok.

"Nyja!"

Strzybog'un çılgın sesi eğlencenin üstüne çıkıyor ve herkesin susmasını sağlıyor. O tarafa doğru itiyorum, birbirlerinin kulaklarına sıkıcı, dikkatli gülümsemelerle fısıldayan rodzanicaları geçiyorum. Nyja ateşin yanında sert bir şekilde duruyor, gözleri tamamen beyaz, ayaklarının dibinde kırık bir tabak var.

"Nyja, ne oldu?"

Strzybog onu sarsar, ben de kolunu tutup onu zorla geri çekerim. Bana dönerek, onu böldüğüm için kızar ve ben de gölgelerimle onu sustururum.

"Sessizlik. Dinleyin."

Tanrıça ses çıkarmadan titriyor, tüm vücudu kasılmalarla sarsılırken ağzının köşesinde beyaz köpük birikiyor. Strzybog anladığını gösteren bir nefes verir ve ben onu bırakırım. O bunu daha önce görmüştü — Nyja'nın trans halini.

O, ayak tabanlarımda hoş olmayan bir karıncalanma hissedene kadar salonun içinde yankılanan boğuk, derin bir ses çıkarır. Karanlık, ilkel bir büyü onun etrafında toplanır, elleri sertleşirken saçları bir o yana bir bu yana savrulur, parmakları tırmalamak ve saldırmak için hazırdır. Üzerinde kırmızı bir elbise vardır ve Nyja'nın vücudu kan terlerken elbise ıslanır ve daha koyu bir renk alır.

Onun etrafına görünmez ama güçlü bir bariyer ördüm, kimsenin yaklaşıp kanını almasını engelledim. O da benim için aynısını yapardı.

Arkamızda, insanlar sessizce fısıldaşıyorlardı: *"Bir kehanet söyleyecek, sessiz olun, bekleyin!"* Ve onun bu kadar kalabalık bir yerde bu çağrıyı duymuş olmasının ne kadar talihsiz olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Onlar bizim müttefiklerimiz, ama Nyja'nın söylemek üzere olduğu kutsal sözleri onlara emanet edemem. Ağzı açıldığında, kırmızı damlalar sızarken ve korkunç, bozuk sesi duyulduğunda ne kadar tehlikeli olacağına rağmen, onu başka bir yere götürmeyi düşünüyorum.

*"Bir kızın kanıyla ıslanmış bir kılıç Aldatılmış bir
kader için çalınan bir zamanda
Bir kardeş katledilecek, diğeri galip gelecek."*

Nyja acıdan çığlık atar, etrafında dönen tüm sihirli güçleri serbest bırakır ve yere yığılır. Bariyeri kaldırmadan önce kanını toplarım ve Strzybog onun önünde diz çöker, yüzünü ellerinin arasına alır.

"Onu yatağa götür," diyorum ona, düşüncelerim karışık. "Uyuması lazım."

Strzybog, Nyja'yı kucağında götürürken, Chors ve Rod yaklaşır, Jutrzenka da onların peşinden gelir.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Rod, bıyığını çekerken. "Sen ve Perun ile mi ilgiliydi? *'Biri galip gelirken diğerini öldür'* — bu, ikinizden birinin öleceği anlamına mı geliyor?"

Çaresiz ve korkmuş bir şekilde başımı sallıyorum, çünkü hiçbir fikrim yok. "Tanrılar ölemez," diyorum, ama artık emin değilim.

"Ama Nyja'nın kehanetleri her zaman gerçekleşir," diyor Chors, gözleri donuk ve endişeli bir şekilde beni gergin bir şekilde izliyor.

"Dola, ne düşünüyorsun?" En sevdiğim torunum yanıma geldiğinde ona soruyorum. "Bir tanrı ölebilir mi?"

Omuzlarını silkiyor ve kalbim sıkışıyor. Rodzanikalar kaderinin kıvrımlarını en iyi bilenlerdir, ama o kehaneti açıklayamıyorsa, kimse açıklayamaz diye düşünüyorum.

Daha da kötüsü, müttefiklerimden herhangi biri artık bana ihanet edip bu haberi Perun'a götürebilir. Nyja'nın kehaneti, mümkün olan en iyi barış teklifi. Strzybog bunu babasına götürürse, affedilecek ve yükseltilecektir.

Siktir.

"Daha önce hiçbir tanrı ölmedi," diyor Dola alçak, mırıldanan bir sesle. "Ama zaman değişiyor. Eskiler ölümlülere aşık oluyor, ölümlüler tanrı oluyor. Dünya kargaşa içinde."

Ona dehşetle bakıyorum, o da bir kez başını sallıyor, sözünü bitiriyor ve uzaklaşıyor. Jutrzenka kolumu tutuyor, bana kirpiklerini kırıştırıyor.

"Weles, sen çok bilgesin! Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın."

Çaresizce başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bu duyduğum en tuhaf kehanet." *Ve bilseydim sana söylemezdim.*

Yanımda bir alev kapısı açılır ve Jaga, soğuk rüzgardan kızarmış yanakları ve neşeli gözleriyle içeri girer. Etrafındaki somurtkan yüzlere bir bakış atar ve sinirli bir şekilde iç çeker.

"GörünüŖe göre rahatlayamayacağız. Ne oldu?"

Ona bakıyorum, kafamda düzinelerce garip ve imkansız düşünce dolaşıyor. *Bir kızın kanı. Çalınan zaman. Ve her şeyi başlatan başka bir kehanet. On iki yaşında ölmesi gereken genç ölümlü kadın.*

İkisini birbirine bağlamak gerçekten çok mu zor? Her iki kehanet de savaşın sonunu, bir tanrının düşüşünü, diğerinin zaferini anlatıyor.

İkisi de aynı ölümlü kız hakkında mı?

"Benimle gel," diye emrediyorum ve onun kurtulamayacağı bir şekilde bileğini tutuyorum. "Sikişirken en iyi düşünürüm."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Acınası

"Beni hemen bırak!" Jaga, onu gölgelerin arasından taht odama çektiğimde bağırır. "Seninle sevişmeyeceğim, o yüzden sakın..."

"Öyle değil. Onların, bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi düşünmelerini istiyorum, ama yakında anlayacaklar. Konuşmamız lazım."

Parmaklarımla şaklatarak ateşin daha parlak yanmasını sağladım ve masaya vurarak onun için böğürtlen şarabını çağırdım. Bu her zaman odaklanmama yardımcı olur ve şu anda buna ihtiyacım var. Jaga beni şüpheyle izliyor.

"Neden bahsediyorsun?" "Nyja başka bir kehanet söyledi."

Nefesi kesilir ve endişe ve heyecanla gözleri kırıışmış bir şekilde masama gelir.

"Ne kehaneti? İlkini iptal ediyor mu? Özgür müyüm?"

Durup elimdeki şarap şişesinden başımı kaldırıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Daha önce hiç böyle bir şey olmadı," diyorum yavaşça. "Onun kehanetleri her zaman gerçekleşir, ama bu seferki tuhaf. Bilinci yerine geldiğinde ona sormamız gerekecek, ama Nyja da bizim kadar bilir. O sadece sözlerin aracısıdır ve genellikle anlamlarını bilmez."

"Aracı mı?" Jaga kaşlarını çatarak bir kadeh şarap alır. "O zaman *kim* ona söyleyecek sözleri veren? Başka bir tanrı var mı, gizli birisi,

hepinizden daha güçlü biri mi?"

Ben burun kıvrırım. "Hayır. Kimse ona sözler vermez. Onun gücü sadece hareket eder, geleceğe bakar ve orada gördüklerini bir şiire dönüştürür. Nyja her zaman bir şekilde kendisiyle ilgili şeyler hakkında kehanetlerde bulunur. Bu sihirli bir yetenek, gizli bir tanrının mesajı değil."

Jaga bana şüpheyle bakar, sonra bardağından bir yudum alır. "Kehanet neydi?"

Tamamını söylüyorum: *"Bir kızın kanıyla ıslanmış bir kılıç
Aldatılmış bir kader için çalınan bir zamanda
Bir kardeş diğerini katledecek, diğeri ise galip gelecek."*

Jaga tamamen hareketsiz kalır, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşetle doludur, dudakları ıslak ve titriyor. Tepkisi şüphelerimi doğrular, ama ben bunu söyleyemeden, aniden ayağa kalkar. Önünde uzun bir ayna belirir ve kendi yansımasına bakar.

"Zamanı geldi mi?" diye fısıldar, o kadar sessizce ki, zar zor duyabiliyorum.

Her zamanki gibi siyah deri pantolon, korse ve kırmızı deri ceket giymiş, kırmızı çizmeleri uzun ve topuklu. Saçları açık, gözleri uyumsuz çünkü renklerini saklamaya zahmet etmiyor.

Neden yansımasına bu kadar dikkatle baktığını anlamıyorum.

Hiçbir şey değişmemişti. Kendisi gibi görünüyordu.

Jaga başını bir o yana bir bu yana eğiyor ve sonunda alkışlıyor, odayı yumuşak bir karanlık kaplayana kadar ateşi söndürüyor. Arkasında ateşli bir kapı beliriyor, saçlarını cilalı bakır gibi parlatıyor ve o yavaşça başını sallayarak iç çekiyor.

"Bu noktada ne yaptığımı bileceğimi sanıyordum," diye mırıldanır. "Hazır değilim."

"Bana bunun ne anlama geldiğini söyler misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, sanki o benim sesimle sakinleştirmem gereken vahşi bir hayvanmış gibi.

Bana döner, ellerini kararsızca ovuşturur ve bunun ne kadar sıra dışı bir durum olduğu beni şaşırtır. Jaga, endişeli veya korkmuş olsa bile her zaman dik ve kibirli durur, ama şimdi duygularını saklayamıyor.

Sessizlik uzadığında, titrek bir nefes alır ve sanki bazı kelimeleri deniyormuş gibi dudaklarını hareket ettirir. Yanına giderim ve avuçlarımla yüzünü okşarım.

"Kendi kendime anladığım şeyi sana anlatayım, sonra sen boşlukları doldurursun," diye fısıldıyorum, başparmaklarımla yanaklarını okşayarak.

Yutkunur, ifadesi hem temkinli hem de savunmasızdır. "Bu sırrı çok uzun zamandır sakladım, Woland. Ve şimdi... söylemeli miyim? Hepsi çok anlamsız."

"Sen on iki yaşında ölmek zorundaydın," diye yumuşak bir sesle başlıyorum, yüzünü çok değerliymiş gibi tutuyorum, çünkü öyle. "Tahminimce büyücülük yaptığın için zulüm gördün. Geçen yıl uykunda söylediklerinden anladığım kadarıyla durum bu. *Jaromir. Daga. Miroslaw. Cadı. Şeytan. Onun kanı kökleri zehirleyecek.*"

Gözleri fal taşı gibi açılır, inanamayan bir ifadeyle irkilir ve ben başımı sallarım. "Sonra: Geçmişe ziyaret etmenin bir yolunu bana defalarca sorduğunu biliyorum. Her zaman, başına gelen korkunç bir şeyi düzeltmek istediğini düşündüm. Belki de on iki yaşındayken yaşadığın o anı."

"Zaten yaptım," diyor boğuk bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizler, sonra çaresizce küçük bir kahkaha atar ve ellerimi yüzünden iter.

"Zaten yaptım, Woland. Geçmişe gittim ve düzelttim. Kaderimi değiştiren bendim. Kendimi kurtardım. Ama biliyor musun, o bıçağı hiç merak etmedim. Beni bıçakladılar. Beni öldürebilirdi, ama o beni iyileştirdikten sonra, bıçağın izi kalmamıştı. Şimdi biliyorum. O bıçağı aldı. Ve şimdi zamanı geldi. O bıçağı istiyorsan, bana geçmişe nasıl gideceğimi söylemelisin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Anlatacağım. Ama bu teknik benim için hiç işe yaramadı. Birkaç kez geri döndüm, korkunç şeyleri düzeltmeye çalıştım, ama hiçbirisi işe yaramadı. Hiçbir şey değişmedi."

Jaga başını sallar. "Beni anlamıyor musun? Ben bunu zaten yaptım. Hiçbir şeyi düzeltmeyeceğim, sadece... olanları tekrar edeceğim."

"Peki ne oldu?" diye soruyorum ve onu sandalyeme çekiyorum. Oturuyorum ve o, belirsizliği içinde uysal ve itaatkar bir şekilde kucağıma oturuyor.

Ellerini ovuşturur, ben de ellerini ellerimle kavrar ve beklerim.

"On iki yaşındayken gözümün rengi değişti," diye konuşur Jaga sonunda, en yakın ateşe bakarak. "Mor oldu. Wiosna'ya göre, bunun nedeni kadın olarak ilk doğurganlık dönemimin başlaması olabilirmiş. İki hafta sonra ilk adet kanamam oldu."

Onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum, ama o derin bir sessizliğe bürünüyor ve kaşlarını çatıyor. Etrafımızdaki düşük ateşler çıtır çıtır yanıyor ve oda sessiz, gölgeler ve kırmızımsı bir parıltıdan oluşan zarif bir mozaik, aynada parıldaayan alevler.

"Altı ölü domuz ve ölü doğan bir bebek için beni suçladılar," diye fısıldıyor, acı bir gülümsemeyle. "Ve kim bilir, belki de benim hatamdı. Etrafımda bebekler ölmeye devam ediyor. Ida'nın yeğenini de öldürmek istemedim, ya da... Ya da... Bebeği..."

Kaşlarını çatıp başını sallıyor. Zihnimde net bir şekilde görüyorum, Jaga, Wera'nın omzunu ısırarak öldürdüğü yarı wila çocuğu kucağında tutuyor, ama o günün anılarını çaldığımda, zihnini korumadan önce bunu almış olmalıyım. Ona hatırlatmıyorum. Unutmasına izin vermek nezakettir.

"Domuzlar için seni suçladılar ve bu yüzden sana saldırdılar," diye mırıldanarak onu hikayeye geri çağırıyorum.

O titrer. "Evet. Beni ormanda kovaladılar. En küçüğü Daga vardı, sonra Jaromir. Miroslaw'ın yapması gerekirken o beni bıçakladı. Zerca olmak istiyordu." Acı bir kahkaha atar. "Hiçbiri doğru düzgün kurban vermeyi bilmiyordu. Ah, Weles!"

O oturur, kıkırdayarak alkışlar ve ben neyi bu kadar komik bulduğunu bilmediğim için başımı sallarım.

"Beni neyin yendiğini biliyor musun? Bir meşe ağacı! Bir meşe ağacına çarptım ve düştüm. *Onun kanı kökleri zehirleyecek.* O ağacın altında öleceğimi sandım, ama ona zarar vermemek için beni oradan sürükleyip götürdüler. Oh, ne kadar aptalca. Bu arada, seni çağırdım. Hatırladığım tüm şeytan isimlerini söyledim, umarım beni kurtarırsın diye."

Onun, benim mucizeler yarattığım ve onun dualarına hiç cevap vermediğimi söylediği zamanki gibi kızgın ve incinmiş olmasını bekliyorum, ama Jaga neşeye gülüyor ve kucağımda daha rahat oturuyor.

"Çok korkmuşlardı! Gece olmuştu ve ben elbette karanlıktan korkmuyordum, ama onlar korkuyordu. Komikti. Hala aydınlıkken bana şeytanın dölü demek için hiç çekinmiyorlardı, ama güneş batır batmaz şeytanın adı onları dehşete düşürdü."

"Gelmediğim için üzgünüm."

Elini küçümseyerek salladı. "Oh, ilk başta sen olduğunu sandım. Ormanda bir ateş kapısı belirdi. Bir kadın çıktığında, *onun* şeytan olduğunu düşündüm. Ha! Ve şimdi kimin kucağında oturduğuma bak."

Bana sırtıyor, ben de ona sırtarak gölgelerimi çağırıyorum. Değişiyorum, daha da büyüyorum, boynuzlarım başımı ağırlaştırıyor ve şimdi o gerçekten şeytanın kucağında oturuyor. Gülümsemesi değişmiyor ve gözleri hala parlıyor. Söylemeyeceğim ama, onun beni her halimle aynı şekilde kabul ettiğini bilmek, kalbimi acınası, hastalıklı bir şekilde ısıtıyor. Hangi deriyi giyersem giyeyim, o benim olduğumu biliyor. Bu küçük detayın bu kadar önemli hale gelmesi şaşırtıcı.

Ama ben bunu biliyordum. O benim isimlerimi karıştırıyor, ben Weles olduğum halde bana Woland diyor. Kim olduğumu asla unutmuyor, ne kadar onu rahatlatmaya çalışsam da, ona zarar vermeyen ve onu doğrudan ihanet etmeyen adamın kılığına girerek, her zaman temkinli ve şüpheli davranıyor.

Jaga'nın kahkahası diner ve bana ciddi bir şekilde bakar, iç geçirir. "Onları tek bir el hareketi ile öldürdü ve onları dandelion tüyü gibi uçuran toza dönüştürdü. Nawie'ye gitmeyeceklerini söyledi. Ruhlarını yok ettiğini söyledi."

Şaşkınlıkla doğruluyorum. "Gerçekten mi? Hm, mantıklı. Sen uykunda o isimleri söyledikten sonra, bazı cevaplar bulmak için Nawie'de onları aramaya çalıştım, ama bulamadım."

Omuzlarını silkiyor ve başını göğsüme yaslayarak, huzursuz parmaklarıyla yanımı okşuyor. "Birinin ruhunu nasıl yok edeceğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Sana öğretirim. Ah, biliyorum. Perun tarafından lanetlenenler üzerinde pratik yapalım, ha? Hala hücrelerde birkaç tane var. Ruhlarını sonsuz yaşamın acılarından kurtarmak merhametli bir davranış olacaktır."

O bunu düşünürken sessizlik çöker, ama Jaga uykulu, esnemelerini zorla bastırıyor. Ateş ocakta çıtır çıtır yanıyor ve ben o konuşana kadar bu huzurlu anın tadını çıkarıyorum.

"Ama Woland. Kehanet, kılıcın bir kardeşi öldüreceğini, diğerinin ise galip geleceğini söylüyor. Perun'u ya da seni öldürebilir. *Hangi* kardeşi öldüreceği belirtilmiyor. Onu almamız gerektiğinden emin misin?"

O bana sokulurken onu kendime çekip mırıldanıyorum. Onun yanında daha sık Woland olmalıyım. Weles'i de yeterince seviyor, ama bunu daha çok seviyor. Bana güvenmese de onu güvende hissettirdiğimi düşünüyorum, ki bu tamamen gülünç.

Onun bir daha beni asla terk etmemesini istiyorum.

"Biliyorum, aşkım. Önceki kehanet de aynıydı ve sen Perun'a gitmekle tehdit ettiğinde her seferinde çılgına dönüyordum. Perun'un bıçağı ele geçirmemesini sağlamalıyız, hepsi bu."

"Hm."

Jaga uykuya dalar ve ben onu kucaklayarak ellerimle ve kuyruğumla okşarım. O ise göğsüme anlamsız sözler mırıldanır, nefesi kalbimin üzerinde esintiler yaratır. Acaba tüm bunlar farklı şekilde gelişebilir miydi? Jaga sırrını daha önce açığa vurmuş olsaydı ve ben ona dansımı öğretmiş olsaydım ne olurdu?

O geçmişe gidip kendini kurtarırdı ve bıçağı getirmezdı, çünkü Nyja'nın kehaneti olmasaydı, onun öneminden şüphelenemezdik. Eğlenerek homurdanırdım.

Perun o bıçakla beni bıçaklarsa ne kadar ironik olur? Eğer gerçekten bir tanrıyı öldürebiliyorsa, bu dünyadaki en tehlikeli silahtır. Onu geçmişte bırakmalı mıyız?

Ama o zaman Jaga ölecek. Kendini kurtarmalı ve oraya giderse bıçağı alacak, bunu biliyorum. Jaga istediğinde kurnaz bir cadaloz olabilir ve masum bir kedi yavrusu gibi kucağımda uyurken bile bana komplo kuracaktır.

Bağımızı zorlayarak zihnine giriyorum. Yeşillikler ve gölgeler var, ve birinin hızlı, çılgın nefesleri. Aşağıya bakıyorum. On iki yaşlarında küçük bir kızın vücuduna sahibim, koşuyorum, hızlı koşuyorum, ve arkamda kurtlar uluyor.

"Şşş," diye fısıldıyorum, zihninden çıkarken. "Güvendesin. Ben yanıdayım. O kurtları öldürüp yiyeceğim, göreceksin. Ve sana onların ruhlarını toza çevirmeyi öğreteceğim. Şeytan her zaman çağırdığında gelir, tatlı kız. O yüzden beni çağır. Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunda."

"Woland," diye fısıldadı ve omurgamdan baş döndürücü bir titreme geçti. Jaga kıpırdanarak göğüs kafesimi nazikçe kaşıdı. "Rüyalarımın uzak dur."

"Beni rüyada görüyor musun?" diye masumca soruyorum, bu bir yalan değil, sadece anlamsız aldatmacalarımın biri. "Görmelisin. Uyanırken de uyurken de tüm dikkatini hak ediyorum. Rüyada ne yapıyorum? Sevişiyor muyuz?"

Mutsuz bir şekilde homurdanıyor ve tırnaklarını yanıma geçiriyor. "Hayır. Bırak da uyuyayım."

"Tabii ki, aşkım."

Bir saat sonra uyandığında, acı verici bir şekilde sertleşmişim, en kötüsünü hafifçe sallayarak hafif bir sürtünmeyle hafifletmeye çalışıyorum. Jaga, ereksiyonuma soğuk bir ilgisizlikle bakar ve kucağımdan kayarak masaya gidip içmeye başlar. Utanmadan kendimi okşuyorum, o dar deri pantolonun içindeki kışını izliyorum. Bana döndüğünde, hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Weles olmaya geri dön. En azından o seks dışında başka şeyler de düşünebiliyor."

"Bu doğru değil. Sen yanındayken değil, aşkım. O sadece kendini daha iyi kontrol ediyor, böylece sana her baktığında zihninde seni azarladığını bilmiyorsun. Ya da sen onu azarlıyorsun, bu da onu daha da sertleştiriyor."

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak, hindiba çayı yudumladı. "Yine mi bu. Anladığım kadarıyla Weles alıcı tarafta olmakla ilgileniyor."

Parmaklarımla penisimi sıkıca kavrar ve yumruğumu daha sert pompalarken, onu Weles'in içinde, onu arkadan alırken hayal ediyorum.

"Buna bayılacaksın," diye hırıliyorum, orgazma gittikçe yaklaşırken. "Hepsini ondan çıkaracaksın. İkimizden. Ve sonra sana teşekkür edecek, göreceksin."

Yüzü kızarmış, bakışları benim sikime dikilmiş ve beni böyle görmek onu tahrik edip heyecanlandırıldığını biliyorum. Yine de bana katılmak için hiçbir hamle yapmıyor. Sonunda onun ne kadar katı bir kontrol altında olduğunu anlıyorum. Önceden, aylarca kayıtsız davrandıktan sonra beni gerçekten istediğine şaşırmışım. Şimdi anlıyorum ki, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmakta çok başarılı.

"Bunu gerçekten bırakabilir misin?" diye soruyorum, parmaklarımla kökünü sıkarak penisimin daha da sertleşmesini ve ucunun ıslanmasını sağlıyorum. "Bunun tüm dünyadaki tek penis olduğunu biliyorsun. Kimse seni benim gibi sikemez."

O, cesurca başını kaldırıp kahkaha atar. "Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırladın mı? Seks hayatın sadece küçük bir parçasıdır demiştim ve bu fikrimde ısrarcıyım. Senin kadar tatmin edici, hatta daha da tatmin edici birçok penis bulacağıma eminim."

O arkasını döner ve ben küfürler savurarak, sesini kaybedip bir daha bana laf edemeyecek hale gelene kadar yüzüne siktiğimi hayal ederek sertçe mastürbasyon yaparım.

. Spermim fışkırdığında, kũçük bir bũyũyle onu Jaga'nın ikisine aktarıyorum ve o da bilmeden yudumluyor. İşte. Yũzũme yalan sũylediđi için hak ettiğini buldu.

Boş bardağı kaldırdığında yanına gidip kuyruğumu omuzlarına sũrtũyorum. "Az önce benim spermimi içtin, aşkım."

"Oh. Demek bu yũzden tadı bu kadar berbatmış."

"O zaman yũzũnũ sıkmediğim iyi oldu. O keskin dilin beni kıyma yapardı."

"Belki bir dahaki sefere."

Gölgelerimi onun etrafına sarıp, Nyja'nın bile giremediği en gizli mekanıma gtũrũyorum, oysa o burayı biliyor. Gölgelerden ıktığımızda, Jaga etrafına dikkatle bakınıyor. Bu kat, her yöne doğru uzanan, siyah ve mat, mũkemmek dũzgũnlũkte bir zeminden ibaret. Çatlak ya da boşluk yok, hepsi tek bir devasa taş levhadan yapılmış.

Bu katta duvar yok ve ışık tekdũze, gölge oluşturmuyor. O kadar açık ve sonsuz ki, ilk başta beni her zaman rahatsız ediyor. Jaga titriyor ve ben onun elini tutuyorum, Weles oluyorum, ũnkũ bunu hiç toynaklarla yapmadım ve denerken kendimi kũçük dũřũrmek istemiyorum.

"Sana dansımı öğreteyim."

KIRKINCI BÖLÜM

Dans

"*Bu* büyüü kullanmak için, zamanın varlığından önce doğmuş olmak gerekmiyor, değil mi?" diye sordu alaycı bir sesle, beni onu sıkı bir daire içinde döndürmeme izin vererek.

Ölümlülerin dünyasında yaptığımız küçük takası hatırlıyorum, ona benim sikimi emerse zamanı yönetmenin sırrını vereceğime söz vermiştim. Birden fazla sırrım vardı, ki şimdi o da biliyor, ama ona tamamen işe yaramaz olanı verdim. Sanırım bu benim için acımasızcaydı, ama o da beni bıçakla bıçaklamaya çalışmıştı. Aldatmam onun cezasıydı.

"Beni yakaladın, aşkım. Gördün mü? Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok gerçeği öğreniyorsun. Belki bir gün sana yalan söylemek için bir nedenim kalmaz, çünkü her şeyi keşfetmiş olacaksın."

"Artık yalan söyleyemezsin." Bunu söylerken bile, elimi bırakıp göğüslerinin arasında asılı duran kanlı kolyeyi tutuyor. Eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Hayır, yalan söyleyemem. Sen tüm dünyaların en güzel kadınısın. Sana tapıyorum."

Sabırsızca nefes alıp verir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Göster bana."

Bir adım geri çekilip ilk birkaç adımı dans ediyorum: bir bacağımı geniş bir hareketle savuruyorum, bir kolumu başımın üzerine kaldırıyorum, yana doğru küçük bir sıçrama yapıyorum, ayaklarım hızlı bir ritimle birbirine dolanıyor, topuklarım hızlıca birbirine çarpıyor,

durduğumda, Jaga hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Bu çok karmaşık."

"Bunlar sadece ilk adımlar," diye açıklıyorum. "Görüyorsun, dans sadece öğrendiğin bir rutin değildir. Öyle olsaydı çok daha kolay olurdu. Birkaç dakikadan bir saate kadar sürebilen ilk bölüm, zamanı duymayı ve ona ayak uydurmayı sağlamak için tasarlanmıştır."

Ağzı büzülmüş, gözleri umutsuz, düz bir sesle tekrarlıyor. "*Zamanı duymak*. Yalan söylemediğinden emin misin?"

Gülümsüyorum. "Bir düşünün. Zamanın, müzik gibi bir ritmi ve temposu vardır. Bir tür müzik gibidir, çok ince ve her zaman var olan bir şarkıdır, bu yüzden onu duyduğunuzu unutursunuz, çünkü onsuz bir hayat bilmezsiniz. Onu ilk kez, bir gün zamanı durdurduğumda ve belirli bir... sessizlik olduğunu fark ettiğimde duydum. Bu beni meraklandırdı ve onu her zaman duyana kadar bu kavramla oynadım. Saniyeler ve dakikalar, gün doğumu ve gün batımı, gökyüzünü geçen ayın melodisi. Hepsi müzik."

Yorgun bir iç çekişle başını eğiyor. "Bu, ustalaşmam yüzyıllarımı alacak bir şey gibi geliyor. Weles, bizim yüzyıllarımız yok. Yapamam."

"Zaten yaptın, aşkım," diyorum gülümseyerek, çünkü o bana böyle hitap etmeme izin veriyor ve ben bundan sapkın bir zevk alıyorum. Özellikle de ikimiz de bunun tamamen doğru olduğunu bildiğimiz için.

"Sana ilk diziye göstereyim, müziği hissetmene yardımcı olan diziye. Uzun ve karmaşıktır, sonra zaman içinde yerini bulana kadar tekrar edersin. Sonraki kısım daha zordur. Doğaçlama yapıp geçmişte doğru ana dans etmen, sonra *hem* zaman hem de uzayda o ana gitmen gerekir. Pratik yapacağız. Ben mükemmel bir öğretmenim ve sen de iyi bir öğrencisin, bu yüzden çok zor olmayacak."

Ceketini çıkararak bana yaklaşırken gözleri meydan okurcasına parıldıyor.

"Sen iyi bir öğretmensin, ben de mükemmel bir öğrenciyim. Tamam. Bana ilk diziye göster."

İlk on adımı tekrar ediyorum ve Jaga beni taklit etmek için elinden geleni yapıyor. Önce sözlerle, sonra

ellerimle düzeltmekten büyük zevk alıyorum. Ellerimi kaydırıp göğüslerini birkaç kez okşuyorum, pelvisinin eğimini düzeltirken kalçalarını avuçluyorum, ta ki o efordan nefes nefese kalana, öfkelenene, sinirlenene ve kızana kadar.

Dansın küçük bir bölümünü öğrendiğinde, ikimiz de heyecanlanmış ve tahrik olmuşuzdur ve onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla okşarım. Bir ödülü hak ettik.

Jaga dudağımı ısırır ve arkasını dönerek bir geçit açar. "Yarın tekrar deneyeceğiz," der bana sırtını dönerek, yumruklarını yanlarında sıkı sıkı tutarak. "Bu arada senin tedavi edilemez hastalığını iyileştireceğim."

Ertesi gün, hareketlerini daha hassas bir şekilde düzeltebilmek için zihnine girmeye izin vermesi için onu ikna ederim. İlk kez bacağını biraz yana doğru hareket ettirmeye çalıştığımda, çılgına döner ve beni kafasından dışarı iter, korkudan nefes nefese kalarak bir bıçak kapar ve boğazıma dayar.

"O da neydi?" diye öfke ve korku dolu bir sesle tısladı. "Bağ aracılığıyla bunu yapabileceğini hiç söylememiştin!"

"Sana yardım etmek istedim," diyorum, "*sadece*" dememeyi hatırlayarak, çünkü bu yalan lanetli boğazımdan geçmezdi. "Dansı ne kadar çabuk öğrenirsen, bıçağı o kadar çabuk alırız. Eğer bu kadar nefret ediyorsan, bir daha yapmayacağım."

"Nefret ediyorum," diye tıslar. "Kafamdan çık!"

"Söz veriyorum," derim, sözlerim doğru olsa da tamamen sahte bir pişmanlıkla. Dürüst sözler vermenin sırrı, sözlerinizi içten söylemektir ve ben de tamamen içten söylüyorum.

Haftalar geçer. Jaga kendini paralamak için çalışır, uzun saatler boyunca benimle dans ederek açılış sekansını yavaş yavaş öğrenir, sonra da gününün geri kalanını işkence odasında geçirir. Rada ve Wiosna dans alanıma giremedikleri için, genellikle işkence odasının kapısının dışındaki bir bankta otururlar ve Jaga'ya yemek yemesi veya yıkanması gerektiğini hatırlatırlar.

Cadım çılgın, uykusuz bir bakış kazanmıştır. Beni mezarından kurtardığımdan önceki hali gibidir, ancak bu sefer onu uykusuz ve besinsiz bırakan şey ilgisizlik değildir. Jaga zamanla, kendisiyle ve benim baştan çıkarmanın ritmine göre atan kalbiyle yarışır.

Eskisi gibi değil, isyancı üssünde onu aşkla boğduğum zamanlar gibi değil. O zamanlar duygularımla mücadele ettim, kendimin efendisi olmaya çalışırken onu kontrol etmeye çalıştım

ve elbette başarısız oldum. Bu sefer, aşkımlı ve hayranlığımı tamamen kabul ediyorum. Kayboldum ve düştüm, ona takıntılıyım ve bu yüzden niyetim aşk ve özlemde doğuyor.

Sevgilimin de beni sevmesini istiyorum. Ve ben sahiplenici, kıskanç bir tanrı olduğum için, onun her şekilde tamamen benim olmasını istiyorum.

"Bu kesinlikle mükemmeldi," diye onu övüyorum, ilk kez hatasız olarak tüm diziyi dans ettiğinde.

Jaga alınıdaki teri silerken, efordan dolayı zor nefes alır. "Hiçbir şey hissetmedim. Zamanı ya da her ne diyorsan onu duyamıyorum."

"Hayır, ilk seferinde hissetmezsin. Ama hissedeceksin. Zaten hissettin, hatırlamıyor musun?"

O somurtarak başını sallar ve ben kolumu onun omzuna atarım, o da kolumu çekmediğinde kendimi tebrik ederim. Birlikte çok fazla zaman geçirmeye başladığımızdan beri, benim hayranlık dolu sözlerimi ve gündelik dokunuşlarımı çok daha fazla kabul ediyor.

"Bir fikrim var. Neden bazı ruhları yok etmeye çalışmıyoruz? Bu senin moralini düzeltir."

O, espriden yoksun bir şekilde homurdanır. "Ya da bunda da başarısız olursam, beni daha da sinirlendirecek."

"Başarısız olmayacaksın. Bu iş sana çok yakışacak, eminim."

"Ruhları öldürmede doğal yetenekli mi? Vay canına, ne güzel iltifat ediyorsun." "Sadece ruhun ne olduğunu, nasıl hissettirdiğini, insanın içinde nerede olduğunu

"Onları bulmakta zorlanmayacaksın ve içlerinde bulunan korumaları yok edecek kadar gücün var. Doğal bir yeteneğin var, çünkü ruhunu sınırların çok ötesine taşıdın. Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsüyor, elimi sıkıyor, sonra hafifçe kaşlarını çatıyor ve bırakıyor. Ah, evet. İşte burada, Jaga kendine bir daha bana aşık olmamayı hatırlatıyor, çünkü onu çok inciteceğim. Umursamıyormuş gibi davranarak ikimizi Perun işaretli iğrençlikleri tuttuğum zindan katına götürüyorum.

"İşte. Önce bununla deneyelim."

Birkaç gün önce Nyja'nın işaretini silmenin bir yolunu bulmaya çalışırken öldürdüğü adamın hücrelerini açıyorum. Şimdiye kadar başarılı olamadı ve kurbanları ölmeye devam ediyor.

Jaga, adamı dışarı sürüklediğinde omuzlarını dikleştirir, adam benim gölgelerimle bağlanmış ve ağzı tıkanmıştır. Onun hemen arkasında duruyorum, ensesindeki gerginliği hissedebilecek kadar yakın.

"Onun aşağılık bir adam olduğunu bilseydim daha kolay olurdu," dişlerini sıkarak diyor. "Ama o da diğerleri gibi sıradan bir adam. Bunu hak etmiyor."

"Elbette öyle," diye kulağına fısıldıyorum, kolumu onun köprücük kemiğine dolayarak onu göğsüme yaslayıp rahatlamasını sağlıyorum. "Sen bir suç için ceza vermiyorsun, aşkım. Sonuçlarını gösteriyorsun. Perun'a gidip hiç tereddüt etmeden kendini damgalattı mı?"

"Evet," diye tısladı Jaga. "Ama..."

"Ama yok. Aptalca seçimler acıya yol açar. Aptalca bir karar verdikten sonra tüm sonuçları hak ediyor, ama aynı zamanda ona merhamet de gösteriyorsun. Bunu yaptığında ruhu acı çekmeyecek."

Jaga acı ve karanlık bir kahkaha atar, elimden kayıp gider. "Haklısın. Aptalca seçimler acıya yol açar. Şimdi ne olacak?"

Rahat ve çok yakın arasındaki sınırdaki kalacak kadar yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum, böylece yakınımnda kalmak zorunda kalıyor.

"Onu sihirli gözünle bakıp ruhunu bulmanı istiyorum. Ruh genellikle kişinin kalbinde, bazen boğazında veya kafasında, özellikle de gözlerinin arkasında bulunur. Çok küçüktür, ataların ruhundan çok daha küçük ve sessizdir. Ben onu bir çakıl taşına benzetiyorum, ama canlı ve zayıf, gizli bir ışıkla atıyor."

Derin bir nefes alır, ellerini salları ve yeşil gözünü kapatır. Birkaç saniyeden fazla sürmez.

"Görüyorum. Kalbinde. Bu... Yeşilimsi bir kahverengi."

"Çok iyi. Şimdi sihrinle hissetmeye çalış. Seni uzaklaştırmaya çalışacak, ama onu görmezden gel ve korumalara bakmaya devam et. Yeterli kaba kuvvet onları yakıp kül eder, ama koruyucu kabuğun zayıf noktasını bulursan daha verimli olabilirsin."

Jaga açık avucunu adamın göğsüne doğru uzatır ve adam yere yığılır, ölür. Gözlerimi kırıyorum. Evet, ruhu gitmiş, kalbinin olduğu yerde yanan bir delik var.

"Verimli olmakta hiç iyi olmadım," diyor Jaga omuz silkerek. "Tamam o zaman. Beklediğimden daha kolaydı. Haklıydın. Ruhları yok etmek benim özel yeteneğim."

Bana dönerek ağzını tiksinti ile büküyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sen güçlüsün ve büyük güç, yaratıcı olduğu kadar yıkıcı da olabilir. İkisi de kötü ya da iyi değildir, sadece büyüü ifade etmenin iki yoludur. İyileştirmede, bazen bütünün iyileşmesi için bir parçayı yok etmek gerekir. Bu da benzer bir şey. İnsanlığın gelişmesi için hastalığı ortadan kaldırıyoruz. Kötü görünse de iyi bir şey yaptın. Tıpkı bir uzvu kesmek gibi, değil mi?"

"Ah, o tatlı dilli," diyor yorgun bir sevgiyle. "Gidip gerçek bir şifa çalışması yapsam iyi olacak, ama şu anda tüm konularımı bir kenara atıp yeniden başlamak istiyorum. Geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerinden korkuyorum."

"Sana yenilerini bulurum, aşkım."

Ama o başını sallar. "Biliyor musun, geçenlerde fark ettim ki, aslında hayatta kalabiliriz ve ondan sonra, bir şekilde kendimle yaşamak zorunda kalacağım. Beni yozlaştırmaya çalışmayı bırak. Kötü olacaksam, senin yardımın olmadan, kendi şartlarımla yapacağım."

O giderken, ben yumruklarımı sıkarım, bir anlığına korkuma teslim olurum, onun göğsümde ve midemde yayılmasına izin veririm, boğazımı ve ciğerlerimi sarmasına izin veririm. Elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama o yine de sonunda beni terk edecek ve ben onun ruhuna asla sahip olamayacağım.

Birkaç dakikalık umutsuzluğun ardından, o korkuyu derinlere gömüyorum ve kararlılığımı güçlendiriyorum. Ne gerekiyorsa yapacağım. Gün be gün, beni içeri alana kadar onun kalkanlarını aşındıracağım.

Jaga, Nawie kalın, beyaz kar yığınlarının altında kaybolduğunda ilk kez zamanı duyar. Gününü en sevdiği kişi olan Dar ile dışarıda oynayarak geçirir. Çocuk yaşına göre hızlı gelişir, güçlü büyüü onu akranlarından çok daha erken koordineli ve sözlü iletişim kuran biri yapar.

O, oldukça iyi uçabiliyor ve küçük ateş topları püskürtebiliyor. Jaga onu karların üzerinde kovalıyor, sonra ona kar topları atıyor ve o da ejderha nefesiyle onları eritiyor. Rada, üç kat mont ve bir battaniyeye sarınmış, parlak bir gülümsemeyle onları izliyor. Chors da geliyor ve ikisi sessizce yan yana duruyorlar

sessizce dururlar ve ateşli gelincik kızımın güzel ejderha çocuğunun etrafında uçmasını izlerler.

"Jaga, yak!" Dar, kötü bir kahkaha atarak ona ateş püskürtmeden önce bağırır. Kız, hiç çaba harcamadan bir kalkan oluşturur ve ona o kadar sert bir şekilde azarlar ki, Dar'ın gözleri yaşlarla dolar. Jaga, Dar'ın kucağına oturmasına izin verir ve alçak, ciddi bir sesle, annesine aynı şeyi yaparsa onun incineceğini açıklar.

"Ama ben biliyorum," der Dar, yüzünü Jaga'nın göğsüne sürterek. "Annem incinebilir. Ama Jaga güçlüdür."

Uzun, yorgun bir nefes verir ve çocuğun başını öper. Oyun zamanı biter ve ejderha çocuğu annesine geri verir, sonra bana başını sallar.

"Hadi gidelim o zaman," der huysuzca. "Ne zaman kayı."

Ve yine de, o gün bunu başarır. Jaga iki kusursuz hareket dizisini tamamlar, sonra aniden kanatlarını uçmaya hazır gibi açarak donar ve nefes almayı keser. Hareket etmeye cesaret edemem, onu dikkatle izlerim. Dikkatli, yumuşak bir adım geri atar, sonra bir adım yana doğru, nefes alış gittikçe hızlanır, sonra dengesini kaybeder ve dengede kalmak için çaba sarf eder.

Ama ben zaten biliyorum. Gözlerinde hayranlık parıldayarak bana döner ve birbirimize bakarız. O korkmuş ve şok olmuştur, ben ise o kadar gururlu ve aşığım ki, dayanamıyorum.

"Duydum," diye fısıldadı sonunda, gözleri hala inanamama hissiyle genişlemiş halde. "Ben... Bunu yapabiliriz. Ben bunu yapabilirim."

Kendimle olan mücadelemi kaybederim ve ona giderim, soğuk avuçlarımla yüzünü tutarım. Bir an beklerim, ona bir çıkış yolu veririm, ama o o kadar şaşkındır ki tepki vermez, ben de tüm özlemimle ve korkumla onu öperim.

O yaptı. Bıçağı ele geçirmek, Perun'u yenmek ve onun beni sonsuza dek terk etmesine bir adım daha yaklaştık. Neredeyse gitmemesi için yalvarıyorum, ya da belki de bıçağı geçmişte bırakması için, böylece sonsuza dek yanımda kalması için, çünkü tek umursadığım şey bu. Ama yapamıyorum.

Bu sözler yalan olur ve boğazımdan çıkmaz.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Aşk

JAGA

Bugün kış gündönümü. Weles, bu kutsal günün geçmişe dansımı kolaylaştırmayacağını iddia ediyor, ama bence haklı değil. Dünya eksenini olabildiğince eğimli, bu da geceyi uzun ve güçlü kılıyor, ve bence bu benim büyümü besliyor. Bu gece adımımı kaçırmayacağım. Hata yapmayacağım, tökezlemeyeceğim.

"Bekleyebilirsin," diyor, sakalını çekip hayal kırıklığıyla yumruğunu sıkıyor. "Geçmişe sadece birkaç kez adım attın ve hiç bu kadar uzağa gitmedin. Pratik yapmalısın ve..."

"Gidiyorum."

Bana izin vermek istemediğini biliyorum. Eğer bu gece bunu yaparsam, birlikte dans ettiğimiz günler sona erecek ve Weles korkusuyla yüzleşmek zorunda kalacak. Her şeyi riske atıp, ona getirdiğim bıçakla kardeşine saldıracak mı? Yoksa sonsuza kadar saklanacak mı?

Ona acıyorum, ama acımamalıyım. Kendi kaderini kendisi çizdi, ama yine de onun intikamını almak istiyorum. Perun ve tanrıların ona yaptıkları korkunçtu. Elimden gelse, hepsini kendi ellerimle ezip, gözlerini oyup, yere çiğnerdim.

Ama yapmamalıyım. Weles kendi savaşlarını kendisi vermeli, yoksa bir daha kendine asla inanmayacak. Ve bir tanrı için inanç her şeyden önemlidir.

Bu yüzden, bana söylediği her şeye rağmen, bir tanrıça olmadığımı biliyorum. Kimse bana inanmıyor. Sadık rahiplerim, tapınanlarım, tapınaklarım yok. Dua edenler, fısıldayanlar, mırıldananlar yok. Yine de, Slawa'nın en güçlü varlıklarından biriyim.

Bir nefesle bir ruhu söndürebilirim.

"Jaga, biraz daha denersek ne olur..."

Onu bir öpücükle susturuyorum, yumuşak, dostça bir öpücükle - kendime izin verebileceğim en fazla şey bu. Parmaklarını saçlarıma gömüyor, beni anında kendine çekiyor, açgözlü, doyumsuz bir tanrı gibi, ama ben onu itiyorum.

"Kal ya da git. Seçim senin."

Weles hayal kırıklığıyla iç çeker ve uzaklaşır, kemiklerden yapılmış siyah bir taht yaratır ve zarif bir şekilde oturur. Gözlerimi kapatıp kollarımı açarım, etrafımdaki dünyayı dinlerim. Zaman içimde akıp gider, kalbim onun davul ritmi, düşüncelerim onun melodisidir.

Dans ediyorum.

İlk sekans, birkaç ay önce aşılmaz gibi görünse de, gülünç derecede kolaydır. Ama bu dansı yüzlerce kez dans ettim, Weles'in dokunuşunun acı-tatlı zevkini yaşadım ve şimdi onu hissediyorum, ellerinin hatırasını, bakışlarının ağırlığını.

Bu dansın her adımında benimle birlikte, kolumu gökyüzüne doğru kaldırdığımda hayalet parmakları benimkine dokunuyor, kalçalarımı salladığımda şehvetli bakışları kalçalarımında, bir adımdan diğerine, sonra bir diğerine, sonra bir diğerine akıyor.

Müziği duymam için sekansın sadece yarısı yeterli.

İlk kez prova yaptığımızda, Weles'ten bir davul, bir çan, hatta belki de bana yardımcı olması için ayağıyla yere vurmasını rica ettim. Sessizlikte ritmimi sürekli kaybediyordum. Müziksiz dans etmek bana tamamen anlamsız geliyordu.

Ama o bana, davulların ritmini takip edersem, diğer daha ince melodiyi duyamayacağımı sürekli hatırlatıyordu. Şimdi duyuyorum ve dans kolay, zarif ve basit hale geliyor ve sanırım Weles arkamda bir yerde hayranlıkla izleyerek iç çekiyor.

Zamanın ritmini takip ediyorum, her adımım titiz, parmaklarım bükülü, sonra düz, zıplarken ayak parmaklarım uzanıyor ve müzik yükseliyor, daha yüksek ve daha dokunaklı, ta ki içinde boğulana kadar.

Ta ki zamanı gelene kadar.

Hareket etmeyi bırakıp sadece müziği dinliyorum, düşüncelerimi o güne doğru itiyorum. Zihnimde görüntüler beliriyor, karanlıkta koşan bacaklarım, nefretle çarpılmış Daga'nın yüzü, korkmuş Miroslaw, yosunların üzerinde uzanırken üstümde hışırdayan meşe yaprakları.

Karnımdaki bıçak. O acı içimde yankılanırken yüzümü buruşturuyorum, yaramın tamamı ısınırken, Woland'ın izinin hemen altında yanıyor, o izi hala taşıyorum ve ondan ayrılmak istemiyorum, ama ona bunu asla söylemeyeceğim.

İlk hareketim keskin ve sert. Boş elimle karnımı bıçaklıyorum, sonra onu gösterişli bir hareketle çekiyorum. Ayaklarım sekiz buçuk adım geriye, hızlıca, parmak uçlarında. Duruyorum, sola dönüyorum. Gözlerim kapalı, ama müziği duyuyorum ve o bir yol açıyor, o kadar tatlı ve tiz bir ses ki, kalbim onu takip etme ihtiyacıyla acıyor.

Kollarımı kaldırıp indiriyorum, dans edip zıplarken rüzgârın taşıdığı bir yaprak, dona dönüşen bir taç yaprağı, geceleri yuvasında cıvıldaayan, vaşaklardan ve likolardan korkan bir kuş oluyorum.

Ritim hızlanır ve melodi yükselir. Saf içgüdülerimin çekmesiyle giderek yaklaşırım, parmaklarımı havaya doğru uzatırken parmak uçlarımda sihirli bir köpük oluşur. Ah, şiddet var, melodiye zarar veren uyumsuz notalar. Kader aldatıldı, kader geri döndü, bunun asla olmaması gerekiyordu, bu kız kan kaybediyor, onun kaderi başka şeylerdi, daha iyi şeyler, daha büyük şeyler.

Zamanın ruhları beni taşıyor ve kendimi havaya kaldırıyorum, dansım havada oluyor, dar daireler çizerek dönüyor, kollarımı genişçe açıyorum, hızla yukarı fırlıyor ve dalıyorum, gözlerimi hiç açmıyorum. Yere çarpmaktan korkmuyorum, çünkü artık zemin yok, sadece melodi ve hava var, ve ben, yanlışları düzeltiyorum.

Ben her zaman bunu yapmak için yaratılmıştım.

Melodi keskin bir notayla durur, bıçakla kesilmiş gibi. Yere süzülürüm, ayaklarım yumuşakça yere iner ve kıpırdamam. Titreyen elimle ileriye işaret ederek bir kapı oluştururum.

Ateşi kapalı göz kapaklarımdan parıldıyor ve bu kapıyı diğer taraftan baktığımı hatırlıyorum. Alevlerle doluydu. Genç Jaga bu odayı göremiyordu, ama ben gözlerimi açtığımda *onu* görüyorum.

Sesim boğazımda takılır. Arkamda yumuşak bir ses duyulur ve Weles'in izlediğini bilirim, ama bu kapı sadece bana aittir ve o geçemez.

Diğer tarafta Jaromir, dehşetin ötesinde bir korkuyla ağzı açık kalmış. Mirosław koşmaya başlıyor. Ateşten kırbaçlar fırlatıp, beni öldürmek isteyenlerin etrafına sarıyorum ve omuzlarımı sıkılaştırıyorum.

Zamanı geldi.

"Onun intikamını iyi al," diye fısıldar Weles arkamdan, ama onu görmezden gelirim, alevlerin içinden geçerim, önce bacağımla, yosunlara dikkat ederek, sonra geri kalanımla. Genç Jaga beni geniş, anlamayan gözlerle izler, dehşet ve hayranlıkla. Gözlerimiz buluştuğunda, gözleri büyür ve o anda ne düşündüğünü birden hatırlarım.

Belki de o, sonuçta şeytanın dölüdür.

Bunu düşünmesi o kadar saçma ki, sevinçle kahkahalar atıyorum. Anne ve kız olamayacak *kadar* birbirimize benziyoruz. Biz daha iyiyiz.

Yaklaşıyorum, onu hevesle izliyorum. "Ben senin annen değilim, ufaklık."

O kadar minik, o kadar bitkin ki. Ateşin ışığında dudakları kanı çekmiş, teni solgun, uzuvları sarkık. Büyüdüğünde uzun boylu, yeterince yemek yemediği için zayıflamış bir kadın olacak. Şu anda değişen vücudunda bir yabancı gibi hissediyor, bu da gayet normal. Henüz bir kadın oldu.

"O zaman kimsin sen?"

Ah, tatlı, genç Jaga, o zamanlar bile bu kadar cesur ve dürtüseldi. Woland'ın Kupala Gecesi'ne geldiği günü hatırlıyorum, çok korkmuştum, ama korku dilimi tutamadı. Onun içine derinlemesine uzanıyorum, bıçağı yok ediyorum, cebime koyuyorum ve onu iyileştiriyorum, ona dersini vermek için ihtiyaç duyacağı tüm izleri geride bırakıyorum.

Acı çekecek, ama güvende olacak. Sonunda, bu gece onu bu kadar korkutan üç kişiyi fark ettim. Öfke damarlarımdan akıyor.

Zamanı geldi.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldıyorum, genç halimi unutarak, onlara olan tüm nefretimi ön plana çıkarıyorum, yıllar geçmesine rağmen hala taze ve hazır. Kollarımı yüksekçe kaldırıyorum ve rüzgar, benim haklı öfkemin etkisiyle dalları çılgınca sallıyor. Bir hayat karşılığında üç hayat, çünkü ben onlardan çok daha değerliyim.

Gülümserim, kan arzusu içimi şehvetle kıvrandırır. Ölüm parmak uçlarımda dolaşır ve onların ruhlarına bakarım, kalplerinde yuvalanmış etkileyici olmayan küçük taşlara. Her iki kolumla havayı keserim, o taşları acımasızca parçalarım.

Ama bu yeterli değil. Onların bedenlerini tebeşirden daha hafif, gereksiz ve önemsiz bir şeye dönüştürüyorum, çünkü bu üçünün her izini sileceğim. Bedenleri beyazlaşıyor ve ufalanıyor, ben de gururla gülümsüyorum, çünkü bu büyüğü pratik yapmayı unutmuştum, ama yine de bana çok kolay geldi.

"Çürümeyecekler ve toprağı beslemeyecekler bile," diyorum genç halime, intikamının ne kadar iyi olduğunu bilsin diye. "Ve Nawie'ye gitmeyecekler. Ruhları toza dönüşecek."

Üflerim, külleri dağıtırım ve artık Jaromir, Daga, Miroslaw yoktur. Jaga güvendedir, en azından Woland dokuz yıl sonra gelene kadar.

Ancak o kendini hiç de güvende hissetmiyor. Beni izlerken gözleri dehşetle büyümüş ve ben gülümsemeden edemiyorum. Ne kadar küçük, ne kadar cılız. Ne kadar sevimli. Onu kucaklamak istiyorum, ama bunu yapmadığımı biliyorum ve bu onu korkutabilir, bu yüzden yapmıyorum.

"Vay canına. Gerçekten o kadar küçük ve korkmuş muydum? Haydi, kalk bakalım ufaklık. Seni göreyim. Hatırladığım halimden çok farklısın. Bakış açısı çok değişiyor."

Çünkü ben onun yaşındayken onu hiç sevmiyordum, hayır. Ama şimdi seviyorum. Onun doğuştan sevimli olduğunu görüyorum, benim değerli küçük çocuğum, ve çok daha fazlasını hak ediyor. Ona sessizce bir söz veriyorum. *Mutlu bir hayatın olacak, göreceksin. Sana bakacağım.*

Onun önüne çömeliyorum ve tüm sevgimle saçlarını kulağının arkasına koyuyorum.

"Kalkamıyorum," diyor, hala bıçağın anısına tutunarak. "Yaralandım."

"Öyle mi?" diye soruyorum, cebimdeki kanlı bıçağın ağırlığını hissederek.

Şaşkınlıktan nefes nefese, aşağıya bakar. "Beni iyileştirdin. Ölmeyeceğim."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Tabii ki olmayacaksın. Yoksa nasıl benim gibi büyüyebilirsin ki?"

Söylediklerimi anladığı anı görüyorum. Başımı sallıyorum. Evet, küçük Jaga. Bir gün benim gibi olacaksın ve evet, bakış açın çok değişecek.

Onun yaşındayken, beni kurtaran kadının güçlü ve otoriter bir tanrıça olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi ben o kadın olduğum için, güvenimin ne kadar kırılğan, gücümün ne kadar değişken olduğunu görüyorum. Onu kurtarmaya geldim, ama pek çok şeye dolandım, tanrıların ve şeytanların kaderlerine kapıldım, özgürlük için can atarken beni hapseden bir aşka kapıldım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama en azından onu kurtardım.

"Kalk o zaman, küçüğüm." Yanağını avuçlarım, belirsizliğimi ve korkumu yutarak gözlerimi ona olan tüm sevgimle doldururum. "Kalk ve yaşa ki bir gün bu ana geri dönüp kendini kurtarabilesin."

O, bana bakarak hızlı ve zor nefes alıyor, ben de iç çekip veda ederek ayağa kalkıyorum. Gençliğimin geçtiği ormana son bir kez bakıyorum ve özlem değil, rahatlama hissi veren garip bir nostalji duyuyorum. Doğrusu, hayatım kötüydü ve bundan sonra olan her şey uzun bir hayal kırıklıkları ve acı dolu süreçti.

Ta ki Woland gelene kadar.

Arkamı dönüp alevlerin içine yürüdüm. Kapı arkamdan kapandı ve gurur ve sevgiyle dolu, geniş, samimi gözlerle beni izleyen Weles'le karşılaştım.

Gözlerimi ondan ayırmak acı veriyor, ama bunu yapmalıyım. Genç halime, ona, yani *kendime* bakacağıma söz verdim ve beni kaldırdığı kadar kolayca yok edebilecek bu adamla kalırsam asla mutlu ve iyi olamayacağım.

Kalbim onun için çarpıyor, bedenim onun kokusunu ve sıcaklığını özlüyor, ama bunların önemi yok.

Aptalca seçimler acıya yol açar. Bunu en iyi ben bilirim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Tedavi

Jaga, bana geçmişten bıçağı getirdikten sonra benden kaçıyor. Onu yüzlerce koruyucu büyüyle koruyorum, bıçağın üzerindeki kanı silinmez ve benden ve ondan başka kimse tarafından kullanılamaz hale getiriyorum. Bıçak sıradan, herhangi bir zerca'nın kara tavuk veya kedi kesmek için kullanabileceğı bir kurban bıçağı.

Onu özel kılan tek şey, o an Jaga'nın kanı. Bıçağı bir tanrı için ölümcül kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak büyü üstüne büyü yapıyorum, ama sonuç alamıyorum.

Kış adaya iyice yerleşir, Lutowa'nın adını aldığı soğuk aylar dünyayı acımasız bir soğukla sarar. İnsanlar ölümlü dünyada açlıktan ölürken, biedalar ziyafet çeker. Wyraj'dan haber alınmaz, ta ki bir gün Jutrzenka ölümlü dünyada eğlenmeye gidene kadar. Heyecanlı ve neşeli bir şekilde geri döner ve benden bir konsey çağırmam için yalvarır.

"Ama ne oldu?" diye sorarım, sinirli bir şekilde, çünkü Jaga'yı uçmaya götürmek üzereydim. Artık benimle yapmaya tenezzül ettiğı tek şey bu ve ben de onunla olabildiğince fazla zaman geçirmek için bunu acımasızca kullanıyorum.

"Sürpriz!" Jutrzenka mutlu bir kıkırdama ile gözlerini kırpıştırarak diyor. "Lütfen, lütfen, lütfen baba, bir konsey topla!"

Titriyorum. "Bir daha bana 'baba' demeyeceğıne söz verirsen yaparım."

Mutlu bir ılık atarak başını sallar ve ben i geçirerek gölgelerimi uzaklara gönderip müttefiklerimi aırırım.

"Jaga, lütfen Ateş Salonuna gel. Haberler var."

Herkesin bize katılmasının on beş dakikadan fazla sürmesi gerekiyor. Nyja ve Strzybog dağınık ve aceleyle giyinmiş görünüyorlar, rodzanicalar soğuktan maviye dönmüş kadar solgunlar ve Arıların Kralı uyuşuk ve yavaş, arıları çoğunlukla hareketsiz ve sessiz. Kış çoğumuz için iyi bir mevsim değil ve bazı tanrılar kış boyunca uyurlar.

Ateşi canlandırmak için ellerimi ırpıyorum ve onları uyandırmak için masaya sıcak, tatlı şarap getiriyorum. Jaga, işi kesintiye uğradığı için sinirli bir şekilde içeri giriyor. Her zamanki yerine, karşımda oturuyor ve ben onun orada olduğunu görmekten keyif alıyorum. Bu koltuk, Nawie'nin başlangıcından beri boş duruyor, eğer bir gün bir kraliçem olursa, onun için ayrılmış bir koltuk.

O bunu bilmeden bu koltuğu sahiplendi. Tıpkı benim tahtımı sahiplendiği gibi.

"Jutrzenka'nın haberleri var," derim, ona kalkması için işaret ederim. "Hepimiz buradayız. Anlat bize."

Tanrıça ayağa kalkar ve sevinen bir ocuk gibi ellerini ırpar. "Evet, evet! Az önce ölümlülerin dnyasındaydım, şafağın karı altın ve pembeye boyamasını izliyordum. Kuzeydeki birçok tarlanın ve ormanın üzerinden utum ve babamı gördüm. Perun ile birlikte başka bir tapınak inşa ediyor."

Küfürler ve öfke dolu haykırışlar yükselir ve ben başımı sallayarak zonklayan şakaklarımı ovuştururum.

"Sanki bu iyi bir şeymiş gibi davrandın," diye mırıldanıyorum, tanıdık bir korku içime yerleşiyor. "Oh, lanet olsun."

Jutrzenka heyecanla zıplayarak kıkırdar. "Hayır, ama en iyisini duymadın! Hem Swarog hem de babam onunla birlikte ve tapınak hazır olana kadar oradan ayrılmaları yasak. Bu uzun zaman alacak, en azından ilkbaharın sonuna kadar, çünkü tapınağı yıkılmaz hale getirmek istiyor."

Yukarı bakıyorum, terörün sisinden bir umut ışığı sızıyor. "Wyraj'ın korumasız olduğunu söylüyorsun. Perun en güçlü iki tanrısını da yanında götürdüğünden beri sadece Mokosz ve bazı bieseler orada kalıyor."

Geniş bir gülümsemeyle başını sallar, gözleri parıldıyor. Ben de gülümserim ama pek hevesli değilim.

"Perun, orada olduğumuzu öğrenir öğrenmez geri dönecek," diyor Rod ciddiyetle. "Wyraj onun egemenlik alanı. Sınırı geçtiğimizi anlayacaktır, anlamasa bile Mokosz ya da başkası onu yakalayacaktır."

Jutrzenka başını sallar. "Hayır, yakalamayacak! Yeni tapınağını gizleyen koruyucu büyüler o kadar güçlü ki, dışarıda neler olduğunu zar zor biliyor!"

Jaga kaşlarını çatarak masaya parmaklarıyla ritim tutar. Jutrzenka'ya zar zor gizlediği düşmanlıkla bakar.

"Madem o kadar iyi korunuyor, onu nasıl gördün?" diye sertçe sorar.

Arkamda oturuyorum. "İyi bir noktaya değindin."

Jutrzenka ürkütücü bir şekilde kıkırdayarak yerinde dans ediyor. "Koruyucu büyüler yüzünden ışığı yansıyan büyük bir arazi gördüm ve merak ettim, bu yüzden içeriye bakmak için kendime minicik bir delik açtım. Onların konuşmalarını duydum. Sonra kontrol etmek için Wyraj'a gittim. Babam gelmedi. Orada olduğumu bilseydi gelirdi, sence de öyle değil mi?"

Titriyorum, çünkü Perun'a tıpkı bana seslendiği gibi *baba* diyor ve bu çok yansı. Acaba ona tecavüz ediyor mu? Onun büyükbabası olmasına rağmen, bunu yapmayacağını söyleyemem.

"Bilmiyorum," diyorum isteksizce. "Bu çok tesadüfi görünüyor. Perun'un son yenilgisinden sonra tetikte olmasını beklerdim."

"İlle de öyle olmak zorunda değil." Strzybog başını sallar, bir kez olsun ciddi görünür. "İntikam almak isteyecektir. Ne kadar sabırsız olduğunu bilirsin. Kuzeyde bir tapınak inşa ettiğini mi söyledin? Akıllıca, çünkü Warkogrod'dan gelen haberlerin kış boyunca o kadar uzağa ulaşması pek olası değil. Karlar eridiğinde yeniden başlayıp milyonlarca insanı etkileyebilir."

"Denemeliyiz," diyor Nyja, gümüş rengi bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Onu tanıyorsun, Weles. Yenilgi onu her zaman aptal ve kör yapar, bu yüzden saldırmak için en iyi an bu."

Karnımda korku dalgalanıyor, çünkü ne kadar gerekli olursa olsun Büyük Meşe'ye yaklaşmak istemiyorum. Perun'un esiri olduğumdan beri onu görmedim.

Wyraj'a en son Jaga'yı kurtarmak için gitmiştim. Batıdaki Mokosz çayırında, eski hapishanemden çok uzakta gömülüydü.

"Oraya vardığımızda ne yapacağız ki?" diye sinirlenerek soruyorum. "Hedefimiz Wyraj değil, Perun'un kendisi ve ona saldırmak için hala çok zayıfız."

"Wyraj'da yakmaya değer tek bir şey aklıma geliyor," diyor Nyja, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Büyük Meşe."

"Meşe ağacını kaybetmek onu zayıflatacaktır," diyor Rod sessizce ama şiddetle, kızları da ciddiyetle başlarını sallıyor. "Ağaç devrildiğinde onu yenme şansımız olacak. Gidelim derim."

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde hiçbir ifade olmayan Jaga'ya bakıyorum. Ama dudaklarını küçümseyerek kıvrırırken, ne düşündüğünü anlıyorum: benim bir korkak olduğumu.

Belki de haklıdır. Ama öte yandan, cesaret, çılgın bir tanrıçanın sözüne inanarak aptalca harekete geçmekle aynı şey değildir.

"Rod ve Chors, Wyraj'a girmenin güvenli olup olmadığını kontrol edin. Mokosz ve bieseleri önleyin, onlarla sonra ilgileniriz. Sınırı geçerseniz Perun'un gelip gelmeyeceğini bilmek istiyorum. Dola, Perun'un tapındaki ilerleyişini izle. Mümkünse dinle, ama orada olduğunu belli etme."

En güvendiğim ailemi, Jutrzenka'nın sözlerini doğrulamaları için gönderirim. Henüz bir karar vermedim. Wyraj'a gitme riskini almak istemiyorum, ancak bunun yüzyıllardır süren korkumdan mı yoksa makul şüphelerimden mi kaynaklandığından emin değilim. Ya da belki her ikisinden de.

"Daha fazla bilgi edindiğimizde tekrar toplanacağız," diyorum, harekete geçme ihtiyacı ile cildim kaşınıyor. Jaga'yı sikmek, tüm korkumu onun vücuduna boşaltmak istiyorum, ama bunun olmayacağını biliyorum.

İğrenç cadı.

Tanrılarım, güvenlik önlemlerini alarak hemen ayrılırlar. Beklemeyi neredeyse dayanamayacağım için, önce Ateş Salonu'nda, sonra taht odamda volta atarım, sonunda dışarı çıkıp adanın üzerinde çılgınca daireler çizerek uçarım.

Rod ve Chors, Wyraj'da saatlerce yürüdüklerini ve saldırıya uğramadıklarını bildirmek için geri dönerler. Onları daha derine, doğru yönlendirmek için geri gönderirim.

Büyük Meşe'ye, bunun Perun'u kışkırtıp kışkırtmayacağını görmek için.

Bekleyerek zaman geçiyor ve ben artık dayanamıyorum. Ya Jutrenka haklıysa? Ya bu, Perun'un gücünün kaynağını yakma şansımızsa?

Bunu yapacak kadar cesur olacak mıyım?

Ertesi gün, anakaradan ılık bir rüzgar estiğinde ve baharın yaklaştığını anladığımda, Jaga'ya *"Mucizeler yaratacağım"* diyorum. *"Benimle gel."*

"Meşgulüm."

İç çekip Woland olarak tek başıma gidiyorum, çünkü mucizeler yaratmak için kimseye yüzümü göstermek zorunda değilim. Düşüşten bu yana elimden gelen her duayı cevapladım ve gücümün arttığını hissedebiliyorum. Çok büyük bir artış değil, ama ara sıra kendimi daha da esnetirken, daha fazlasını yaratırken, yüzyıllardır denemediğim büyüler yaparken buluyorum.

Nawie'de yepyeni bir seviye inşa ettim, sonsuz bir gün batımının altında tembelce akan muhteşem bir nehrin kenarında bir gelincik çayırılığı, ama Jaga'yı oraya götürmeye çalıştığımda her seferinde bana bir bahane uyduruyor.

Müttefiklerimizin dönüşünü beklerken benim endişemi paylaşmıyor. Çürümeyi iyileştirmek onu tüketiyor. Ona getirdiğim düzinelerce denek, aşık bir tanrının sevgilisine verdiği morbid düşün hediyeleri, onun elinde yanıp kül oldu. Biraz ilerleme kaydetti ama hala bir tedavi bulamadı.

Pus ile oynamakla meşgul olmadığında, Rada ve ejderha çocuğu ile vakit geçiriyor. Bazen Nyja veya Chors ile, bir keresinde de Rod ile konuşurken yakalıyorum onu. Bu beni her seferinde kıskançlık ve mide bulantısı duyuyorum.

Ya Büyük Meşe'yi yakıp Perun'u yenersek? Ertesi gün gider mi? Yoksa kalıp oğullarımdan birini baştan çıkarır mı?

Bu düşünceyi kafamdan silip, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıp gücümü artırmaya odaklanıyorum. Her mucize beni hedefime yaklaştırıyor ve bu, Jaga'dan daha önemli, diye kendime hatırlatıyorum.

Bugün üçüncü zerca'ya bir çanta dolusu servet verirken, Jaga'nın sesi acil ve endişeli bir şekilde kafamda yankılanıyor.

"Woland! Çabuk gel!"

Altını bırakıp onun yanına koşuyorum, korkunç bir dehşet beni daha hızlı gitmeye zorluyor, ta ki işkence odasında onun önüne gelene kadar. Jaga heyecandan zıplayarak bana gülümsüyor. Onu baştan aşağı inceleyerek yaraları arıyorum ve o gülerek elimi tutuyor.

Ona ulaşmak için acele ettiğimden Weles'e dönüşmedim, ama bu pek sorun değil. Onun tebaası zaten hep ölecek.

"Buldum! Woland, tedaviyi buldum!"

Gurur göğsümü doldurur, korkuyu dışarı iter ve Jaga beni bir hafta önce onun için yakaladığım bir upir tecavüzcüsüne doğru çeker.

"Onu kontrol et! Kalan var mı bak. Hadi!"

Beni dikkatle izleyen upirin önüne çömeliyorum ve onun içine bakıyorum. Onun haklı olduğunu anlamam sadece bir an sürüyor. Çürümenin izi yok.

Ayağa kalkıp onu kendime doğru çekerim, deli gibi gururla sırtarak, çünkü benim kızım güçlü, azimli, çok güzel ve üstelik çok akıllı ve başarılı. Aşık olmak için daha iyi bir kadın seçemezdim.

"O temiz. Bunu nasıl başardın?"

Cevap vermek yerine, boynuzlarımdan birini tutup beni kendine doğru çeker. Boğazımdan şok ve özlem dolu, onursuz bir ses çıkar, çünkü onu en son tatalı aylar oldu. Dilimi dudaklarının üzerinden geçirip ona doyamadan yalıyorum ve bir an sonra Jaga'nın bana karşılık vermediğini fark ediyorum.

Açgözlü ve odaklanmış bir şekilde ağızımdan havayı emiyor. Hareket etmeyi bırakıp ona nefes veriyorum, o sendeleyip uzaklaşana kadar sahip olduğum tüm havayı ona veriyorum, ruhu bir hale gibi kırmızı renkte parlıyor.

"Sadece istemen yeterli," diyorum ona, sesim hayal kırıklığı ve incinmişlikten kısılmış. Bunları saklamak için elimden geleni yapıyorum. "Senindir. Sana her şeyi veririm."

O arkasını dönüyor ve yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama sesi sakin ve etkilenmemiş. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Tedavi sihirli bir şekilde yorucu. Daha önce birkaç kez denedim, ama anlaşılan o ki, yeterince güç kullanmamışım. Bu sefer, tüm gücümü kullandım. Ama tekrar doluyum, bu yüzden başka bir denekle deneyeceğim, bu seferki daha ileri düzeyde. İzle."

İki elini, ağız tıkanmış olmasına rağmen onu ısırmaya çalışan, hırslayan bir ejderhanın kafasına bastırır. Jaga, ona ham büyü aktarırken elleri kırmızı renkte parlar; bu büyü bir büyü değil, doğanın gücüdür. Ne kadar çok olduğunu görünce nefesim kesilir, bir sel gibi akar ve ejderha zincirlerinde kıvranıp acınası sesler çıkarırken o devam eder.

Aniden durur ve Jaga, elini şakağına bastırarak sendeleyerek uzaklaşır. Sinirlenerek başımı sallarım ve onu yakalar, ağzımı onun ağzına kapatırım.

"Hepsini böyle harcamamalısın. Kendine zarar verirsin. Ya ben burada olmasaydım? Ya bilincini kaybedip beni çağıramasaydın?"

"Oh, endişelenmeyi bırak."

Beni itip ejderhayı işaret etti. "Temiz olup olmadığına bak." Kontrol edip hayretle başımı salladım. "Başarmışsın. Ama nasıl? Tedavisi *ne*?" "Çürüme, kişinin büyüünün derinliklerine yerleşir," diye açıkladı Jaga, bana sırtını dönerek, bir leğende ellerini kuvvetlice yıkıyor. "Bu yüzden beden hastalıkları gibi tedavi edilemez. Benim yaptığım, onların büyü sistemini tamamen temizlemektir. Bu, kirle dolu bir kaba temiz su dökmek gibidir. Bir noktada, su temiz akacak kadar yeterince su dökersin. Ben de bunu yaptım. Ama... neden şimdi işe yaradığını anlamıyorum. Bunu daha önce de denedim. Bu hiçbir şekilde çığır açan bir kavram değil."

Sanırım biliyorum. Jaga benden kaçarken bile giderek güçleniyor. Ona besin sağlayan sadece benim nefesim değil. Başka bir şey daha var ve bir şüphem var ama henüz ona söyleyemem. Onu burada tutmak için pazarlık yapabileceğim bir şey olabilir. Sadece haklı olduğumu doğrulamam gerekiyor.

"Ruhunu görebilir miyim?"

Başını çevirmeden salladı. "Başka bir zaman. Bunu nasıl erişilebilir hale getirebileceğimi bulmam lazım. Slawa'daki her çürük hastayı tedavi edemem, her seferinde senin de benimle gelip bana hava vermek gerekecek, bu çok verimsiz olur."

Jaga ne zamandan beri verimliliği önemsiyor? Bu sadece bir bahane.

"Benim için sorun değil," diyorum, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilerek. "Ama benim için sorun."

Her reddedildiğimde, özellikle de bu kadar rahat bir şekilde reddedildiğimde, daha çok acı çektiğim için gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

Sesimin kırılmayacağından emin olduğumda, "Pekala" diyorum. "Wyraj'da üç tane doğal sihir kaynağı var. Bir mucize eseri orayı ele geçirebilirsek

mucizevi bir şekilde ele geçirirsek, hastaları oraya götürebilirsin. Ham sihirle yıkanılırsa, çürümeyi temizlemeleri gerekir."

Hızla başını sallar, hala bana sırtını dönmüş durumda. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Bu kadın çok soğuk. Beni terk edecek, buna hiç şüphe yok. Wyraj ele geçirildiğinde, Perun düştüğünde, gidecek. Ve eğer gitmeye karar verirsek, kazanırsak, bu yarın bile olabilir.

Yoksa hepimiz öleceğiz. Ne olursa olsun, zamanım dolmak üzere.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Merak

Onurum için verdiğim mücadeleyi bırakıp, sesimde özlemimin yankılanmasına izin veriyorum. "Jaga, lütfen, biz..."

"Başka bir zaman," diye sertçe sözümü kesip, sahte bir gülümsemeyle bana döndü.

"Şimdi."

"Sen benim efendim değilsin," diyor acımasız bir tatminle. "Bana emir veremezsin."

"Ama ben senin ev sahibim, çünkü Nawie'nin hanımı olmayı reddediyorsun. "Sen sadece bir misafirsin," diyorum, kendi öfkem de kabarıyor.

Çok uzun süre yalvardım ve bu zahmetlerimin karşılığını hak ediyorum. Jaga'nın ağzı tıkanmış tebaası bizim konuşmamızı izliyor ve çürümenin tatlı kokusunu içime çekerken öfkeden burun deliklerim genişliyor.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor Jaga kibirli bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece söylemen yeterli."

"Hayır, gitmeni istemiyorum! Benimle konuş! Nefesimi paylaştığımda beni öp! En azından bunu yapabilirsin."

"Ama konuşman sıkıcı, öpücüklerin de öyle."

"Seni lanet olası kaltak," diye tıslayarak boğazını tutuyorum. "Bana yalan söylemeyi kes! Yoksa bunun gibi bir büyü mü yapayım?" Kolyesini, korsesinin derisine batana kadar dürtüyorum. "Kanını aldım. Bu çok kolay olur."

Gözlerinde korku parlar, ardından nefret. "Cesaret edemezsin! Bunu sen istediğin için yaptım! Henüz nefret etmedin mi? Diğerleri yalan söylerken gerçeği söylemek zorunda kalmaktan? Söyle bana! Acıtıyor mu?"

"Evet! Her lanet gün acıtıyor, seni kahrolası cadı!"

Yavaşça nefes verir, sakinleşir ve ben boğazını sıkarken gevşetirim, ama bırakmam. Jaga soğuk bir nefretle beni izler.

"İyi. Beni de acıttı. Şimdi git ve bir daha dönme." Kafamı sallarım.

"Bana tekrar işkence et. Daha önce işe yaramıştı."

Neşe duymadan kahkahalar atarak bileğimi tutup elimi çekmeye çalışır. Ben sıkıca tutunurum.

"Biz müttefikiz, daha fazlası değil," diye dişlerini sıkarak tıslar. "Seni sevmiyorum. Seni hiç gerçekten sevmedim. Asla senin olmayacağım. Şimdi bırak beni."

Öfkemin bir kısmını dindirmek için tüm tebaasını öldürürüm, çünkü artık tedaviyi bulduğu için onlar ona faydasızdır. Bu işe yaramayınca, onu gölgelerimle yutar ve Şeytan Kazanı'na çekip atarım.

Kar eriyor, ağaçların arasında gri yığınlar halinde duruyor ve gün soğuk ve yağışlı, ateşin başında sıcak bir içeceklerle geçirilmesi en uygun türden bir gün. Jaga soğuktan titriyor, sonra kendini ısıtıcı büyülerle saran bir bulutun içine sarılıyor. Boğazından sivri uçlar çıkıyor ve bunlar elimi delip geçiyor, ama ben bırakmıyorum.

"Bana gerçeği söyle," diye talep ediyorum. "En azından bir kez olsun. Bana gerçeği söyle!"

O gülüyor, boğulurcasına, gözlerinden yaşlar akıyor. "Sen... gerçeği istiyorsun! Az önce söyledim! Hepsi doğru. Seni sevmiyorum ve beni rahatsız etmeye devam edersen, şansımı deneyeceğim ve gideceğim. Artık güçlüyüm. Belki Mokosz beni yakalarsa, kendimi kurtaracak kadar güçlü."

Sinirlenerek başımı sallıyorum. "Ama çok iyi gidiyorduk! Sana ne oldu böyle?"

"Ne, manipülasyonlarına kanmadığım için şok mu oldun? Bir şekilde bana yalan söylediğini biliyorum. Nyja'nın bana bakışını, ya da müttefiklerinin bakışını görüyorum ve senin beni kırmanı beklediklerini biliyorum. Ama ben daha iyisini hak ediyorum, bu yüzden senden kendimi korumaya yemin ettim. Sana ruhumu vermeyeceğim. Denemeyi bırak."

Onu uzun süre izliyorum, elim hala boğazında, kanımla ıslanmış. Jaga da beni izliyor, meydan okurcasına ve öfkeyle, ama titriyor, ve bu soğuktan değil. Sonunda, yorgun bir şekilde nefes verip gökyüzüne bakıyorum. Sis etrafımızda dönüyor, ıslak ve yoğun. Onu boğazından çekip kendime yaklaştırıyorum.

"Ne yapmam gerekiyor, Jaga?" diye soruyorum, başımı olabildiğince eğerek. "Seninle konuşmanı, benimle vakit geçirmeni, öpüşmeni ve sevişmeni istiyorum. Ne yapmam gerekiyor? Çok az vaktimiz kaldı ve ben çaresizim. Yakında öleceksem, artık beni sevmesen bile son günlerimi seninle geçirmek istiyorum."

Gözlerini devirir ve numarası neredeyse mükemmeldir. Onu ele veren şey, benim tutuşum gevşek olmasına rağmen zorlukla yutkunmasıdır. Boğazında bir ağırlık vardır.

"Sen iyi olacaksın," diyor küçümseyerek.

"Kehanet net değildi. Her iki şekilde de olabilir, ben de Perun gibi ölebilirim. Bu beni çok korkutuyor, Jaga. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Lütfen, sana çok zor gelse de bana bu iyiliği yap. Dediğin gibi, bunun bir anlamı olmayacak. İşimiz bittiğinde gideceksin, değil mi?"

Gözlerini kaçırıyor, boğazı elim altında hareket ediyor, gözleri öfkeli bir kaş çatışıyla sıkışıyor. Bekliyorum, soğuk sis çıplak vücuduma yapışırken, o sihirli örtüsüyle sıcak ve rahat bir şekilde sarılmış durumda.

"Benimle yatmak mı istiyorsun?" diye soruyor sonunda, çenesini isyankar bir şekilde öne doğru uzatarak. "Sadece bu mu?"

"Konuşmak, öpmek ve sevişmek. Sadece... gitmeden önce bir süreliğine benim ol. Sonsuza kadar zincirlenmiş olarak kalabilirim. O delikte saklayacağım güzel anılar istiyorum."

Öfkeyle alay ediyor, ama artık beni yaralayan sivri uçlar yok ve gitmek için hiçbir hareket yapmıyor. İstesek yapabilirdi, bu çok açık. En azından direnmesi zor biriyim.

"Ne zaman gideceğiz sence?" diye sorar sonunda, soğuk gözleri yüzüme sabitlenir.

Omuz silkiyorum. "Riskli olmadığından emin olur olmaz. Bazı nawkalılar tapınağı gözetliyorlar ve Chors ile Rod Wyraj'ın derinliklerine doğru ilerliyorlar, ama dikkatli olmalılar. Bir iki gün içinde kesinleşir diye düşünüyorum."

Kollarını kavuşturur, ben de boğazını okşayarak kanımı cildine sürerim. Bir başka anlamsız iddia, onun gitmesini engellemeyecek bir iz.

"Ve işimiz bittiğinde, sonuç ne olursa olsun, ben özgür olacağım ve sen beni durduramayacaksın." Sert, kibirli bakışıyla bana meydan okuyor.

Ben, onun benden ne kadar kurtulmak istediğini doğrulayan bu sözlere nefretle, titreyerek başımı salladım.

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

Omuzlarını dikleştirir, beni delici bir yoğunlukla izler ve sonunda başını sallar. Titrek bir nefes veririm, dizlerim güçsüzleşir ve o parmağını kaldırır.

"Bir şartla. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum - bir erkek gibi sevişmek." Anında sertleşiyorum, kanım hızla aşağıya akıyor, karanlık kenarlar görüşümü karartıyor. Sallanıyorum ve Jaga gülümsüyor, artık soğuk değıl, ama yırtıcı

ve güçlü, benim tilkim.

"Bu evet mi demek?"

Keskin bir şekilde başımı sallarım. "Ama Weles olacağım. Woland olarak bunu hiç yapmadım ve zevk alacağımı bilmediğim bir şeyi denemek istemiyorum, çünkü fazla vaktimiz yok."

Omuzlarını silkiyor. "Her halükarda sensin. Tamam. Gidelim."

Yarı acı, yarı memnun bir kahkaha atmadan edemiyorum. "Bu kadar hevesli misin, poppy kız?" "Senin bana yaptığın gibi seni sikmek için çok hevesliyim," diyor

diyor, keskin bakışlarıyla beni kesiyor. "Acıttı, biliyorsun. Her seferinde acı ile başladı."

Omurgamdan aşağı titreme geçiyor, belimde birikiyor ve kuyruğum hevesle seğıriyor. "Bilmiyor musun?" diye fısıldıyorum. "Acı çekmeyi seviyorum. Sen de seviyorsun."

"O zamanlar bilmiyordum. Ama biri bana başka bir yol gösterdi."

Ne demek istediğini anlayınca donakalışım. Oğlum doğana kadar onun ilk ve tek sevgilisiydim. O kadar kararsız ve heyecanlı, nazik ve tatlı olmalıydı ki. Benden çok farklıydı. Hâlâ can simidi gibi tuttuğum boğazına parmaklarım kasılır ve o iç geçirir, yüzü yumuşar.

"Acı çekmek istediğini söyledin, ben de sana biraz acı ektirdim."

"Lütfen böyle şeyler söyleme. Ben daha yeni kabullenmişim."

Dudaklarını sıkıştırıp başını salladı. "Söylemeyeceğim. Nereye gitmek istersin..."

Ama onu benim için özel olarak yarattığım o gelincik tarlasına götürürken, onu çoktan kara büyümlle sarmıştım. Tarlada, nehirde yansıyan gün batımı ve gelincikleri elmas gibi süsleyen çiğ damlalarıyla, doymun ve parlak renkler ışıldıyordu. Jaga, büyülenmiş gözlerle manzarayı izlerken, ayakları üzerinde sallanarak hafifçe iç geçirdi.

"Bunu yakın zamanda yaptım," diye açıklıyorum, bu güzelliğin tadını bozmamak için canavarca sesimi alçaltarak. "Son yüzyıllarda yaptığım şeylerden çok daha etkileyici. İstersen senin olabilir. Ne de olsa, tanıdığım tek gelincik kız sensin."

O hiçbir şey söylemiyor ve ben gölgelerimin beni sarmasına izin vererek Weles'e dönüşüyorum. İnce, siyah bir cüppe omuzlarımdan sarkıyor ama kendimi örtmeye zahmet etmiyorum. Jaga hayranlıkla iç çekerek bir daire çiziyor ve gelincikler, ılık havada lovage ve böğürtlen kokusuyla karışan kokularını taşıyan hafif bir esintiyle sallanıyor.

"Bunu yapmak haftalarımı aldı ve tüm bu süre boyunca seni düşündüm."

Durur, bana bakar ve başını sallır. "Yapma. Bu sadece seksle ilgili. Başka bir şey değil."

"Son günlerimi seni hak ettiğin gibi severek geçirmek istiyorum," diyorum ve dilim bu kelimeleri söylemekte zorlanmayınca kendime şaşıyorum.

Onun lanetinin beni yarı yolda susturacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Gerçeği söyledim.

Jaga alaycı bir şekilde gülümser ve arkasını döner, saçındaki tokaları çıkarıp saçlarını salar. Giysileri kaybolur ve önümde çıplak durur, sadece manzaraya çok yakışan kızıl saçlarıyla. Batmakta olan güneşin ışığında altın ve ateş gibidir, tam bir tanrıça.

Ona yaklaşıp o yanan saçları yumruğuma doladım ve hayranlıkla mırıldandım. "Bu çok güzel. Artık buna alışmış olmam gerekirdi, ama sen beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Ve bu ışıktadır... Oh, Jaga. Gözlerin çok güzel. Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Biraz utangaç, biraz sinirli bir şekilde nefesini verip kolyesini parmaklarıyla okşadı. "Böyle saçma sapan şeyler söylediğinde, büyümün işe yaramadığından şüpheleniyorum."

"Çok iyi işe yarıyor. Seni seviyorum ve senden nefret ediyorum. Sen bir tehditsin. Güzel, hoş bir tehdit. Şimdi daha iyi mi?"

O gülüyor, sesi boğuk ve ılık havada dolaşüyor, ben de yüzünü avuçlarımdan arasına alıp onu öpüyorum. İlk başta tepki vermiyor, sonra iç çekip beni öpüyor. Ağgözlülükle homurdanarak onu kendime daha da yaklaştırıyorum, bacaklarımız birbirine dolanıyor, penisim karnına sürtünüyor. Ön sıvımı onun yara izine ve benim izime sürüyorum, omurgamdan aşağı zevk dalgaları yayılıyor, ama göğsümde soğuk ve derin bir özlem boşluğu açılıyor, çünkü Jaga'yı Dar'la çok fazla kez gördüm ve onu bir çocukla doldurmak istiyorum.

O çok iyi bir anne olurdu, sert ama sevgi dolu. Yepyeni bir tanrı nesli yarattırdık. Daha iyi bir nesil. Sevgi ve mutluluğu bilen tanrılar yarattırdık, çünkü tek gerekenin iyi bir anne olduğuna inanıyorum. Hiçbirimiz buna sahip olmadık ve halimize bak. Ne kadar sefil bir durum.

Ama o beni henüz amına almıyor. Elini tutup sikime koyuyorum.

"Bak ona. Nasıl yapıldığını hisset. Yardıma ihtiyacın olursa, senin için yaparım, ama bence sen gayet iyi başarırsın. İstedğin kadar büyük ya da küçük yap. Ben her şeyi kaldırabilirim."

Titrek bir nefesle geri çekilir, gözleri fal taşı gibi açılır, kalbi hızla çarpar. Elini tutar ve beni kısa çimlerin üzerine çeker, yanımda diz çöker, sikimi sanki nadir bir zehir ya da lanetmiş gibi sonsuz bir özenle tutar. Kendi kendime kıkırdarım, o beni görmezden gelir, daha da yaklaşır, yeşil gözlerini kapatır.

"Oh, bu çok karmaşık," diye nefes nefese konuşuyor, havanın ıslak ucumu soğutmasıyla titriyorum. "Çok fazla kan damarı var, oh, ve nasıl şiştiğini görüyorum. Testisler, mm, ve sperm bu şekilde hareket ediyor, çok akıllıca. Her şey çok karmaşık. Aferin. Sanırım bu doğanın bir mucizesi."

Gülümserim ve göğsüne uzanır, sert meme ucunu okşarım. "Bir amcık kadar mucizevi değil, aşkım. Ya da bir klitoris. En büyük mucize onlardır."

Yumuşak bir şekilde tsk tsk diye ses çıkararak, sikimi bir o yana bir bu yana çevirir, kendi kendine mırıldanır. "İşin sırrı, seni sikmek için sert bir sik yapmak değil. İşin sırrı, *bana* zevk verecek şekilde yapmak. Bekle. Oh, bu çok garip."

Utanmış ve heyecanlı bir şekilde içinden gülüyor ve kalbim daha da doluyor. Şu anda Mokosz'u düşünmek istemiyorum, ama yine de karşılaştırmadan edemiyorum. Eskiden bu konuda çok kendinden emindi, hatta alaycıydı bile. Bana yaptığı şey çoğunlukla aşağılayıcıydı ve ben bunu yeterince seviyordum, ama Jaga gerçekten kendini kaptırmış durumda.

Onun düşünceli ve meraklı olacağını, bedenlerimizin ve zevkimizin sınırlarını test edeceğini biliyorum ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

"Beni iyi sik, işin bittikten sonra sikini emeğim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kısarak onu izliyorum.

Nefesini tutarak başını kaldırır. "Sikimi emmek mi... Senin sikin içime girdikten sonra mı... Oh.

Peki, madem öyle."

"Bu fikri seveceğini biliyordum."

"Tamam. Şimdi dikkatimi dağıtma."

Bir elini bacaklarının arasına koyar, diğer eliyle hala benim penisi tutar ve ben onu hayranlıkla izlerim. İlk başta hiçbir şey olmaz ve Jaga kaşlarını çatarak başını sallar. Sonra bir değişiklik olur, parmaklarının arasında küçük ama şişkin bir şekil belirir. Başını tekrar sallayarak neşeli bir kahkaha atar ve beni daha sıkı tutar. Onun dikkatini dağıtmamak için iniltiyi bastırıyorum.

Yavaşça, erkek cinsel organı büyür ve şekil değiştirir, ta ki benimkinden biraz daha küçük, güzel bir penis ve testis setine sahip olana kadar. Derin bir nefes alır ve gözlerini açar, aşağıya bakar.

"Oh." Belirsiz bir şekilde güler, parmağını nazikçe boynunu boyunca gezdirir. "Bu tuhaf."

"Ağızıma alabilir miyim?" diye soruyorum, onun için salya akıtarak. "Böylece, iyi hissettirip hissettirmediğini hemen anlarsın."

"Sanırım. Ama yavaşça. Bunu bilinçli olarak sürdürmem gerekiyor, yoksa dikkatim dağılırsa vücudum normale döner."

"O zaman boşalırken çok dikkatli olmalısın."

Eğilip dilimle ucunu okşuyorum. Nefesi kesiliyor ve ben yukarı bakıyorum. O, kız gibi masum, yanakları kızarmış, dudakları

. Gülümserim ve yüzünden gözlerimi ayırmadan yavaşça aēzıma alırım.

O ıēlık atar, yumruēunu saçlarıma geçirir. Onu daha derinden emerim ve o başını sallar, gözleri aşırı mutluluktan sıkıca kapanır. Geri çekilir ve ucunu öperim, sonra doērulurum.

"Bence bizim için muhteşem bir penis yaptın, aşkım."

Gözlerini açar, dudakları titrer ve onu öperim, onun tadı ile kaplı dilimi aēzına sokarım.

"şimdi beni senin yap."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onun

Bir anlığına bana açık ve savunmasız bir şekilde bakar, kızım sihrin yapabileceklerinden çok memnun. Ben de gülümserim ve bir anlığına sanki farklı insanlarmışız gibi hissederiz, her şeyi atlatmış ve zaferle çıkmış bir çift, aşkımız her zamankinden daha güçlü.

Jaga kaşlarını çatıyor ve büyü bozuluyor.

"Arkanı dön. Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."

"Gözlerime bakmaya korkuyor musun, aşkım?"

"Evet. Şimdi dediğimi yap."

Cüppemi çıkarıp onun için pozisyonumu alıyorum, omurgamdan titreme geçiyor. Gözlerimi kapatıp dilimi ısırmam gerekiyor ki, o popomu avuçladığında çığlık atmayayım. Benim için uzun zaman oldu. Çok uzun zaman.

"Bunu yüzyıllardır yapmadım," diye fısıldarım, ona nazik olmasını söylemek isteyip istemediğimi bilmeden. "Weles olarak pek dışarı çıkmazdım. Bildiğin gibi."

"Sakin ol." Sevgiyle popomu okşadı, sonra beni açarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Gerekirse iyileşmek için kanından biraz içeceğim, sonra da senin bir zamanlar benim için yaptığını yapacağım."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım. Dişleri kıcımın kıvrımına bastırdı ve derim yırtıldığında kuvvetle nefes verdim.

uzun, müstehcen dil darbeleriyle beni yalar. Kafamı sallarım.

"Hiç bilemezsin, Jaga," diye mırıldanıyorum, onun dokunuşunu sikimde hissetmeyi arzularken, bir yandan da bunun olmamasından sapkın bir zevk alıyorum. "Seninle birlikteyken hiç böyle hissetmemiştim."

"Sessiz ol."

O uzaklaşır ve bana sertçe vurur. Ben zevkten inlerim, o da tatminle homurdanarak bunu tekrar yapar.

"Biliyor musun, bu eğlenceli. Hoş bir değişiklik. Ama bunu her zaman yapmak istemem."

"İyi. Hoşuna gittiğine sevindim. Ah!"

Testislerimden kıcıma kadar beni yaladı ve sonunda ne demek istediğini anladım.

"Oh, lanet olsun! Yapmak zorunda değilsin..."

"İstiyorum."

Ağzı beni yalamakla meşgul ve ben gözlerimi kapatıp, onu görebilmek için gölgelerimi etrafımızı sarması için gönderiyorum. Neden karardığını görmek için başını kaldırıyor ve eğlenerek gülümsüyor. Beni daha da genişletiyor, sanki beni izlemek istercesine gözlerini küstahça açık tutuyor ve beni uzun uzun yalıyor. Kollarım güçlü ve beni sorunsuzca desteklemesi gerekse de titriyorum.

"Ama bu çok küçük," diyor, dilini açıklığa doğru sallayarak. *"Bir penis buraya nasıl sığar? Hm. Sanırım benimki de aynı derecede küçük ve sen girerken hiç sorun yaşamadın."*

"Bir büyü kullandım," diye nefes nefese açıklıyorum. "Kaslarını gevşetip, içini ıslatmama yardımcı oldu."

"Ama bunun neresi eğlenceli?"

Onun beni çiğ çiğ alacağını fark ettiğimde sikim seğiriyor. "Zalim canavar," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum, bunu katlanılabilir hale getirmek için gölgelerimle kendimi okşamalı mıyım diye düşünürken.

Ama o kadar iç içe geçmiş durumdayız ki, Jaga bağımız sayesinde düşüncelerimin özünü anlıyor gibi görünüyor. Bacaklarımın arasına uzanıp elinin tersiyle sikimi tokatlıyor.

"Sen beni kendine ait yapmak istedin, o yüzden bu artık bana ait. Ben izin vermedikçe ona dokunma."

"Evet, tanrıçam," diye fısıldıyorum, içimdeki bir şey pes ediyor, gergin bir kısım gevşiyor ve huzur buluyorum.

Rahat bir nefes alarak pes ediyorum ve o omurgamı okşuyor, sonra yukarı çıkıp ensemdeki saçları kavırıyor. Saçlarımdan yavaşça başımı kaldırıyor ve ben mutluluktan inliyorum, içimden bir rahatlık akıyor ve tüm vücudum titriyor.

Perun beni zincirleyerse, teselli bulmak için zihnimi bu anıya kilitleyeceğim.

"Aferin Weles," diyor Jaga, uzun, pürüzsüz parmaklarıyla başımı okşayarak. "Aynen böyle. Teslim ol. Kime aitsin?"

"Sen," diye titreyerek fısıldıyorum, ne kadar yalvarsam, tehdit etsem ya da ikna etmeye çalışsam da bana hiç böyle demediğinin farkındayım. Göğsümde bir şey çırpınıyor, kopup ona gitmek isteyen bir şey, ve ben kaşlarımı çatarak onu geri tutuyorum.

Ne oluyor lan?

"Doğru," diye yumuşak bir sesle mırıldanıyor, tekrar arkama yerleşiyor. "Seni biraz gerdirelim ki içeri girebileyim."

Dudakları deliğime bastırıyor ve bu sefer dilini amaçlı bir şekilde kullanıyor, içeri itiyor, tükürüğüyle yolu kayganlaştırıyor. Titriyorum ve rahatlamak için elimden geleni yapıyorum ve kısa süre sonra içeri giriyor, o kısa, ölümcül dil, ihtiyacım olan yere ulaşmak için çok kısa.

"Hadi sik beni," diye nefes nefese söylüyorum, gölgelerim sıkıca onun etrafında toplanmış, böylece kıcıma gömülü yüzünün her ayrıntısını görebiliyorum, dudakları beni sıkıca emiyor ve dilini bana veriyor. "Lütfen. Dayanabilirim. İstiyorum."

"Ama ben henüz istemiyorum. Sessiz ol ve sana verdiğimi al."

O uzaklaşıyor ve parmakları beni yavaşça masaj yapıyor. Tükürüyor, ısıtıyor ve tükürüğü tam kuyruk kemiğimin üzerine düşüyor. Ben gülüyorum ve o tekrar tükürüyor, bu sefer hedefini buluyor.

"Bunun pratik gerektirdiğini görüyorum," diyor, etkilenmemiş gibi davranıyor, ama ben onun meme uçlarının sert ve azgın olduğunu görüyorum. Her hareketinde penisi sallanıyor, ön sıvıyla ıslanıyor. O bunu seviyor.

Benimle oynuyor, önce bir parmağıyla, sonra iki parmağıyla içime giriyor. Bu hem mutluluk hem de işkence, ve bunun hiç bitmemesi için dua etsem de sonunda rahatlamayı sabırsızlıkla bekliyorum. Sonunda, henüz içeri girmeye çalışmadan, sikini kalçalarımın arasına kaydırıyor, yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Seni lanet olası alaycı," diye inliyorum, azgın ve kızgın, ama aynı zamanda çok minnettarım.

"Beni arka arkaya on bir kez boşaltarak eğlendin," diyor sessiz bir tehditle. "Ben de oynarken seni hiç boşaltmayarak eğleneceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel ve müstehcen bir şekilde yanlışı, aşkım. Bana istediğini yap. Ben senin... Sana hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Evet, öylesin. İyi bir köpeksin, değil mi Weles? Yerdeki kanımı yalamaya heveslisin. İşte böyle."

Kendini hizalayıp içeri giriyor ve sert ve kalın bir şekilde içeri girdiğinde acı verici bir şekilde beni gererek ben çığlık atıyorum. O nefes nefese kalıyor ve çığlık atıyor, tamamen hareketsiz kalıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, sesi kırılmak üzere. "Bu çok iyi geliyor. Nasıl yapacağım... Oh, kahretsin."

"Nasıl uzatırsın?" diye soruyorum, inleyerek ve gülerek. "İğrenç bir şey düşün, ama işe yarayacağından emin değilim. Seni tiksindiren çok az şey var."

"Mmm. Mokosz'u öptüğünü düşüneceğim. Oh. İşte, bu işe yaradı."

Sertçe itiyor, bu sarsıcı ve kin dolu bir hareket. Omurgamdan yayılan titreşimlerden acı içinde uluyorum, o da yavaşça ve dikkatlice geri çekiliyor ve tekrar yapıyor. Zihnim kararıyor ve yine deliğimdeyim, ama bu sefer Jaga değil, Mokosz beni sikiyle cezalandırıyor.

"Özür dilerim! Onu öpmekten nefret ettim, özür dilerim! Bir daha asla yapmayacağım!"

Lanet olsun, lütfen, yavaşla."

Kalçalarımı sıkıca kavrar ve içimde derinlere gömülmüş halde sertçe nefes alır, ama yine de sözlerime kulak verir. O içimde zonklarken ben de onun etrafında zonkluyorum ve bu tam bir mükemmellik. Onu bırakacağıma nasıl söz verebilirim ki? Çılgın Weles.

"Acıttı mı?" diye nazikçe soruyor.

"Tabii ki acıttı."

"Acıyı sevdiğini sanıyordum."

"Sadece kötü bir anıyı hatırlattı, hepsi bu. Ben hasarlıyım, aşkım. Lütfen bana karşı dikkatli ol. Ama durma."

O içini çekip, ben rahatlayana kadar yanlarımı ve sırtımı okşuyor. Bağımdan bir melodi akıyor, sözsüz bir ninni. Titriyorum, acı çekiyorum ama aynı zamanda yatışıyorum, çok acınası, çok aşık. Jaga fısıldayarak

bir büyü fısıldar ve içim ısınır ve yumuşar. Kolay, düzgün hareketlerle içimde sallanır ve acının kenarı kaybolur. Her şey mutluluktur.

"İyi mi?" diye sorar
yumuşak bir sesle. "İyi."

"Sen boşalırsan ne olacak? Seni sikmeye devam edebilirim, değil mi?"

"Evet, ama benim için hoş olmayacak." "O
zaman boşalmamasan iyi olur."

O, benim kanımın bulaştığı kolyeyi eline alır ve fısıldayarak mırıldanır. Tüm vücudum güçlü bir zevk dalgasıyla sarsılır. Onun ritmine uyarak, kolayca ve kayarcasına, tatlı bir telaşsızlıkla benim aletimi okşayan büyümlü bir güçten dolayı heyecanla haykırım. Aramızda, kanımda yoğun ve sabit bir şekilde akan büyü vardır ve sonunda, sadece bir kez olsun, o bunu iyi bir amaç için kullanır.

Gittikçe daha fazla gevşiyorum, onun etrafında ısınarak ve esneyerek, en iyi açığı bulana kadar kalçalarımı hareket ettiriyorum. Her itişinde prostatımı dürtüyor ve ben, boşalmamak için çabalarken, içimden küfredip tıslıyorum.

"Bunu gerçekten seviyorsun," diyor memnuniyetle. "Ne kadar mükemmel bir adam. Sürünmeyi seven bir tanrı."

"Öyleyim," diyorum hevesle, yaklaşan orgazmimle mücadele ederken büyük nefesler alıyorum. "Senin için mükemmel bir erkeğim. Öyle olacağım. Lütfen."

"Ve çok güzel yalvarıyorsun. Sana bir ödöl verelim."

Derinlere gömülmüş halde durur. Hayal kırıklığıyla titreyerek nefesimi tutarım, ama sonra Jaga ikiye bölünür, zmora'sı vahşi, kötücül bir sırtışıla kıvrımlı adımlarla uzaklaşır. Jaga kalçalarımı tutar ve kokulu çimlerin üzerine diz çökene kadar beni yukarı doğru iter, o hala içimdedir. Zmora'sı önümde sırt üstü uzanır, bacaklarını açar ve Jaga nazikçe saçımı çeker, kulağıma fısıldar.

"Seni sikerken senin sikini onun içinde istiyorum. Yapabilir misin?"

Kanımda tatlı bir korku hissetmeme rağmen başımı sallarım. "Bir dakika bile dayanmam."

"Boşaldıktan sonra tekrar sertleşmek için bir büyümlü var mı? Woland aralıksız birkaç kez üst üste beni sikebiliyordu

Eminim sen de yapabilirsin."

Başımı omzuna yasladım ve o da beni tembelce öptü. Boynum ağrıyor olsa bile geri çekilmedim.

"Sen ne dersen yaparım. Ben... Siktir."

O kıkırdar ve kulak mememi nazıkçe ısırır. "Yine bana yalan mı söylemeye çalışıyorsun? Yaramaz adam."

Ama bu yalan değil. Ona ilk söylediğimde olan garip şeyden korkuyorum, göğsümdeki o çarpıntı, aramızdaki bağda titreşen garip ışık. Tanrılar ölümlüleri talep eder, tersi olmaz.

Benim sahiplenilmemem gerekir. Yine de, ona onun olduğumu söyleme riskini almayacağım.

"İyi. O zaman sikini o istekli amcığa sok. Bak, senin için ne kadar ıslak. İkimiz de seni çok istiyoruz."

Jaga içimden çıkmayı reddettiği için beceriksizce bir süre uğraşmam gerekiyor, ama sonunda onun zmora'sının içindeyim, orgazmımı tutmaya çalışmaktan vücudum titriyor. Jaga kollarını destek olarak kullanıyor, uylukları arkamda genişçe açılmış ve sallanıyor. Aslında onun zmora'sını sikmiyorum, ama Jaga'nın itişleri lezzetli bir sürtünme yaratıyor ve ben acınası, inleyen bir hal alıyorum.

Ben boşaldığımda, onu sıkıca kavrayarak, o tıslar ve durur, kendini kontrol etmek için çabalarken parmaklarını kalçama geçirir. Titrerim ve yalvarırım, vücudum mutluluğun aracıdır, her iki yanımdan onunla çevriliyim, benim için en mükemmel yer, iki Jaga beni sıkıca tutuyor.

O orgazm beni biraz kırıyor ve Jaga'nın okşamaları ve övgü dolu sözleri, kötü bir anı unutulana kadar beni yeniden inşa ediyor.

"Çok iyiydin, benim mükemmel Weles'im," diye fısıldayarak, şakaklarımdaki saçları okşadı. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu sevmeni çok seviyorum. Çok güzel olabilir... Ah. Şu anda buradayız, değil mi? Geleceği düşünmenin bir anlamı yok. Hazır mısın? Şimdi benim sıram geldi."

Beni daha sert, daha hızlı alır ve ben inleyerek vücuduma o zirveye tekrar tırmanmasını emrederek onunla birlikte gelirim. Zmora'sı zevkle inler ve ben gölgelerimi bacaklarının arasına bastırarak klitorisini acımasızca saldırırım. Şimdi ikisinin de gelmesi lazım.

Jaga uluyor, hızlanıyor ve sonra orgazmları bağımızdan geçerek bizi güçsüz ve coşkulu hale getiriyor. Ben de onlara katılıyorum, Jaga kadar kısır olan zmora'nın derinliklerine boşalıyorum ve nefes nefese kalarak yere yığılıyorum. Zmora memnun bir şekilde burnunu çekerek yanağımı öpüyor. Jaga çekiliyor ve çimlere uzanarak gökyüzünde tembelce uzanan altın rengi bulutları seyrediyor.

Ben homurdanarak kendimi yukarı itiyorum ve zmora'ya şefkatli bir öpücük veriyorum. "Ben de seni seviyorum, güzel kız."

Gülümser, keskin, yırtıcı dişlerini gösterir ve eriyip gider.

"Onu saklayabildin mi?" diye soruyorum, Jaga'ya dönerek. "Mükemmel. Seni temizleyeyim."

Dikkatle ve özenle onu yalayıp temizliyorum, o da beni karanlık, doymuş gözlerle izliyor. Benim bakımım altında gövdesi tekrar sertleşiyor ve o başını sallayarak çim kümelerini koparıyor.

"Sanırım yeterince yaptım."

"Seksten mi, yoksa sikten mi?" diye soruyorum, yara izindeki izimi öperek. "Sikten. Belki ikisinden de."

O gevşer ve anatomisini değiştiren büyü onun kontrolünden çıkar. Bacaklarının arasında bir kadın olur ve ben zaten buradayım, onu nazıkçe öperim ve dilimle ıslaklığını ararım. O iç çeker ve dizini yana doğru düşürür, bana açılır.

"Şimdi Woland olarak seni sikmek istiyorum," diye fısıldarım klitorisine, dudaklarımla okşayarak. "Lütfen."

Sessiz kalır ve ben burnumla uyluk kıvrımını okşar, kalçasını öperim. "Seni çok özlüyor. Çok uzun zaman oldu."

Cam gibi, görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıyor. "Woland'ın beni sadece istediği için becerdiğini sanmıyorum," diye suçlamadan yumuşak bir sesle düşüncelere dalıyor. "Her zaman bir tür manipölasyon vardı."

"O sadece seninle olmak istiyor," diyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum, "sadece" kelimesi apaçık bir yalan.

Yine de söyledim. Kız arkadaşına bakıyorum, gevşemiş ve rahatlamış, kalbim daha hızlı atıyor. Kanımdaki tüm büyüü tüketmiş olmalı. Her yalan, her beni kontrol etmek için kullandığı her seferinde, o büyüü tüketiyordu.

Yalan söyleyebilirim. Ve o bunu bilmiyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Alışkanlık

"Peki," diye mırıldanıyor, çimlerde tembelce geriniyor. "Woland ol. Bırak o yönetimi ele alsın."

Anında değişiyorum, boynumdaki kasları sıkarak boynuzlarımı taşımak için uğultu çıkarıyorum, onu incitmemek için pençelerimi kısaltıyorum. Hâlâ sertim ve o bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor, onun için yarattığım bu dünyada çok güzel görünüyor.

Kısaltılmış pençelerimi göğüslerinin arasındaki gövdesinde gezdiriyorum, karnını avuçlayıp okşuyorum. Onu iyileştirme ihtiyacı çok güçlü ve bunu yapabilirim, ama o zaman o bunu anlar ve beni kendinden uzaklaştırır.

Belki de öyle olmaz. Eskiden benden daha güçlüydü, ama son zamanlarda ben güçlendim ve şimdi eşit miyiz yoksa hala benden üstün mü, bilemiyorum.

Benim çocuğumla şişmiş hali çok güzel olurdu. Weles bunu arzuluyor ve özlüyor, ihtiyacı bastırılmış durumda. Şiddetli bir istekle titriyorum, parmaklarım onun yumuşak tenine dokunmak için kıpır kıpır. Bunların hepsinin benim olması gerekiyor.

Kendim için de, ama daha çok dünya için.

Ve yine de, yine de. Daha önce hiç işe yaramadı. Hiçbir şey öğrenmedim mi?

"Ne bekliyorsun?" diye soruyor yumuşak bir iç çekişle, bacaklarını açarak.

"Sana bakmak istiyorum," diyorum, sesimi olabildiğince yumuşak tutarak. "Seviştığımızdan sonra saçını örmeme izin verir misin? Çok özledim."

Derin bir nefes alır, yüzü düşer. Yukarıya bakarken üzgün görünür, altın rengi gökyüzünde ok gibi uçan bir yaban kaz sürüsünü izler.

"Saçımın çok çirkin olduğunu düşünürdüm. Sonra bir gün saçımı açık gördün ve dokunmadan edemedin. O kadar da kötü değildi, Woland. Hiç de bile. En çok da bu acıtıyor."

Kuyruğumla bacağını okşuyorum, onu itmek için can atıyorum, dilimi dişlerimin arkasında tutmak fiziksel bir çaba gerektiriyor. O savunmasız ve açık, belki bir söz veya yeminle onu bana bağlayabilirim, böylece beni terk etmez, ama artık bencil olmayı göze alamam.

Ben nişanımızı duyurduktan sonra, isyancıların üssünde neredeyse kendini bana teslim edecekti. Ama ben aptaldım ve doğru cevabı almaya çalışmadım, bunun yerine anlamsız aşk sözlerinin peşinden koştum.

Beni sevdiğini söyledi ve benim de buna ihtiyacım vardı. Daha akıllı davranmalıydım. Şimdi ise, bir daha bencil davranmamaya karar verdim. Bu konuda çok şey söz konusu. O benim olmazsa öleceğime inanıyorum, çünkü Nyja'nın kehanetleri her zaman gerçekleşir ve o bunu açıkça söyledi.

Kazanan, kaybedeni katledecek ve Jaga'yı elde edemezsem kazanamam.

Zaman doldu. Artık başka seçeneğim yok.

"Saçların çok güzel, tıpkı senin gibi," diye fısıldayarak ona doğru eğilip öpüyorum.

Boynuzlarım başının etrafındaki çimlere batarak onu benim için hapseder ve onu çok tatlı, yumuşak bir şekilde öperim. Belki de bu bir yalan olmak zorunda. Onun doğru olduğunu düşüneceği, onu ikna edecek bir yalan. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. O muhteşem canavar, daha önce de hep beni engellemiştir.

O da iç çekerek beni öper, yorgun ve güçsüz olmasına rağmen kollarıyla bana sıkıca sarılır. Dilimi keser ve kanımı ona veririm, serbestçe akmasına izin veririm. Evrenin bir çiçek gibi açıldığını görene kadar onu kanımla sarhoş edeceğim. Bu onu yeterince oyalayacaktır.

İncinecek. Senden nefret edecek. Seni bir daha asla sevmeyecek.

Vicdanımı susturuyorum, Jaga'nın çektiği acıya tepki olarak içimde büyüyen bu taze, rahatsız edici şeyi. Evet, benden nefret edecek ve ikimiz de acı çekeceğiz. Onunla hep hayalini kurduğum tatlı geleceği asla yaşayamayacağım.

Ama o beni zaten terk edecekse, bunun gerçekten önemi var mı?

Hayır, öyle değil. Sadece ben ve onun değil, müttefiklerimizin de hayatta kalacağından emin olmalıyım. Jaga doğru olanı yapmak için fazla inatçı.

Ağlayacak ve gözyaşlarını senden saklayacak. Sonsuza kadar yıkılacak.

O fark etmesin diye, azalan ereksiyonuma bir şişirme büyüğü yapıyorum. Siktir, sevdiğim tek kadına zarar vermeyi düşünmekten daha az tahrik edici bir şey yok, ama artık buna alıştım.

Bu bir alışkanlık haline geldi.

Jaga ağzımdan kan emiyor, giderek artan bir coşkuyla beni öpüyor. Yapmam gerekeni unutmaya ve bundan zevk almaya çalışıyorum, ama sorumluluğumun ağırlığı göğsümde oturuyor, onu kovmak imkansız.

Onu Woland olarak hiç gerçekten sevdiğimi sanmıyorum ve bu beni üzüyor. Her zaman benim entrikalarım yüzünden gölgeleniyordu.

En azından Weles onu sadece zevk için sikebildi.

Öpücüğü derinleştiriyorum, kokusuna ve dokunuşuna, sıcaklığına, parmaklarımdaki altındaki güzel tenine odaklanmak için elimden geleni yaparken homurdanıyorum. Bir dizini yanıma bastırıyor ve ben onu gölgelerimle daha da yaklaştırıp, ona doyamıyorum. Boğazına daha fazla kan akıyor, daha fazla büyü, ta ki ağzımda inleyene kadar, zihninde galaksiler patlayana kadar.

"Büyük Meşe'yi görüyorum! Dallarında o kadar çok ruh var ki, Woland, oh! Onu yakamazsın. Nereye gidecekler? Ve o kökler, dünyanın kalbinin derinliklerine uzanıyor. Bu ağaç asla devrilmeyecek."

"İç, aşkım."

O da içiyor, sırtını kamburlaştırıyor, ben ona daha önce hiç vermediğim kadar çok veriyorum. Kısa süre sonra, deli gibi gülüyor ve titriyor, bana gece gökyüzünde ışıkla birbirlerini okşayan yıldızları, yerin derinliklerinde saklı sırları anlatıyor. Sanırım Swietowit'in mezarında gömülü olduğunu görüyor, çünkü gözleri yerden çıkan, binlerce tanesi papatya gibi yeşil saplara takılı uyuyan bir tanrıdan bahsediyor.

Kim bilir, belki de hepsi doğrudur.

Elimi karnına bastırıyorum, ağzını kanla doldururken onu daha sert öpüyorum. Yakında kanaması başlayacak ve doğurganlığı kalmayacak, ama kadın vücudunun inceliklerini biliyorum ve bununla başa çıkabilirim.

Demek öyle.

Yaraları yavaşça, nazikçe kayboluyor. Onu aptalca sarhoş ediyorum, daha fazla kanla, ama o farkında değil. Dikkatlice yumurtalıklarını buluyorum, içinde çocuk olmaya hazır, mükemmel yumurtalar. Vücudu ilk başta direnir, ama onu ikna edip kandırıyorum, kan dolaşımını doğru maddelerle dolduruyorum, ta ki olgunlaşıp hazır olana kadar, küçük bir yumurta yolda.

Onu seven tarafım durmam için çığlık atıyor. Slawa'yı ve kendimi seven tarafım ise bu çığlıkları bastırıyor. Bunu onun için de yapıyorum, diye kendime hatırlatıyorum. Kaybedersek, o sonsuza kadar acı çekecek. Ve eğer onu bir şekilde öldürmeyi başarırlarsa, sonsuza kadar yok olacak, onun için öbür dünya olmayacak.

Tek yol bu.

Karnındaki yara izini dokunmadan bırakıyorum, böylece hiçbir şeyden şüphelenmesin. Ama iç kısımdaki tüm yara izleri yok oldu, rahmi yetişkin hayatında ilk kez sağlıklı ve iyi durumda. Yavaşça büyü yapıyorum, sihirle okşuyorum ve rahmi yumuşayarak bebeğim için mükemmel bir yuva haline geliyor.

Zamanı geldi.

"Seni çok seviyorum," diye kırılmak üzere olan bir sesle homurdanıyorum, çünkü bu tamamen ve tamamen doğru. "Bir daha asla incinmeni istemiyorum. Lütfen, aşkım. Lütfen. Benim ol."

O, sarhoş bir kahkaha atıyor, sanki bunun bir şaka olduğunu biliyormuş gibi, çünkü bu oyunu çok kez oynadık. Bu da bir alışkanlık. Ben yalvarıyorum, o hayır diyor.

Önemli değil. Bu noktada tutarsız, sarhoşluktan konuşurken dili dolanıyor. Bacaklarının arasına yerleşip vücudunda yukarı kayıyorum, eşit derecede mutluluk ve acı ile içeri giriyorum. Bunu öğrendiğinde sonlandırmasını nasıl engelleyeceğimi kısa bir süre düşünüyorum ve doğum yapana kadar onu sakinleştiriciyle uyutmam gerektiğini fark edince penisim yumuşuyor. Tek yol bu.

Hayal kırıklığına uğramış bir büyüyle kendimi tekrar sertleştiriyorum. Böyle seks yapmaktan nefret etsem de, şimdi başarısız olamam. Bu, onun benimle son kez sevişeceği ve berbat bir deneyim olacak.

Ama artık bencil olamam. Artık zaman kalmadı.

"Lütfen," diyor Jaga, kollarıyla beni sarıyor. "Oh, seni özledim. Sen çok iyisin. Seni çok seviyorum."

Hâlâ onun içindeyim ve kalbimdeki ve kafamdaki çığlıklar daha da yükseliyor, her şeyi silip süpürüyor. Sonuçta o beni seviyor. Sadece bunu söylemek için kafası çok iyi olmalı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Ben de seni seviyorum, benim tatlı, güzel cadım," diye mırıldanıyorum ve sesim titriyor, ama o fark etmiyor. "Seni her zaman seveceğim. Ama başından beri haklıydın. Sonunda beni terk etmek zorunda kalacaksın. Sana zarar vermeyi asla bırakmayacağım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Ve onu bırakacağım, fark ediyorum. O, muhtemelen nefret edeceği bu çocukla bana sonsuza kadar ait olacak, ama yine de onu bırakacağım. Çünkü o her şeyden çok özgür olmak istiyor ve ben de ona bu özgürlüğü vereceğim - onu *bu tek şeyi* yapmaya zorladıktan sonra.

O iç geçirip gülümseyerek başını sallar. Gözleri kapalıdır, muhteşem saçları etrafındaki çimlere dağılmıştır ve ben dişlerimi sıkarak hızlanırım. Tamamen elle stimülasyonla tatmin olmak zorundayım, çünkü şu anda beni doruğa ulaştıracak hiçbir düşünce ya da görüntü yok. Suçluluk duygusuyla boğuluyorum.

"Oh, Woland. Hayır. Seni terk etmek istemiyorum. Terk etmeyeceğim. Terk edebileceğimi iddia etmek aptalca. Sana ihtiyacım var ve senin gibi başka kimse yok, hiç kimse. Sen mükemmelsin. Çok kötüsün. Çok iyisin."

Kıkırdıyor, kasları zevkle etrafımı sarıyor. Neredeyse çekilip ona tüm yaralarını geri verecektim. Neredeyse. Ama bu bencilce olurdu ve benim ufak tefek mutluluğumu Slawa ve ailemin kaderinin üstüne koyamam. Perun bizi yok etmek istiyor ve er ya da geç bunu yapacak.

Saklanmak artık bir seçenek değil.

"Çok kötüsün," diye neredeyse ses çıkarmadan fısıldıyorum. "Evet, aşkım."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve zihnimden tüm düşünceleri silip atıyorum, ta ki sadece biz, benim bedenim ve onun bedeni kalana kadar, birlikte zevk arıyoruz. Gölgelemleri ona doğru itiyorum, işimi bitirme ihtiyacımla şiddetli bir şekilde, ve onu sıkılaştırarak orgazm

onu sıkılaştırıyorum. Baskı artıyor, ben de kükrüyorum, başımı geriye atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Onun olduğunu bilirsem yapamam, bu yüzden başka bir kadın hayal ediyorum, umursamadığım, kullanıp atabileceğim yüzü olmayan bir beden. O kıvranıyor ve inliyor, sesi Jaga'ya benziyor ve ben kulaklarımı gölgelerimle tıkıyorum.

Sonunda başardım. Zorla ulaştığı mutluluktan kasılmalarla tekrar bana sıkıca sarıldı ve ben de derinlere ittim, zehrimi salıverdim ve dikenlerimi zorla içeri soktum, spermim onun içini doldururken. Ama bu yetmedi. En ince, en küçük gölgelerle daldım ve spermimi daha derine, daha derine ittim, rahim ağzını geçip rahminin içine, daha da ötesine, yavaşça yaklaşan yumurtaya doğru.

Tohumum onun içinde yuvasını bulur. Bitti. Titreyerek çekilirim, çünkü az önce kaderimi mühürledim. Bir an için öfkeden ulumak isterim.

Bundan sonra beni bir daha asla sevmeyecekse, yaşamak ve kazanmak buna değer mi?

Ama ben yalnız değilim. Chors, Nyja ve Nawie'de dolaşan sonsuz ruhlar, Slawa'daki sayısız bieses, salonlarımda oynayan nawkaslar... Perun'un planı gerçekleşirse hepsi acı çekecek. Dünya sona erecek. Geriye hiçbir şey kalmayacak.

Bu yüzden, yalnızlık içinde acı çekmeliyim ve Jaga da acı çekmeli — böylece diğerleri hayatta kalıp gelişebilsinler.

Onu yuvarlıyorum ve o uykulu, kolumu yumuşak, geçici bir dokunuşla okşuyor. Ona bakmaya dayanamıyorum, tıpkı onu ilk kez döllemek istediğimde dayanamadığım gibi. Bu yüzden onu sıkıca sarıyorum ve içimde tuttuğum af dileme isteğimi boğazımda tutuyorum.

Yumurta rahminde yerleşip bebek olarak büyümeye başlayana kadar bu iddia geçerli olmayacak. Bu bir veya iki gün, belki daha uzun sürecektir ve her ne kadar acele etmek istesem de, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Yapabileceğim müdahale sınırlı ve fazla müdahale her şeyi mahveder. Hamile olduğunu hiç bilmeden düşük yapacaktır.

Bir şekilde öğrenme riski olmaması için onu uyutmayı düşünüyorum. Ama zaten yeterince şey yaptım. Şimdi bencil olmak istiyorum. Beni sevdiğini itiraf etmekten korkmayan Jaga ile birkaç saatlik mutluluk istiyorum.

Kollarımda mırıldanıyor, henüz uyumamış, ama çok mutlu ve doymuş. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Memnun ve tatmin olmuş, iyi becerilmiş bir kadın gibi, içinden gülüyor. Ah, yapabilseydim, ona yaptıklarımı asla öğrenmesine izin vermezdim.

"Aramızdaki bu bağı düşünüyorum," diyor rüya gibi, beni kendine daha yakın çekerek. "Biliyor musun, Strzybog ile bunun hakkında konuştum. Bana çok garip şeyler söyledi."

Tüylerim diken diken oluyor. "Ne dedi? O şakacıdır, bilirsin. Strzybog asla ciddi değildir."

"Mmm, tabii ki. İlk başta ona inanmadım, ama sonra işe yarayıp yaramadığını görmek istedim. Bağların çok nadir olduğunu, çünkü insanların birbirlerinin düşüncelerini izinsiz, diğer kişi farkında olmadan görebilmelerini sağladığını söyledi. Bazen rüyalarım baktın, değil mi? Yapmamalıydın. Bu seni ele verdi ve beni meraklandırdı."

Boğazım kötü bir hisle sıkışıyor ve bilmeden biliyorum. Kontrol etmek için gölgelerimi onun içine gönderiyorum, korku omurgamı mengene gibi sıkıştırıyor. Döllenmiş yumurtadan hiçbir iz yok. Çılgınca ve dehşet içinde onu arıyorum, bebeğimiz, benim bebeğim, daha başlamadan yok oldu.

"Jaga..." Panik içinde başlıyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Hiçbir özür bunun için yeterli olmayacak. Her zamanki gibi beni yendi. Başarısız oldum.

"Kızgın değilim," diyor sakın bir sesle. "Senin için ne kadar zor olduğunu gördüm. Sen özünde asil birisin, bu beni şaşırttı. Başkaları için kendini feda etmeye hazırsın. Ama ben bencilim, Woland. Senden daha bencilim. Dünyayı kurtarmak istemiyorum."

Onu uyutmak için sihrimle saldırıyorum. Hâlâ onun içindeyim, tohumum dokunulmamış durumda ve sadece bir yumurta ve biraz zamana ihtiyacım var, o zaman o benim olacak.

Ama Jaga büyümü kolaylıkla savuşturur, aşılmaz kalkanlar ve bariyerler oluşturur. Aramızdaki bağ kurur ve yok olur. Tüm gücümle ona uzanırım, havasını keserek dikkatini dağıtır ve beni içeri alır, ama o daha önce uzun süre havasız kalmış ve paniklemiyor.

Hâlâ birbirimize bağlıyız ve kıvranıyoruz. Bizi uzaktan izleyen biri, öfkeli, tutkulu bir sevişme gibi görünebilir, ama öyle değil. Bu

bu bir hayatta kalma mücadelesi.

Ve o kazanır.

Jaga ruhunu serbest bırakıyor, son gördüğümde çok daha büyük, tehditkar ve devasa. Sanki üzerimizde bir çadır gibi, ve o çadırın parlak, kırmızı tentaküllerini bana doğru gönderiyor, boğazımı, bileklerimi, bacaklarımı sarıyor. Beni bağlayarak, büyümün onu tekrar saldırmasına izin vermiyor.

Demek cevabımı aldım. O benden çok daha güçlü.

Belki Perun kadar güçlü.

"Sen... Onunla... Savaşmalısın," diyorum boğuk bir sesle.

"Oh, savaşacağım. Kaderimin kehanetler tarafından belirlenmesine izin vermeyeceğim. Kaderimden bir kez kurtuldum ve özgür olabilmek için bu savaşı kazanmak için elimden geleni yapacağım."

Onun sadece kehanet sayesinde geçmişe gidip kendini kurtardığını belirtmek istiyorum, ama ruhu boğazımı o kadar sıkı sarıyor ki, konuşamıyorum. Üzerime çıkıyor, beni sırt üstü yatırıyor ve soğukkanlılıkla beni izliyor.

"Oh, Woland. Ne yazık, ama biz asla birlikte olamazdık. Sen içten içe iyisin. Ben iyi, kendini feda eden bir adama ihtiyacım yok. Beni her şeyin üstünde tutacak kötü bir adama ihtiyacım var."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, üzgün ve boyun eğmiş görünüyor, sonra küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Biliyor musun, senden nefret bile etmiyorum. Bunu daha önce de yaptık, değil mi? Neden yeni numaralar bulmuyorsun, şeytan çocuk? Bir dahaki sefere beni şaşırtmaya çalış. Yeni bir şey dene."

Konuşabilsem bile, ne diyeceğimi bilemezdim. Bu çok aşağılayıcı, ama belki de kalbimin derinliklerinde yakalanmak istiyordum. Çünkü şimdi, çimlerin üzerinde yatarken, bundan sonra bir daha bana dokunmayacak olan kızımın içindeyken, göğsümde kabaran en güçlü duygu rahatlama — ona zarar veremediğim için rahatlama. Kanatlarında gurur uçuyor.

Beni engellediği için onunla çok gurur duyuyorum. Ne kadar güçlü bir tanrıça. Saf mükemmellik.

Jaga odaklanır, yüzünü buruşturur ve yavaşça kalkar, dikenlerimi vücudundan çıkarır. Gerginleşirim, çünkü çok acıyor ve onun ifadesinden onun da acı çektiğini anlayabiliyorum. Onlar zorla çıkarılmak için yapılmamışlardı

zorla çıkarılmak için yapılmamış. Kanı benim penisin etrafında birikiyor ve o, mırıldanarak bir büyüyle onu silip süpürüyor, çok dikkatli ve akıllı.

İş bittiğinde, Jaga üstümde duruyor ve ben bunu en son yaptığım zamanı hatırlıyorum. O zaman da çimlerin üzerinde yatıyordum ve o ayakta durmuş, yenilgimi örerken yavaşça ormana doğru geri adım atıyordu.

Ruhu bacaklarımı ve kollarımı bağladı, ama boğazımı serbest bıraktı. Öksürdüm, sonra gülümsedim.

"İyi iş çıkardın. Dünyayı sen yönetmelisin, Jaga."

O benim sözlerimi görmezden gelir ve her zamanki gibi kendine kıyafetler yapar. Saçları düzleşir ve örgüler halinde bükülür, memnuniyetle mırıldanarak kollarını yukarı doğru uzatır. Son kez omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerinde acı gördüğümü sanırım, ama emin olamadan yüzünü çevirir.

"Bana bir daha dokunma. Wyraj'a saldırıncaya kadar kalacağım, sonra gideceğim. Beni durdurmaya alışma."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Roost

"Eh, batırdın," diyor Nyja, ama sesi sempatik geliyor. "Üzgünüm, Weles. Zor olduğunu biliyorum. Şahsen, sana katılıyorum. Gizlice onun seni yenmesini istiyordun, bu yüzden elinden geleni yapmadın. Ama aşık olduğunda böyle olur."

En sevdiği şarabı yudumlarken, yanımızda duran şelaleye bakarak içini çeker. "Bunu özleyeceğim."

"Hala kazanabiliriz," diye mırıldanıyorum, ama kendim de buna inanmıyorum. "Jaga güçlü. O yapabilir..."

"Jaga'nın kendi hedefleri ve hayalleri var," diye araya girer Nyja, başını sallayarak. "Sana sadece Wyraj'a gideceğini söyledi, değil mi? Ah, Weles. Senin için Perun'la savaşmayacak. Sanırım Jaga, Mokosz'dan intikam almak istiyor, ki bu da iyi bir şey. Neşelen. Bu gece çok güzel, belki de son gecemizdir."

Sikişmiyoruz, ama muhtemelen o istekli olurdu. Nyja, muhtemel yenilgimiz ve hapsedilmemiz konusunda pragmatik bir bakış açısına sahip. Son dakikaya kadar hayatının tadını çıkaracak, sonra da kaybedeceğimizi bilerek savaşacak ve elinden geleni yapacak. Onun bu yönünü takdir ediyorum.

Şafak sökmeden, Jutrzenka'nın en güçlü olduğu saatte yola çıkıyoruz. Dolunay yaklaşıyor, bu yüzden Chors da güçlü. Güneyde karlar eridi ve Arıların Kralı baharın yaklaşmasıyla vızıldıyor. Bahar ekinoksu bir aydan az bir süre sonra. Bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Müttefiklerimin önünde durup hepimizi Wyraraj'a götürmeye hazırken, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sahte zafer vaatleri boğazımda düğümleniyor. Jaga beni soğuk bir mesafeyle izliyor, ne düşmanca ne de dostça. Sonunda, onun iddia ettiği gibi, sadece müttefikiz.

"Büyük Meşe'yi yakalım," diyorum sonunda ve onlar da onaylayarak başlarını sallayıp mırıldanıyorlar.

Onları gölgelerimle sarıp sarmalıyorum ve yola çıkıyoruz. Midem korkudan bulanıyor ama artık bununla mücadele etmiyorum. Korku var ve Perun ortadan kalkıncaya kadar da hep orada olacak. Bunu kabul ediyor ve kucaklıyorum. Beni ben yapan şey bu.

Bugün korkuma rağmen harekete geçeceğim, çünkü kaybedecek olsam bile, artık korkak olmaktan bıktım.

Jaga'nın geçmişten getirdiği bıçak, her ihtimale karşı kemerimde duruyor. Nyja'nın son kehanetinin ne olduğunu hala bilmiyormuş gibi davranıyorum, bu yüzden bıçağın bende olduğunu ondan başka kimse bilmiyor. Gün ışığında, bu önlem çok aptalca görünüyor.

Bu silah çok zayıf, çok yetersiz. Perun çok güçlü. Böyle bir bıçakla onu yenemeyiz.

Ama bugün Perun'la yüzleşmeyeceğiz.

"Geldik. Tetikte olun."

Altın rengi güneşin ilk ışınları ufukta belirirken, yumuşak çimlerin arasında beliriyoruz. Wyraraj'ın güneyinde sonsuz bir yaz var, çimler yeşil ve yabani çiçeklerle parlıyor, ağaçlar ılık esintide sallanıyor.

Önümüzde Büyük Meşe duruyor. Onun ezici kokusundan kendimi korumak için burnumu gölgelerimle tıkıyorum. Ağaç devasa, gövdesi o kadar kalın ki, iki yüz kişi kol kola etrafında durabilir ve yine de tüm çevresini kaplayamazlar. Göklerin yükseklerine uzanıyor, dalları geniş bir alana yayılıyor.

Bu dalların gölgesinde küçük bir kasaba inşa edilebilir. Dalları kalın ve budaklı, bazıları yüzyıllık, bazıları ise binlerce yıllık.

Göz alabildiğince yüksekteki tahta ruhlar barınıyor. Tüylerini kabartıyor, cıvıldıyor, karga gibi sesler çıkarıyorlar; Perun'un kölesi olan çok sayıda kırlangıç, leylek ve karga. Bir de başka kuşlar var,

kuğular tarafından alınmaya ve doğumdan önce ölümlülerin içine yerleştirilmeye hazır, ürkütücü, sessiz ataların ruhları.

Müttefiklerim dikkatlice dağıldılar ve ben gökyüzünü izleyerek ejderhalar veya öfkeli tanrılar bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Güneş ufukta gittikçe yükseldi ve altın ışığıyla bizi kapladı. Jutrzenka kollarını kaldırdı ve neşeli bir kahkaha atarak döndü, altın rengi elbisesi dizlerinin etrafında dalgalandı.

Bekliyorum, giderek daha gerginleşiyorum. Bu bir tuzak gibi geliyor. Tüm içgüdülerim eve gitmem için çığlık atıyor, ama bu sadece eski bir korku. Buradan gömüldüğüm yeri görüyorum, gövdenin hemen yanında zeminde daha koyu bir leke.

Bu sadece korku.

"Perun'un henüz gelmediğine inanamıyorum," diyor Nyja, yanımda durarak, gözleri dikkatli ve uyanık.

"Yeni tapınağının etrafındaki kalkanlar neredeyse aşılmaz. Dışarıda olan biten her şeyden gerçekten habersiz olabilir," diyor Rod arkamda, sesi tıpkı Nyja'nınki gibi alçak. Sanki daha yüksek sesle lich'o'yu kışkırtmaktan korkuyorlar, ve onları anlıyorum.

Kimsenin bizimle savaşmak için burada olmaması çok ürkütücü. Ensem kaşınıyor ve ne yapacağımı bilemeden yumruklarımı sıkıyorum. Bu bir tuzak ya da şimdiye kadarki en büyük şans olabilir. Hayır, bu bir tuzak. Gitmeliyiz.

"Burada ne yapıyorsun?"

Mokosz önümde belirir, mükemmel yüzünü bir kaş çatışı bozar. Bir saniye boyunca gözlerini kocaman açarak bakakalır, sonra neler olduğunu anlayınca yüzü düzleşir. Kolunu kaldırır, doğaya bize saldırması için emir vermeye hazırdır.

Jaga'nın ruhunun kırmızı, parlayan dalları tanrıçayı sarar. Mavi gözlerinde korku belirir ve çığlık atmak için ağzını açar. İnce, kırmızı bir ruh tentakülü boğazından aşağı dalar ve Mokosz'un derinliklerine girer.

Yerden kaldırılır, sessizce mücadele eder. Jaga, öfkeyle, ruh dallarının ulaşabileceği kadar yükseğe onu çıkarırken, zor nefes alır.

Mokosz'u sertçe yere vurarak onu titreştirir. Ruhu daha parlak ve daha kırmızı bir şekilde atar, ışık Mokosz'dan Jaga'ya doğru o dallardan yukarı doğru ilerler.

Jaga'nın ondan sihir emdiğini fark ediyorum ve midem bulanıyor. Bunu ne zaman öğrendi? Önemli değil. Mokosz zayıf ve panik içinde çırpınıyor ve Jaga onu tekrar yere vuruyor. Sonra bir kez daha. Mokosz kırılan kemiklerini anında iyileştiriyor ama gücü hızla azalıyor.

"Gördün mü? Söylemiştim," diyor Nyja, piposunu çıkararak. "Oh, bunu izlemek çok keyifli. Ölene kadar bunu saklayacağım. Gördün mü? Artık kendini iyileştiremiyor. Kurudu. Senin Jaga'n bir canavar."

"Bir tanrıça," diye dalgın dalgın düzeltiyorum.

Mokosz, şekilsiz vücut parçalarından oluşan buruşuk bir çuval gibidir, her çarpma kemiklerini daha da kırar, ta ki bazıları kanayan yaralardan dışarı çıkıp, pürüzlü kenarları muhteşem güneş ışığında beyaz ve kırmızı parıldayana kadar. Burnu kırılmış, kafatası içe doğru eğrilmiştir. Artık kendini iyileştiremez ve bu şekilde kalır, nefes alamaz, ağlayamaz.

"Onu çirkinleştireceğini söyledi," diye fısıldıyorum hayranlıkla, göğsümde kötü bir tatmin duygusu yanıyor. "Siktir, Nyja. O çok güçlü. Perun'la savaşabilir. Belki."

"Ve bu Weles için!" diye bağırır Jaga.

Ruh tentakülü Mokosz'un midesinden fırlayarak kan ve bağırsakları etrafa sıçratır. Tanrıça baygın ve hareketsiz bir şekilde asılı kalır ve Jaga onu yere düşürür. Mokosz'un morarmış, şişmiş, parçalanmış yüzüne tokatlar atar, ta ki tanrıça zayıf bir iniltiyle uyanana kadar.

"Sakin uyuma," der Jaga, dişlerini göstererek. "Bu nasıl bir his? Söyle bana."

Kanlı, açık midesinden Mokosz'un içine uzanır ve orada bir şeyler arar. Mokosz küçük, acıklı acı çığlıkları atar ve Jaga bir süre sonra, atan kalbini elinde tutarak dışarı çıkar. Ona gülümseyerek bakar, sonra ayağa kalkar ve bana döner.

"Yakala."

Kalbi bana atar ve ben onu ıslak bir sesle avucuma düşürürüm, organ hala atıyor ve canlıdır. Jaga, Mokosz'un kanlı kalıntılarını tekmeler ve nefes nefese bana doğru gelir.

"Bir daha ortaya çıkmaması için ona ne yapmalıyım? Onu nereye gömelim?"

Onun sevimli yüzüne bakıyorum. Kalbim hayranlıkla çarpıyor. Kimse beni böyle intikam almamıştı. Esaretime kadar, düşmanlarımı her zaman yok eder, bana kötülük yapanları ezip geçerdim. O zamandan beri, Weles olarak onlarla yüzleşemediğim için, daha az tatmin edici, daha sinsi yollarla intikam almayı öğrendim.

İsyanım Perun'dan intikam almak için bir yoldu, ama asla yeterli olmadı. Mokosz ile oynaşmak, onun yaptığı bazı şeylerin intikamını almama yardımcı oldu. Ama asla istediğim kanlı, açık intikamı alamadım.

Ta ki Jaga bana bunu verene kadar.

Güçlü, adil, kötü haşhaş kızım. Her şeyden sonra bunu benim için yaptı. Göğsüm sıkışıyor ve zaferin sarhoşluğuyla bile bizim için yas tutuyorum.

"Onu Büyük Meşe'ye bağlayıp ateşe verelim," diye mırıldanıyorum, Mokosz'un kalbini hasta bir memnuniyetle sıkarken. Canlı bir kalbi ellemenin ahlaksızlığını, bunun muhatabı olmadığım zamanlarda çok daha fazla seviyorum.

Jaga başını sallar. "Orada hala ruhlar varken onu yakamazsın. Ateş çok hızlı yayılırsa kaçamazlar."

Nyja ve ben aynı anda alaycı bir şekilde güleriz. Jaga'nın bu tür şeyleri bilmediğini unutuyorum. Onu bizim gibi, yönetmek için doğmuş bir tanrıça gibi davranmaya devam ediyorum, ama düşünce tarzı hala çok ölümlü.

"O ruhlar Büyük Meşe'ye bağlı ve buradan ayrılamazlar," diye açıklıyorum. "Onları burada tutan Perun'un büyülerini bozacak zamanımız ve kaynağımız yok. Meşe yanmalı, Jaga. Onu anlamlı bir şekilde zayıflatmanın tek yolu bu."

Çenesini sıkarak, çok sayıda kuşa bakar. Alt dallarda binlerce kuş vardır ve daha yükseklerde çok daha fazlası vardır.

"Bu küçük bir fedakarlık," diyor Nyja nazikçe. "Zaten onlar köle. Eminim çoğu ölümün özgürlüğünü tercih eder."

Jaga ona derin bir hor görmeyle bakar. "Ölüm özgürlük değildir." Bana döner, gözleri aciliyetle parlar. "Onları gitmeye ikna etmeme izin ver. Lütfen. Bana yaptığın şey için borçlusun, hatırladın mı?"

"Vaktimiz yok," diye tıslar Nyja.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum, elimde sıcak, ıslak bir kalp atıyor. Ne önemi var ki? Jaga haklı. Ona borçluyum. Üstelik, sınırsız güce sahip olan tek kişi o

sınırsız güce sahip olan tek kişi, çünkü ona nefesimi vererek gücünü kolayca yenileyebiliyorum. Bu olmasaydı, kuşları kurtarmak için sihir gücümü harcamazdım.

Mokosz'un kalbini yere atıp topuğumla eziyorum.

"Benimle gel."

Jaga'nın dirseğini tutup bizi devasa ağacın dibine götürüyorum. Hapishaneme giden yerdeki deliğin hemen yanında duruyoruz ve şok içinde, onu olduğu gibi bıraktıklarını fark ediyorum. İçeriye baktığımda, paslanmış ve kirle kaplı zincirleri görüyorum.

Sanki hapishanem benim geri dönmemi bekliyormuş gibi. Korku içimi kemiriyor ve ben onu bir iç çekişle karşılıyorum.

"İşte. Beni takip et."

İki elimi de ağacın kabuğuna bastırıyorum ve cildim anında kaşınmaya başlayınca yüzümü buruşturuyorum. Jaga da aynısını yapıyor ve beni bekleyerek izliyor. Titrek bir nefes alıp yutkunuyorum ve odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ağaca bağlanmışlar," mide bulantısıyla mücadele ederek açıklıyorum. "Onları bağlayan ağaca uzanan ana büyüğü bulabilirsen ve onu çözebilir ya da kesebilirsen, gidebilmeleri gerekir. Kahretsin. Bir bağ olsaydı bu daha kolay olurdu."

"Birçok büyü ipi görüyorum," diyor Jaga, yeşil gözü kapalı, kaşları konsantrasyondan çatılmış. "Bazıları daha parlak ve kalın, diğerleri daha ince. Onlar... Yabancı geliyorlar. Hangi büyüünün ruhları esir aldığını bilmiyorum."

"Mm-hm. Bu yüzden buradayım." Zorunlu olarak yutkunuyorum. Avuç içlerimin derisi yer yer soyuluyor ve ağaca dokunduğum sürece iyileşemiyorum. "Orada. Kırmızı. Ruhundan daha koyu. Hızlı atıyor. Görüyor musun?"

Gövdeye bakıyor ve bunun zor olduğunu biliyorum, çünkü içinde yüzlerce çeşit büyü atıyor, Büyük Meşe'nin içinden özsu gibi akan büyü. Jaga tereddütte başını sallıyor.

"Sıcak hissettiren mi? Ve... neredeyse tatlı. Olgunlaşmış meyve gibi."

Meşe ağacından uzaklaşıp alnımdaki teri silerim, titreyerek ve öksürerek. "O... o."

Ben uzaklaşırken bana bakmıyor bile, eski hapishanemden uzak duruyor. Yakınlarda durup onu izliyorum, iyileşirken burnumu

gölgelerle iyileşirken onu izliyorum. Jaga derin bir şekilde kaşlarını çatıyor, ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor.

"Verimlilik siktir et," diye mırıldanıyor galiba, ama emin değilim.

Meşe ağacı titriyor. Üzerimizdeki kuşlar kanatlarını açarak panik içinde sesler çıkarıyorlar ve Jaga, ruhu görünür ve nabız gibi atarken kahkahalar atıyor. Ağaca giderek daha fazla büyü döküyor, gücünden emin, büyüsünü kolayca yenileyebileceğini öğrendiğinden beri büyüsünü umursamıyor. Ona bir ders vermek için nefesimi kesmeliyim, diye düşünüyorum, ama bugün değil.

Ağaç daha şiddetli sallanıyor, yapraklar ve meşe palamutları yağmur gibi yağıyor. Kuşlar çığlık atıyor. Bu, durumu tarif edebilecek tek kelime. Artık sesler karga sesleri ya da takırtıları değil, on binlerce gaganın çıkardığı sürekli, acı verici bir inilti. Jaga homurdanıyor, ruhu soluyor, bedenine saklanmak için içine çekiliyor. Ona tükenmemesi için uyarıyorum, ama öksürüğüm konuşmamı imkansız hale getiriyor.

Zaten gürültüden dolayı beni duyamazdı.

Bir el omzuma kondu ve ben irkildim, ama sadece Chors'du. Gözleri endişeyle kırışmış, beni ve onu sırayla bakıyordu.

Yer yine sallanıyor ve ben ayakta kalmak için ona tutunuyorum. Oğlum olmasaydı düşerdim. Chors başını sallıyor, hem etkilenmiş hem de onaylamamış gibi görünüyor. Kuşların acı çekişinden kaynaklanan gürültü kesiliyor ve yer sakinleşiyor. Jaga meşe ağacından uzaklaşıyor. Ruhu içine çekilmiş, başının etrafında kırmızı bir hale yok ve ben onun tükenmiş olduğunu biliyorum.

Yine de, kollarını yüksekte kaldırdığında titremezler. Bir kez alkışlar ve ses yayılır.

"Kışk! Özgürsünüz!"

Ağır bir kalp atışı boyunca, dalların etrafını sessizlik kaplar. Sonra rüzgâr. Hava önce yumuşakça, sonra gittikçe hızlanarak hareket eder, kanatlar çılgınca çırpınır. İlk kuşlar dallardan uzaklaşır, gittikçe yükselir ve nefesim boğazımda kalır, çünkü o başardı, gerçekten başardı ve bu benim amaçladığımdan çok daha iyi.

On binlerce kuş gökyüzüne yükselir, Perun'un kaprislerine boyun eğmeyi bırakır. Kalın ve kumlu bir duman bulutu gibi yükselirler,

yüksek ve yüksek, cıvıldayarak ve öterek yükseliyorlar. Sesleri eskisine göre farklı. Seslerinde coşku var.

Jaga'nın bunu yaptığı için minnettarım. Ben bunu yapamazdım. İlahi olsa da sahip olduğum güçle, ya ruhları özgürleştirmek ya da ağacı yok etmek arasında bir seçim yapabilirdim ve Perun söz konusu olduğunda, her zaman yok etmeyi seçerdim.

Jaga da tüm büyüsünü harcadı, ama özgürlüğü için kullanmayı seçti. Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

"Jaga, gel nefes al önce..." diye başlıyorum, ama güçlü, meşe kokulu bir sihir bulutu her yönden beni sararken sesim boğazımda takılıyor. Şaşkın bir halde, gözlerimdeki sersemliği gidermek için gözlerimi kırptıştırırken, birdenbire ayaklarımın altındaki zemin açılır. İçine batarım ve uzaklaşmaya çalışırım, ama görünmez, tanıdık bir güç beni mengene gibi sıkıştırır. Kalçama kadar, sonra da göbek deliğime kadar toprağa gömülene kadar daha da derine batarım.

Sonra durur. Zincirler kollarımı ve bileklerimi bağlar, ayak bileklerimi ise yeraltında ince, aç kökler sarar. Benden büyüü emerler. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Hapishanemde olduğu gibi.

Perun önümde çömelir, mavi gözleri çılgın bir zaferle parıldar.

"Hoş geldin kardeşim."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgilim

Gümüş rengi altın saçlarla çevrili, hem genç hem yaşlı görünen iğrenç yüzünden gözlerimi ayırıyorum. Zaman Perun'a iyi davranmış, tıpkı kendi çıkarları için dünyanın büyüsunü kurutması gibi.

Jaga'yı görünce kalbim sıkışıyor. Büyük Meşe'nin en alttaki dallarından sarkan büyülu zincirlerle bağlanmış, kolları yukarı doğru uzanmış, ağzı tıkanmış durumda. Mücadele ediyor, büyüsu etrafında sıcak, kırmızı patlamalarla çırpınıyor, ama bir fark yaratacak kadar gücü yok.

Kahretsin, onun ruhları serbest bırakmasına asla izin vermemeliydim.

Arkamda bağırışlar ve kavga sesleri duyuluyor. Zorlukla başımı çeviriyorum ve gözümün ucuyla Chors'un Dadzbog ile dövüştüğünü görüyorum. Nyja, her zamanki gibi şiddetli ve güçlü büyülerini Swarog'a yöneltiyor. İkisi eşit güçte. Arıların Kralı, rarog ile boğuşuyor ama sonbaharda Dadzbog ile dövüştüğü kadar güçlü değil. Kaybediyor, böcekleri küle dönüşüyor.

Strzybog ve Jutrzenka kenarda duruyorlar. Başından beri benim tarafımda olmadıklarını fark edince kalbim sıkışıyor. Jutrzenka alkışlıyor ve zıplıyor, gösteriyi izlerken kıkırdıyor ve gözlerimiz buluştuğunda, masum, kız gibi yüzünde ürkütücü görünen acımasız, zalim bir gülümsemeyle dudaklarını gerginleştiriyor.

"Sadakatsiz köpek," diyor Perun ve rüzgâr tanrısını yıldırımlar sarıyor.

Strzybog, babası onu kendine doğru çekerken acı içinde bağırır. "Hayır, baba! Senin için casusluk yapacaktım! Haberlerle gelmeye hazırdım!"

"Bu acınası bir yalan," diye tıslar Perun, Strzybog'un yüzünü burnuna değecek kadar yaklaştırır. "Gerçekten sadık olsaydın, Jutrzenka'nın yaptığı gibi bu aptalca komployu bana anlatırdın. O yüceltilecek, sen ise onlarla birlikte çürüyeceksin."

"Hayır, baba, söz veriyorum! Nawie hakkında çok fazla bilgiye sahibim, gizli şeyler, güç ve büyü kaynakları! Hepsini sana göstereceğim, lütfen!"

Strzybog'un sesinde çok fazla korku olduğu için içim sızlıyor. O çok güçlü, kaygısız bir tanrı, ama kendi babası bir bakış ve birkaç kelimeyle onu neredeyse altını ıslatacak hale getiriyor.

En azından sonuna kadar gerçekten bizim tarafımızdaydı. Onu kıskanmıyorum. Strzybog her zaman rüzgârın estiği yöne giderdi ve bu, ona çok yarar sağlayan bir hayatta kalma stratejisiydi.

Jaga ağzındaki tıkaçtan bağırıyor ve ben Strzybog'u ve arkamda olan kavgayı tamamen unutuyorum. Kızım acı çekiyor.

Sihirimi çalan kökleri tekmelemeye çalışıyorum, ama hareket edecek yer yok. Kalan az miktardaki zehirimle onları sokuyorum, bir anlığına geri çekiliyorlar, ama daha öfkeli ve şiddetli bir şekilde geri geliyorlar. Baldırlarıma tırmanıp dikenleriyle derimi deliyorlar, bir daha çıkmamak üzere yapışıyorlar. Sihirim mide bulandırıcı bir hızla akıp gidiyor, nefes alamayacak hale gelene kadar içimden emiliyor, tamamen kuruyorum.

Jaga mücadele ediyor, ama o da kaybetti. Şu anda o bağı ne kadar da istiyorum. Bir plan yapabiliriz, ya da en azından birbirimizle konuşabiliriz, ama o beni zihninden bir yabancı ot gibi söküp attı.

Omzuma kavurucu sıcak bir avuç içi konuyor ve ben tıslıyorum. Dadzbog arkamda çömeliyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Chors yenildi.

"Seni gördüğüme sevindim amca. Kuzenimi getirdiğin için teşekkürler. Onu bir daha göremeyeceğini düşünüyorum

onu bir daha göremeyeceğini düşündüğüm için, onun emin ellerde olacağını bilmeni istiyorum — benim ellerimde."

Neşeyle gülerek ayağa kalkar. Dadzbog uzaklaşırken, iyileşmemiş cildim onun elinin ısısından buharlaşır. Chors onu takip eder, boynuna sıkıca bağlanmış, göz kamaştırıcı, sıcak bir ışıktan yapılmış bir tasma, bir

Dadzbog diğerk ucunu tutuyor. Oğlumun ağzı tıkanmış ve gözleri benimkilerle kısa bir süre temas ettiğinde acı dolu.

Nyja hala savaşıyor, her isabetli saldırısında öfkeyle bağılıyor. Swarog acı içinde kükrüyor ve ben izlemek için boynumu daha da çeviriyorum.

"Nyja, yukarı bak!"

Rarog gökyüzünden ona doğru alçalıyor, kavurucu alevlerden oluşan kanatları havayı dövüyor. Arıların Kralı yanmış böceklerden oluşan bir yığın haline gelmiş ve alevli kuş efendisine geri dönüyor. Birlikte Nyja'ya yanan alev ipleriyle saldırıyorlar ve o, yıldız ışığıyla aydınlanan karanlığın peleriniyle kendini koruyor, çabadan dolayı dizlerinin üzerine çöküyor.

Onlar daha fazla ateş yağdırır ve o çığlık atar, korumasının üzerinde delikler belirir, ilk başta küçüktürler, kenarları köz gibi kızıldır.

Pelerini toza dönüşür ve Nyja alevler içinde kalır. Ona gölgelerimi gönderirim, ama gölgelerim yok olur. Artık sihrim kalmamıştır.

Swarog ve rarog geri çekilir, alevleri söner, sadece Swarog'un dev elleri ateş toplarıyla kaplıdır. Nyja titrer, tüm vücudu buhar çıkarır, ama yavaşça iyileşir. Ancak işi bitmiştir. Zincirler bileklerini bağladığında, boynuna bir tasma takıldığında, zorlukla ayağa kalkar ve öfkeyle Swarog'a tükürür.

O, kolayca ona bir tokat atar ve yanağını ve gözünü yakar. Ben arkamı dönerim, Jaga'ya, yenilgimle yüzleşirim.

Garip ama artık korkmuyorum. En kötüsü çoktan oldu ve Perun'un neşeli gülümsemesini neredeyse huzur dolu bir kabullenmeyle karşılıyorum.

Jaga, eski hapishanemin yakınında, gövdenin yanında duruyor. Chors, yakındaki çimlerde diz çökmüş, bağlı elleriyle yanan tasmayı boynundaki baskıyı hafifletmek için kavırıyor. Nyja, Swarog tarafından çekilerek bir an sonra ona katılır ve bir grup ejderha, Nyja'nın yanına diz çökmeye zorlanan Rod ve kızlarını sürükler.

Strzybog, bildiğim kadarıyla özgür, ama omuzları yenilgiyle çökmüş, yüzü gergin ve kapalı. Bize yardım etmesini beklemiyorum, zaten başarılı olma şansı da yok.

"Karınızın yardıma ihtiyacı var," diyor ejderhalardan biri, Perun'a selam vererek. "Büyü gücünden mahrum bırakılmış ve ağır hasar görmüş."

Perun elini sallıyor. "Şu anda onun dramatik tavırları umurumda değil. Onu olduğu yerde bırakın."

Ben içimden homurdanıyorum ve onun zafer dolu bakışları bana yöneliyor. "Bunu komik mi buluyorsun kardeşim? Yenilgiye o kadar alıştın ki, bu seni güldürüyor mu?"

Hala gülümseyerek başımı sallıyorum, çünkü artık korku yok, birdenbire özgür hissediyorum, yüzyıllardır hissetmediğim kadar özgür. Bunca yıl buraya geri dönmeyi bekledim. Bir bakıma, sanki hiç ayrılmamışım gibi.

"Ortak bir yanımızın olması komik," diyorum. "Bu senin anın ve onu sonuna kadar yaşamalısın. Mokosz her şeyi kendine odaklamaya çalışırdı, bu yüzden onu diriltmemen konusunda sana katılıyorum. O dayanılmaz biridir. Tabii ki, onu karım yapan aptal ben değilim. En içten taziyelerimi kabul et."

Perun'un gözleri öfkeyle kısılr. Şimdi bana işkence edeceğini bilerek içimden kıkırdarım, ama bu bile beni korkutmaya yetmez. Perun, yeni numaralar öğrenemeyen yaşlı bir köpektir. Onunla ilgili her şey gibi, işkence yöntemleri de sıkıcıdır. Jaga çok daha kötüydü. Ona dayanabilirim.

"Bakalım şimdi gülecek misin?"

Kardeşim bana doğru bir adım bile atmıyor. Jaga'ya dönüyor ve yüzümdeki gülümseme donuyor, yeni bir korku, mide bulandırıcı ve acil bir korku kalbimi sıkıştırıyor. Perun onu saçından yakalıyor, boğazını ortaya çıkarıyor ve göğsüne yıldırımlar yağıdırıyor. Bir an için Jaga içten aydınlanır, göğüs kemiği ve kaburgalarının hatları parlaklığın karşısında koyu renkte belirir. Kardeşimin gücünün etkisiyle bir bez bebek gibi kasılır.

Birkaç saniye içinde her şey biter ve kız zincirlerine asılı kalır, kolları acı içinde yukarı doğru çekilir. Vücudu sıcaktan buharlaşır ve tüm vücudu titrer, ağzındaki tıkaçtan boğuk, anlaşılmaz acı çığlıkları çıkar.

Perun bana kurnaz ve zafer dolu bir bakış atar. O haklıydı. Artık gülmüyorum.

"Hadi, küçük kardeş. Bir şaka daha yap. Birlikte güleyim."

Dişlerimi sıkıp sessiz kalırım. Artık kendim için korkmuyorum, ama Jaga için duyduğum bu korku her şeyi tüketiyor, mide bulandırıcı ve çok daha kötü. Zihnimde çaresizliğin uçurumu açılır. Tek kaçış yolu ölüm gibi görünüyor.

Ama Jaga ölürse, sonsuza dek yok olacak, diriltilecek ruhu kalmayacak, hiçbir şey kalmayacak. Nyja'nın kehanetine göre ben de ölebilirim, ama sadece Perun geçmişten gelen kılıcı kullanırsa. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Onun elinden ölmektense sonsuza dek acı çekmeyi tercih ederim.

Perun bana sırtarak, Jaga'nın önünde yavaşça dolaşıyor. O, düşünürken, müttefiklerim acı içinde kıvranıyor, yenilmiş, zincirlenmiş, büyüsüz kalmış durumda. Jutrzenka, dans eder gibi ve kaygısız adımlarla Perun'a doğru yürüyor.

"Baba, onu göm! Kimsenin bulamayacağı bir yere göm ve söz verdiğin gibi onu bana ver."

Heyecanla Jaga'yı izlerken nefes nefese kalıyor. Pişmanlıkla başımı sallıyorum. Jaga başından beri haklıydı. Aşağılanmış bir kadın tehlikeli bir canavardır, ama ben kibirliydim ve birkaç gülümsemenin Jutrzenka'yı sadık ve benim tarafımda olmaktan mutlu edeceğini düşündüm.

O beni kandırdı. Perun'un tapınağını yıkarken onu o kadar hevesle oyaladığı için ona çok fazla güvendim. Sanırım o da bunu hesaplamıştı. Ya da belki daha sonra ona geri döndü. Artık önemi yok.

Perun başını sallar ve gümüş sakalını çeker. "Ah, henüz değil. Önemli bir varlığı elimizden çıkaramayız, sevgilim. Bu kadın, onu ele geçiren kişiye nihai zaferi getirecek."

Neşe duymadan gülüyorum, başımı sallıyorum. "Senin onu ele geçirmenize asla izin vermez."

Perun dilini şaklatarak bana küçümseyen bir bakış attı.

"Hiçbir şeyi doğru yapamadığın için bunda başarısız olman hiç de şaşırtıcı değil. Ben başarısız olmayacağım. Şimdi, kötü sürprizlerle karşılaşmamak için..."

Elini Jaga'nın ağzına bastırır. Aralarında beyaz bir ışık parlar ve Jaga boğazının derinliklerinden acınası, çığlık atar gibi bir ses çıkarır. Perun alaycı bir dostlukla yanağını okşayarak güler.

"Neşelen. Artık ağzın tıkanmayacak, çünkü benim dışımda hiçbir tanrının adını söyleyememeni sağladım. Dene. Kendini

Weles'e adan."

Ağızındaki tıkaçları çıkarır. Jaga ayağa kalkar ve kollarını dinlendirmek için titreyerek durur. Zorlukla başını kaldırır ve Perun'a küçümseyici, nefret dolu bir bakış atar.

"Ben W'ye aitim... W'ye..."

Perun memnuniyetle güler, Jaga ise titreyerek nefes alır ve başını eğirir.

"Önemli değil. Benim hakkımda hiçbir iddiada bulunulmayacak. Asla."

Perun hafif bir şaşkınlıkla geri çekilir. "Hayır mı? Benim tarafımdan bile mi? Sana güç ve zenginlik vaat edebilirim. Nawie senin olabilir. Bana sadık olanlara cömert davranırım. Benim ol, seni ödüllendireceğim."

Jaga yüzünü buruşturarak homurdanır. "Tanrıların oyuncağı olmaktan bıktım. Ama zaten bana ihtiyacın yok. Sen zaten kazandın."

Perun geri adım atar ve onu karanlık bir kaş çatışıyla izler. Sonunda başını sallar ve yüzü yumuşar. "Hayır, sana ihtiyacım yok."

Daha önce çok gergin olan Jaga, iplerine yaslanarak çöküyor. Perun sırtıyor ve avuçlarını açarak iki elini de karnına doğrultuyor. Sonsuz ve güçlü yıldırım akımları fırlıyor ve vücudunu şiddetle sarsıyor. Ona bu zevki tattırmak istemediğimden, dişlerimin arasında öfke çılgınlığını tutuyorum.

Zaten biliyor. Bana bakar, gözleri parıldarken, en sevdiğim kişiyi büyüyle kızartır. Sonunda nasıl olacağını anlarım ve kalbim kırılır.

Perun yıldırım akışını durdurur ve Jaga orada asılı kalır, titreme vücudunu sarsar. Bilinci kapalıdır ve Perun, Jaga uyanana kadar ona kısa süreli iyileştirici büyü yapar. Jaga birdenbire uyanır ve boğazından yüksek tizli, korkunç bir acı çılgılığı çıkar.

Bu çok garip bir tablo. Jaga ortada, işkence görmüş vücudu kaldırılmış kollarından asılı, Perun ve tanrıları sağında. Müttefiklerim diğer tarafta toplanmış, ejderhalar tarafından korunuyorlar ve ben onun karşısında, onun ıstırabını en iyi görebilecek konumdayım.

"Bana ait olduğunu söyle, bir daha asla böyle acı çektirmeyim," diyor Perun hoş bir sesle, ona doğru yaklaşıyor.

O daha şiddetli titreyerek hıçkırıyor, o da parmağını çenesinin altına koyarak başını kaldırıyor. "Sakin ol. Çok kolay. Sadece birkaç kelime söyle ve özgür olacaksın."

Adam bekler, onu izler ve Jaga da onu izler, çaresiz ve yıkılmış, tanrıça sandığım bu kadın, alçalmış ve zayıflamış. Yenilmiş görünüyor. Pes edeceğim gibi görünüyor.

"Weles!" Nyja acı ve korku dolu bir sesle bağırır. "Onu öldürmelisin! Bunu sadece sen yapabilirsin! Lütfen! İzin verme..."

Müttefiklerimi koruyan bir düzine ejderhadan biri, eliyle ağzını kapatınca sözünü keser. Başı geriye doğru savrulur ve düşer, elleri arkada bağlı halde yere düşer. Strzybog sarsılır, elleri yumruk haline gelir, ama yerinde kalır.

"Onu öldürmek mi?" Perun bana dönerek sorar. "Karım, bu kızı ölümsüz yaptığını söyledi. Yalan mı söylüyordu?"

Kafamı sallıyorum. Perun, Jaga'ya dönüyor ve son işkenceden hala titreyerek nefes nefese kalan onu dikkatle izliyor. Sinirli bir şekilde dilini şaklatıyor ve elini Jaga'nın alnına bastırıyor. Ne olacağını çok iyi bildiğim için başka yere bakmak istiyorum, ama yapamıyorum. Ona bunu borçluyum.

Tanık olmak için.

Ve daha da önemlisi, o yıkılmadan önce hayatını sonlandırmak, onun özgür kalmasını sağlamak ve davama bir şans vermek.

Perun ona sadakatini zorlarsa, her şey biter. Ve bunun olmasına izin veremem.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yenilgi

Perun, Jaga'nın beynini yıldırımla kızartır. Bu, özellikle kötü bir işkence şeklidir, çünkü güçlü enerji akışı onu uyanık ve bilinçli tutar. Onun büyü, herhangi bir düşüncenin oluşmasına izin vermez, acıyı bölümlere ayırmasına veya yoğunluğunu azaltmak için başka bir şeye odaklanmasına izin vermez.

Büyü sürdüğü sürece, Jaga saf acı ve ıstırap içindeki bir varlıktır. Perun bunu saatlerce sürdürebilir ve büyü gücünü neredeyse hiç tüketmez.

Jaga'nın onu yenebileceğini hiç düşündüm mü? Ah, aptal Weles. Yüzyıllar boyunca kardeşimden kaçtıktan sonra, onun *ne kadar* güçlü olduğunu unuttum. İnançla dolu milyonlarca ruhun desteğinin neler yapabileceğini unuttum.

Jaga titreyip cızırdayarak, kafasından buhar yükselirken, saçlarının kökleri siyahlaşırken, ben boşuna kısıtlamalarımınla mücadele ediyorum. Bu lanet, en sağlam biesleri, hatta biedalar gibi neredeyse ölümsüz olanları bile öldürebilir.

Buna boyun eğmeyecek tek varlık bir tanrıdır. Vücudumda çaresizlik dolu bir uçurum açılır ve korkudan çılgılık atmak isterim, çünkü Jaga'yı yeniden yaratırken bir hata yapmışsam ne olacak? Onun işkencesiyle en ufak bir hata bile ortaya çıkacaktır. O ölecek ve bir daha asla geri dönmeyecek.

Perun bırakır ve uzaklaşır, kaşlarını çatarak elini ovuşturur. Jaga gevşek bir şekilde sallanır. Öldüğünü mü, yoksa

yaşıyor olduğunu bilmiyorum. Göğsü hareket etmiyor.

"Onun bir meydan okuma olacağını düşünmüştüm."

Perun alaycı bir şekilde gülüyor ve öfkeyle bana dönüyor. "Sen ve Mokosz bana yalan söylediniz. Ölümsüz mü? Kendini bile kurtaramıyorsun, başkalarını kurtarmayı bırak. Zavallı Weles. Her zaman bir kaybeden."

Onu dinlemiyorum. Kan kulaklarımda çınlıyor, kalbim gittikçe hızlanıyor ve her şeyi kaplayan, ruhumu parçalayan bir keder göğsümü dolduruyor. Nefes almıyorum, gözlerim açık, Jaga'yı izliyorum.

Gözlerini aç. Nefes al. Lütfen, gelincik kız.

Perun gülüyor ve yaklaşıyor, önümde çömeliyor. Keten pantolonu uyluklarına sıkıca oturuyor ve kumaş dikişlerinden patlamak üzere. Onun arkasından Jaga'ya bakmaya çalışıyorum, ama o çenemi tutup yüzüme tükürüyor.

"Ah, onunla biraz daha oynamadığım için neredeyse pişman olacaktım, ama yüzündeki ifade paha biçilemez. Dur tahmin edeyim. Sikini emirken sana ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu mu söyledi? Seni tekrar tanrı gibi hissettirdi mi? Zavallı, saf kardeşim o kaltağa kanmak için fazla uğraşmasına gerek kalmamış. O senin yanındayken bir erkek gibiydin, ha? Ve şimdi o gitti. Siktir, inanamıyorum. Ağlayacak!

Perun ayağa kalkar ve kahkahalarla gülmeye başlar. Ejderhaları da sanki işaret almış gibi gülerken, Strzybog sadece soluk bir gülümsemeyi başarır. Jutrzenka ayağını yere vurur.

"O onu hiç sevmedi!" diye öfkeyle bağırır. "Öyle söyleme baba. O umursamıyor!"

Perun onu görmezden gelir ve yüzüme tekme atar. Çok güçlü olmayan sıradan bir tekmedir, ama yine de sırtım o kadar ani bir şekilde bükülür ki, omurgamın kırılacağından korkarım. Kırılan burnumdan kan akar ve iyileştirmek için yeterli büyüm yoktur.

Arkasında küçük, yorgun bir öksürük duyulur. Donakalırım. Perun yavaşça arkasını döner.

Jaga hareket eder, ama zar zor. Tüm uzuvları titriyor ve henüz nefes almadığını düşünüyorum. Perun'un şimşeği tarafından yakılan beyin işlevlerini yitirir ve kalbi attırması, cildi terletmesi ve daha pek çok şeyi hatırlaması zaman alır.

Bu durumdaki insanlar kafası karışık ve hassastır. Perun ona doğru giderken, bağlarımla mücadele ediyorum. Adımları aldatıcı bir şekilde yavaş, iri cüssesine rağmen zarif. Nyja protesto etmek için bağıyor. O da benim kadar iyi biliyor ki Jaga şu anda onun emrettiği her şeyi söyleyecektir.

Tabii konuşma yeteneği henüz geri gelmediyse. Ama bu sadece an meselesi.

Dişlerimi sıkıyorum. Şimdi yapmalıyım. Yapmalıyım.

"Weles!" Nyja çaresizlikten sesi titreyerek bağıyor. "Şimdi!"

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlamaya çalışıyorum, ama umut ve görev arasında kalmış, titreyerek nefesim kesiliyor. Çünkü Jaga güçlüdür. O kadar çok şey yaşadı ki... *Ben* ona bundan çok daha kötüsünü yaşattım. Ve yine de bana hayır dedi.

Nyja öfke ve hayal kırıklığıyla çığlık atar. Nyja'nın açık ağzından çıkan siyah, parlak sihirli ışınlar Jaga'ya çarpar. Ben irkilirim. Bu, ölüm tanrıçasının ölüm sihri, benimkinden sonra dünyadaki en güçlü sihir. Perun durur, başını eğerek izler ve Jaga titrer ve sallanır, elmaslar ve yıldız ışığı gibi parlayan siyahlığın içinde yıkanır.

"Yeter," diye emreder Perun.

Bir ejderha Nyja'nın kafasının arkasına vurur ve Nyja yere yığılır. Ölüm akışı söner.

Perun sabırsız bir şekilde cadıma doğru gider. Onu saçından yakalar ve gözlerinin altında ve burun deliklerinin altında kan lekesi olan, boynunun yanlarında kulaklarından akan kanla kaplı, solgun ve hareketsiz bir yüz ortaya çıkar. Ölmüş gibi görünüyor, ama şimdi daha eminim. Onun büyüünden kurtulduysa, bunu da atlatmış olmalı.

Onu sertçe tokatlar. Jaga yüksek bir nefesle kendine gelir, gözleri acı içinde açılır, ağzı çığlık atacakmış gibi açılır, ama sessizdir. Perun bana döner ve mutsuz görünür.

"O daha önce ölümlü olamazdı," diyor, sesinde kıskançlık var. "Sen böyle bir büyü yapamazsın. Kimse yapamaz."

"İlk insanları ben yarattım ve bunu yapabilecek başka kimse yoktu," diyorum, çok heyecanlı olduğum için ağzımı kapalı tutamıyorum.

Perun Jaga'ya tekrar tokat attı ve bu sefer Jaga çığlık attı.

"Acının sona ermesini istiyor musun?" diye öfkeyle sorar. "Perun'a ait olduğunu söyle!"

Kadın derin bir nefes alır ve sessiz kalır, başı onun elinde geriye doğru çekilir, gözleri kapalıdır. Konuşur konuşmaz onun hayatını sonlandırmam gerekeceğini bilerek hazırlanırım.

Gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz. Jaga, sudan çıkan boğulan bir insan gibi bir kez daha açgözlü bir nefes alır. Ağzı yavaşça hareket eder ve ben, lanetimi kontrol altında tutarak, çaba sarf ederek inlerim. Sihir gücüm olmasa bile, onu bir düşünceyle öldürebilirim. Birçok yönden aptaldım, ama buna hazırlıklıydım.

Jaga'nın dudakları seğiriyor ve hareket ediyor, ama onun durumunda bu çok zahmetli ve yavaş bir iş. Perun sabırsızlıkla homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Alnımda ter damlaları belirliyor.

Konuşur konuşmaz, saldırırım. Asla onun olmayacak.

Jaga sonunda yüzünü kontrol altına alır. Ağzı geniş, çılgın bir gülümsemeye dönüşür ve nefes nefese, titreyerek ve hırıltılı bir şekilde güler. Perun kafasını bırakır ve Jaga, rahat nefes alana kadar zorlukla başını düzeltir.

Boğazından yüksek, korkunç bir kahkaha çıkar. Öldürücü lanetimi bırakırım, omuzlarım rahatlamadan düşer. Tabii ki, bu onun tepkisi. Benim müthiş cadım.

Perun, bir dakika boyunca onu anlamadan izler, sonra yüzü öfkeyle gerilir. Gözleri fırtınalı gökyüzü gibi parlar ve Jaga'yı boğazından yakalar, yıldırım ve ateşle vücudunu parçalar.

Bu uzun zaman alıyor. Jaga onun elinde titriyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ateş saçıyor, boğazından insanlık dışı, korkunç sesler çıkıyor. Ben hepsini izliyorum. Kalbim paramparça, dayanılmaz bir suçluluk ve acı ile boğuluyorum, çünkü bu acı soyut ve yatıştırılması imkansız.

Ama onun acısı daha da kötü. Tekrar tekrar, zihnimde ölüm lanetini oynuyorum. Tek bir düşünceyle Jaga yok olacak, acısı ortadan kalkacak.

Beni engelleyen tek şey, bugün Nyja'ya söylediği sözler.
Ölüm özgürlük değildir.

Umut olduğu sürece onu öldürmeyeceğim. Yapamam.

Perun sıkıldığında, çimlere oturmak için uzaklaşır ve Dadzbog'a Jaga'yı işaret eder. İşkencesi değişir, gözlerini yuvalarından çıkaran kör edici bir ışık, poludnicas'ın vücudunu yaktığından daha şiddetli bir ısı, onu sadece ölemediği için ayakta duran, kararmış bir iskelete dönüştürür.

Perun, o kadar çok kırıldığında, tekrar hissedemeyecek hale geldiğinde onu iyileştirir ve her şey yeniden başlar.

Gün akşamüstüye doğru yavaşça ilerliyor. Jaga aynı sıkıcı şekilde yok ediliyor ve yeniden yaratılıyor, Dadzbog'un güneş ışığıyla yakılıyor, Swarog'un çekiçleriyle eziliyor ve Perun'un şimşekleriyle kızartılıyor. Müttefiklerim ya baygın ya da bayılmak üzere. Perun, hiçbirinin karşılık verememesini sağlamak için birkaç saatte bir onlardan sihir emiyor. Benim gücüm geri gelmiyor, bacaklarıma kök salmış bitkiler tüm gücümü emiyor.

Perun tekrar Jaga'ya gittiğinde öğleden sonra geç saatlerdi. Kadın buharlaşan bir kızartma gibiydi, saçları tamamen yanmış, derisi kömürleşmişti. Perun sabırsız bir el hareketi ile onu iyileştirdi ve kadın şok içinde nefes alarak kendine geldi, yeni büyüyen ciğerleri havayı kaldıramayınca hemen öksürmeye başladı.

"Anlıyorum," der Perun sabırsızca. "İşkenceye dayanacak kadar güçlüsün. Bunu kanıtladın. Ama bunu sonsuza kadar, her gün yapabilir misin? Acı asla azalmayacak, çünkü vücudun tekrar tekrar yeniden yaratılacak. Buna alışmayacaksın. Gerçekten buna değer mi? Pes et, ben de seni bırakayım."

Yorgun bir şekilde nefes verir ve başını sallar. "Senin olmak yerine sonsuza kadar yanmayı tercih ederim."

Perun, uzuvları çaresizce çırpınana kadar onu yıldırımla kızartır, ama dikkatini ona vermez. Kaşlarını çatarak müttefiklerimi izler ve bir süre sonra, bakışlarının Chors'a çevrildiğini fark ederim. Oğlum çimlerin üzerinde çömelmiş oturuyor, yakası artık yanmıyor, ama boynunda kızıl izler var. Gözleri ateşli, dudakları aralık ve şişmiş, nefes almakta zorlanıyor.

"Sonuçta karımı uyandırmalıydım," diyor Perun acı bir gülümsemeyle. "O bana hatırlatırdı."

Chors'u koruyan ejderhalara onu yaklaştırmaları için işaret ediyor. Kalbimin kalan parçaları paramparça oluyor. Demek böyle olacak.

İki sevgilim de yan yana işkence görecek ve ben bunu engelleyemeyeceğim.

"Weles'i umursamıyorsun, yoksa ona ruhunu verirdin," diyor Perun, Jaga'ya sessiz bir memnuniyetle, her ne kadar Jaga onu anlayamayacak olsa da. Kan ve salya çenesinden damlıyor ve zincirlerde sallanırken gözleri kontrolsüz bir şekilde seğiriyor.

"Ama az önce karımın aptalca saçmalıklarını hatırladım. Onu becerdin, değil mi? Belki de *onu* önemsiyorsundur."

"Hayır!" diye bağırarak direniyorum. "Hayır! O beni önemsiyor! Beni seviyor! Onu ikna etmek için bana işkence et! Yap şunu!"

Perun burun kıvırdı. "Kardeşim, seni bunca zamandır işkence ettim. Nyja, onu öldürebilecek tek kişinin sen olduğunu söyledi, değil mi? Eminim, fahişeni öldürüp öldürmemeyi karar vermeye çalışırken çok acı çekmişsindir."

Onun cevabı beni duraksatır, çünkü bazı incelikleri öğrenmeye çalıştığını gösterir. Perun'u tanıdığımda her şeyde kaba kuvvete güvenirdi. Cevabı beklenmedik. Ayrıca yanlış.

Beni acı çeken şey, onu öldürmek ya da öldürmemek arasındaki seçim değil, çünkü bu zaten karar verilmiş bir şey. Yapmam gerekeni yapacağım.

Jaga acı çektiği için ben de acı çekiyorum. Hiçbir şey bu kadar basit olmamıştı.

Neşe duymadan gülüyorum. "Hedefin bu muydu? *Bana* işkence ettiğini bile fark etmedim. Daha çok çabalamalısın kardeşim. Bu seferki başarısız oldu."

Hadi! Yemi yut. Chors'u unut ve bana acı çektir.

Perun, tepkimden memnun kalmayarak kaşlarını çatır, ama hedeflerinden vazgeçmez. Yenilgiyi kabul ederek dişlerimi sıkarım. Tek bakabildiğim, acı çeken ve derileri yüzülmek üzere olan Jaga ve Chors'tur. Gözlerimi kapatmak istiyorum, ama yapamıyorum. Bu bir ihanet, korkakça bir kaçış olur.

Ama ne yapabilirim ki? Çok az şey.

Göğsümde küçük bir sihir patlaması hissediyorum ve meşe kökleri onu emmeden önce onu kullanıyorum. Kollarımı bağlayan zincirleri parçalıyorum. Zincirler çözülürse, elimi toprağa sokup kemerime ve oraya sakladığım kılıcıma ulaşabileceğim.

Savaşarak öleceğim.

"Şimdi," diyor Perun, Jaga'nın önünde durarak. "Ya kendini bana teslim edeceksin ya da onu deliye dönene kadar işkence edeceğim."

Chors'u saçından yakalar ve Jaga'nın görmesi için onu yukarı çeker. Jaga'nın terli yüzünde gözleri yuvarlanır ve başını yana doğru sallar.

"Ne kadar işe yaramaz." Perun tsk diye ses çıkararak, boğazına iyileştirici büyü gönderir. "Konuş. Ne olacak?"

"Hayır. Ona zarar verme," diye fısıldadı, konuşacak kadar gücü yoktu.

Chors boğazından sıkı, boğuk bir ses çıkarır. Perun ses tellerini yıldırımla şoklar ve Chors sessizleşir, nefes almakta zorlanır.

"Onu bağışlarsam kendini bana verir misin?" diye sorar Perun.

Jaga başını sertçe sallar, sonra da başını sallar. Kalbim bir an donar, sonra da hızla çarpmaya başlar. *Olamaz. Hayır!*

"Sonunda," Perun yorgun bir iç çekişle diyor. "Çok yorucu." Demek zamanı geldi. Onu öldürmek zorundayım.

Sanki düşüncelerimi duyuyor gibi. Jaga'nın titrek, kanlı gözleri Chors'tan ayrılır. Bakışları ağır ve bekleyiş dolu bir şekilde bana yönelir. Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallarım.

Hiçbir şey söylemez, boğazı hareket ederken beni izler. Bakışlarını anlamıyorum, ama anlam ve duygu yüklüdür. Ona bir şey oluyor, gizli ve saklı bir şey. Kanlı bir gözyaşı yanağından akar, ama yine de hiçbir şey söylemez, sadece bakar.

"Hadi, devam et!" Perun sabırsızca bağırır. "İnşa etmem gereken tapınaklar ve yönetmem gereken dünyalar var. Devam et, kızım. Söyle yoksa sen söyleyene kadar onu kızartırım. Ve sen, Weles. Bunu durdurmak istiyorsan sevdiğin kadını öldür. Bu sana hak ettiğin cezayı verir."

Perun'un Jaga'nın kendisine sadakatini gösterip göstermediğini umursamadığını fark edince nefesim kesilir. Tek istediği beni o kadar kırmak ki, bir daha ona karşı çıkamayayım. Haklı. Onu öldürsem de öldürmesem de, ben yok olacağım ve o kazanacak.

Avuç içini Chors'un alnına bastırır. Jaga ağzını açar, dudakları o kadar titriyor ki, ilk başta konuşamaz. Perun ona başka bir iyileştirme büyü yapar, dikkatsiz ve acı verici bir büyü. Bir an için kıvranır, vücudu sanki ikiye katlanmaya çalışır gibi bükülür, ama bağları nedeniyle bu imkansızdır.

Niyetimi toplarım, öldürme düşüncesi zihnimde yanar. Bunu yapmalıyım, yoksa savaşım sonsuza dek kaybedilecek. Kendimi adadığım her şey

Jaga o sözleri söylerse yok olacak.

Keşke ellerim titremeyi bıraksa.

"Hoşça kal, Jaga," diye fısıldarım, sesim acı ve özlemle boğuktur.

Bir kez başını sallar, zor nefes alır ve ağzını açar. "Ben... aitim..."

Durur ve bana umutla bakar. Ben ise donakalmış ve donmuş bir şekilde ona bakarım. Az önce bir şeyin farkına vardım. Bu başından beri açık olmalıydı, ama ben hiç fark etmemiştim. Yaptığım her şeyin boşuna olduğunu anladığımda kalbim tamamen parçalanır. Ne kadar kör, ne kadar aptalmışım.

Gelecek önümde uzanırken, çimlerin üzerinde iki yol belirir ve birinin diğerinden sonsuz derecede daha kötü olduğunu fark ederim. Her ikisi de kasvetli ve umutsuzdur, ama birinde Jaga yoktur, diğerinde vardır ve bu her şeyi değiştirir.

Ben aşık bir adamım. Bunu bilmeliydim.

Jaga, anlamadan hafifçe kaşlarını çatıyor. Onu öldüreceğime inanıyor. Bunu tamamen bekliyor. Bunun onun kurtuluşu olduğunu anlıyorum. Chors'un acı çekmesinden, Slawa'nın kaderinden sorumlu olmaktan kaçışı. Onu anlıyorum. Ben de ölmeyi tercih ederdim.

Onu öldürmek bir iyilik olurdu, ama ben bunun için bile çok bencilim.

Perun bana sinirli bir şekilde bakar. "Öldür onu artık! Yap şunu kardeşim! Yoksa benim olmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes alıyorum, dudaklarım kelimeyi şekillendirmesine rağmen ses çıkmıyor.

Yutkunup tekrar deniyorum.

"Evet. Oh, evet. Onun yaşamasını tercih ederim. Sana yenilmeyi tercih ederim... Onu kaybetmektense."

Perun beni öfkeli bir ifadeyle izliyor. Jaga başını sallar.

"Söyleyeceğim!" diye bağırır, gözyaşları yanaklarından akar.

"Dayanamıyorum, W..."

Sinirlenerek sözünü keser, çünkü benim adımla bile söyleyemez.

"Yapamıyorum! Neden, oh, neden sözünü tutamıyorsun? Savaşının benden daha önemli olduğunu söyledin, lütfen!"

Aniden neşeli ve hafif hissederek, kahkahalarla gülerek alay ediyorum. "Yalan söyledim," diye nefes nefese söylüyorum, sonra kahkahalara boğuluyorum.

"Sana, herkese ve en çok da kendime yalan söyledim. O kadar iyi yalan söyledim ki, senin büyüünü bile kandırdım. Evet, poppy kız. Seni her şeyin üstünde tutacak kötü bir adam istiyordun. İşte buradayım!"

Bana inanamayan gözlerle bakar, ben de gülümseyerek başımı sallarım.

"Onun ol. Onunla yat ve güzel, ölümsüz bir hayat yaşa. Ara sıra beni de ziyaret et. Deliğimde olacağım."

Yine gülüyorum, bu durumun komikliği beni kahkahalara boğuyor. En iyi yanı, *mutlu bir şekilde* gideceğim. O hayatta olduğu, başarılı olduğu sürece, Perun'un iğrenç ağacının gübresini seve seve yapacağım. Ve belki bir gün, Jaga beni kurtaracak. Ya da kurtarmayacak. Önemli değil.

Önemli olan tek şey onu sevdiğim ve onu kaybetmeye dayanamayacağım.

Diğer her şeyi kaldırabilirim. Ama onsuz bir dünyayı kaldıramam.

"Bu eğlenceliydi," diyor Perun, elini Jaga'nın boğazına dolayarak. "Hadi bitirelim şunu. Sonrasında sana ne yapacağım bilmiyorum. Çok sıkıcıydın."

Jaga onu görmezden gelir, geniş, anlamayan gözlerle bana bakar. "Anlamıyorum! Neden bu kadar uzun bekledin? Neden..."

Konuşmasını kesip ağzını kapattı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Ben hala fark ettiğim şeyin şokunu yaşıyordum — onu her şeyden çok seviyordum, lanet olsun, bu ne zaman olmuştu — bu yüzden onun tepkisini anlamıyordum.

Jaga'nın yüzü ifadesizleşir, gözleri ışıltısını kaybeder. Konuşmaya başlar ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmam.

"Ruhumu veriyorum..."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Kader

"Woland'a."

Ağır ve kafa karıştırıcı bir sessizlik çöker, sadece meşe yapraklarında esen rüzgârın uğultusu bu sessizliği bozar. Jaga'ya bakarım, anlamadan kaşlarımı çatırım. Ne dedi? Aklım bana oyun mu oynuyor?

Adımı söylediğini sandım, ama Perun'un büyüsu bunu imkansız kılıyor.

Perun da onu izliyor, kafa karışıklığıyla kaşlarını çatıyor. "Ne dedin sen, deli kadın?"

"Ruhumu Woland'a veriyorum!"

Bu sefer anlıyorum. Kalbime bir şey baskı yapıp içeri girmek istediğinde, kendimi açıyorum ve onu kabul ediyorum.

Göğsümde bir ışık parlar, kırmızı ve güçlü bir şey, o kadar güçlü bir büyü ki, meşe kökleri bile onu emip durduramaz. Onları tüm gücümle zehirliyorum, onlar da kuruyup ölüyorlar, zehir köklerden ağaca doğru yükseliyor. Daha fazla sihir beni dolduruyor, kaldırabileceğimden çok daha fazla, ve zincirlerimi kırıyorum, ama henüz hareket etmiyorum. Etrafımdaki toprak gevşiyor ve delikten çıkabiliyorum, ama çıkmıyorum.

Kimsenin bilmediği, sadece benim bildiğim bir şekilde, daha fazla zehir yeraltında ağaca akıyor. On Büyük Meşe'yi devirmeye yetecek kadar zehrim var. Yüz tane bile.

"O burada değil," diyor Perun kaşlarını çatarak. "Ayrıca Woland gerçek bir tanrı değil. Seni talep edemez, yoksa çoktan etmişti. Bunun nasıl iře yarayacağını dūřundūn? Yemin ederim, sizler o kadar kalın kafalısınız ki, dayanılmaz. Ama peki. Ejderhalar, gidin ve onu yakalayın. Muhtemelen Slawa'da bir yerlerde, bir solucan gibi dağın altındaki hendeklerde saklanıyordur. Onu dışarı çıkarmak için şehri yakın ve bana getirin."

Yeni gūcūmū kullanarak, çok kolay ve sınırsız bir řekilde, ejderhaların tek bir adım bile atmadan kalplerini parçaladım. Bir an için ayakta kaldılar, gūzleri donuk ve boř bakıřlarla, sonra tek tek yere yıęıldılar.

Perun irkilir. Gūzleri korkuyla parlar.

"Ne..." Woland'ı aramak için etrafında dūnūyor, ama Woland burada deęil. Weles burada ve sonunda Jaga'nın ruhunu ele geçirmiř.

"Ne... Nerede o? Dadzbog, Swarog, onu hemen bulun!"

Delikte kalıyorum, her hūcresini dolduran muhteřem būyū selini zar zor kontrol edebiliyorum. Jaga gibiyim, gūcūm içimden fıřkırıyor, bir pelerin, bir çadır, devasa bir ıřık řehri olmak istiyor. Gūlgelerimi yeraltındaki mūtfeđklerime gūnderiyorum, zincirlerini ōzūyor, yaralarını iyileřtiriyor ve gū kaynaklarını yeniliyorum.

Buradaki herkes için fazlasıyla yeter. Çaldıęı tūm sihirle bile Perun řu anda benim kadar gūlū deęil.

Arıların Kralı yavařça ayaęa kalkıyor, yanmıř bōcekler canlanarak saęlam, ōfkeli bir beden oluřturuyor. Chors ellerinin ve dizlerinin ūzerinde titriyor, yakası yok olmuř. Nyja'nın gūzleri ōlūmcūl bir vaatle parlıyor.

Ve sonra, Jaga var. En iyisi sona kaldı. Acı ve yenilgiyle bana bakıyor, kızım fethedildi, sonunda benim oldu. Kanlı gūzyařları yanaklarından akıyor, tıpkı ōlūmlū dūnyada bana ilk kez baktıęı zamanki gibi.

Perun, oęullarının peřinden dallara tırmanıyor, Jutrzenka da onun peřinden gidiyor. Woland'ı aramakla meřgul oldukları için olanları gōrmūyorlar. Sadece Strzybog olduęu yerde kalıyor ve bana acımasız bir gūlūmsemeyle bakıyor. Anlıyorum ki o biliyor olmalıydı.

Ve Perun'a hiç sōylemedi.

"Babanı ōldūreceęim," diyorum ona yumuřak bir sesle, yerden kalkarken, elim bıçaęın sapında. "Ve sen ōzgūr olacaksın."

O keskin bir şekilde başını sallar. Derin bir nefes alıp Jaga'nın yanına atlarım ve ağzımı onun ağzına yapıştırırım. O hala bağlıdır ve çaresiz bir iniltiyle dudaklarımdan hava alır. Ona hızla beslerim, ruhuna sihirle doldururum ve sonra onu öperim. Hızlı ve acımasızdır. Zincirlerini keser ve uzaklaştırırım.

Perun geri döndü. Bana öfkeyle bakıyor, anlamsız ve kaybolmuş gibi. Neler olduğunu bilmemesi onu daha da öfkeliyor. Gülüyorum, tüm Büyük Meşe ağacı ilkel karanlıkla kaplanana kadar gölgelerimi serbest bırakıyorum. Daha önce hiç bu kadar büyük bir alanı karartmamıştım, ama şimdi bu nefes almak kadar kolay.

Oh, Jaga. O parçalanmış ruhta ne kadar çok güç var.

"Sen!" Perun kükrer, şimşekleri her şeyi kaplayan karanlığımı yarar. Beyaz bir ışık parlar ve bir anda söner.

"Ben. Sen hiç bilmedin, ama beni böyle yapan sendin. Ben Weles ve Woland'ım, kardeşim. Bunu bana sen yaptın, farkında olmadan kendi yenilgini ördün."

Bir başka şimşek karanlığı yırtarak onu tam önümde ortaya çıkarır, pençeli yumrukları yüzüme doğru uçar. Ben zamanın olmadığı bir alana adım atarım ve onun arkasında yeniden beliririm. Perun keskin bir hırıltıyla döner. Ben eğilirim ve o öfkeyle bağırarak yumruklarını gölgelere savurur.

Gücüm doruğa ulaşır. Hiç bu kadar hızlı gölge yürüyüşü yapamamıştım, sihrimin tükenmesinden hiç endişe duymadan arkamda büyü saçıyordum. Perun kükrer ve karanlıkta bir yıldırım yağmuru düşer, düzinelerce cızırtılı, beyaz sıcak yıldırımlar yeryüzünü vurur.

Onların arasında dolanıyorum, zamanı durdurup yeniden başlatıyorum. Bu bir dans. Perun'un kafasının arkasına bir tokat atıyorum, sonra ortadan kayboluyorum. Onun vuruşunu kaçırıyorum ve dizine tekme atıyorum. Avuç içlerimden, onun ağacına kullandığım zehirle dolu dikenler fırlıyor ve dikenler derisine saplanırken o acıdan bağırıyor.

"Demek bunca zamandır böyle hissediyordun," diye mırıldanıyorum, sırtını, kolunu, yanağını kesiyorum. Kulağı karanlıkta kayboluyor, kanlı bir deri parçası. "Şimdi anlıyorum. Ama bu kadar güce sahip olmanın nihayetinde *daha iyi* bir yanı yok. Bu senin başarın değildi. Bu bir armağandı."

"Bir erkek gibi savaş!" Perun kükreyerek çılgınca dönüyor, ama beni göremiyor.

"Bir erkeğın nasıl savaşması gerektiğine kim karar verir, kardeşim? Sen mi? Senin zamanın doldu. Bir daha hiçbir şeye karar veremeyeceksin."

İlk kulağı yeniden büyüdüğü anda diğer kulağını da koparıyorum. Bu kadar kolay olması gülünç. Tek gereken güçtü; milyonlarca ruhun gücü değil, çok güçlü, ilahi bir kadının ruhunun gücü.

"Perun, beni öldürebilseydin, öldürür müydün? Beni zincirli tutmak yerine? Söyle bana."

Sesimin geldiğı yeri hedef alarak güçlü yıldırımlar fırlatıyor, ama ben artık orada değilim. Perun nefes nefese, dişlerini göstermiş, cildi ve saçları cızırtılı ışıktaki beyaz görünüyor.

"Seni yok edeceğim!" diye kükrer.

"Zaten yok oldum kardeşim. Yok oldum. Şimdi yeniden doğdum. İşte."

Dizlerinden bacaklarını kestim. ıgılık atarak yere düştü ve ben üzerine atlayarak zehirli zincirleri çağırdım. Zincirler bileklerini ve boğazını sardı, onu yere sabitledi. Acıdan inledi, gözlerinde öfke dolu bir dünya vardı. Elimi ağzına bastırıp zehri karnına zorla soktum, sonra ağzını tıkadım.

Acı içinde kıvranıyor, derisi yer yer siyah ve koyu yeşil renge dönüyor, zincirlerimin dokunduğı kemikleri ürüyor. Gölgelemini geri ağıcıyorum. Kör olsalar da müttefiklerim, ışıkları ve büyüleriyle karanlığı delip geçemeyen Swarog ve Dadzbog ile savaşıyorlar.

Işık gelir gelmez, herkes durup yönünü bulmaya çalışır. Yeğenlerimi bağlamak için zincirler gönderirim ve onlar bağlanıp diz çökmeye zorlandıklarında memnuniyet ve rahatlıkla iç geçiririm. Sonunda her şey olması gerektiğı gibidir ve halkım güvendedir.

Güneş ufukta batarken, Büyük Meşe'nin altında yumuşak bir yaz alacakaranlığı öküyor. Meşe gıcırıyor, titriyor ve yavaş yavaş ölüyor. Hava altın rengi ama sessiz, yakında karanlık basacak. Sevgilime bakıyorum ve çenemle ona yaklaşmasını işaret ediyorum.

"Jaga, buraya gelmek ister misin? Bunu yakından görmeyi hak ediyorsun."

"Bu bir emir mi?" diye dişlerini sıkarak sorar ve ben sırtırım. Cadım kızgın.

"İkimizden en çok sen bana emir veriyorsun," diyorum, ona bakarak. "Ve böyle kalmalı. Şimdi gel. Beğeneceğine söz veriyorum."

Dudaklarını büzerek yaklaşır, adımları sert, sırtı dik, yanıma çömelir. İçimden gülerim, çünkü Jaga kaybettiğini düşünür, ama zafer günleri daha yeni başlamıştır. Henüz ona söylemeyeceğim. Şüpheleriyle baş başa kalsın.

"Bak." Bıçağı çıkarırım. "Her ihtimale karşı getirdim."

Perun'a bakar, Perun ağzındaki tıkaçla çaresizce çığlık atar, zehirli zincirlerle mücadele eder.

"O sana yaptığı gibi ona işkence ederek intikam almayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Şüpheyile gözlerini kısıarken, burnumu onun burnuna değdirmek için eğildim. "Sana daha önce gerçeği söyledim. Savaşın olmadığı bir dünyada, sevgilimle barış ve mutlu bir hayat istiyorum. Nefret ve intikamın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Yüzü yumuşadı, kibirli maskesinin ardındaki acı ve dehşet ortaya çıktı. Küçük bir gülümsemeye başımı salladım.

"Oh, biraz inançlı ol. Sonuçta, bugün bizi kurtaran inançtı."

Daha fazla beklemiyorum. Kolumu gösterişli bir yay çizerek, bıçağı Perun'un boynuna saplıyorum. Yaradan fışkıran kanla boğuluyor. Bıçağı çekip çıkarıyorum ve bekliyorum. On saniye geçiyor. Otuz. Bir dakika.

Perun ölmemiştir. İyileşmektedir ve kan akışı yavaşlayarak sadece bir damla haline gelmiştir.

"Belki de kalbine saplamalıyım," diyorum mutsuz bir ifadeyle. "Bir daha deneyeyim."

Bıçağın ucunu kaburgalarının arasına bastırıp derine saplarım. Perun kaskatı kesilir, mavi gözleri acıdan kocaman açılır. Nefesini hırıltılı bir şekilde verir ve hareketsiz kalır. Memnuniyetle başımı sallar ve bıçağı çıkarırım.

O titreyerek nefes alır ve mücadele etmeye devam eder.

"Siktir et," diye inleyerek başımı geriye atıyorum. "Sadece bu işi bitirmek, seni götürmek ve zafer seksimi yapmak istiyorum. Bu çok mu fazla bir şey? Nyja! Buraya gel ve açıkla."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye Jaga sertçe mırıldanır ve ben ona sevgiyle bakarım.

Nyja gelip Perun'un diğer tarafına, Jaga'ya dönük olarak diz çöker. Onu acımasız, öfkeli bir ifadeyle süzer, sonra elimdeki kanlı bıçağa anlamlı bir şekilde bakar.

"Sanırım bu, kehanet ettiğim bıçak. O kehanetin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak için geç saatlere kadar uyumadan geçirdiğim onca gece için bana borçlusun, oysa sen başından beri biliyordun."

"Tamam, sana borçluyum. Nawie'yi al," diyorum gülerek. "Senin yönetmen için. Şimdi bana bu bıçağın neden işe yaramadığını söyle. Bu bıçak, eminim. Onu geçmişten getirdik. Jaga onunla ölmeliydi."

Nyja benim ayrıntılı açıklamamı dinlerken, Jaga sessiz kalır ve Perun'a kaşlarını çatarak bakar. Bıçak hakkında bildiğim her şeyi Nyja'ya anlattığımda, Jaga aniden başını kaldırır.

"Dola. Buraya gel."

Nyja'ya bakarım, o da omuz silker. Dola, Perun'un başının yanına diz çöker. Artık gerçekten etrafı sarılmış durumda ve burası kalabalıklaşmaya başlıyor, ama ben bunu garip bir şekilde seviyorum. Böyle olması gerekiyor, biz onun ölümünü planlarken o, ağaçlarının altında, çaresiz ve düşmanları, işkence ettiği, köleleştirdiği veya incittiği kişiler tarafından çevrili bir şekilde yatıyor.

Bu çok doğru.

"Tanrıların alınlarında kaderleri yazıyor mu?" diye sorar Jaga, Dola'ya. "Hayır."

Jaga başını sallar. "Peki benim alnımda yazan kader nedir?"

Dola bakmak için başını kaldırmasına gerek yok. Bakışları sıkıca elimdeki kılıca sabitlenmiş durumda.

"Kaderin bu bıçakla ölmektir. Ama sen bundan kaçtın, bu yüzden kader geçersiz."

Jaga başını sallar. "Sihirli gücü olan bıçak değil, Woland. En azından ben öyle düşünmüyorum. Bıçak, kaderle bağlantılı. Dola, alnımdaki kaderi alıp Perun'un alnına koyabilir misin?"

Anladığımı belirten bir nefes veririm. "Bu mükemmel bir adalet gibi geliyor. Çok beğendim."

Dola başını sallar. "Hiçbir zaman bir tanrının alnına kader koymadım. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Oh, bu gece her şey mümkün.

"Jaga, Dola'nın bunu yapacak kadar güçlü olduğuna inanıyor musun?" diye soruyorum, geniş bir gülümsemeyle, tam da doğru kelimeleri kullanarak.

Kaşlarını çatarak bir an beni izler, sonra omuz silker. "Evet. Bence bunu başarabilir."

Dola'nın nefesi boğazında takılır ve Jaga'ya geniş, şok olmuş gözlerle bakar. "Sen inanıyorsun... Öyleyse öyle olsun."

Parmağının ucunu Jaga'nın alına bastırır ve Dola'nın dudakları hayranlıkla açılır. Onu hiç bu kadar ifade dolu görmemiştim. Parmağını dikkatlice çekip Perun'un kaşlarının arasına bastırır.

Perun homurdanır, ama artık zayıftır, büyü benim zehirlerim tarafından yok edilmiştir. Artık mücadele bile etmez. Dola elini çekip nefes nefese kalır.

"Ben... Kız kardeşlerime gösterebilir miyim? Onu öldürmeden önce?"

Ben iyilikle başımı sallarım ve o diğer rodzanicaları yanına çağırır. Sırayla Jaga ve Perun'a bakıyorlar, gözleri fal taşı gibi açılmış, inanamıyorlar.

"O artık gerçekten bir tanrıça mı?" diye soruyorum, Jaga'ya bakarak. "Hiçbir kadere bağlı olmayan bir tanrıça mı?"

"Alnında kader yazmıyor," diye onaylar Dola. "Güzel."

Bıçağı Perun'un kalbine saplarım. O, bir nefes alır, sonra bir kez kasılır, ölen kalbinden tüm vücudu titrer. Bu sefer bıçağı, bu zayıf kader aracını, içinde bırakırım.

Perun son nefesini verir ve hareketsiz kalır, cam gibi gözleri yukarı doğru bakar, akşam gökyüzü gözlerinde yansır, mor ve gri, lacivert. Derin nefes alırım, göğsüm dolar, genişler, özgürlük kalbimde ve vücudumda kök salar.

"Tamam."

Ayağa kalkıp Jaga'ya elimi uzattım. Tereddüt etti, sonra elimi tuttu ve temkinli bir ifadeyle ayağa kalktı. Onu yumuşak, rahat bir karanlıkla sardım ve uzun zaman önce bizim için hazırladığım eve götürdüm.

ELLINCI BÖLÜM

Ait Olmak

JAGA

Gittiğimiz yerde henüz gece olmamış, ama yakındır. Weles beni karanlıktan çıkarır çıkarmaz, ondan uzaklaşmak için sendeleyerek uzaklaşıyorum. Hava soğuktur, kışın son günleri, karların çoğu erimiş olsa da, ülkeyi buz gibi bir tutsaklık içinde tutmaktadır. Kendimi ısıtan büyülerle sarar, çevremdeki ortamı gözlemlerim.

Bu yeri tanıdığımda kalbim korku ve öfkeyle titriyor. Soğuktan solmuş çimler, yapraksız ağaçlar ile farklı görünüyor, ama ev aynı, ışıkları alçak çitlerin arkasında sıcak bir şekilde parıldıyor. Woland beni Slawa'ya götürdüğünde geldiğimiz yer burasıydı — onun esiri olduğumda benim hapishanem olacak olan ev.

Ona dönüyorum, yumruklarım sıkılı.

"Senin gözden uzak tuttuğun bir mal olmayacağım," diye homurdanıyorum, öfkeden titreyerek.

O güçlü, buna şüphe yok. Muhtemelen benden daha güçlü. Ama kolayca pes etmeyeceğim. O sıkılıp beni bırakana kadar her adımda onunla savaşıacağım.

Weles eğlenerek homurdanır ve ellerini çırpır. Etrafımızı yumuşak, altın rengi ışıkla kaplı yarı saydam bir kubbe sarar. Çimler daha yeşil olur ve kalın yünden yapılmış beyaz bir battaniye zemini kaplar.

Kubbenin çevresinde mumlar canlanır ve iki kristal kadeh ve bir şişe şarapla birlikte bir sepet dolusu yiyecek belirir. Benim şarabım.

"Beni yine kandırabileceğini sanıyorsan..." diye başlıyorum, ama o önümde diz çöküp yüzünü karnıma dayayarak beni sıkıca kucakladığında şaşkınlıkla sözümü kesiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi duygu dolu. "Kraliçem. Tanrıçam. Bu zafer için teşekkür ederim."

Anlamadan başımı sallıyorum. Bu hiç ona göre değil. Bu da başka bir yalan, bir manipölasyon gibi geliyor, ama artık bana yalan söylemesi için hiçbir nedeni yok.

İstedikini aldı. Artık bana ihtiyacı yok. "Weles," ne diyeceğimi bilmeden, tereddütle başlıyorum.

"Evet, benim," diye iç çekerek giysilerime fısıldadı. "Ama sen kendini Woland'a verdin. Böyle daha uygun olacak."

Dikkatlice uzaklaşır, ayağa kalkmaz ve kendini sihirle sarar. Boyu uzar, o kadar uzar ki, dizlerinin üzerindeyken yüzü neredeyse benimkine ulaşır. Ben topuklu giymediğimde yüzümüz aynı hizadaydı. Şimdi ise biraz kısadır. Boynuzları genişler, gözleri altın rengi parlar ve memnuniyetle ışıldar. Gülümsediğinde, çok daha genç görüldüğünü fark ederim.

İşte mutlu Woland, o gün bir ağacın altında kan kaybederken beni büyüleyen ve beni teselli etmeye gelen aynı kişi. Büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. Yapmamam gerektiğini kendime hatırlatmak için çaba sarf etmem gerekiyor. Her şey bitti. Gitmem gerekiyordu. Ondan uzaklara gitmeli ve kendime mutlu, acısız bir hayat kurmalıydım. Vakit geldi.

Hareket etmiyorum.

"Yapmamız gereken bir şey var, son bir şey, sonra nihayet dinlenebiliriz," diyor iç çekerek, o parlak gözleri beni hipnotize ediyor.

Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum. Artık bana ihtiyacı yok. Yine de buradayız.

"Ben konuştuğumda, kalbinde bir çarpıntı hissedeceksin," diye yumuşak bir sesle açıklıyor, belimi sıcak bir şekilde kavrayarak. "Bir vuruş gibi olacak. Açmanı ve beni içeri almanı istiyorum."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip, be n d e n daha ne istiyor? Başka bir bağ kurmaya izin vermeyeceğim,

ama öyle görünmüyor. "Weles, ama ne..."

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Hazır mısın? İşte burada. Ben Jaga'ya aitim."

Nefesimi tutarak, anlamadan ona bakıyorum. Bir şey kalbimi okşuyor, sihirli bir kıvılcım, bir davet, bir yalvarış. Çok incinmiş, aç ve mutsuz kalbim, onu içeri almak için genişçe açılıyor.

Woland'ın ruhunun, özünün ya da varlığının bir parçası, onunla sihirli ve yakından ilgili bir şey, içime girip en derinlerime yerleşiyor. Ona hayranlıkla bakıyorum. Sihirim ateş gibi yanıyor, kan dolaşımında bir karanlık fırtınası, bir şifa gibi akıyor. Nefesim kesiliyor. Vücudum iyileşiyor ve onun kanını içtiğimde olduğu gibi, ama çok daha iyi bir şekilde, mutlulukla doluyor.

Çünkü bu sihir artık benim. Artık onun kanını içmeme gerek yok. O benim içimde. O bende. O benim.

Woland'ın gülümsemesi kayboldu. Beni dikkatle izliyor, yüzü tamamen çıplak, tüm maskeleri ve sahte tavırları yok olmuş. Kararsız ve savunmasız, beni bekliyor.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden yanağını avuçlarım ve yüzünü eğip onu öpüyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor ve o, cildimi gıcıklayan titrek bir nefes veriyor, sonra yavaşça ve dikkatlice öpüşüyoruz. Bu ilk öpücüğümüz, çünkü artık burada, şu anda birlikte olmak için hiçbir nedenimiz yok.

Tek nedenimiz, bunu istememiz.

Ağızma iç çekerek ruhumu besliyor ve beni daha sıkı sarıyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, sıcak boynuz kemiğini okşuyorum, o da memnun bir homurtuyla dilimi emiyor ve geri çekiliyor.

"Benimle oturur musun? Sadece seninle kutlamak istiyorum. Mümkünse günlerce. Umarım bize ihtiyaçları olmaz."

Hâlâ konuşmadan başımı sallıyorum ve o kalkıp beni elinden tutup battaniyenin üzerine götürüyor. Çıplak ve utanmaz bir şekilde oturuyor ve ben tereddüt ediyorum, kendime bakıyorum. Bu giysiler benim zırhımdı, korumamdı. Çok garip ama... Artık onlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Bir iç çekerek deri giysileri ve botları çıkardım. Bir gün onları tekrar giyeceğim, ama bugün çıplak kalabilirim. Onun gibi çıplak olarak battaniyenin üzerine oturdum ve yukarı baktım. Büyü ve onun içimdeki parçasına rağmen

içimde hissettiğim sihre ve huzura rağmen, endişeliyim. Bu, beklediğimden, hak ettiğimden ya da şimdiye kadar yaşadığımdan çok farklı.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki, sesim zar zor bir fısıltı oluyor.

Woland omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Ne istersek. Değişiklik olması hoş değil mi?"

Hayal kırıklığıyla başımı sallayıp iç çekiyorum ve o sepeti açıp bana keten peçeteye sarılmış beyaz bir parça koyun peyniri uzatıyor. Dalgın dalgın ona bakıyorum.

"Ne istersek yapabiliriz, ama peynirle mi başlıyorsun? Bu oldukça sıradan bir şey, Woland. Biz tanrılar değil miyiz?"

O, kendi kendine gülerek kendine bir peçete daha aldı. "Elbette. Seninle sıradan şeyleri yapmak istiyorum, Jaga. Her şeyi. Ne olursa olsun. Peynirle başlayalım."

Peyniri ısıyorum, çok lezzetli, sert ve baharatlı, hafif bir ot tadı var. Woland peynirini hızla yiyor ve şarabı döküyor. Koklayarak emin oluyorum — böğürtlen şarabı.

"Başka tür şarap içer misin?" diye soruyorum, biraz sinirli, biraz da memnun.

"Olabilir. Artık sen varsın, her zaman seni hatırlatan şeylerle çevrili olmak o kadar da önemli değil. Bu özlemi gidermeye çalıştım, ama ne şarap ne de lovage sabunu yardımcı oldu. Özlediğim sendin. Artık başka tür şaraplar da içebilirim."

"Sen varsın," diyorum dikkatlice. "Ve ben de varım."

Gülümsemesi genişlerken başını sallar, keskin, beyaz dişleri dolgun dudaklarının arasından görünür. "Evet. Biz birbirimize aidiz. Nasıl bir duygu?"

Gözlerimi kaçırıp altın rengi mumlara bakıyorum. Dışarıda hala kış, ama burada bizim küçük yazımız var.

"Beklediğim kadar kötü değil," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Woland başını geriye atıp güler, ben de karnına bakarım, daha fazla gülmek için nefes alırken kasları gerilir ve gevşer. Onun özlemini ve şarabı anlıyorum, çünkü ben de açtım. Uzun süre onun varlığını reddettim ve Woland ya da Weles olsun, ona bakmamak için elimden geleni yaptım. Gözlerim ona aç olsa da, tüm duyularım yoksun ve özlem dolu olsa da.

Sonunda doyana kadar bakabilirim, çünkü o bana ait.

"Beklediğin kadar kötü değil," diye tekrarlıyor, alaycı, küçümseyen bir sevinçle sırıtarak. "Ah, poppy kız. Sen iltifat etmeyi iyi biliyorsun."

Omuz silkiyorum, peynirin son lokmasını yutuyorum, sonra peçeteyi katlayıp kaldırıyorum. "Bu gerçek. Köle olacağımı sanıyordum. Ama sen... Anlamıyorum. Biz... birbirimizin kölesi miyiz?"

Gülümsemesi yumuşar ve omuzlarını silker. "Bilmiyorum. Bizimki gibi bir durum hiç olmadı, çünkü sadece tanrılar ölümlüleri sahiplenebilir. Bu hiçbir zaman karşılıklı olmadı. Hadi deneyelim. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorla. Beni gitmeye zorla."

Odaklanıyorum, onun küçük parçasıyla temas kuruyorum. Onu büyümle sıkıca kavırıyor ve emrediyorum. "*Git.*"

Woland derin, baş döndürücü bir nefes alır ve kendini sarsar. Penisini sertleştir, ama itaat etmek için hiçbir hareket yapmaz.

"Hissettim, ama reddetmek kolaydı. Şimdi sıra sende." Bana yavaş, şehvetli bir gülümsemeyle bakar ve konuşur. "Sikimi em, poppy kız." İçimde bir dürtü ve bir zevk hissediyorum, onu memnun etmek ve itaat etmek için hevesli bir ihtiyaç. Hareket etmiyorum, Woland'a sert bir bakışla bakıyorum. "

birbirimizi istemediğimiz şeyleri yapmaya zorladığımızı sanıyordum."

Zevkle mırıldanır ve şarabından bir yudum alır. "Benim hatam, azgın cadım. Ee? Bu sorunun cevabı oldu mu?"

Bir iç çekerek başımı sallıyorum, gerginlik uzuvlarımdan akıp giderken daha rahat bir şekilde oturuyorum, toprağa gömülüyorum. Onun gibi derin nefes alıyorum ve bir süre sessizce birlikte oturuyoruz. Woland mum ışığında çok güzel görünüyor. Teninde bronz ve altın tonları beliriyor, gözleri Ateş Salonunda kehribar gibi parlıyor. O da beni dikkatle ve sıcak bir şekilde, hiç acele etmeden izliyor.

İç çekip rahatlıyorum, başımı geriye yaslayıp bizi dışarıdaki soğuktan koruyan parıldayan altın kubbeye bakıyorum.

Dünyada tüm zaman bizim. Beni hiçbir şeye zorlayamaz. Özgürüm.

Artık bana ihtiyacı yok, ama yine de beni istiyor.

"Peki ne oldu?" Bir süre sonra soruyorum. "Neden işe yaradı, beni sahiplenmek? Sadece kehanet yüzünden mi?"

Derin bir iç çekerek başını sallar ve bardağını boşaltır. Geriye yaslanır ve bana yaklaşmamı işaret eder, ben de başımı göğsüne yaslayarak onun beni kucaklamasına izin veririm, ben de onu kucaklarım. O kadar gevşek ve sıcak ki, artık her şey bittiğine göre onunla birlikte olmak çok kolay.

"İnsanların inancı tanrılara nasıl güç verdiğini sana anlatmıştım," diyor yumuşak bir sesle, ve ben onu içime çekiyorum, duman ve baharat kokusunu, benim güzel şeytanımı. "Bu işe yarıyor çünkü ölümlüler ruha sahipler, ruhlar büyü ve güçle dolu. Bu güç, dua ettikleri tanrıyı destekliyor. Ruh sayısı ne kadar fazla olursa, güç de o kadar fazla oluyor. Perun milyonlarca insanın inancına sahip. Benim ise bir avuç insanın inancı vardı, ve sonra sen geldin."

Sözünü keser ve beni zorlamasa da ne istediğini anlarım. Bir an tereddüt ederim, çünkü ona bu iğrenç, devasa yanımı gerçekten göstermeli miyim?

Ama o bunu güzel bulmuş. Görmek istiyor. Rahatlamış ve boyun eğmiş bir şekilde iç çekiyorum ve ruhumu özgür bırakıyorum. Ruhum altın kubbemizi dolduruyor ve ötesine uzanıyor, kırmızı ışık ve güçten oluşan, sürekli çatırdayan ve değişen, asla bulamayacağı bir şeyi arayan, isteyen, ışıltılı, korkunç bir şey.

"Şşş," diye fısıldadı Woland, sırtımı okşayarak. "Güvendesin. Evindesin."

Titrek bir nefes alıyorum ve ruhum sakinleşiyor, kırmızı bir battaniye ikimizi de sarıyor. Elini uzatıp avucunu üzerine koyuyor ve ben inliyorum. Chors'un dokunduğunda hissettiğimden çok farklı bir his. Doğru geliyor.

"İşte," diye mırıldanır. "Çok güzel. Bizi kurtaran şey bu. Bu tek, muhteşem ruh, Perun'a inanan milyonlarca insandan daha ağır basıyor. Bu yüzden senin varlığın beni ondan daha güçlü yaptı. Bu yüzden senin inancın Dola'ya Perun'un kaderini değiştirme gücü verdi."

Sessizleşir, ruhumu dikkatli, nazik dokunuşlarla okşar. Boğazımda acı, soğuk gözyaşları birikirken titrerim. Benim çirkin ve sevilmez olan her şeyimi seviyor, gözlerimi, saçımı, zhora'mı ve şimdi de beni tamamen yansıtan, beceriksiz, güçlü ve korkutucu ruhumu.

O bunu seviyor. Kendim için ağlıyorum, şimdiye kadar hiç sevilmemiş ve kendini sevmesine izin vermemiş olan Jaga için. Woland beni kucaklayarak, ona verdiğim her şeyi aldığı gibi gözyaşlarımı da alıyor.

Ağlamam durduğunda, "Böyle olması gerekiyordu" diyor nazikçe ve gölgeleri gözyaşlarımı siliyor. "Aramızda olan her şey

senin şu anki halin olman için olması gerekiyordu. Anlıyor musun? Her şeyi doğru yaptın. Ben de her şeyi doğru yaptım. Birbirimizi çok incittik, ama böyle olması gerekiyordu, yoksa asla bu kadar kırılmayacak ve bir tanrıça olmayacaktın."

Boş ve uyuşmuş, ama aynı zamanda sıcak ve güvende hissederek iç çekiyorum. "Ama ben nasıl tanrıça olabilirim? Kimse bana inanmıyor."

O gülümser. "Kimse mi? Ben sana inanıyorum. Uzun zamandır sana inanıyorum. Sen bunu bilmiyorsun, çünkü ne kadar acınası bir durumda olduğumu itiraf etmek istemedim, ama sana dua ettim. Seni Nawie'ye getirdiğimden beri her gece. Beni sevmen, beni kurtarman, benim olman için dua ettim. Anlıyor musun? Sen bir tanrıçasın. Benim tanrıçam."

Uzun bir süre sessizce yatıyoruz. Sanırım biraz uyuyakalmışım, çünkü o çok sıcak ve ben de hayatım boyunca sert ve korkmuş olduktan sonra çok rahatlamışım. Uyandığımda, küçük sığınağımızın dışında gece derin ve karanlık. Woland'ın gözleri kapalı, ama başımı kaldırdığımda biraz açılıyor.

"Hm? Ne istiyorsun?" diye soruyor, boşuk, uykulu bir sesle.

"Sadece seni."

Birbirimizi izliyoruz ve o anlayışla iç çekiyor. Ona yaklaşıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve boynuzunu tutuyorum. O da iki eliyle kalçalarımı kavırıyor ve öpüşüyoruz, önce uykulu, sonra uyanık. Son kez birlikte olduğumuzu hatırlıyorum, dinlerken kafamda onun düşünceleriyle karışan kanının coşkulu mırıldanışlarını. Ne kadar nefret ettiğini, beni aldatırken benimle sevişmenin onun için ne kadar zor olduğunu duydum.

Artık ihanet yok, görev yok, manipölasyon, sorumluluk veya anlaşma yok. Artık takas yok. Tehdit yok. Sadece aşk dışında birbirlerine ihtiyaç duymayan bir erkek ve bir kadın var.

Woland beni sırt üstü çevirir ve bileklerimi başımın üstünde tutar. Altın rengi bakışlarıyla beni yutar, derin ve dikkatli bir açlıkla vücudumu içine çeker. Artık korkacak hiçbir şeyim olmadığı için iç çekip ona izin veririm, bacaklarımı açar ve derin nefes alırım.

Ellerimi bırakır ve bacaklarımın arasına oturur, karnımdaki izine bakar. Nefesi hızlanır ve acı çekiyor gibi görünür.

"Sözümü hatırlıyor musun?" diye sorar, sesi titriyor. "Sana verdiğim söz buydu. Mutlu olacağımızı. Çocuklarımız olacağını."

Avuç içiyle izi kapattı ve son yara izi de kayboldu. İçim zaten iyileşmişti, ama o soluk, gümüş rengi iz kalmıştı. Artık cildim pürüzsüz. İçime bakıyorum ve şu anda doğurgan olmadığımı biliyorum. Onun tohumuyla buluşacak bir yumurta yok. Woland başını kaldırıp acı içinde dişlerini gösteriyor.

"Bir gün," diyor. "Lütfen. Bir gün bana bir çocuk ver."

Ve böylece onun bunu gerçekten istediğini anlıyorum. Beni yönetmek için değil, çocuk sahibi olmak, bir aile kurmak için. Başımı sallayarak, bir söz fısıldıyorum.

"Bir gün."

Yavaş, taparcasına bir ritimle sevişiyoruz. Zamanımız var. Woland ara sıra beni öpmek için geri çekiliyor, dudakları benimkilerle titriyor, sonra titremeyi kesiyor, sonra tekrar titriyor. Gözlerimin içine o kadar çok bakıyor ki, bunu yapmak için kollarını yukarı kaldırıyor ve ilk kez onun bakışlarından kaçmak istemiyorum. Kolay değil, hayır, zaman alacak. Ama sonunda cesur olabileceğimi ve sevmeyi, sevildiğimi hissedebileceğimi hissediyorum.

O içimde derin bir titremeyle beni dikenleriyle delip geçtikten sonra, ikimiz de bitkin ve doygun bir şekilde yan yana uzanıyoruz. Woland geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor, çünkü bu sefer artık sırlar ve aldatmacalar yok.

"Beni öldüremezdin," diye fısıldıyorum, bunun anlamını kabullenerek. "Perun'a yenilip sonsuza kadar onun kölesi olacağını biliyordun, ama yine de beni öldürmedin."

Gülümsediğinde gözleri parlar. "Hayır, aşkım. Sen Perun'u yenmekten daha önemlisin. Her şeyden daha önemlisin."

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

Laneler

JAGA

Dünya bahara girmiş.

İlk birkaç gün evimizde yalnız kaldık, seviştik ve uyuduk, sonra bu yeni mekanı ikimize uygun hale getirdik. Weles yaratmaktan kendini alamıyor. Evi şato ile kır evi arasında bir şeye dönüştürdü bile, mücevherlerle parıldayan birçok güzel oda ve sebze ve otların yetiştiği muhteşem bir bahçe var. Evimizi çevreleyen araziye yeniden düzenledi ve şimdi parıldayan göletlerle dolu, çoğu zehirli olan nadir bitkilerle kaplı. Hava ve mevsim ne olursa olsun, her yerde gelincikler yetişiyor.

Her gün uçuyorum. Arazimizin üzerinde, Slawa'nın üzerinde, Nawie ve Wyraj'ın üzerinde. Bazı günler, ölümlülerin dünyasına gidip sıcak ve soğuk, tanıdık ve yabancı toprakların üzerinde uçuyorum. Her zaman ona geri dönüyorum ve o da her zaman bana yarattıklarından hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyor.

Slawa'yı da Wyraj'ı da kimse yönetmiyor. Bu çok garip bir gelişme. Perun'un çiti yok oldu, geçiş ücretleri kaldırıldı. Slawa'nın bieseleri bu yeni değişime henüz güvenmiyorlar. Eskiden en düşük geçiş ücreti uygulanan daracık şehirde kalmaya devam ediyorlar, ancak bugün, iki maceracı

ailenin ovalara doğru yola çıktığını gördüm. Verimli topraklarda kendileri için daha iyi bir hayat kuracaklar. Diğerleri de onları takip edecek.

Nyja, Nawie'yi yönetiyor ve mutlu görünüyor. Bize sıcak tebriklerini iletmek için bir kez ziyaret etti, sonra ölümlerin diyarını müthiş bir krallığa dönüştürmek için oradan ayrıldı. Weles, onun iyi bir şekilde yöneteceğinden emin.

Rod ve kızları günlerini güneşin tadını çıkararak geçiriyorlar. Perun'a köleliklerinin simgesi olan ölüm yataklarından ve beşiklerden uzak duruyorlar ve hayatın tadını çıkarıyorlar.

Dadzbog evimizin altındaki bir hücrede tutuluyor. Weles boş zamanlarında ona işkence ederek Chors'un lanetini bozmasını sağlamaya çalışıyor. Şu ana kadar başarılı olamadı ama umudumuzu kaybetmedik.

Swarog bize üç kez saldırdı. İlk ikisinde onu Wyrj'a yaralarını sarmaya gönderdik. Üçüncü seferinde, biz sevişirken içeri uçu. Woland çıplak ve öfkeli bir şekilde dışarı çıktı ve onu yatak odamızın penceresinin dışındaki bahçeye gömdü, sonra içeri geri dönüp beni sertçe sikti ve onun duyması için zevk çığlıkları attırdı.

Birkaç gün sonra onu serbest bıraktı. Swarog geri dönmedi.

Rada, bizim sihrimizin koruduğu, bizim mülkümüzün sınırları içindeki yakın bir yere taşındı. Dar benim kadar uzağa uçacak kadar güçlü değil, ama çoğu gün birlikte oynuyoruz. O mutlu, güzel bir çocuk, bir kahraman olarak büyüyor.

Dünyamızda birçok kahraman ve güçlü cadı olacak. Chors bir keresinde bize iyi dileklerini iletmek için uğradı. Slawa'da, Weles onun yanlış yerde aşk aradığını söylüyor ama ben emin değilim. Belki de annesinin yokluğunu telafi etmek için çok süt içmesi gerekiyordur. Önemli olan onun rahat ve umutlu olması.

Jutrenka gitti. Ne Wyrj'da ne de Slawa'da ve biz onun ölümlülerin dünyasına saklanmaya gittiğini düşünüyoruz. Endişelenmiyorum. Geri döndüğünde onunla ilgileniriz.

Arıların Kralı ormanına geri döndü ve bizimle konuşmayı reddediyor. Sanırım çok fazla kez yanmış. Ya da belki de insanlardan uzaklaşıp dinlenmeye ihtiyacı vardır. Bu gayet normal.

Wiosna yeni evime gelemiyor, ama onu zaman zaman Nawie'de görüyorum. Bana yemek pişiriyor ve saatlerce konuşuyoruz. O bana

Nawie'nin ruhsal dedikodularını dinlerken gülümser ve keyif alırım.

Artık çok kolay oldu. Sadece yaşamak.

"Bunu yeterince erteledik, ama artık daha fazla bekleyemeyiz. Çürümeyi tedavi etmeye başladım," diyor Weles, uçma yolculuğumdan döndüğümde hafif bir rahatsızlıkla. "Asi askerlerim hasta olan herkesi topluyorlar, ben de onları bugün Wyraj'daki sihirli kaynaklara götüreceğim. Gelmek ister misin?"

Gülümserim ve kollarıma sarılırım. "Neden bu kadar huysuzsun? O iltihap kokusunu koklamayı sabırsızlıkla mı bekliyorsun? Onun senin kendi yaratımın olduğunu unuttun mu?"

O iç geçirip bana bir öpücük veriyor. "Kan ya da bağırsaklar umurumda değil, biliyorsun. Ama irin... Hayır. Yine de senin için yapacağım. İyi bir koca olduğum için beni öv ve ödül olarak sonra benimle yat. Lütfen."

"Kocam mı?" diye eğlenerek soruyorum. "Ne zamandan beri evliyiz?" Biraz kırılmış bir şekilde alaycı bir şekilde soruyor. "Birbirimizi sahiplendiğimiz zamandan beri tabii ki!

Ne, beni başkası için terk etmeyi mi planlıyorsun? Tabii ki evliyiz. Bu sonsuza kadar sürecek."

Onu izlerken, eğlencesinin altında bir parça belirsizlik, biraz korku seziyorum. Saçlarını tutup onu öpmek için kendime doğru çekiyorum, o kadar sert ki, ani hareketimden dolayı tıslıyor.

"Peki. Sanırım evliyiz. Tanrım, köyüme dönüp bir tanrı ile evlendiğimi övünmeliyim."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüzümdeki gülümseme donar ve zorlukla yutkunarak başka yere bakarım. Yakın zamanda köyümü ziyaret etmeyeceğim, çünkü o insanlar beni görürlerse, beni dirgenlerle kovacaklar. Weles başımın arkasını avuçlayıp yukarı doğru kaldırır, burnumu, sonra da alnımı öper.

"Onların hafızalarını değiştirmemi ister misin? Hiç olmamış gibi mi yapayım?"

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Hayır. Zaten oraya gitmek istemiyorum. O köyde hiç mutlu olmadım."

"Peki şimdi?"

"Ne şimdi?"

"Mutlu musun?"

Dünyayı yaratan, ama her gece bana tapınan ve dua eden tanrının parıldayan, karanlık gözlerine bakarak tereddüt ediyorum ve

gölümsüyorum.

"Evet. Mutluyum."

Weles çürümüş hastaları Wyraj'a gönderdikten sonra, şehirde dolaşıyoruz. Güzel bir bahar öğleden sonrası, güneş batmak üzere. Süt barının önünden geçerken, Chors dışarıda bir bankta oturuyor, iskelet gibi ve yorgun. Yeni ay neredeyse geldi.

"Dadzbog'un lanetini bozmak için hala şansımız yok mu?" diye Weles'e fısıldıyorum, o da hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Yapamayacağını söylüyor. Onu ne kadar işkence etsem de yapmayacak. Artık doğruyu söylediğini düşünmeye başlıyorum."

"Hm." Tanrılar ve inançlar, benim muazzam, güçlü ruhum hakkında düşünürüm, sonra kocama bakarım. "Bir şey denemek istiyorum, ama işe yararsa ona söylemeyelim."

Weles başını sallar ve ben gözlerimi kapatıp, ayın hareketlerinden bağımsız, özgür, güçlü ve sağlıklı bir Chors hayal ederim.

"Chors'un her zaman ve her mevsimde güçlü olduğuna inanıyorum. Onun özgür olduğuna inanıyorum."

Gözlerimi açtığımda, Weles başını sallar ve hala zayıf, hala acı çeken oğluna üzgün bir şekilde bakar. Selam vermek için yaklaşıyoruz ve Chors zorlukla başını kaldırır, sonra kaşlarını çatır.

"Ne... Neden..."

Sözünü keser, ellerine bakar, sonra aniden ayağa kalkar ve yüksek bir gıcırtı sesiyle bankı geri iter. Yerinde döner ve vücudu gümüş rengi parlar, gözleri ışıltır. Hala zayıftır, ama enerjiyle doludur ve sonunda iyileşen oğlunu gören babasının yanağından bir damla gözyaşı akar.

"Özgürsün," diyorum Chors'a, sesim sevinçten titriyor.

Lanet sonsuza dek ortadan kalktı, çünkü ben her zaman onun gücüne ve özgürlüğüne inanacağım ve ayın yutulduğu ya da açlıktan öldüğü gibi ölümlülerin anlattığı hikâyeler bunu değiştirmeyecek.

Daha sonra şehrin diğer tarafına gidip, dışarıya masalar kurulmuş küçük bir meydanda dans ediyoruz. Kemançılar ve davulcular neşeli müzik çalıyor. Rusalkalar, mamunalar ve upirler etrafımızda dans ediyor, bize geniş bir alan bırakıyorlar. Lutowa yanımızdan geçip bana el sallıyor, ben de gülümsemeden ona el sallıyorum.

Aniden esen bir rüzgâr dansçıların arasına girer ve kadınların eteklerini kaldırır. Ben gülerim ve Weles'e daha yakın dururum, ama birkaç kadın açıkta kalır ve rüzgâra yumruklarını sallarlar. Strzybog kalabalığın kenarında belirir ve bize sıkı bir gülümsemeye bakar. Bizi yanına çağırır ve biz de pes ederek iç çekeriz, eğlenceden çekilip kesinlikle sıkıcı bir iş yapmak zorunda kalmaktan nefret ederiz.

"Ne var?" diye sorar Weles kısaca.

Strzybog sinirle homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Sadece seni uyarmak için geldim. Annem tekrar iyileşti ve sana karşı komplo kuruyor."

Weles ile birbirimize bakışırız ve onunla aynı gülümsemeyi takındığımı fark ederim: acımasız ve biraz heyecanlı.

"Oh, gelsin bakalım," diyor gülerek. "Sevgilim intikamını almayı bitirmedi, değil mi canım?"

Cevap vermeme fırsat vermeden, dudaklarımı açgözlü bir öpücükle kapattı, dizini bacaklarımın arasına sokarak onları ayırdı.

"İğrençsin," diyor Strzybog karanlık bir sesle, başını sallayarak. "Bir dahaki sefere uyarmayacağım. Onunla kendiniz ilgilenin."

Gitmek için döner, ama onu durdururum, çünkü artık tanrılar üzerinde gücüm olduğunu hatırlarım ve onun yaptığı tüm incitici, düşüncesiz şeylerin bedelini ödemesi gerektiğini.

"Hey, Strzybog!" diye sesleniyorum, mükemmel cezayı düşününce sırtarak. "Seni en çok nefret eden kişiye aşık olacağına inanıyorum!"

Bir anlığına bana inanamayan bir ifadeyle bakar, sonra gözlerini devirir ve kaba bir şekilde eliyle beni uzaklaştırır. Kadınların kıyafetlerine tekrar saldıran bir rüzgârla ortadan kaybolduğunda kıkırdarım ve Weles içinden homurdanır.

"Bu çok acımasızcaydı, canım. Lanetinin etkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

Benim yarattığım alevlerden oluşan bir geçitten eve gidiyoruz ve tam da Mokosz'un, Weles'in birkaç gün önce kurduğu görünmez koruyucu bariyere lanetler yağdırdığını görmek için verandaya çıkıyoruz. Dağınık ve öfkeli, gözleri deli gibi parıltıyor, dikenler, sarmaşıklar ve eşek arısı sürülerini fırlatarak içeri girmeye çalışıyor.

Bizi görünce bağırarak saldırısını durdurur. "Sen! Bana ve kocama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!"

Kollarımı kavuşturuyorum, Weles omuz silkiyor ve içeri girerken kendi kendine bir melodi mırıldanıyor. Koruyucu büyülerinin işe yarayacağından tamamen emin ve ben de ona inanıyorum, ancak ön bahçemizde patlayan büyü patlamaları beni biraz rahatsız ediyor.

"Çık dışarı ve benimle dövüş!" diye bağıır Mokosz.

Kocamı takip ederek içeri giriyorum ve onun yakın zamanda ölümlülerin dünyasından getirdiği bir kadeh armut şarabını alıyorum. Olağanüstü içecekler üreten şarap ustaları var ve Weles onların en iyi ürünlerini satın alıyor, ancak yakında kendi şarabını yapacağını düşünüyorum. Bu onun doğası ve onu bu yüzden seviyorum.

Şarabı yudumlarken birbirimize gülümsüyoruz, ama sonra Mokosz bir dizi hakaret yağdırmaya başlıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Weles iç çekiyor.

"Onu Swarog gibi bahçeye koyarsam, iyi bitkilerden daha hızlı büyüyen yabancı otları yetiştirecektir. Onu bir süre gölette boğabilir miyiz? Ne dersin?"

"Bence bu çok sıkıcı," diyorum gülererek. "Baba Gienia hakkındaki eski masallardan birini hatırlıyor musun? Çocukken en sevdiğim masaldı."

Bir an düşünür. "Baba Gienia... Çocukları yiyen korkunç cadı değil miydi o? İsteddiği yerde yürüyen bir kulübesi olan?"

Ellerimi çıkararak başımı sallarım. "Aynen öyle. Düşmemek için bir şeye tutun."

Gözlerimi kapatıp odaklanıyorum ve Weles kolumu tutuyor. Kuru bir gülümsemeyle homurdanınca, beni öpüyor ve ona güvenebileceği en güvenli kişinin ben olduğumu söylüyor. Bir an sonra ev titriyor ve Mokosz'un çığlıkları bir anlığına kesiliyor.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır Weles, ev hızla ve titreyerek sallandığında kolumu sıkıca kavrar, çünkü az önce uzattığım tavuk bacakları yürümeye alışık değildir. Birbirimize tutunuruz, ama bu yeterli olmaz. Birlikte düşer ve yuvarlanırsınız, sonunda sırt üstü yatarken o üstümde, ağzı üzerimde olur. Beni öper, sonra kulağıma fısıldar.

"Şimdi ne olacak, benim müthiş cadım?"

"Beni kaldır. Ne yaptığımı görmem lazım."

"Benimle bağlan. İkimiz de benim gölgelerimden bakacağız." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Ne, saklayacak bir şeyin yok mu?"

Gözlerime bakar, ev yerden yüksekte olmasına rağmen sessizleştğinde rahat bir nefes alır.

"Sevgilim, kafamın içinde istediğin kadar karıştırabilirsin. En kötü ne olabilir ki? Hoşuna gitmeyen bir şey bulursun ve bunun için beni cezalandırırsın. Her saniyesini seveceğime söz veriyorum."

"Oh, peki."

Birbirimizin gözlerine bakarız, zihinlerimiz arasında samimi bir bağ oluşur. Bu biter bitmez, kıyafetlerimi yok eder ve içime girer. Tırnaklarımı sırtına geçiririm, nefes almakta zorlanırım, gölgeleri evi sarar ve dışarıda olan biten her şeyi görmemi sağlar.

Mokosz yukarıdan çok daha küçük görünüyor. Öfkeyle eve bakıyor, daha fazla büyüyle korumalarımızı yumrukluyor.

"Ve git," diye fısıldıyorum, kocam meme ucumu ağzına aldığı anda inleyerek.

Ev, ilk adımı dengesiz bir şekilde ilerler. Ben üstüne çıkıncaya kadar yuvarlanırsın ve Weles gülerken beni kendine çekip öper. Bir adım daha atarsın ve Mokosz, tavuk bacaklı büyük evimizin doğrudan ona doğru geldiğini fark edince nefesini tutar.

"Ne..." diye başlar, şaşkın bir şekilde.

Üçüncü adımda ev o kadar yaklaşır ki, ezilmemek için geriye atlamak zorunda kalır.

"Büyüyle kaçmasına izin verme," diye fısıldayarak boğazını sıkıyorum. "Onu kaçır."

O inleyerek kalçalarını esnetir ve Mokosz'u gölgeler sarar, illüzyon zincirleri onun büyüünü sınırlar. Kollarını sallar ama kaçamaz. Tek yapabileceği, artık iki devasa pençeli bacağıyla güçlü ve emin adımlarla onu kovalayan evimizden kaçmaktır.

Çok uzun sürmez. Bir bacağım Mokosz'un üzerine basıp onu evimizin ağırlığı altında ezdiğinde, kötü bir tatminle gülerim. O, olgunlaşmış bir sümüklü böcek gibi ezilir, ıslak bir çamur haline gelir ve Weles tiksinti dolu bir öğürme sesi çıkarır. Dilimi delip ona kanımı içirerek dikkatini dağıtırım. Mokosz'u tamamen unuttur, ağzımdan derin bir yudum alır, ama ben evin uzaklaşmasını izlerim ve onun haline geldiği pisliği görmek zevkimi artırır. Kahkahalarla boşalırsın.

"Biliyorsun, Baba Gienia diye biri hiç olmadı," diye mırıldanır Weles daha sonra, yatakta uzanırken. "Ama Baba Jaga olabilir. İrın seven ve tanrıçaları yere çiğneyen biri."

Onun sıcak kucağına daha da yakınlaşarak mırıldanırım. "Belki bir gün."

Mutlu ve güvende uyuyoruz, beni kıran, yeniden yaratan ve her şeyin üstüne koyan tanrı ve ben.

SON
(yoksa değil mi?)

Sonsöz

Bu kitap yazması zor bir kitaptı, sadece çoğunlukla Weles / Woland'ın bakış açısından anlatıldığı için değil, aynı zamanda son kitap olduğu için de. Sevdiğim karakterleri mutlu sonlarına ulaştırmanın tatlı-acı bir sevinci vardı.

Bu aynı zamanda kariyerimdeki en çok beklenen kitaptı ve hayranların beklentilerini karşılama baskısı çok ağırdı. Sonunda, her zaman yaptığım gibi karakterlerin kendi hikayelerini anlatmalarına izin verdim. Bu kitap sizi hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim, sevdiyseniz çok mutluyum.

Woland ve Jaga, adil bir şekilde sonsuza dek mutlu olmayı hak ettiler ve ben bunu mahvetmeyeceğim. Onların hikayesi bitti. Ancak, mutlu sonları hak eden birçok başka karakterle de tanıştık. (Ve gerçek aşka giden yolda yaşadıkları tüm kalp kırıklıklarıyla.)

Bu karakterlerden biri de Chors. Size, onun yeni serim *Fairy Tales from Slawa*'da kendi kitabına kavuşacağını söylemekten mutluluk duyuyorum. Kitabının adı *Follow the Moon* ve Amazon'da ön sipariş verilebilir (bu satırları yazdığım tarih olan 29 Kasım 2025 itibariyle). Kitabın kapağına bir göz atmanızı tavsiye ederim, çünkü hayatımda gördüğüm en güzel kapak!

Şimdi, *Devil's Dance*'e geri dönelim. Tavuk bacakları üzerinde duran ev ve Mokosz'un yer aldığı son sahneyi, bana bu kitabı yazmam için ilham veren Dame Rho'ya ithaf ediyorum! Dame Rho, benim gibi düşünen bir yazar ve ilk kitabı *Prince of Lust*, siz bu satırları okurken raflarda yerini almış olmalı. Kitap okuduktan sonra hissettiğiniz o boşluğu doldurmak mı istiyorsunuz? O zaman hemen onun kitabını alın!

Asistanım Ava'ya ve editörüm Shannon'a içten teşekkürlerimi sunarım. Bu kitap, sizin çalışmalarınız ve desteğiniz sayesinde çok daha iyi oldu.

Kocam *Devil's Dance*'ı yazarken bana harika bir destek verdi, bu yüzden her zamankinden daha coşkulu bir teşekkür hak ediyor (her zaman ona minnettarım!).

Sevgilim, açgözlü kalbimin arzuladığı tüm çikolataları ve suşileri satın aldığın, bana soyulmuş portakalları ve şarap ikramlarını getirdiğin, kendimi kesmemem için paketleri açtığın için teşekkür ederim. Hayatımı çok daha kolay hale getiren ve haftalarca Slawa'ya kaçmamı sağlayan tüm o sessiz, tatlı sevgi ve destek dolu davranışların için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve sen olmasan bunu başaramazdım.

Layla Fae'nin kitapları

Slawa'dan Peri Masalları

Ay'ı Takip Et

Zalimce Düzenlenmiş

Kral için Ödül

Jaga ve Şeytan

Şeytanın Anlaşması

Şeytanın Kaderi

Şeytanın Dansı

Parmak Yalayan Canavarlar

Draco: Bir Ejderha Şefinin Aşk

Hikayesi Trickster: Eski Bir Tanrının

Aşk Hikayesi

Bay Hyde'a Aşık Olmak: Paranormal Akademi Müdürü Romantizmi

Aranjman Canavar Eşleri

Buz Deviyle Evlilik Orkla

Evlilik Lichle Evlilik

Jack Frost ile Evlilik

Basilisk ile Evlilik

Canavar Güvenlik Ajansı Yılan

Tarafından Korunan Vodnik

Tarafından Korunan

Hayalet Tarafından Korunan

Baharatlı Tatil

*Çok Stalker Bir Noel Çok
Katil Bir Noel Çok Psikopat
Bir Noel
Çok Kaçırır Noel*

Bağımsız

GHOUL

Cadılar Bayramı Hayaletleri: Karanlık Neden Romantizmi Seçmelisin

İçindekiler

[İçerik Notu Lore](#)

[Dizini](#)

[Telaffuz Kılavuzu Adanma](#)

[Balad](#)

[1. Kırık](#)

[Weles](#)

[2. Yeraltı](#)

[3. Güç](#)

[4. Tırnaklar](#)

[5. Woland](#)

[6. Ruhlar Kuyusu](#)

[Köpek Gibi](#)

[7. Anne](#)

[8. Wiosna](#)

[9. Kanatlar](#)

[10. Nefes Nefese](#)

[11. Isır](#)

[12. Yeniden Birleşme](#)

[13. Sapkın](#)

[Woland'ın İşkencesi](#)

[14. _Yalvar](#)

[15. Eşit](#)

[16. Ay Işığı](#)

[17. Kurtarıcı](#)

[18. Korkak](#)

[19. _Dürüstlük](#)

[20. Katıldı](#)

[21. Kızartma](#)

[22. _Bal](#)

[23. Pop](#)

[24. İttifak](#)

[25. Buzz](#)

[26. Şafak](#)
[Jutrzenka](#)
[27. Güneş](#)
[28. Bulutlar](#)
[29. Jutrzenka](#)
[30. Suçluluk](#)
[31. Yakutlar](#)
[32. Mucizeler](#)
[33. Eş](#)
[Kılığı](#)
[34. Hac](#)
[35. Kutsanmış](#)
[36. Çift](#)
[37. .](#)
[Sonbah](#)
[ar](#)
[Perun](#)
[38. Kehanet .](#)
[39. Acınası](#)
[40. Dans](#)
[41. Aşk](#)
[42. Tedavi](#)
[43. Mucize](#)
[44. Onun](#)
[45. Alışkanlık](#)
[46. Yuva](#)
[47. Sevgili](#)
[48. Yenilgi](#)
[49. Kader](#)
[50. Aitlik](#)
[51. .](#)
[Lanetlenmiş](#)
[Kulübe Son](#)
[Söz](#)
[Layla Fae'nin Kitapları](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM